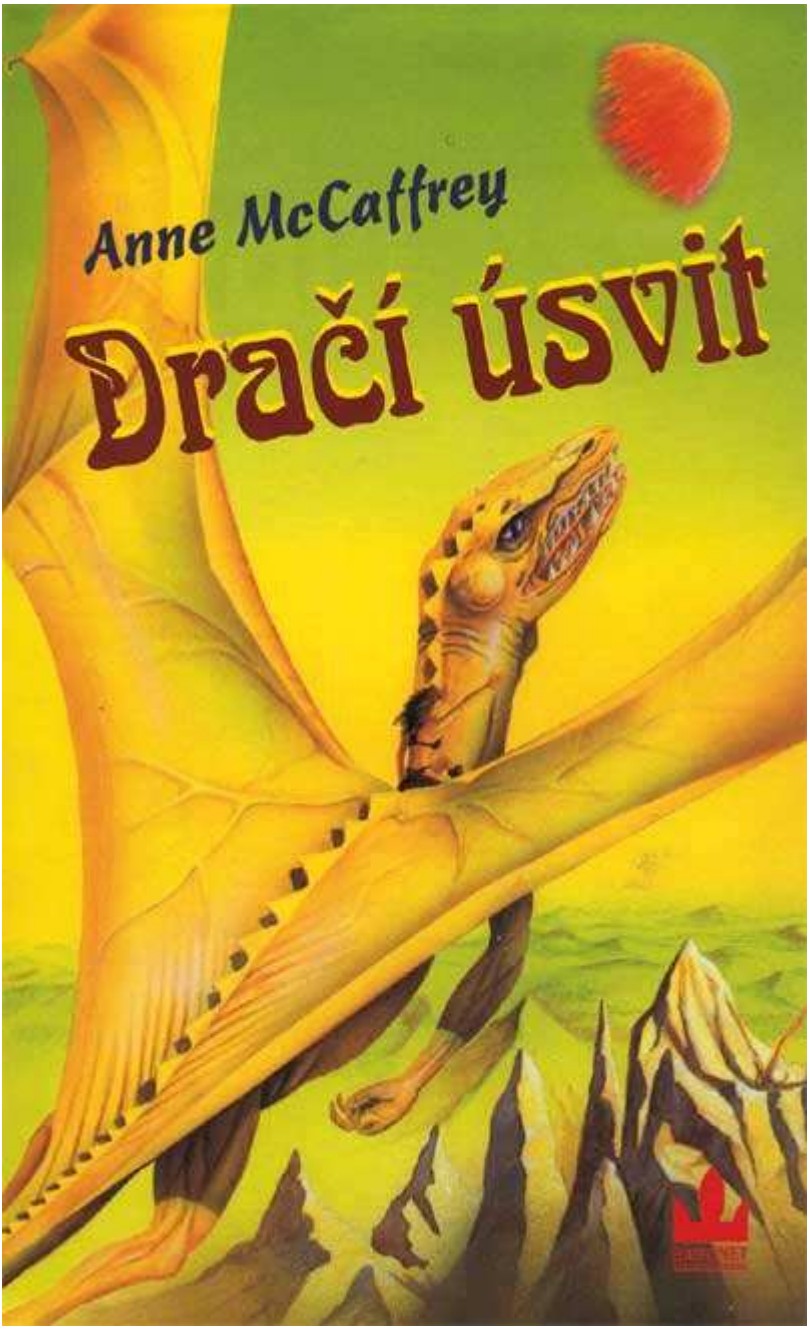
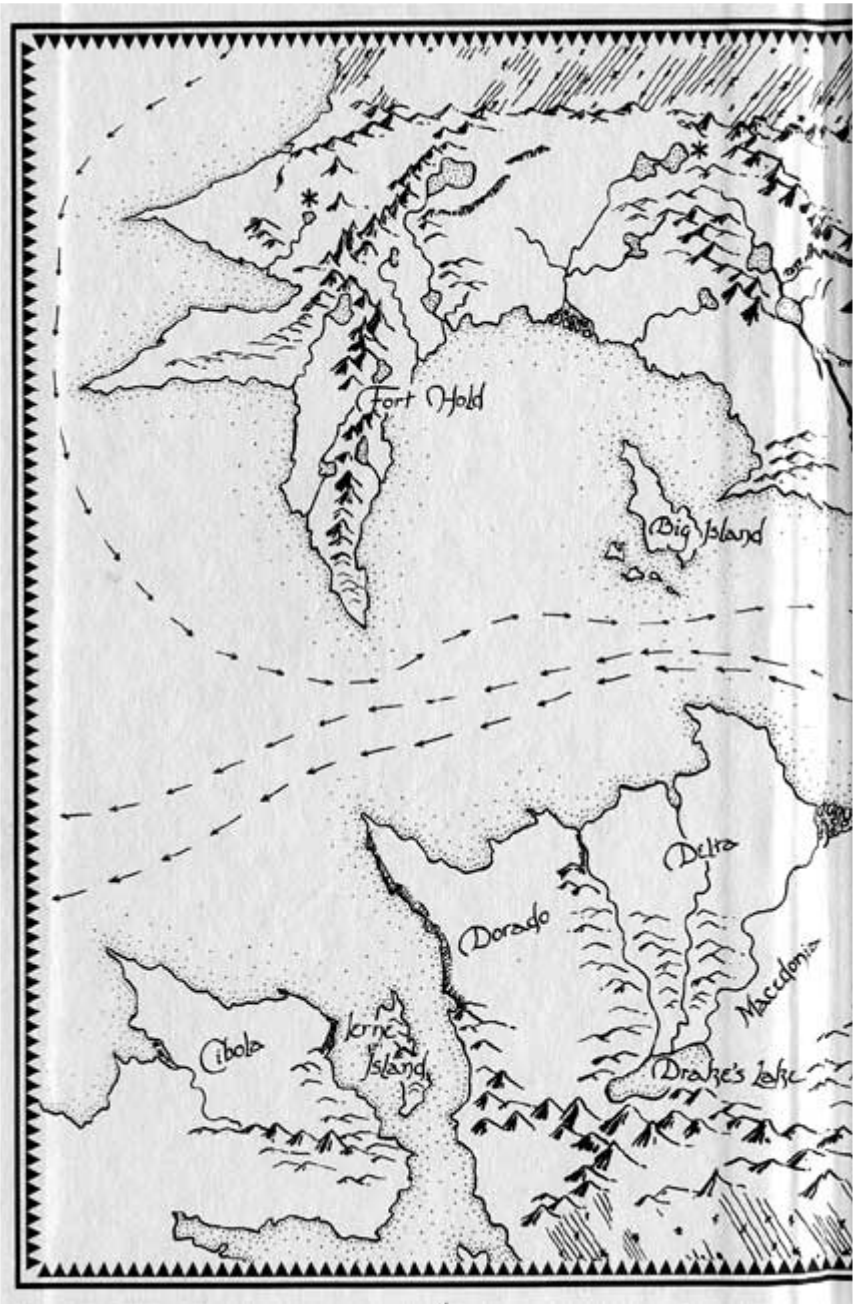

Anne McCaffrey
Dračí úsvit

Fort Hold
Big Island
Delta
Dorado
Macedonia
Cibola
Lorne Island
Drake's Lake

N
W
E
Kahrain
Araby
Jordan
Jordan River
Jordan Landing
Rubicon River
Caspian Lake
Maori Lake
Cathay
Sea of Azov
Pern
po přistání

Přeložila:
DANA CHODILOVÁ

Anne McCaffrey: Dračí úsvit
Vydání první.
Copyright © 1988 by Anne McCaffrey.
Published by arrangement with Ballantine Books,
a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet, a. s„ Široká 22, Praha 1
v roce 2001 jako svou 609. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Dragonsdawn
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books,
a division of Random House, Inc., New York, v roce 1988.
Český překlad © 2001 Dana Chodilová.
Přebal a vazba © 2001 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2001 Karel Řepka.
Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Odpovědná redaktorka Květuše Sajnerová.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a. s., Boubínská 483, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80 – 7214 – 396 - 4
BARONET

Praha 2001

==========

ANNE MCCAFFREY

DRAČÍ ÚSVIT

BARONET

==========

ČÁST PRVNÍ

PŘISTÁNÍ

==========

„Přicházejí hlášení sond, pane," oznámila Sallah Telgarová, aniž zvedla oči od blikajících světel na svém monitoru.

„Na obrazovku, prosím, Telgarová," odpověděl admirál Paul Benden. Vedle něj se o jeho velitelské křeslo opírala Emily Bollová, hltala očima sluncem ozářenou planetu a sotva si uvědomovala ruch kolem.

Koloniální výprava na Pern dosáhla vrcholu svého patnáctiletého putování: tři transportní lodě kolonistů, *Jokohama*, *Bahrajn* a *Buenos Aires*, se konečně blížily cíli. V kancelářích na palubě pod můstkem specialisté napjatě očekávali nejnovější údaje, upřesňující zprávy dávno mrtvého Výzkumného a hodnotícího týmu, který před dvěma sty let doporučil třetí planetu Rukbatu ke kolonizaci.

Dlouhé putování do souhvězdí Střelce proběhlo hladce. Jediným vzrušením bylo překvapení, když se jim zjevila mlhovina Oort, kroužící kolem soustavy Rukbat. Část vesmírného a vědeckého personálu tento úkaz zaměstnával stále, ale Paul Benden o něj ztratil zájem, když ho Ezra Keroon, kapitán *Bahrajnu* a hlavní astronom expedice, ujistil, že ta mlhovinová masa zmrzlých meteoritů není nic než astronomická kuriozita. Budeme ji sledovat, řekl Ezra, ale i kdyby se z jejích hlubin mohly zformovat nějaké komety, pochybuji, že by představovaly hrozbu pro některou ze tří koloniálních lodí nebo pro planetu, k níž se rychle blížily. Konečně, Výzkumný a hodnotící tým se o žádném nezvyklém rozsahu dopadu meteoritů na povrch Pernu nezmínil.

„Zprávy sond na obrazovce, pane," oznámila Sallah, „na dvojce a na pětce." Koutkem oka zaznamenala, jak se admirál Benden pousmál.

„Přinesou nám uklidnění, ne?" zašeptal Paul Emily Bollové, když se monitory rozzářily posledními zprávami.

Ruce založené na prsou, nepohnula se od té doby, co byly sondy vypuštěny, jen občas zabubnovala prsty na pažích. Cynicky povytáhla pravé obočí a dál upírala pohled na obrazovku.

„No, to nevím. Jenom další procedura, která nás přiblíží k povrchu. Samozřejmě," dodala suše, „musíme to zvládnout, ať se bude hlásit cokoliv, ale myslím, že to dokážeme."

„Budeme muset, ne?" řekl Paul Benden mírně zachmuřeně.

Zpáteční cesta pro tuto výpravu neexistovala - ani nemohla vzhledem k nákladům na převoz více než šesti tisíc kolonistů a zásob do tak zapadlého koutu galaxie. Až dorazí k Pernu, zůstane v nádržích velkých transportních lodí palivo jen na to, aby dosáhly a udržovaly synchronní oběžnou dráhu nad místem přistání, zatímco lidi a náklad dopraví na povrch planety raketoplány. Pro jistotu měla výprava zpáteční moduly, které by byly schopny dorazit k ústředí Federace obydlených planet v pouhých pěti letech, ale pro vysloužilého námořního taktika jako Paul Benden nepředstavoval křehký modul účinnou zálohu. Expedice na Pern sestávala z odhodlaných a vynalézavých lidí, kteří dobrovolně opustili vysoce technizovanou společnost Federace obydlených planet. Očekávali, že si budou muset poradit sami. A přestože byl jejich cíl v systému Rukbat dost bohatý na rudy a minerály, aby mohl zásobovat zemědělsky založenou společnost, byl zároveň natolik chudý a vzdálený od centra galaxie, že dokázal uniknout chtivosti technokratů.

„Už jenom chvíli, Paule," řekla Emily, aby to slyšel jen on, „a zbavíme se toho nepříjemného nákladu."

Z výšky se na ni usmál. Věděl, že pro ni bylo stejně těžké jako pro něho odolat lichotkám technokratů, kteří si nepřáli přijít o dva tak charizmatické válečné hrdiny: admirála, který zvítězil v bitvě v prostoru souhvězdí Labutě, a hrdinnou guvernérku z Kentauru Jedna. Ale nikdo nemohl popřít, že zrovna tito dva jsou ideálními vůdci pro expedici na Pern.

„Když je řeč o nákladu," pokračovala o něco hlasitěji, „měla bych tam radši jít, abych ohlásila svému týmu, že už přicházejí zprávy. Já vím, že specialisté musí považovat svůj obor za ten nejdůležitější, ale takhle se hádat!" Potlačila povzdech, pak se zašklebila, modré oči jí

zazářily ve vlídné tváři. „Už jenom několik dní dohadování a dojde na akci, admirále."

Znala ho dobře. Nepotrpěl si na nekonečné debaty nad maličkostmi, jimiž byli zřejmě posedlí ti, kdo měli na starosti přistávací operaci. Dával přednost rychlým rozhodnutím a jejich okamžitému provádění, místo aby se o nich do omrzení mluvilo.

„Máš víc trpělivosti se svými týmy než já s těmi mými," řekl admirál tiše. Poslední dva měsíce, kdy trojice lodí zpomalovala a vstupovala do systému Rukbatu, byly už únavné svými schůzkami a diskusemi, podle Paula hnidopišskými, nad procedurami, které se do hloubky vyčerpaly před sedmnácti lety při plánování celé akce.

Většina z dvou tisíc devíti set kolonistů na palubě *Jokohamy* strávila celou cestu v hlubokém spánku. Personál, nezbytný k chodu a údržbě tří velkých lodí, pracoval v pětiletých směnách. Paul Benden si zvolil bdění v prvním a posledním pětiletém období. Emily Bollová byla probuzena krátce před tím, než se probudila i zbývající část odborníků na životní prostředí, kteří trávili čas nadáváním na povrchnost zprávy Výzkumného a hodnotícího týmu. Neviděla důvod připomínat jim jejich nadšení pro tatáž slova, když se upisovali pro expedici k Pernu.

Paul dále vstřebával informace běžící na displejích, očima těkal z jedné obrazovky na druhou, nepřítomně si třel palcem levé ruky tři další prsty. Přestože nebyl zrovna Emilin typ, byl Paul Benden bezpochyby hezký muž a Emily se zvlášť líbilo, když mu šedé vlasy přerůstaly kosmonautský krátký sestřih, který býval jeho charakteristickým rysem. Pomyslela si, že ta bohatá světlá hříva zjemňuje jeho energické rysy - tupý nos, mohutnou čelist a Široká ústa s tenkými rty, teď zrovna lehce prohnutá doleva v úsměvu.

Ten výlet mu prospěl. Vypadal, že je ve formě a dobře připraven čelit nástrahám příštích několika měsíců. Emily si pamatovala, jak strašně vyhublý byl na oficiální oslavě na počest svého skvělého vítězství v souhvězdí Labutě, kde spolu s flotilou Purpurového sektoru zvrátili vývoj války proti Nathiům. Tvrdilo se, že zůstal bdělý a ve službě po celých sedmdesát hodin rozhodující bitvy. Emily tomu věřila. Sama vykonala cosi podobného během vyvrcholení útoku Nathiů na její planetu. Člověk v tísni dokáže mnohé, to věděla z vlastní zku-

šenosti. Řeklo by se, že takové fyzické prohřešky člověk odskáče později v životě, ale Benden, který již dávno překročil šestou dekádu věku, vypadal nadmíru zdravě. A ani ona sama jistě necítila žádný úbytek sil. Čtrnáct let hlubokého spánku jako by vymazalo tu hlubokou únavu, nevítaný důsledek její obrany Kentauru Jedna.

A jakému to světu se nyní blíží! Emily si povzdechla, stále neschopná ani na vteřinu odtrhnout oči od hlavní obrazovky. Věděla, že všichni, kdo mají službu na můstku, spolu s lidmi z předchozí směny, kteří neodešli, jsou naprosto ohromeni úchvatným pohledem na cíl výpravy.

Kdo jí dal jméno Pern, to už si nedokázala vybavit - dost možná že ta písmena v záhlaví tištěné zprávy byla nějakou zkratkou - ale oficiálně to byl Pern a byl jejich. Měli kurz k rovníku; za tu dobu, co se dívala, skryla pomalá rotace planety severní kontinent a hřbet hor na jeho pobřeží, zatímco na jižním světadílu se objevila západní poušť. Dominantním topografickým rysem planety byla velká rozloha oceánu, mírně zelenějšího než jeho protějšek na Zemi, s prstencem ostrovů, porůznu v něm rozesetých. Atmosféra byla v této chvíli nazdobena nakadeřenými mráčky v oblasti nízkého tlaku, stěhujícími se rychle na severovýchod. Jaký překrásný, překrásný svět! Znovu si povzdechla a zachytila rychlý Paulův pohled. Usmála se na něj, aniž odtrhla oči od monitoru.

Krásný svět! A jejich! U všech svatých, tentokrát ho ale nezničíme! ujišťovala se zaníceně. Všechna ta skvělá, úrodná půda, na niž se nevztahují staré imperativy. Ne, pomyslela si cynicky, však lidé už vymýšlejí nové. Pomyslela na napětí, jež vycítila mezi nájemci, kteří dali dohromady úvěry potřebné k financování expedice na Pern, a mezi kontrahenty, specialisty najatými proto, aby doplnili kádr základních dovedností potřebných pro tento podnik. Každý v tomto novém světě mohl skončit jako vlastník velkých rozloh půdy nebo práv na těžbu surovin, ale fakt, že nájemci budou mít právo volby jako první, představoval kámen úrazu.

Rozdíly! Proč vždycky musí být nějaké rozdíly, a k tomu drze prezentované jako nadřazenost či vysmívané jako méněcennost? Všichni by měli mít stejné možnosti, bez ohledu na to, jakou plochu si kdo vykolíkuje jako nájemce či jaká mu bude přidělena coby najatému

kontrahentovi. Na Pernu by mělo záviset pouze na jednotlivci, jak uspěje, měl by si zabrat půdu a obhospodařovat jí tolik, o kolik se se svými lidmi dokáže postarat. To by měl být jediný všeobecně platný rozdíl. Ale až přistaneme, bude mít každý práce nad hlavu, pak nebude mít čas, aby se trápil nějakými „rozdíly", utěšovala se a fascinovaně zírala na další brázdu nízkého tlaku, jak pozvolna postupuje dolů od skrytého severu přes moře. Střetnou-li se dva systémy počasí, dojde nad východním obloukem ostrovů k pěkné bouřce.

„Vypadá dobře," zabručel důstojník Ongola hlubokým smutným basem. Emily ho za šest měsíců, co byl vzhůru, neviděla ani jednou se usmát. Paul jí řekl, že při útoku Nathiů na servisní kolonii mu zahynula žena, děti a celá rodina. Paul si ho do výpravy zvlášť vyžádal. Ongola, usazen u speciálního pultu, pozoroval monitory s meteorologickými a atmosférickými údaji. „Složení atmosféry podle očekávání. Teplota na jižním kontinentu zřejmě odpovídá pozdní zimě. Na severním kontinentu značné srážky kvůli oblastem nízkého tlaku. Rozbory a teploty odpovídají zprávě Výzkumné a hodnotící skupiny."

První sonda obíhala planetu ve velké výšce, tak aby ji mohla celou zachytit na snímcích. Druhá se snesla níže a byla schopna prověřit kteroukoli oblast. Třetí sonda byla naprogramována na zkoumání topografických rysů.

„Sondy čtyři a šest přistály, pane. Pátá připravena," pokračovala Sallah v interpretaci dalších rozzářených světel. „Snímače rozmístěny."

„Ukažte to, Telgarová," řekl admirál. Zobrazila údaje na monitorech tři, čtyři a šest.

Na hlavní obrazovce stále dominoval obraz Pernu, planety, otáčející se zvolna k východu, od noci ke dni. Jižní pevnina měla denní světlo; bylo vidět pásmo hor a tok několika řek. Snímač teploty ukazoval účinek denního světla na pozdní zimu jižního kontinentu.

Snímače sond přistály na třech zatím neviditelných místech na jižní polokouli a přenášely nejnovější informace o stávajících podmínkách a terénu. Jižní světadíl byl od začátku preferován jako místo k přistání: zpráva průzkumného týmu zmiňovala mírnější počasí na náhorních plošinách, větší množství rostlinstva, částečně poživatelného, půdu zvlášť vhodnou k obhospodařování a dobré přístavy pro těž-

ké rybářské lodě, prozatím odpočívající v dílech ve skladištních prostorách *Buenos Aires* a *Bahrajnu.* Moře na Pernu byla plná života a přinejmenším několik druhů živočichů se dalo bezpečně konzumovat. Mořští biologové vkládali velké naděje do osazení zálivů a ústí řek pozemskými druhy ryb, aniž by se přitom narušila ekologická rovnováha. Hlubokozmrazené nádrže na *Bahrajnu* hostily pětadvacet delfínů, kteří se dobrovolně zúčastnili výpravy. Pernská moře byla pro tyto inteligentní savce výjimečně vhodná. Těšili se na úlohu průvodců mořem i na možnost spatřit nové světy.

Rozbory půdy prokázaly, že by se na Pernu mohlo dařit pozemským obilninám i luštěninám, které se již dobře přizpůsobily půdě na Kozorohu. To bylo nutné, protože místní traviny se pro pozemská zvířata nehodily. Jeden z prvních úkolů, které čekaly na agronomy, bylo získat dostatek krmiva pro nejrůznější býložravce a přežvýkavce, vezené prozatím ve formě oplozených vajíček z pozemských reprodukčních bank.

V rámci toho, aby si kolonisté zajistili adaptabilitu pozemských zvířat na Pern, dostali neochotný souhlas k užití jistých nejmodernějších biogenetických metod souhvězdí Eridanus - především mentální syntézy, genetické redukce a množení chromozomů. I když se Pern nacházel v tak izolované části galaxie, Federace obydlených planet si nepřála další podobné potíže, jako byly s mutanty, kteří vyvolali vznik silné Skupiny za čistě humanistickou existenci.

Emily Bollová potlačila zachvění. Tyhle vzpomínky patřily minulosti. Na obrazovce před ní byla budoucnost - a ona by měla raději sejít dolů a pomoci odborníkům ji zorganizovat. „Už jsem se flákala dost dlouho," zašeptala k Paulu Bendenovi a na rozloučenou se zlehka dotkla jeho ramene.

Paul odpoutal pohled od obrazovky, usmál se na ni a přátelsky ji poplácal po ruce. „Nejdřív se najez!" řekl přísně. „Pamatuj, že na palubě *Joko* nejsou příděly!"

Překvapeně si ho změřila. „Najím se. Slibuju."

„Čekají nás nelehké měsíce."

„Hm, to ano, ale zároveň tak podnětné!" Modré oči se jí rozzářily. Pak se hlasitě přihlásil její žaludek. „Měj se, admirále." Zamrkala na něj a odešla.

Sledoval ji, jak míří k nejbližšímu východu z můstku, hubenou, téměř kostnatou ženu s šedými, přirozeně vlnitými vlasy, které nosila v délce po ramena. Nejvíc na ní měl rád tu její houževnatou sílu, duševní i fyzickou, kombinovanou s tvrdostí, která ho někdy až překvapila. Měla obrovskou vitalitu - už jen její přítomnost člověka pozvedla na duchu. Spolu něco s tím novým světem dokážou.

Vrátil se zpět k hlavnímu monitoru a fascinujícímu pohledu na Pern.

Velká místnost sloužila jako kancelář pro vedoucí různých týmů exobiologů, agronomů, botaniků a ekologů spolu se šesti představiteli profesionálních farmářů, stále mírně nejistých po době strávené v hlubokém spánku. Prostor zaplňovala řada monitorů, na nichž neustále běžely údaje mikrobiologických zpráv, statistiky, srovnávání a rozbory. Neustále se tu debatovalo. Ti, kdo se skláněli nad pulty s monitory a horlivě porovnávali hlášení, se pokoušeli ignorovat napětí, které vyzařovalo ze sekčních šéfů, tvořících sevřenou skupinu v samém středu místnosti, kde každý z nich pozorně sledoval obrazovky s údaji své specializace.

Mar Dook, vedoucí agronom, byl malý mužík, jehož rysy, tón pleti a fyziognomie nezapřely asijský původ: byl šlachovitý, hubený a lehce nahrbený v ramenou, ale černé oči mu zářily horlivou inteligencí a vzrušením z tohoto podniku.

„Plán byl stanoven už dávno, milí kolegové. Jsme v první vlně, která půjde dolů. Sondy neodporují žádné z informací, které už máme. Vzorky půdy a vegetace odpovídají. Podél pobřeží jsou hlášeny jakési rudé a zelené řasy. Mořská sonda sledovala život ve vodě. Jedna z dalších zachytila značný počet hmyzu, což uvádí i zpráva Výzkumné a hodnotící skupiny. Kamera zachytila létajícího tvora zvaného - jak ho pojmenovali? - werýs."

„Proč ‚werýs'?" zeptal se Phas Radamanth. Projel zprávu a hledal o tom nějakou zmínku. „Aha," řekl, když ji objevil. „Protože připomíná létající bárku, wherry - je stejně zavalitý, tučný a plný." Neodpustil si pousmání nad sentimentalitou dávno mrtvého týmu.

„No, ale já tu nevidím žádnou zmínku o jiných predátorech," řekl Kwan Marceau, vysoké čelo jako obyčejně zamračené.

„Určitě bude něco, co je žere," odpověděl přesvědčeně Phas.

„Nebo se žerou navzájem," nadhodil Mar Dook. Kwan se na něj přísně zamračil. Mar Dook najednou vzrušeně ukázal na obraz, který naskočil na jednom monitoru. „Podívejte! Sonda zachytila něco jako plaza. Dost velký druh, deset centimetrů tlustý a sedm metrů dlouhý. To je ten tvůj požírač werýsů, Kwane."

„Další sonda právě probírá výkaly, jsou polotekuté a obsahují střevní parazity a bakterie," řekl Pol Nietro a horečně pátral ve zprávě po další zmínce. „V půdě je tam zřejmě spousta jakýchsi červů. Důležitý výběr, řekl bych. Červi jako hlísti, hmyz, roztoči, kteří nechybějí v žádné pozemské hromadě kompostu. Tede, něco pro tebe: rostliny jako naše mycorrhizas - stromové houby. Když o tom mluvíme, zajímalo by mě, kde Výzkumný a hodnotící tým objevil tohle světélkující mycélium."

Ted Tubberman, jeden z botaniků, si opovržlivě odfrkl. Byl to velký muž, po téměř patnáctiletém spánku neměl ani gram navíc, oplýval však sklony k aroganci. „Světélkující organismy se obyčejně vyskytují v hlubokých jeskyních, Nietro, svým světlem lákají oběti, zvlášť hmyz. Tým objevil tu houbu v jeskynním systému na velkém ostrově jižně od severního kontinentu. Tahle planeta má zřejmě četné jeskynní systémy. Proč nebyly žádné sondy vyčleněny pro pátrání pod zemí?" otázal se ukřivděným tónem.

„Víc jich nebylo k dispozici, Tede," poznamenal smířlivě Mar Dook.

„Koukejte! Na tohle jsem čekal," řekl Kwan, obvykle vážný obličej se mu rozjasnil, nahnul se k malé obrazovce před sebou, až se jí málem dotýkal nosem. „Jsou tam skalní útesy. A vyvážený, i když křehký mořský život podél prstence ostrovů. To mě moc těší. Ty roztroušené holé skvrny jsou možná pozůstatky po dešti meteoritů."

Ted to okamžitě odmítl. „Ne. Žádný dopad, nová vegetace neodpovídá takovému jevu. Podívám se na ten problém, jakmile budu moct."

„Co musíme udělat nejdřív," řekl Mar Dook lehce káravým tónem, „je vybrat vhodná místa, zorat je, testovat, a kde to bude třeba,

zavést symbiotické bakterie a houby, případně i brouky, potřebné pro pastviny."

„Ale ještě pořád nevíme, *které* místo k přistání bude vybráno." Tedova tvář zbrunátněla podrážděním.

„Ta tři, co se teď zkoumají, jsou jedno jako druhé," odpověděl Mar Dook se shovívavým úsměvem. Tubbermanova rozmrzelá netrpělivost už ho trochu nudila. „Všechna tři nám dají dost prostoru pro experimentální i kontrolní pole. Naše základní úkoly budou stejné, ať přistaneme kdekoliv. V první řadě nepromarnit první důležitou pěstitelskou sezonu."

„Mláďata se musí oživit co nejdřív," řekl Pol Nietro. Vrchní zoolog stejně jako ostatní byl celý žhavý pustit se do konkrétní práce. „A spoléhat se na vojtěšku jako na krmivo znamená nepřizpůsobit jejich žaludky novému prostředí. Musíme se do toho pustit, jak jen to půjde, a nechat Pern, ať nás živí."

Jeho prohlášení se setkalo se souhlasným zabručením.

„Jediný nový faktor v těchhle zprávách," prohlásil povzbudivě xenobiolog Phas Radamanth, aniž odtrhl pohled od monitorů, „je hustota vegetace. Na stanovišti čtyřicet pět jižně jedenáct bychom toho museli vyklestit víc, než jsme čekali. Podívejte," mávl rukou ke dvěma vyobrazením. „Tam, kde zpráva Výzkumné a hodnotící skupiny ukazuje řídký pokryv, máme teď bujnou vegetaci, částečně dost vysokou."

„To se přece dalo čekat, po dvou stovkách let," odsekl podrážděně Ted Tubberman. „Nikdy jsem neměl rád holiny. Vypadá to na lepší ekologickou rovnováhu. Hele, většina těch holých kruhových míst je zarostlá. Felicie, najdi snímky, co udělal starý tým." Sehnul svou mohutnou postavu a díval se jí přes rameno na dvojitou obrazovku pod monitorem s výsledky sond. „Vida, tyhle kruhy jsou tady stěží rozeznatelné. Tým měl pravdu, pokud jde o botanický rozvoj. A tohle nevypadá jako tráva. Jestli to je zmutovaná vegetace..." Zmlkl, zavrtěl hlavou a vysunul bradu. Hlasitě a často se nechával slyšet, že zdar Pernu jako kolonie bude záviset na stavu botaniky.

„Já taky rád vidím rozkvět, ale podle zpráv VHS...," začal Mar Dook.

„Do háje se zprávami VHS. Neřekly nám ani polovinu toho, co vážně potřebujeme vědět," prohlásil Ted. „Prý výzkum. Omrknout a rychle pryč. Nemá to žádnou hloubku. Nejpovrchnější zpráva, co jsem kdy četl."

„Naprosto s vámi souhlasím," ozval se klidný hlas Emily Bollové, která vstoupila, právě když botanik řečnil. „Původní zpráva VHS se zdá být neúplná, když ji teď máme možnost přímo srovnávat s naším novým domovem. Ale ty rozhodující, hlavní body nám zprostředkovala. Víme, co vědět potřebujeme. Federace obydlených planet byla ráda, že nám Pern může předat, protože s jistotou nedisponuje ničím, co by je zajímalo. A není to planeta, o kterou by se společnosti bily. Proto ji přenechaly *nám.* Myslím, že můžeme být tomu týmu vděční, ne ho kritizovat." Usměvavým pohledem přelétla každého v přeplněné místnosti. „Důležité prvky - atmosféra, voda, orná půda, rudy, minerály, bakterie, hmyz, mořský život - všechno tu je, Pern je prostě pro lidský rod obzvlášť vhodný. Zaplnit mezery v té zprávě a provést hloubkový výzkum, to je náš úkol, nad tím strávíme život my. To je výzva pro každičkého z nás i pro naše děti!" Její hluboký hlas se rozléhal zaplněnou místností. „Nedělejme si starosti, že něco neznáme přesně. Brzy na všechno najdeme odpovědi. Soustřeďme se teď na velkou práci, do které se musíme pustit v rozmezí dvou dnů. Jsme připraveni na jakékoli překvapení, které nám Pern může nachystat. Takže, Mare Dooku, objevil jste mezi nejnovějšími informacemi něco, co by nás vedlo ke změně plánu?"

„Nic," odpověděl Mar Dook s obezřelým pohledem na Teda Tubbermana, který se mračil na Emily Bollovou. „Ale ty vzorky půdy a rostlin nám ještě dají zabrat."

„To jistě." Emily mu věnovala široký úsměv. „Budeme mít dost práce - a podívejme, tady jsou informace, které potřebujete. A je jich pěkná úroda."

„Pořád nevíme, *kde* přistaneme," postěžoval si Ted.

„Admirál to právě teď projednává, Tede," odpověděla Emily klidně. „Budete mezi prvními, kdo se to dozví."

Agronomové měli být v první skupině, která se měla vypravit na povrch planety, neboť pro budoucnost kolonie bylo životně důležité získat co nejrychleji z půdy úrodu. Zatímco inženýři budou připravo-

vat rozvody elektřiny, agronomové by už měli orat pole a Ted Tubberman se svým týmem stavět přístřešky a osévat drahocennou půdu přivezenou ze Země. Pat Hempenstall by měl vybudovat kontrolní stanoviště s místní zeminou, aby se zjistilo, zda se pozemským či koloniálním odrůdám bude bez pomoci dařit v cizí půdě. K zavedení symbiotického bakteriálního systému poslouží vhodné přivezené organismy.

„Budu šťastný," zabručel Pol Nietro, „jestli výzkum potvrdí přítomnost toho hmyzu, o kterém se zmiňuje zpráva VHS. Jestli dokážou zastat práci chrobáků a much v naší pozemské půdě, budou mít agronomové dobrý začátek. Musíme dostat do půdy živiny a pro naše krávy, ovce, kozy a koně zavést bakterie trávicího systému, prvoky a kvasinky, aby prospívali."

„A když ne, Pole," řekla Emily, „požádáme Kitti, aby se pustila do té své mikromagie a uspořádala jim malinko vnitřnosti, aby dokázaly zpracovat, co jim Pern může nabídnout." S výrazem opravdové úcty se usmála na drobnou ženu, sedící uprostřed malé skupinky.

„Přicházejí vzorky půdy," řekla Ju Adjaiová do nastalého ticha. „A tady je ten rostlinný mišmaš pro tebe, Tede. Zakousni se do něj."

Tubberman okamžitě zaujal pozici vedle Felicie, velké prsty hbitě a přesně připraveny nad klávesnicí.

Ve chvíli místnost naplnilo ťukání kláves, přerušované podivným brumláním, které svědčilo o tom, s jakým soustředěním všichni pracují. Emily a Kit Pingová si vyměnily pohledy s malinko pobaveným povznesením nad vrtochy svých mladších kolegů. Kit se pak zadívala zpět na hlavní obrazovku a dále pozorovala svět, k němuž se rychle blížili.

Emily usedla na své pracovní místo. Napadlo ji, jakým štěstím se expedici podařilo získat nejskvělejší odbornici v genetice, jaká byla ve Federaci obydlených planet k mání - jediného člověka, kterého kdy školili Eridanové. Emily stačilo jen vidět fotografie zmutovaných lidí, kteří vykonali první nezdařenou misi k Eridanům. Ubránila se zachvění. Pern nebude nikdy chtít takovéhle hanebné dráteničení. Možná právě proto chtěla Kit Pingová do tohoto zapadlého kouta galaxie - kouta, který představoval dlouhý a klidný život ve stojatých vodách,

kde bude moci taky provádět výběrovou amnézii. Mnozí na seznamu kolonistů asi přiletěli zapomenout na to, co kdy viděli a co dělali.

„Těmi travinami na tom východním místě k přistání bude sakra těžké se prosekat," řekl Ted Tubberman a zamračil se. „Vysoký obsah bóru. Jenom to otupí ostří a zašpiní stroje."

„Bude to při přistání jako polštář," zasmál se Pat Hempenstall.

„Naše lodě už bezpečně dosedly na mnohem horším terénu, než je tenhle," připomněla Emily ostatním.

„Felicie, udělej srovnání botanické posloupnosti kolem těchhle divných míst," pokračoval Ted Tubberman s pohledem upřeným na své monitory. „Něco na tom uspořádání se mi pořád nelíbí. Ten fenomén se vyskytuje všude na planetě. A budu radši, když se dozvíme názor toho geologického sviště, toho Tarzana -" odmlčel se.

„Tarviho Andiyara," napověděla Felicie, zvyklá na Tedovy výpadky paměti.

„Dobrá, řekni mu, ať za mnou zajde, až se probudí. Sakra, Mare, jak můžeme fungovat, když je vzhůru jen půlka specialistů?"

„Jde nám to dobře, Tede. Pern nám ty svoje plody vydá. Drž se údajů zprávy."

„Skoro se bojím," řekl Pol Nietro ironicky.

Tubberman zafuněl, Mar Dook pokrčil rameny a Kitti Pingová se zasmála.

Na zápěstí admirála Bendena zapípaly hodinky a připomenuly mu, že je čas na schůzku.

„Důstojníku Ongolo, převezměte velení." Paul neochotně odcházel z můstku, s očima přilepenýma na hlavní obrazovku, dokud se za ním nezavřel východ.

Chodby velké koloniální lodi se náhle začaly plnit lidmi. Paul si toho všiml, když se ubíral k důstojnické jídelně. Právě vzbuzení lidé se přidržovali zábradlí, trhavými pohyby procvičovali ztuhlé končetiny a pokoušeli se přinutit své tělo, aby se drželo zpříma, a mysl, aby toto vzala na vědomí. Stará *Joko* bude přeplněná k prasknutí, až budou kolonisté čekat, než se na ně dostane pořadí na cestu na povrch plane-

ty. Ale vzhledem k vidině odměny - svobody celého nového světa - by mohl být ten dav shovívavý.

Paul si pečlivě prostudoval nejrůznější hlášení sond a rozhodl, které ze tří doporučených míst k přistání vybere. Pochopitelně popřeje sluchu své posádce a kapitánům dalších dvou lodí, ale rozlehlá plošina pod skupinou sopek, to byla jasná volba. Vládlo tam nyní mírné počasí a téměř rovná plocha slibovala pojmout všech šest raketoplánů. Nejnovější údaje mu jen potvrdily předběžné doporučení z doby před sedmnácti lety, kdy poprvé studoval zprávy VHS. Nečekal, že by s přistáním měly být nějaké problémy, obával se jen příliš hladkého průběhu vylodění bez jakýchkoliv incidentů. Na nebi Pernu nekroužila žádná starostlivá vzdušná podpora, na jeho povrchu nečekaly žádné záchranné týmy.

Pro řízení vylodění si Paul vybral jako leteckého důstojníka Fulmara Stonea, muže, který s ním sloužil po celé tažení v souhvězdí Labutě. Za poslední dva týdny Fulmarovy posádky s nevšední důkladností prohlédly tři raketoplány *Joko* a admirálovu loď, aby se ujistily, že po patnácti letech, kdy byly uskladněny v chladném palubním skladišti, nedojde u nich k nějakému selhání. Dvanáct pilotů *Joko* pod vedením Kenja Fusaiyukiho absolvovalo náročný výcvik na simulátoru, skvěle obohacený o nejbizarnější nehody během přistání. Většina pilotů byli váleční stíhači ve vynikající formě a zkušení v únicích ze zapeklitých situací, Kenjovi Fusaiyukimu se však nikdo nevyrovnal. Někteří méně zkušení piloti si stěžovali na jeho metody; Paul Benden námitky vždy zdvořile vyslechl - a ignoroval je.

Paula překvapilo a zalichotilo mu, že se Kenjo na výpravu přihlásil. Měl za to, že se ten člověk dá spíše najmout do nějaké výzkumné jednotky, kde bude moci létat, dokud mu budou reflexy sloužit. Pak si Paul vzpomněl, že Kenjo je kyborg s protetickou levou nohou. Po válce udělaly Výzkumné a hodnotící jednotky probírku svých zkušených členů a ponechaly si pouze lidi, zatímco kyborgové byli přesunuti do administrativních pozic. Paul automaticky sevřel levou ruku v pěst, palcem přejel po kloubech tří umělých prstů, které mu sloužily stejně dobře jako pravé. V umělých svalech stále nebyl cit. Uvědomil si, co dělá, a pěst povolil, přesvědčen, že opět zaslechl jemné vrznutí kloubů a zápěstí.

Soustředil se na reálné problémy, jako bylo nadcházející vylodění. Věděl, že jakmile začnou cestující a náklad proudit z lodí na oběžné dráze dolů, mohly by jakékoli nepředvídané překážky nebo zdržení celou operaci zhatit. Pro dohled nad lodním nákladem vybral dobré muže: Joel Lilienkamp měl být koordinátorem na povrchu a Desi Arthied na *Joko.* Ezra a Jim na *Bahrajnu* a *Buenos Aires* svému vyloďovacímu personálu důvěřovali stejně, avšak jedna jediná maličká překážka by mohla způsobit nekonečné úpravy harmonogramu. Půjde o to, udržet všechno v chodu.

Admirál zahnul z hlavní chodby doprava a došel k velké důstojnické kajutě. Znovu zadoufal, že se schůzka neprotáhne. Zvedl ruku, aby se dotkl přístupového panelu, a viděl, že se dostavil o dvě minuty dřív, než se na obrazovkách objeví další dva kapitáni. Nejdřív bude na pořadu krátká zpráva Ezry Keroona jakožto letového astrogátora, který potvrdí přesnou polohu na oběžné dráze, a pak se vybere místo k přistání.

„Sázky jsou teď jedenáct ku čtyřem, Lili," zaslechl Paul slova Draka Bonneaua, adresovaná Joelovi, když se dveře do jídelny se zasyčením otevřely.

„Pro, nebo proti?" zeptal se Paul s úsměvem. Přítomní po Kenjově vzoru vyskočili do pozoru i přes Paulovo odmítavé gesto. Podíval se na dvě prázdné obrazovky, na nichž se přesně za pětadevadesát vteřin objeví tváře Ezry Keroona a Jima Tilleka, a na hlavní monitor, kde se v modrém oceánu prostoru tiše vznášel Pern.

„Někteří civilisté si myslí, že Desi a já nedokážeme stanovit poslední termín," odpověděl Joel a mrkl na Arthieda, který souhlasně přikývl. Lilienkamp nebyl vysoký, avšak podsaditý; měl hezký rošťácký obličej, rámovaný tmavými šedivějícími vlasy, které se mu kudrnatily u hlavy. Byl temperamentní, výbušný a dokázal být i jízlivý. Jeho bystrý mozek disponoval výraznou vizuální pamětí, která mu umožňovala vést v patrnosti nejen každou sázku, kterou uzavřel o co, s kým a s jakými vyhlídkami, ale i každý balík, obal, bednu a kanystr v jeho držení. Desiho Arthieda, jeho zástupce, šéfova lehkovážnost často obtěžovala, ale respektoval Lilienkampovy schopnosti. Desiho úkolem bude přesunout náklad, který určí Joel, na nakládací plošiny a pak do raketoplánů.

„Civilisté? Ti vás moc neznají, že?" řekl Paul suše, posadil se a nezávazně se usmál na Avril Bitrovou, která měla na starosti simulační cvičení. Byla to tvrdá, ctižádostivá žena. Říkal si, že nemusel právě s touhle smyslnou brunetou strávit během cesty tolik volného času, jenže ona byla úžasná. Ostatně brzy budou všichni příliš zaneprázdněni, aby měli čas na vytváření osobních vztahů. Na chodbách se objevovalo víc a víc přitažlivých mladých žen. Líbilo by se mu, kdyby si některá z nich chtěla vzít Paula Bendena, ne „admirála".

Právě v té chvíli se obě obrazovky rozzářily. Ta napravo ukazovala zasmušilou tvář Ezry Keroona s příznačnou kšticí šedivých vlasů, ta nalevo hranatý obličej Jima Tilleka s obvyklým veselým výrazem.

„Nazdar, Paule," předběhl Jim Ezrův formálnější pozdrav.

„Admirále," pronesl Ezra slavnostně. „Rád bych oznámil, že jsme dosáhli plánovaného kurzu na minutu přesně. Odhadovaný dolet na místo na oběžné dráze je nyní šestačtyřicet hodin, třiatřicet minut a dvacet sekund. V této chvíli se neočekávají žádné odchylky."

„Výborně, kapitáne," řekl Paul a opětoval jeho zasalutování. „Nějaké problémy?"

Oba kapitáni hlásili, že jejich oživovací programy pokračují bez nehod a že raketoplány budou připraveny ke startu, jakmile dosáhnou oběžné dráhy.

„Teď když víme kdy, můžeme diskutovat nad otázkou kde," řekl Paul a zaklonil se v křesle na znamení, že vítá názory ostatních.

„No, tak už povídej, Paule," pronesl poněkud neuctivě Joel Lilienkamp, „kde přistaneme?" Paula Bendena Joelova prostořekost bavila po celou válku s Nathii. V době, kdy byla zábava vzácným kořením, představoval téměř zázrak. Ezra Keroon se nad jeho drzostí zamračil, ale Jim Tillek se zasmál.

„Jaký je poměr sázek, Lili?" zeptal se se lstivým výrazem.

„Pojďme si o tom promluvit bez předsudků," navrhl Paul ironicky. „Ta tři místa doporučená zprávou VHS byla nyní všechna prověřena. Pokud se týká souřadnic, je jejich poloha třicet jižně na třináct celých třicet, pětačtyřicet jižně na jedenáct a čtyřicet sedm jižně na čtyři celé sedmdesát pět."

„Z mého hlediska přichází v úvahu jen jedno místo, admirále," přerušil ho Drake Bonneau vzrušeně a zabodl prst do místa, které si

soukromě vybral i Paul. „Snímače sond říkají, že je rovné, jako by bylo připraveno přímo pro nás, a dost rozlehlé, aby se tam vešlo všech šest raketoplánů. Stanoviště čtyřicet pět jižně na jedenáct je teď rozbahněné a to západní je příliš daleko od oceánu. Teplotní hodnoty se blíží nule."

Paul si všiml, jak Kenjo kývá na souhlas. Pohlédl na obě obrazovky. Ezra, skloněný nad poznámkami, odhaloval svou rozrůstající se pleš. Paul si uhladil husté vlasy.

„To místo třicet jižně je podle mě blíž moře," poznamenal přívětivě Jim Tillek. „Dobrý přístav je asi padesát mil odtamtud. A splavné řeky." Tillekův zájem o lodě převyšovala jen jeho láska k delfínům. Jeho volbu silně ovlivní přístup k otevřené vodě.

„Také vhodná výška pro pozorovací a meteorologické stanice," odpověděl Ezra, „ačkoliv z těchto zpráv nezjistíme žádné skutečné klimatologické měřítko. Já osobně si ale nedokážu představit, že se usadíme tak blízko sopek."

„To je otázka, Ezro, ale..." Paul se odmlčel, aby vyhledal vhodné údaje. „Nebyla zaznamenána žádná seizmická činnost, takže si nemyslím, že by vulkanická aktivita představovala bezprostřední problém. Můžeme nechat Patrice de Broglieho udělat průzkum. Ano, tady, od VHS není hlášena žádná seizmická činnost, dokonce i ta jediná sopka, která vybuchla, dřímala hodně přes dvě stě let. A počasí a celkové podmínky na těch druhých dvou místech mluví proti nim."

„Hm, to je pravda. Z meteorologického hlediska to nevypadá, že by se tam nebo tam mělo něco do dvou dnů změnit," připustil Ezra.

„Sakra, nemusíme přece *zůstat* tam, kde přistaneme," prohlásil Drake.

„Pokud nedojde k nějakému rozmaru počasí," začal Ezra Keroon, „který by naši meteorologové jistě zjistili, přistaňme na stanovišti třicet jižně. To ostatně doporučila i zpráva VHS. Kromě toho, sondy říkají, že je tam silná vrstva zeminy. To zmírní otřes, až tam sebou řízneš, Drakeu."

„Říznu?" Drakeovy šedé oči se rozšířily v mírném úsměšku. „Kapitáne Keroone, od svého prvního samostatného přistání jsem sebou nikdy neřízl."

„Tak dobrá, pánové, dohodli jsme se na místě přistání?" zeptal se Paul. Ezra a Jim přikývli. „Příslušné nejnovější zprávy a podrobné mapy budete mít v rukou do 22. hodiny."

„No, Joeli," řekl Jim Tillek a jeho potměšilý úsměv nabýval na síle, „vyhráls?"

„Já, kapitáne?" Joel nasadil výraz uražené nevinnosti. „Nikdy se nesázím o jistou věc."

„Nějaké další problémy v téhle chvíli, kapitáni?" zeptal se zdvořile Paul a hleděl z jedné obrazovky na druhou.

„Všechno šlape, Paule, teď už jsem si jistý, že tenhle škopek posadím na orbitu včas," řekl Jim, „a taky vím, kam mám poslat svůj raketoplán." Naznačil zasalutování směrem k Ezrovi a pak jeho obrazovka potemněla.

„Hezký večer, admirále," řekl Ezra formálněji. I jeho obraz zmizel.

„To je všechno, Paule?" zeptal se Joel.

„Máme čas a místo," odpověděl Paul, „ale stanovil jsi napjatý rozvrh, Joeli. Dokážeš ho dodržet?"

„Hodně peněz říká, že ano, admirále," zavtipkoval Drake Bonneau.

„Proč si myslíte, že mi trvalo tak dlouho *Joko* naložit, admirále?" odvětil Joel Lilienkamp se širokým úsměvem. „Věděl jsem, že ji za patnáct let budu muset celou zase vyložit. Uvidíte." Zamrkal na Desiho, jehož výraz naznačoval mírnou skepsi.

„Potom tedy, pánové," řekl admirál a vstal, „kdyby se vyskytl nějaký problém, budu ve své kajutě."

Když vycházel z důstojnické jídelny, slyšel, jak se Joel ptá, kdo se chce vsadit o to, jak brzy se novina o místě přistání roznese po *Joko.*

V odpověď se ozval Avrilin chraptivý hlas. „To je jedno, Lili." Pak se dveře se zasyčením zavřely.

Nálada byla dobrá. Paul zadoufal, že Emilina schůzka proběhla stejně uspokojivě. Sedmnáct let plánování a organizování se mělo začít ověřovat.

Na všech třech koloniálních lodích drželi medikové na palubách se spáči dvojité služby, aby se jim podařilo včas probudit zhruba pět a půl tisíce kolonistů. Techniků a odborníků bude třeba při přistávacích

operacích, ale admirál Benden a guvernérka Bollová trvali na tom, že než všechny tři lodě dosáhnou svého plánovaného dočasného stanoviště na orbitě, šedesát stupňů před větším měsícem na místě L-5, musí být vzhůru všichni kolonisté. Až bude všechno ze tří velkých lodí, cestující a náklad, vyloženo, už nikdy nebudou mít možnost vidět Pern z vesmíru.

Sallah Telgarová, vracející se ze služby na můstku, se rozhodla, že na jeden život už bylo cestování vesmírem dost. Coby jediný potomek sloužících důstojníků trávila dětství tím, že ji překládali z jednoho služebního místa na druhé. Když přišla o oba rodiče, předpokládalo se, že se upíše jako nájemce na výpravu na Pern. Válečné odškodné by jí umožnilo získat na Pernu nemalou výměru půdy, kterou by mohla požadovat, jakmile se kolonie náležitě ustaví. Nad všechny jiné pocty toužila Sallah usadit se na jednom místě a zůstat tam po zbytek života. Byla naprosto spokojená s tím, že to místo bude Pern.

Když přecházela z můstku do hlavní chodby, překvapilo ji, kolik vidí kolem lidí. Přibližně pět let měla kabinu sama pro sebe. Ani pro jednoho tam nebylo nijak zvlášť mnoho prostoru a s dalšími třemi spolubydlícími už neposkytovala žádné soukromí. Sallah to tam netáhlo, proto se vydala do místnosti pro personál mimo službu, kde dostane něco k jídlu a bude moci dál pozorovat planetu na velké obrazovce.

Ve dveřích se Sallah prudce zastavila, překvapena tím, jak málo volných míst tu zbývá. Za chviličku, než si nabrala z kontejnerů jídlo, se jejich počet scvrkl na jediné: místo u stěny úplně vlevo velké místnosti s malinko zkresleným pohledem na Pern.

Sallah rezervovaně pokrčila rameny. Jako nadšenec by se spokojila s jakýmkoli možným výhledem na Pern. Ale když se tam protahovala, zjistila, že hned vedle sedí lidé, které měla na palubě *Jokohamy* ráda nejméně: Avril Bitrová, Bart Lemos a Nabhi Nabol. Byli tam se třemi muži, které Sallah neznala a které štítky na límečcích identifikovaly jako kameníka, strojního inženýra a horníka. Těch šest byli také zřejmě jediní lidé v místnosti, kteří neměli přilepené oči k obrazovce. Tři muži naslouchali Avril a Bartovi, tváře pečlivě bezvýrazné, ale nejstarší muž, inženýr, se občas rychle rozhlédl, aby zjistil, jestli si jich někdo kolem všímá. Avril seděla s lokty na stole, půvabný obličej

jí hyzdil arogantní, pohrdavý úšklebek, který s oblibou nasazovala, černé oči se jí leskly. Nakláněla se k trochu jednoduchému Bartu Lemosovi, ten nadšeně bil pravou pěstí do levé dlaně, aby dodal důraz svým rychlým tichým slovům. Nabhi pozoroval geologa obvyklým domýšlivým výrazem, podobajícím se Avrilinu úšklebku.

Ti by dokázali pokazit chuť k jídlu každému, pomyslela si Sallah. Natáhla krk, aby viděla Pern.

Říkalo se, že Avril strávila podstatnou část z posledních pěti let v posteli admirála Paula Bendena. Upřímně řečeno, Sallah dokázala pochopit, že tak mužný tvor jako admirál byl sexuálně přitahován temnou a zářící krásou astronavigátorky. Směs etnických předků jí dala ty nejkrásnější rysy. Byla vysoká, ne štíhlá ani příliš vyumělkovaná, s hustými černými vlasy, jejichž hedvábné kudrny nosívala volné. Její nasnědlá pleť byla bez chybičky, pohybovala se s promyšleným půvabem, ale její oči, v nichž to černě jiskřilo, naznačovaly vysoce inteligentní a veselou osobnost. Avril nebyla žena, které se dalo odporovat, a Sallah se pečlivě držela v jisté vzdálenosti od Paula Bendena či od kohokoli jiného, kdo byl víc než třikrát viděn v Avrilině společnosti. Kdyby zlé jazyky poukázaly na Bendenovu nepřítomnost po Avrilině boku v poslední době, lidumilové by jistě poznamenali, že musel trávit dlouhé schůze se svými lidmi a že doba k milostnému laškování už je pryč. Avšak oběti Avrilina ostrého jazyka tvrdily, že ztratila šanci stát se admirálovou ženou.

Sallah však právě teď myslela na jiné věci než na manévry Avril Bitrové. Čekala, zda zaslechne, které místo bylo vybráno k přistání. Věděla, že už o tom bylo rozhodnuto a že to má zůstat v tajnosti až do admirálova formálního oznámení. Bylo jí však taky jasné, že ta zpráva jistě někudy unikla. Tajně se sázelo na to, za jak dlouho se to dozví zbytek lodi. Do této místnosti novina jistě prosákla, přemýšlela Sallah.

„Je to tady," prohlásil najednou nějaký muž. Dlouhými kroky přešel k obrazovce a zabodl ukazovák do bodu, který se právě objevoval. Muž měl na límci značku agronoma. „Zrovna...," odmlčel se, jak se obraz na monitoru maličko posunul. „Tady!" Ukázal prstem k základně sopky, rozeznatelné jen jako špendlíková hlavička, přesto sloužící jako dobrý orientační bod.

„Kolik za to Lili trhne?" chtěl vědět kdosi.

„Kašli na něj," houkl agronom. „Právě jsem vyhrál akr na Hempenstallovi!"

Vypukl potlesk a vtipkování tak nakažlivé, že se Sallah musela smát, dokud náhodou nezachytila opovržlivý, nadřazený úsměv v Avrilině tváři. Když Sallah zpozorovala astronavigátorčin výraz, bylo jí jasné, že Avril to tajemství znala a tajila ho před svými spolustolovníky. Bart Lemos a Nabhi Nabol se k sobě nahnuli a něco si sdělovali.

Avril pokrčila rameny. „Místo přistání je nepodstatné." Její drsný hlas dolehl až ke sluchu Sallah. „Lodě to zvládnou, věřte mi." Pohlédla stranou a zachytila pohled Sallah. Tělo se jí okamžitě napnulo a oči zúžily. S vědomou snahou se uvolnila a nedbale se zaklonila v židli. Stále si Sallah drze měřila. Sallah to vadilo, uhnula pohledem a připadala si jako poskvrněná. Vypila poslední doušek kávy a zašklebila se nad hořkou pachutí. Káva na lodi nestála za nic, ale i tahle náhražka jí bude chybět, až dojdou zásoby. Z dosud neznámých důvodů káva rychle došla na všech kolonizovaných planetách. Výzkumný tým objevil a doporučil jako náhražku kůru jednoho keře na Pernu, čemuž Sallah příliš nedůvěřovala.

Jakmile bylo známo místo přistání, hluk v místnosti neúnosně vzrostl. Sallah si povzdechla, hodila odpadky do drtiče, vsunula tác pod čistič a pak jej pečlivě uložila na hraničku ostatních. Dovolila si ještě jeden pohled na Pern. Nesmíme tu planetu zpustošit, pomyslela si. Já osobně to nikomu nedovolím.

Jak se obracela k odchodu, zavadila pohledem o Avrilinu tmavou hlavu. Je zvláštní, že se přidala ke kolonistům, pomyslela si Sallah nikoli poprvé. Avril byla vedena jako kontrahent se slušnou výměrou půdy za odměnu, ale nepůsobila zrovna jako osoba, která se spokojí s venkovským životem. Ovládala všechny rafinované manýry měšťáků. Expedice na Pern přitáhla některé vynikající talenty, ale většina lidí, s nimiž o tom Sallah mluvila, toužila opustit technokratickou společnost řízenou syndikáty, společnost neustále stupňující své požadavky na přírodní zdroje.

Sallah se líbila představa společnosti odkázané na sebe sama, daleko od Země a jejích ostatních kolonií. Od chvíle, kdy si přečetla první brožury o Pernu, toužila zúčastnit se toho dobrodružství. Ve svých šestnácti si v povinné službě v hořké válce s Nathii vybrala pi-

lotní výcvik a další studia v oboru sondážní a kontrolní techniky. Skončila výcvik, právě když válka končila, a pak využila své dovednosti k mapování zničených oblastí na jedné planetě a dvou měsících. Když se ustavovala výprava na Pern, mohla být už nejen nájemcem, měla i dost znalostí a zkušeností, které z ní dělaly cennou součást profesionálního týmu.

Opustila místnost a vracela se do své kajuty, ale nebyla si jistá, jestli dokáže usnout. Za dva dny by měli dosáhnout tak dlouho očekávaného cíle. Pak začne být život zajímavý!

Když Sallah zahýbala do hlavní chodby, vrazila do ní dívenka s ohnivými rusými vlasy, pokusila se znovu nabýt rovnováhy, ale plnou vahou dopadla Sallah na nohu. Dala se do hlasitého pláče, spíše z leknutí než z bolesti. Chytila se Sallah pevně za nohu, až překvapivě pevně na tak malé dítě.

„No tak, neplakej. Cit pro rovnováhu se ti vrátí, miláčku," těšila ji Sallah. Natáhla se, aby ji pohladila po jemných vlasech a uvolnila to zoufalé sevření.

„Sorko! Sorko!" K Sallah se nejistě blížil muž se stejně rusými vlasy, který držel za jednu ruku malého chlapce a za druhou krásnou brunetu. Žena jevila všechny známky právě probuzeného člověka: oči ještě nedokázala dobře zaostřit, a ač se pokoušela reagovat na situaci, nedovedla se soustředit.

Muž zavadil pohledem o znak na límci Sallah. „Omlouvám se, pilotko," řekl zrzek a omluvně se usmál. „Ještě nejsme úplně vzhůru."

Pokusil se osvobodit jednu ruku, aby pomohl Sallah, ale žena odmítla povolit sevření, a kymácejícího se chlapce pustit nechtěl.

„Potřebujete pomoct," řekla Sallah zdvořile a uvažovala, který medik nechal tu nejistou čtveřici svému osudu.

„Máme kabinu jen pár kroků odtud." Kývl směrem k postranní uličce za Sallah. „Tak mi to aspoň řekli. Ale nikdy jsem si neuvědomil, jak daleko může být pár kroků."

„Jaké máte číslo? Jsem mimo službu."

„B-8851."

Sallah se podívala na štítky na rozích chodeb a přikývla. „Je to hned příští ulička. Pojďte, pomůžu vám. No tak, Sorko, jmenuješ se tak? Pojď, já -"

„Promiňte," přerušil muž Sallah, když se chystala vzít dítě do náruče. „Pořád nám říkali, že máme chodit sami. Tedy, pokoušet se o to."

„Nemůžu chodit," brečela Sorka. „Neudržím rovnováhu." Ještě těsněji se přivinula k nohám Sallah.

„Sorko! Co to má znamenat!" zamračil se rusovlasý muž na dceru.

„Mám nápad!" řekla Sallah vesele. „Chyť se mě za ruce." Uvolnila Sorčiny prsty, kterými jí dívenka svírala nohy, a popadla obě ručičky pevně do svých. „A pojď přede mnou. Pomůžu ti udržovat rovnováhu."

I s pomocí Sallah postupovala rodinka jen pomalu, překáželi jí energičtější chodci, spěchající za soukromými pochůzkami, i nejisté vlastní kroky.

„Jsem Red Hanrahan," řekl muž, když se jejich postup mírně zrychlil.

„Sallah Telgarová."

„Nemyslel jsem si, že budu potřebovat služby pilota, ještě než dosáhneme Pernu," řekl se širokým úsměvem. „To je má žena Mairi, syn Brian a Sorku už znáte."

„Jsme tu," řekla Sallah u jejich kabiny a otevřela dveře. Ušklíbla se nad její velikostí a pak si vzpomněla, že ji budou obývat jen krátce. I když byly palandy nyní sklopeny ke zdi, zbývající prostor příliš pohybu neumožňoval.

„Není to o moc větší než ten prostor, co jsme právě uvolnili," poznamenal Red klidně.

„Jak se tu máme hýbat?" zazněl ostrý tón v hlase jeho ženy, když se opřela o veřeje a důkladně si prohlédla velikost jejich kabiny.

„Střídavě, řekl bych," poznamenal Red. „Je to jenom na pár dní, miláčku, a pak budeme mít celou planetu. Pojďte dovnitř, Briane, Sorko. Už jsme pilotku Telgarovou obtěžovali dost dlouho. Zachránila jste nás, paní Telgarová. Díky."

Sorka se opřela o stěnu kabiny, když otec pozval rodinu dovnitř, sklouzla do sedu na podlaze, kolínka u hrudi. „Já taky děkuju," řekla už mnohem klidněji. „Je to hloupé, nerozeznat, kde je nahoře a kde dole a kde vlevo a vpravo."

„Souhlasím, ale to rychle přejde. Prošli jsme tím všichni, když jsme se vzbudili."

„Vy taky?" Sorčin nedůvěřivý výraz se proměnil v nejzářivější úsměv, jaký kdy Sallah viděla. Zjistila, že se taky usmívá.

„Ano. Dokonce i admirál Benden," zalhala. Pocuchala jemné, nádherně zrzavé vlasy dítěte. „Uvidíme se. Ano?"

„Když jsi v téhle poloze, Sorko, zkus ta cvičení, co nám ukazovali. Pak bude na řadě Brian," říkal Red Hanrahan, když za sebou Sallah zavírala dveře.

Došla do vlastní kabiny bez dalších incidentů, i když chodby byly plné kymácejících se nedávných spáčů. Na jejich tvářích byly nejrůznější výrazy - od napjatého soustředění až po naprosté zděšení. Sotva Sallah otevřela dveře, zjistila, že uvnitř spí její spolubydlící. Ušklíbla se. Pečlivě za sebou zasunula dveře a opřela se o ně. Nevěděla, co dělat. Byla příliš rozrušená na to, aby šla spát; musela se nějak uklidnit. Rozhodla se, že půjde do místnosti pilotů a procvičí se na simulátoru. Chvíle prověrky jejích schopností coby pilota raketoplánu se rychle blížila.

Po cestě se setkala s další překážkou v podobě nedávno probuzeného kolonisty, jehož koordinace pohybů utrpěla dlouhou nečinností. Byl tak vychrtlý, až se Sallah bála, že si při tom kymácení ze strany na stranu poláme kosti.

„Tarvi Andiyar, geolog," zdvořile se představil, když mu pomohla do vertikální polohy. „Opravdu už jsme na oběžné dráze Pernu?" Zašilhal, když se na ni podíval, a Sallah se podařilo potlačit úsměv, který v ní vyvolal jeho komický výraz. Sdělila mu jejich pozici. „A vy už jste tu nádhernou planetu viděla těma svýma jasnýma krásnýma očima?"

„Viděla, a je zrovna tak úžasná, jak se říkalo," ujistila ho Sallah vřele. Široce se usmál úlevou a odhalil přitom pravidelný bělostný chrup. Pak potřásl hlavou, zřejmě aby se mu podařilo lépe zaostřit zrak. Měl jednu z nejhezčích tváří, jaké kdy Sallah u muže viděla - nebyly to Bendenovy hranaté rysy válečníka, ale jemné a propracované tahy, připomínající sošky starověkých indických a kambodžských princů na troskách kamenných zdí. Začervenala se, když si vzpomněla, co ti princové na těch zdech prováděli.

„Nevíte náhodou, jestli už jsou nějaké nejnovější údaje ze sond? Už se nemůžu dočkat, až se pustím do práce."

Sallah se zasmála, a tak se vzpamatovala z okouzlení, které vyvolala jeho tvář. „Nedokážete ještě chodit a už se chcete dát do práce?"

„Copak patnáctileté prázdniny nestačí?" Zatvářil se malinko vyčítavě. „Není tamhleto kabina C-8411?"

„Ano, je," potvrdila a vedla ho přes chodbu.

„Jste stejně krásná jako laskavá," řekl, jednou rukou se opřel o panel a pokusil se jí dvorně uklonit. Musela ho chytit za ramena, aby se nepřevážil. „A rychlá." Moudřeji pokývl už jen hlavou a tak důstojně, jak jen to šlo, otevřel dveře.

„Sallah!" zvolal Drake Bonneau a hrnul se k ní chodbou. „Už ti někdo řekl, kde přistaneme?" Měl lačný výraz člověka, který se chystá udělat příteli laskavost.

„Dostalo se to do oběhu do devíti minut," poznamenala nevzrušeně.

„Tak dlouho to trvalo?" předstíral pohrdání a pak nasadil jeden ze svých úsměvů, o nichž si myslel, že každého okouzlí. „Pojďme se na to napít. Už dlouho si nebudeme užívat volna, co? Jen my dva, ano?"

Potlačila nedůvěru v jeho lichocení. Zřejmě si ani neuvědomoval banalitu svých vemlouvavých slov. Slyšela ho už, jak vytahuje tytéž něžné věty na kteroukoli přiměřeně přitažlivou ženu, a právě v téhle chvíli ji jeho neupřímnost rozčilovala. Nebyl však tak úplně špatný a ve válce měl odvahy na rozdávání. Pak si uvědomila, že její neobvykle mrzutá nálada je reakcí na náhlý shon, hluk a blízkost tolika lidí po posledních pěti letech klidu. Uklidni se, nakázala si přísně, už jen pár dní a pak budeš tak zaměstnaná létáním, že nebudeš mít čas starat se o davy lidí a hluk.

„Díky, Drakeu, ale Kenjo mě čeká na simulátoru za...," pohlédla na zápěstí..., „...pět minut. Někdy jindy."

Aby se vyhnula přeplněným chodbám, použila k cestě na letovou palubu nouzový tunel a teď si klestila cestu kolem nejrůznějšího nákladu, uskladněného zde pro admirálovu loď *Mariposa*. Bylo to pevné malé plavidlo s trojúhelníkovými křídly a pyšně zvednutým špičatým trupem, nyní však tiché a prázdné. Sallah zmáčkla tlačítko východu.

==========

Sallah měla další hlídku, tentokrát noční, s Kenjo Fusaiyukim. Ani jeden z nich toho neměl moc na práci, jen reagovat, kdyby nějaké zakolísání napětí zastavilo běh programů. Sallah chodila od ničeho k ničemu a pokoušela se objevit něco zajímavého, co by ji udrželo vzhůru, když tu si povšimla, že Kenjo aktivoval jeden z menších monitorů.

„Co tam máš?" zeptala se, než si uvědomila, že Kenjo není příliš společenský a může její vyrušení nést nelibě.

„Dekódoval jsem informace o tom výstředním vesmírném poutníkovi," odpověděl, aniž vzhlédl od obrazovky.

„O tom, co tak vzrušuje všechny astronomy?" zeptala se Sallah. Pousmála se při vzpomínce na nezvyklé představení jinak poněkud usedlého pedantského astronoma Xi Či Juena, brunátného vzrušením a křepčícího po můstku.

„Přesně tak," řekl Kenjo. „Zdá se, že se pohybuje po naprosto nepravidelné dráze, spíš jako kometa než planeta, přestože jeho hmota naznačuje spíš planetu. Koukej." Spustil sekvenci, která znázorňovala satelity planetárního systému Pernu ve vztahu k hlavní planetě a k sobě navzájem. „Pravděpodobně se přibližuje více, než je obvyklá pozice čtvrté planety, a při odsluní vstupuje do mlhoviny Oort. Tohle má být staré uspořádání, nebo to aspoň podle zprávy VHS tak vypadá, a tahle planeta by měla mít konvenčnější dráhu."

„Říkalo se, že to může být zbloudilá planeta, kterou si přitáhlo slunce Rukbat."

Kenjo zavrtěl hlavou. „To bylo vyloučeno." Spustil další sekvenci a schéma na obrazovce vystřídala jiná projekce. V několika vteřinách ji překryly rovnice. „Podívej se na pravděpodobnost, že tomu tak není." Ukázal na blikající devítimístné číslo. „Měla by to být dráha typu komety, přímo v systému. Ale není." Dlouhými kostnatými prsty vy-

mazal obrazovku. „Nemohu najít žádný soulad s ostatními planetami. Kapitán Keroon zastává názor, že ji Rukbat uchvátil asi před deseti jejími oběhy."

„Ne, myslím, že Xi Či Juen to vyloučil. Odhaduje, že se to stalo právě teď, zrovna po odsluní," řekla Sallah. „Jak to jen řekl? Hm..." Pokoušela se vzpomenout si.

Kenjo už otvíral příslušný soubor. „Jeho zpráva říká, že ta výstřední planetka právě opustila mlhovinu Oort a část její hmoty vzala s sebou."

„Taky řekl, a to si pamatuju doslova, že zhruba za osm let tu budeme mít efektní meteorickou show, když náš nový svět bude proplouvat mlhovinou Oort."

Kenjo si odfrkl. „Byl bych radši, kdyby k tomu nedošlo. Moc nevěřím ve zprávu VHS, když ji teď srovnáváme s tím, co tu je. Tyhle skvrny mohou být nakonec stopy po dopadu meteoritů."

„Nehodlám kvůli tomu nespat."

„Ani já ne." Na monitoru dál postupovala zpráva a Kenjo si založil ruce na prsou. „Juen zřejmě věří, že tohleto Pluto s takovou nepravidelnou, skoro parabolickou dráhou zase systém opustí nebo se zhroutí do slunce."

„Které by si toho ani nevšimlo, co?"

Kenjo zavrtěl hlavou, očima stále sledoval zprávu. „Zmrzlá hmota. Příliš daleko od Rukbatu, aby se po většinu dráhy mohla ohřát. Jeli dost blízko, může být vidět ohon jako u komety." Opustil program a vyťukal novou sekvenci. „Ty dva měsíce Pernu jsou mnohem zajímavější."

„Proč? Nekolonizujeme *je.* A množství paliva nám stejně dovolí jen jeden výlet k měsícům, abychom uvedli do provozu přenosové disky."

Kenjo pokrčil rameny. „*Vždycky* je třeba nechat si nějakou únikovou cestu."

„Na měsíc?" Sallah byla nepokrytě skeptická. „Prosím tě, Kenjo, takhle daleko od civilizace nejsme ve válce s nikým a s ničím. Nech toho." Mluvila vlídně, věděla, že Kenjovi se ve válce s Nathii podařilo několikrát těsně vyváznout.

„Starého psa novým kouskům nenaučíš," zabručel tak tiše, že to téměř přeslechla.

„No jo, to je pravda. Ale teď všichni budeme moci začít znova."

Kenjo jen zavrčel, čímž dal najevo, že jeho hovorná nálada je u konce.

Transportní lodě kolonistů zpomalovaly, uvnitř však bylo stále živěji, to jak se probouzeli další a další spáči. Obrovské nákladní prostory se otevíraly, jejich obsah se přesunoval na paluby a vykládal do přístupových chodeb. Sotva byly raketoplány prověřeny pro dlouhou cestu, byly naloženy komponenty pro rozvodné elektrické sítě a dalšími nezbytnostmi k vybudování bezpečné přistávací dráhy pro masu materiálu a lidí z transportních lodí. Bylo nezbytné mít po ruce i další část nákladu - zemědělské nástroje a zásoby - aby se mohly nakládat, jakmile se raketoplány vrátí z první cesty na povrch. Zemědělci přislíbili zorat půdu, ještě než se raketoplány znovu vrátí na povrch.

Na třech transportních lodích bylo šest raketoplánů: tři na *Joko,* dva na *Buenos Aires* a jeden na *Bahrajnu,* ten poslední z nich byl vybaven zvláštním příslušenstvím pro přepravu zvířectva. Jakmile plavidla dosáhnou Lagrangeovy orbity, může se zahájit vyloďování.

Dvanáct hodin před touto událostí byli už probuzeni všichni spáči. Z davu se ozývala spousta reptání. Mnozí měli za to, že ti, kterých teď nebylo bezprostředně třeba, například děti, mohli spát dál, dokud se výprava neusídlí na planetě. Ale bez ohledu na nepříjemnosti s tím spojené Sallah souhlasila s prohlášením guvernérky, že nikdo nesmí být ochuzen o možnost zažít konec dlouhého putování a spatřit neuvěřitelnou vizi jejich nového světa, jak se otáčí v temném vesmírném prostoru. Sallah nemohla od Pernu odtrhnout zrak a pozorovala ho na každé obrazovce, která byla dostupná, dokonce i na té malé ve své kajutě. Podařilo se jí také dostat se v seznamu služeb do nejdůležitější hlídky celé výpravy.

Později Sallah vždy pevně tvrdila, že přesně poznala okamžik, kdy *Jokohama* dosáhla pozice na oběžné dráze. Velká loď zpomalovala už několik dní; lehký tah brzdicích raket, které snižovaly pohyb

dopředu k planetě pod nimi, byl stěží postřehnutelný. A najednou se otáčeli spolu s planetou, v poloze nad konkrétním bodem na Pernu, jako by vzhledem ke krajině dole stáli. Sallah nějak tu chvíli vycítila. Vzhlédla od svého terminálu, právě když se kormidelník s potlačovaným vzrušením obrátil, aby zasalutoval veliteli.

„Dorazili jsme, pane," oznámil.

V téže chvíli přišla stejná hlášení z *Bahrajnu* i z *Buenos Aires* a na můstku propukly oslavy, nedisciplinované projevy úlevy a jásot. Důstojník Ongola neprodleně informoval admirála o dokončení manévru a dostalo se mu formálních díků. Pak nařídil, aby se všechny monitory zaměřily na planetu, která se pod nimi rozkládala a zakřivovala se do noci na jedné straně a do jasného dne na druhé.

Sallah se připojila k povyku, dokud si nepovšimla přerušení šumu jedné ze sond. Zkontrolovala monitor. Sonda však pouze měnila stanoviště, jak byla naprogramována. Když Sallah vzhlédla, zachytila velice zasmušilý, podivně vážný *výraz* důstojníka Ongoly. Uvědomil si její zkoumavý pohled a tázavě povytáhl jedno obočí.

Sallah se na něj usmála. Konec jeho poslední cesty, pomyslela si. Kdo by nebyl smutný?

Ongola povytáhl svá mohutná obočí, s velkou důstojností odvrátil hlavu a vydal rozkaz k otevření uzávěru oddílu raketoplánů. Posádka a první skupina těch, kdo letěli dolů, už byla upoutána na sedadlech na palubě plavidel a očekávala historický rozkaz. Sallah se zatajeným dechem popřála hodně štěstí Kenjovi, Drakeovi a Nabolovi, kteří byli piloty tří raketoplánů *Joko*.

Sirény oznámily blížící se odlet a na hlavní obrazovce se okamžitě objevilo přistávací stanoviště. Důstojníci ve službě seděli plně soustředěni na svých místech. Menší monitory ukazovaly z několika úhlů otevřené uzávěry prostoru raketoplánů, takže personál na můstku mohl sledovat, jak se raketoplány začínají vysouvat ze své mateřské lodě a rychle vypouštějí obláčky z trysek, než se zažehnou hlavní motory. Pak budou spirálovitě klesat k planetě, vstoupí do její atmosféry na západním okraji severního kontinentu, budou směrem dolů a kolem planety brzdit, až dosáhnou místa přistání na východním konci jižního kontinentu. Venkovní kamery zachytily tři další raketoplány, které

zaujaly pozici ve flotile. Celá šestice půvabně zamířila dolů a pak zmizela z dohledu za horizontem planety.

Sallah končila hlídka před očekávanou dobou jejich přistání na Pernu, ale přikrčila se u zdi spolu se všemi ostatními ze své směny, aby měla co nejlepší výhled. Věděla, že každičká obrazovka na lodi nyní vysílá tutéž informaci a že záběry přistání se ve stejnou chvíli objeví na všech třech transportních lodích - ale připadalo jí tak nějak oficiálnější sledovat to všechno z můstku. A tak tam zůstala. Čas od času se přistihla, že zatajuje dech, a chvílemi přešlápla z jedné nohy na druhou. Měla je unavené a oteklé. Uleví se jí, až se sníží odstředivá síla k usnadnění přesunu nákladu. Jenže brzy už bude na planetě a tam nebude žádná vhodná odstředivá síla, kte rá se dá vypnout, aby se zredukoval účinek zemské tíže.

„Zbavila ses kamarádek?" zeptal se Stev Kimmer, rychle se rozhlédl přes rameno a vstoupil do Avriliny kajuty. Zavřel za sebou dveře.

Avril se k němu otočila a napřáhla ruce; luskla prsty, aby naznačila volný prostor, a usmála se v samolibém uspokojení. „Šarže má jistá privilegia. Použila jsem je. A pojistila. Ten blbec Lensdale se občas pokouší někoho mi sem podstrčit, ale dopsala jsem pod své jméno tři další, tak to možná vzdal."

Kimmer, který měl být zakrátko v nákladovém prostoru a nalodit se na jeden z raketoplánů *Joko*, šel přímo k věci. „Tak kde je ten tvůj nevyvratitelný důkaz?"

Avril stále s úsměvem povytáhla zásuvku a vyňala tmavou dřevěnou skříňku bez viditelných spojů. Podala mu ji. Zavrtěl hlavou.

„Řekl jsem ti, že není čas na hádanky. Jestli je to finta, jak dostat chlapa do postele, Avril, tak seš vedle."

Ušklíbla se, rozladěná jeho slovy i faktem, že ji změněné okolnosti přinutily hledat pomoc u jiných. Její původní plán ztroskotal na nenadálé a naprosto neočekávané lhostejnosti Paula Bendena vůči ní. Zahnala své znechucení úsměvem, položila si skříňku na levou dlaň, sáhla na ni zpředu a pak lehce zvedla víčko. Jak očekávala, Stev

Kimmer vydechl překvapením, záblesk v jeho očích krátce odrazil nádherný jas rubínu v krabičce. Vztáhl po něm ruce a ona lehce naklonila skříňku, až se drahokam zaleskl ve světle.

„Nádhera, že?" Avrilin hlas zjihl něžnou posedlostí. Natočila ruku se skříňkou a poskytla mu tak pohled na vnitřní lesk broušeného kamene. Náhle vytáhla skvost z lůžka a podala mu ho. „Potěžkej. Podívej se na něj ve světle. Bezvadný."

„Jak jsi k němu přišla?" Střelil po ní obviňujícím pohledem s kombinací závisti, chtivosti a obdivu. Obdiv patřil výhradně nádhernému kameni. Držel ho proti světlu a zkoumal jeho dokonalost.

„Věř nebo ne, zdědila jsem ho." Pod jeho podezíravým výrazem se půvabně opřela o stoleček, paže založené na skvěle tvarovaných prsou, a ušklíbla se. „Moje bába ze sedmého kolena byla členkou toho týmu VHS, který prozkoumával tuhletu zatracenou planetu. Její dívčí jméno znělo Shavva bint Faroud."

„Sakra!" Stev Kimmer byl upřímně překvapen.

„Navíc," pokračovala Avril a pásla se na jeho reakci, „mám její originální poznámky."

„Jak se tvé rodině podařilo schovávat ho po všechny ty roky? Vždyť má nevyčíslitelnou hodnotu."

Avril povytáhla nádherně klenutá obočí. „Velká bába nebyla pitomá. Ta cetka nebyla jediná věc, co si odtud přivezla, ani z ostatních planet, které zkoumala."

„Ale přivézt to s sebou sem?" Kimmer se ze všech sil snažil nesevřít nádherný kámen v pěsti.

„Jsem poslední z rodu."

„Chceš říci, že můžeš zabrat část téhle planety jako přímý potomek Výzkumného a hodnotícího týmu?" Stevovi se při té představě rozbušilo srdce.

Zlostně zavrtěla hlavou nad jeho špatným odhadem. „Ten si dal zatracený pozor, aby se to nestalo. Shavva to věděla. Taky věděla, že dřív nebo později se planeta otevře kolonizaci. Ten rubín a její poznámky...," Avril se dramaticky odmlčela, „...mi byly předány jako dědictví. A já - a její poznámky - jsme teď na oběžné dráze Pernu."

Stev Kimmer na ni dlouho hleděl. Pak se natáhla, vzala od něj rubín a nedbale si s ním pohazovala, zatímco Kimmer nervózně přihlížel.

„Tak co, chceš se zapojit do mého plánu?" zeptala se. „Stejně jako můj milovaný a prozíravý předek nechci zůstat trčet na Vystrkově galaxie na světě sedmé třídy."

Stev Kimmer přimhouřil oči a pokrčil rameny. „Viděl ten kámen někdo jiný?"

„Ještě ne." Pomalu, lstivě a zlomyslně se usmála. „Když mi pomůžeš, nikdo to ani nebude mít zapotřebí."

Dříve než se s ní Stev Kimmer rozloučil, aby přešel na nákladovou palubu, Avril si byla jistá jeho účastí na věci. Zkontrolovala hodinky a potěšilo ji, že čas perfektně klape. Uhladila si vlasy, nanesla pár kapek svého oblíbeného parfému a vyleštila si nehty. Za okamžik zaslechla tiché klepání na dveře.

Vstoupil Nabhi Nabol, „Spolubydlící jsou pryč?"

Kenjo Fusaiyuko se plně soustředil na zaznamenání prvního otřesu, až raketoplán vstoupí do atmosféry. Admirál, usazený mezi ním a Jiro Akamotem, druhým pilotem, se dychtivě v bezpečnostních pásech předklonil. Usmíval se očekáváním. Kenjo si také dovolil úsměv. Pak promyšleně nasadil bezvýraznou tvář. Vše klapalo opravdu dobře. Jeden bod seznamu za druhým se plnil bez problémů. Po patnáctileté nečinnosti si raketoplán *Eujisan* vedl naprosto dokonale. Vstoupili do atmosféry pod skvělým úhlem a jistě se jim podaří bezchybně přistát na místě, které je podle údajů sond tak rovné, jak jen přírodní oblast může být.

Kenjo se vždycky obával možných nepředvídaných událostí a ten zvyk z něj dělal jednoho z nejlepších dopravních pilotů Flotily souhvězdí Labutě. Těch několik nebezpečných situací, kterými prošel, nepatřilo mezi ty, jež se dají předvídat. Přežil je díky tomu, že v předvídání mechanických závad byl připraven na všechno.

Přistání na Pernu však bylo jiné. Nikdo, s výjimkou již dávno mrtvých členů Výzkumné a hodnotící skupiny, na něj dosud nevstou-

pil. A podle Kenjova odhadu ani tento tým nestrávil na planetě tolik času, aby ji mohl dostatečně ohodnotit.

Jiro vedle něj drmolil uklidňující údaje ze svých přístrojů. Pak oba piloti ucítili odpor, jak se raketoplán nořil hlouběji do vrstev atmosféry. Kenjo sevřel prsty těsněji kolem ovládací páky a zabořil se hlouběji do sedadla pro lepší stabilitu. Kdyby tak se chtěl admirál zase zaklonit - znervózňovalo ho, když mu někdo v takovéhle situaci dýchal na krk. Jak jen může ten člověk sedět v bezpečnostních pásech tak volně?

Vnějšek raketoplánu se zahříval, ale teplota uvnitř se neměnila. Kenjo letmo zkontroloval malou obrazovku. Cestující byli také v pořádku a nic z nákladu se neuvolnilo z popruhů. Těkal očima z jednoho číselného údaje na druhý a zaznamenával chování a stav svého plavidla. Vibrace vzrostly, ale to se dalo čekat. Copak už tolikrát přesně stejně nepronikl ochrannou vrstvou plynů stovek světů, nezajel jako nůž na dopisy pod chlopeň obálky, jako muž do těla své milované?

Nacházeli se teď na noční straně planety. Jeden z měsíců vysílal jiskřivé světlo na temnou krajinu. Letěli nad nekonečným pernským mořem na východ. Zkontroloval výšku. Byli přesní. Jenže první přistání na Pernu nemůže být perfektní. Něco se jistě pokazí, nebo bude otřesena jeho víra v pravděpodobnost. Kenjo zkontroloval ovládací panel, zda na něm nesvítí nějaká červená kontrolka či nebliká žluté světlo na znamení poruchy. Raketoplán se stále hnal po své dráze dolů a Kenjovi stékal po zádech pot zlé předtuchy, čelo pod přilbou měl zvlhlé.

Jiro vedle něj vyhlížel navenek klidně, ale pak si i on nervózně skousl koutek spodního rtu. Kenjo si toho všiml a odvrátil se, aby svým výrazem neprozradil uspokojení nad tím, že i druhý pilot je napjatý. Admirál Benden mezi nimi začal rychleji dýchat.

Mohl by ten starý muž vedle dostat ze samé radosti infarkt? Kenjo pocítil náhlý záchvat paniky. Ano, to se může. stát. Raketoplán možná bezpečně přistane, ale admirál Benden zemře ve chvíli vstupu na svou zaslíbenou zem. Ano, to bude ten kaz výpravy. Lidský faktor, ne mechanická závada.

Zatímco si Kenjova mysl pohrávala s peripetiemi nehody, odpor na povrchu raketoplánu slábl, když zpomalili pod rychlost zvuku.

Teplota pláště byla v pořádku, raketoplán hladce reagoval na řízení, byli ve správné výšce a klesali podle plánu.

Pamatuj, Kenjo, spotřebuj tak málo paliva v brzdicích raketách, jak to jen jde. Čím víc paliva se ušetří, tím víc výletů se uskuteční. A pak - Kenjo přetrhl nit myšlenek. Pořád budou letadla, která se budou muset pilotovat, ještě spoustu let... Palivové články vydrží desítky let, jestliže se opatrně nabíjejí. A když dokáže vymáčknout to pravé... Jeho duch se ještě dlouho nebude muset držet při zemi.

Rychle přečetl údaje o výšce, zkontroloval kompas, upravil klapky, propočítal rychlost a podíval se dopředu k pobřeží, které se zřetelně táhlo před ním. Monitory mu prozradily, že ostatní raketoplány je následují v předepsaných bezpečnostních odstupech. Raketoplán *Eujisan* s Kenjem u kormidla a admirálem Bendenem a guvernérkou Bollovou na palubě se dotkne Pernu jako první.

Raketoplán se řítil nad východním oceánem a jeho stín ho předcházel po vodě, míjel množství ostrovů a rozlehlejší pevninu souostroví, které se táhlo severovýchodně od místa jejich přistání. Když Kenjo spatřil sopku, tyčící se nad vodou, téměř ztratil soustředění: tak neuvěřitelná byla její podoba se známou Mount Fuji. Ten vulkán je nepochybně dobré znamení.

Kenjo viděl pěnivý příboj u paty skalnatého předhoří, který naznačoval, že se blíží ke zvolenému místu přistání.

„Brzdicí rakety, dvousekundový zážeh," řekl a s potěšením slyšel, že jeho hlas zní pevně a klidně, téměř znuděně. Jiro potvrdil rozkaz a raketoplán sebou lehce, ale rovnoměrně trhl, jak brzdicí rakety narušily jeho rychlost. Kenjo zvedl předek stroje a mírně snížil rychlost letu. „Vysunout podvozek."

Jiro přikývl. Kenjo byl ve střehu, ruku na ovladači brzdicích raket, co kdyby se podvozek nevysunul. Pak se hladce rozsvítila zelená světla a on pocítil zpětný náraz vzduchu, jak velká kola zapadla na své místo. Rychlost raketoplánu byla na přistání trochu vysoká. Pod nimi se objevila rozlehlá plocha, plocha, která se vlnila jako moře. Kenjo potlačil paniku. Zkontroloval čelní odpor, rychlost větru a pak z nutnosti opět krátce zažehl brzdné motory. Zvedl špičku lodi a přesvědčil raketoplán, aby dosedl na povrch Pernu.

Jakmile se velká kola dotkla země, raketoplán na nerovné půdě mírně poskočil. Kenjo rozvážně přibrzdil a s plně zvednutými přistávacími klapkami stočil raketoplán do široké zatáčky, takže směřoval tam, odkud právě přiletěl, a pak se pomalu zastavil.

Kenjo si dovolil mírný uspokojivý úsměv. Pak se znovu věnoval ovládacímu panelu, aby začal s kontrolní procedurou po přistání. Zaznamenal ušetřené palivo a radostí si odfrkl nad svou hospodárností. Mnoho litrů pod stanoveným přídělem.

„Výborné přistání, Kenjo! Jiro! Gratuluji," prohlásil admirál. Kenjo se rozhodl, že mu odpustí ten nadšený štulec do ramene. Pak najednou jeho i Jira vylekaly nečekané zvuky: cvakání kovových klapek a pak vzápětí zvuk rychle unikajícího vzduchu.

Kenjo se v panice obrátil a už jen viděl admirála a guvernérku, jak mizejí v únikovém průlezu kabiny. Kenjo divoce pohlédl na ovládací panel v přesvědčení, že vůdci expedice jistě reagovali na nějaké nebezpečí, ale svítila tam jen červená kontrolka brzd. Otevřeným poklopem zavanul k oběma pilotům pach spálené trávy, oleje a paliva. Najednou si současně uvědomili výkřiky z kabiny cestujících - výkřiky radosti, ne panický jekot. Pohled na monitor Kenjovi řekl, že si cestující uvolňují bezpečnostní pásy. Několik jich už vstalo a zkusmo protahovalo ruce a nohy a vzrušeně se bavilo v očekávání vstupu na půdu svého nového domova. Ale proč admirál a guvernérka tak ukvapeně opustili loď - a k tomu bezpečnostní šachtou místo hlavním východem?

Jiro se na něj tázavě podíval. Kenjo mohl jen pokrčit rameny. Pak, když jásot vystřídalo ticho, přerušované jen nervózním šepotem, uvědomil si, že coby pilot musí převzít iniciativu. Aktivoval mechanismus uvolňující náklad, pak zapnul vnější senzory a nařídil kamery, aby zaznamenaly tu historickou chvíli. Nakonec, musí se tvářit, že je vše v pořádku, i přes to podivné chování admirála a guvernérky.

Kenjo se uvolnil z pásů a pokynul Jirovi, aby udělal totéž. Na chvíli se sklonil, aby spustil uzávěr bezpečnostní šachty. Pak udělal tři kroky k panelu vedoucímu do kabiny cestujících a odsunul ho.

Pozdravil ho jásot. Skromně sklonil hlavu. Jásot utichal a vystřídalo ho očekávání. Došel do zadní části kabiny a uvolnil uzávěr výstupu. S až zbytečnou silou zatlačil do dveří, aby se otevřely. Jak se

otvor rozšiřoval a vysunovala se rampa, dral se dovnitř čerstvý vzduch nového světa. Nebyl jediný, kdo se zhluboka nadechl bohatě okysličeného voňavého vzduchu. Kenjo v duchu uvažoval nad protokolem tak zvláštní příležitosti, když ti nejdůležitější už plavidlo opustili, ale Jiro vedle něj začal vzrušeně ukazovat ven. Kenjo se podíval pomalu se otevírajícími dveřmi ven a zamrkal překvapením.

Venku vlály dvě zářivé vlajky. Byly vidět nejen odtud, ale i z pěti dalších raketoplánů, které přistály v příslušném pořadí za ním. Jedna, zlatomodrá, patřila Federaci obydlených planet. Druhá byla nová - vlastní standarta planety Pern: modrá, bílá a žlutá, se srpem a pluhem v horním levém rohu, které naznačovaly zemědělské založení kolonie. Chvílemi skryty za třepetajícími se vlajkami v klidném vánku, vanoucím nad loukou, stály tam v triumfální póze postavy admirála Bendena a guvernérky Bollové. Oba se poněkud idiotsky usmívali, zaznamenal Kenjo, a nadšeně kývali na cestující, aby vystoupili.

„Dovolte nám přivítat vás, přátelé, na planetě Pern," řekl admirál slavnostním hlasem.

„Vítejte na Pernu!" zvolala guvernérka. „Vítejte! Vítejte!"

Podívali se na sebe a spustili formuli, zjevně dobře secvičenou předem.

„Mocí svěřenou nám Federací obydlených planet tímto zabíráme tuto planetu a nazýváme ji Pern!"

==========

Inženýři, elektrikáři, chlapíci pro všechno a každý schopný muž nebo žena, kteří věděli, jak se drží kladivo, se pustili do práce na rozvodné síti přistávací dráhy. Druhá pracovní skupina vztyčovala prefabrikované panely letištní kontrolní a meteorologické věže, v níž bude sídlit Ongola a další meteorologové.

Věž byla tři patra vysoká, měla dvě čtvercové sekce, které podpírala širší a delší pravoúhlá základna. Přízemí bude zpočátku sloužit jako sídlo admirála, guvernérky a neformální rady. Až budou později postaveny příslušné administrativní budovy, bude celá stavba věnována meteorologii a spojům.

Třetí a nejmenší skupina - všech šest agronomů Mara Dooka a tucet silných mužů, zoolog Pol Nietro, xenobiologové Phas Radamanth a A. C. Sopers a Ted Tubberman se svými lidmi - měla za úkol vybrat místo pro experimentální farmu. Další byli pověřeni pátráním po nejrůznější vegetaci, která by se dala účinně přeměnit v plasty, potřebné pro stavby. Emily Bollová na minikluzáku poletovala mezi těmi, kteří prováděli agronomický průzkum, a věží a předávala údaje. Jakmile byla založena stanice první pomoci, měli medikové plné ruce práce s ošetřováním pohmožděnin a odřenin. Nekompromisně trvala na tom, aby letitější pracovníci, kteří v nadšení přecenili své síly, se věnovali několikahodinovému odpočinku.

Už v poledne začalo vysílání, které mělo zachytit všechnu tu nadšenou činnost prvních osadníků na Pernu.

„Drží to lidi u monitorů," poznamenala Sallah k Barr Hamilové, své druhé pilotce. Vracely se spolu téměř prázdnými chodbami z hlavního hangáru, kde procházely seznam lodního nákladu před svým prvním letem dolů.

„Je to fascinující, Sal. A my tam zítra *budeme*!" Barr zářily oči a trochu přihlouple se usmívala. „Ještě ani nevěřím, že jsme tady, a už budeme tam!" Ukázala dolů. „To je sen. Pořád se bojím, že se najednou probudím."

Došly do své kabiny a měly oči jen pro obrazovku v rohu.

„Skvělé," řekla Barr s úlevným povzdechem. „Podívej, jak se jim podařilo vyložit naše oslíky."

Sallah se zasmála. „Náš úkol je dostat raketoplán dolů v jednom kuse, Barr. Vykládání je problém někoho jiného." Ale i jí se ulevilo, když viděla statné nosiče nákladu, vyrovnané na konci téměř dohotovené přistávací dráhy. Osli podstatnou měrou ulehčí vykládání a urychlí návrat raketoplánů na mateřské lodě k další cestě. Mezi jednotlivými skupinami už propukla nevyhlášená soutěž o provedení úkolů rychleji a účinněji, než stanovil plán.

Sallah a Barr sledovaly vysílání stejně jako všichni ostatní, dokud ho neznemožnila temná tropická bezměsíčná noc. Přenos z povrchu Pernu bude primitivní, dokud Drake Bonneau a Xi Či Juen v admirálově lodi nebudou moci instalovat satelity. Při poslední scéně však Sallah vyrostl v krku knedlík. Nostalgicky si vzpomněla na lovecké výpravy, které si se svými rodiči kdysi užívala v kopcích na Kentauru Jedna.

Obrazovka ukázala unavené muže a ženy, sedící kolem velikého ohně, večeřící jídlo připravené v obřím kotli ze zmrazené sušené pozemské zeleniny a masa. Ve slábnoucím světle byly jen stěží vidět bílé pásy elektrického vedení ranvejí a větrné pytle, povlávající v čerstvém vánku. Vlajka planety, tak hrdě ráno rozvinutá, se zamotala kolem žerdě nad kontrolní věží. Kdosi začal tiše hrát na harmoniku jakousi prastarou melodii, tak povědomou, že ji Sallah nedokázala ani pojmenovat. Někdo další se přidal s flétnou. Unavení kolonisté začali zpívat či pobroukávat s nimi, zprvu tiše a váhavě, pak směleji. Více hlasů dodalo melodii harmonii a Sallah si vzpomněla, že se píseň jmenuje ‚Doma v horách'. Toho dne rozhodně na pesimistická slova nebylo místo. A díky té večerní serenádě se místo přistání začalo jevit domáčtější.

Druhý den ráno byly Sallah a Barr vzhůru dlouho předtím, než se ozvala siréna. Shromažďovaly pasažéry a prováděly poslední výpočty

hmotnosti nákladu. Obě pilotky byly velícím důstojníkem Ongolou poučeny o nutnosti šetřit palivem.

„Máme palivo právě tak na to, abychom dostali všechny muže, ženy, děti, zvířata, balíky, agregáty a použitelné části lodí dolů na zem. Kdo šetří, má za tři. Jen blázen by mrhal palivem! Nemáme ho ani trochu nazbyt. Ani," dodal se svým smutným zamyšleným úsměvem, „ti blázni mezi námi."

Na monitorech v nákladovém prostoru mohly Sallah a Barr sledovat šest raketoplánů, jak se odlepují od země. Pak se obraz změnil v panoramatický pohled na hlavní přistávací stanoviště.

„To je úžasné, Sal, úžasné," řekla Barr. „Nikdy v životě jsem neviděla tolik neobsazené, nevyužité půdy najednou."

„Zvykni si na to," odpověděla jí Sallah s úsměvem.

Při pozorování, jak se činí parta lidí na zemi, jim to připadalo, jako by sem raketoplány dorazily ve chviličce. Nakladači valili první dopravní klece do úchytů, ještě než stačili Kenjo a Jiro vystoupit. Sallah malinko rozladil Kenjo svou příkrou reakcí na vzrušené dotazy Barr. I Jiro byl v rozpacích nad šéfovým chováním. Kenjo úsečně zpravil Sallah o přistávacích procedurách, poradil, jak zvládnout charakteristické zvláštnosti raketoplánu, a sdělil kmitočet vysílání meteorologické kontroly. Popřál jí bezpečné přistání, zasalutoval, obrátil se na patě a odešel.

„No, nazdar a šťastnou cestu," řekla Barr a vzpamatovávala se z té urážky.

„Pojďme na předletovou přípravu, i když se nám náš Pusík Fusík tak proměnil," řekla Sallah a vklouzla do *Eujisanu* těsně před další velkou dopravní klecí. Než bylo nakládání u konce, byly s kontrolou hotovy. Barr si prohlédla cestující, ujistila se, že generálce Cherry Duffové, nejstarší nájemkyni půdy a prozatímní vyšetřovací soudkyni kolonie, nic nechybí, a byly připraveny k odletu.

Byly jsme tu takovou chviličku," stěžovala si Barr, když o osm hodin později Sallah pojížděla s *Eujisanem* do pozice ke vzletu na konci ranveje. „A už budeme zase pryč."

„Výkonnost, náš vůdce. Kdo šetří, má za tři," řekla Sallah s očima na navigačních přístrojích, když otevírala škrticí klapky *Eujisanu* pro vzlet. Zašklebila se, očima těkala mezi ukazatelem paliva a otáčkoměrem, nechtěla spotřebovat ani o kapku paliva více, než bylo nutné. „Kenjo a další nedočkavá skupina kolonistů se budou v nákladovém prostoru pěkně otravovat. Musíme nahoru, nahoru a pryč!"

„Kenjo nikdy v životě neudělal chybu?" zeptala se Barr Sallah chvíli poté, kdy proslulý pilot učinil ironickou poznámku o spotřebě paliva při letech řízených pilotkami.

„Proto je ještě naživu," odpověděla Sallah. Ale jeho poznámka ji ranila. Věděla, že nespotřebovala o nic víc, než bylo nezbytně nutné, dokonce při některých letech si vytvořila osobní rekord. Povšimla si, že Kenjo jen zběžně dohlížel na doplňování paliva do *Eujisanu* a přitom si listoval v letových hlášeních. Věděla o sobě, že je pilot nadprůměrných kvalit, ale nechtělo se jí hašteřit se s hrdinou, který má mnohem víc zkušeností než ona - pokud to nebude nezbytně nutné a jen bude-li mít po ruce přesné záznamy.

Stavělo se rychle. Lidé na zemi každé ráno začínali budování ubytovacích a pracovních oblastí pro ty, kteří měli toho dne dorazit. Týmy agronomů snadno čistily určená pole. Nemocnice už měla první pacienty; naštěstí všechno to byla jen drobná poranění. A stále tu vládla dobrá nálada, i když práce bylo až nad hlavu. Nějaký šprýmař vztyčil ukazatel s odhadovanými vzdálenostmi ve světelných rocích k Zemi, ke Kentauru Jedna a dalším světům Federace obydlených planet.

Sorka Hanrahanová trávila stejně jako všichni, kdo čekali na svůj let k povrchu planety, spoustu času sledováním procesu usídlování na místě, kterému se neoficiálně říkalo ‚Přistání'. Pro Sorku to pozorování bylo jen způsobem, jak si ukrátit čas. Ve skutečnosti ji to nebavilo, zvlášť když jí matka neustále připomínala, že jsou svědky historických chvil. Historie je to, o čem se čte v knihách. Sorka byla vždycky aktivní dítě, proto jí vynucená zahálka a nemožnost volně se rozběhnout po lodi začaly brzy vadit. Vědět, jak důležitá bude na Pernu otcova profese veterinárního chirurga, bylo jen malou útěchou,

když všechny děti, se kterými se potkávala v jídelnách a na chodbách, se dostaly na Pern rychleji než ona a její bratr.

Brian však neměl nijak naspěch. Spřátelil se s dvojčaty Jepsonových, bydlícími o dvě uličky dál. Měla ještě staršího bratra v Sorčině věku, ale jí se nelíbil. Matka jí stále připomínala, že na Pernu budou dívky jejího věku a že se s nimi setká, jakmile nastoupí do školy.

„Potřebuju kamarády teď," bručela si Sorka, když se toulala chodbami lodě. Taková svoboda byla pro dívku, která musela vždycky být pod dohledem před cizími lidmi, vzácným privilegiem. I doma na farmě v Clonmelu ji nechávali pořád pod dozorem někoho dospělého, byť by to byla jen stará fena Chip. Na *Jokohamě* ji nejen nehlídali, ale mohla se pohybovat po celé lodi za předpokladu, že nezabrousí do strojovny a na můstek a že nebude překážet posádce. V téhle chvíli však neměla na výzkumy náladu; chtěla útěchu. Zamířila proto na své oblíbené místo, do zahrady.

Na své první dlouhé výpravě objevila oddíl, kde se až ke stropu tyčily mohutné rostliny s velkými listy a jejich větve se dole splétaly v jeskyně. Milovala úžasnou vůni vlhké půdy a zeleně a bez zábran se z plných plic nadechovala vzduchu, po němž zůstávala na patře čistá, svěží chuť. Pod obřími keři rostly nejrůznější druhy bylin a menších rostlin opatřených cedulkami, které se měly brzy přestěhovat do nového světa. Většina z těch jmen jí nic neříkala, ale několik bylin znala pod jejich běžnými názvy. Matka doma mívala bylinkovou zahrádku. Sorka věděla, které z nich jí zanechají na prstech vůni, a směle se dotýkala majoránky a jemných lístečků tymiánu. Očima se vpíjela do modrých, světle žlutých a růžových odstínů právě kvetoucích květin a zvědavě hleděla na stovky polic s výhonky v tubičkách s vodou - výživným roztokem, řekl jí táta - které vyrašily sotva před několika měsíci, aby byly připraveny k zasazení, jakmile dosáhnou Pernu.

Právě se sklonila, aby lehce pohladila neznámé stříbřitě zelené listí - pomyslela si, že pěkně voní - když tu zahlédla pár tak modrých očí, které by na žádné rostlině nikdy nevyrostly. Polkla a připomněla si, že na lodi nejsou žádní vetřelci; je tu v bezpečí. Ty oči mohou patřit jen dalšímu z cestujících, který stejně jako ona prozkoumává klidnou zahradu.

„Nazdar," řekla trochu srdečným, trochu překvapeným hlasem.

Modré oči zamrkaly. „Zmizni. Nemáš tu co dělat," zavrčel na ni chlapecký hlas.

„Proč ne? Sem může každý, pokud neničí rostliny. A ty se tam nemáš takhle co schovávat."

„Zmizni." Příkaz zdůraznila umouněná ruka.

„Nemusím. Kdo jsi?"

Její oči se už přizpůsobily šeru a jasně rozpoznaly rozmrzelý chlapcův výraz. Dřepla si a zírala na něj. „Jak se jmenuješ?" zeptala se.

„Nikomu nebudu říkat svý méno." Mluvil s povědomým akcentem.

„No dobře, promiň, jasně," řekla afektovaně. Pak si uvědomila, že ten jeho akcent zná. „Poslyš, ty jsi Ir. Jako já."

„*Nejsem* jako ty."

„No, vsadím se, že jsi Ir." Když se nechtěl vsázet - protože nemohl, což bylo oběma jasné - zvedla k němu hlavu a přátelsky se usmála. „Já vím, proč se tu schováváš. Je tu ticho a pěkně to voní. Skoro jako doma. Nemám ráda tu loď; připadám si...," Sorka si objala rukama ramena, „...pořád jako ve svěráku nebo v mlýnku na maso." Protahovala slova, aby lépe vyjádřila své pocity. „Pocházím z Clonmelu. Byls tam někdy?"

„Jasan." Hoch mluvil opovržlivým tónem, ale odhrnul pramen dlouhých světlých vlasů, který mu padal do očí, a posunul se tak, aby na ni viděl.

„Já jsem Sorka Hanrahanová." Tázavě se na něj zadívala.

„Sean Connell," připustil neochotně po značné pauze.

„Můj táta je veterinář. Nejlepší v Clonmelu."

Seanův výraz se rozjasnil zájmem. „Dělá s koňma?"

Přikývla. „Se všemi nemocnými zvířaty. Měls koně?"

„Když sme eště byli v Ballinasloe." Lítostivě se zachmuřil. „Měli sme dobrý koně," dodal hrdě jakoby na obranu.

„Měl jsi vlastního poníka?"

Hoch zamrkal a svěsil hlavu.

„Já jsem taky přišla o poníka," řekla Sorka soucitně. „Ale na Pernu nějakého dostanu a tatínek říkal, že mají v bance druhů speciální

poníky i pro tebe." Tím si nebyla tak úplně jistá, ale zdálo se jí dobré to říci.

„To bysme potřebovali. Slíbili nám to. Nikam se tu bez koní nedostanem, nemaj tu být vznášedla ani nic takovýho."

„A žádný hlídání." Sorka se na něj rozpustile zašklebila. Zrovna ji napadlo, že kluk bude jistě patřit ke kočovníkům. Otec se zmínil, že mezi kolonisty takoví jsou. „A žádní farmáři tě už nebudou vyhánět z polí a žádný stěhování do čtyřiadvaceti hodin ani blbý zastávky a žádný cesty, až na ty, co si vyšlapeš sám, a - no, spousta věcí, co chceš, a nic špatnýho."

„Tak dobrý to bejt nemůže," podotkl Sean cynicky.

Najednou se skleníkem rozezvučel rozhlas. „Byla vydána výzva k nalodění pro ranní let. Cestující se okamžitě shromáždí v nákladovém prostoru na páté palubě."

Sean jako želva zalezl zase do stínu.

„Hej, to platí pro tebe?" Sorka se pokoušela rozeznat Seanův obličej v temnotě. Připadalo jí, že lehce přikývl. „Páni, ty se máš, že letíš tak brzo. Třetí den! Co se děje? Ty *nechceš* letět?" Spustila se na všechny čtyři, aby se na něj mohla podívat. Pak se ale pomalu stáhla zpět. Strach vídala často, takže ho snadno poznala i u Seana. „Jé, já si to s tebou vyměním. Nemůžu se dočkat, až se dostanu dolů. Nebude to trvat dlouho. A bude to stejný jako nalodění na *Joko* na Zemi," pokračovala v naději, že ho uklidní. „To nebylo tak hrozný, ne?" I když tenkrát věděla, že téměř okamžitě po nástupu bude uspána, byla tak vzrušená, že si neuvědomovala nic víc než počáteční tlak při startu.

„Vyletěli s náma, když už sme spali." Jeho hlas byl jen ustrašený šepot.

„Jé, tos přišel o to nejlepší. Jasně, polovička dospělých," dodala blahosklonně, „brečela, když viděli naposled starou Zemi. Já jsem si představovala, že jsem kosmonautka Yvonne Yvesová, a můj bratr Brian, on je mnohem mladší než my, ten dělal, že je Tracey Train."

„Kdo to je?"

„Hele, Seane, já vím, že ve všech těch vašich karavanech máte televize. Copak tys nikdy neviděl *Vesmírné dobrodruhy?"*

Byl pohrdání samo. „To je pro děcka."

„No, právě teď jsi Vesmírný dobrodruh ty, a když je to jen pro děcka, pak se není čeho bát, ne?"

„Kdo říká, že se bojím?"

„A nebojíš? Schováváš se v zahradě."

„Jenom sem se potřeboval nadýchat čerstvýho vzduchu." Najednou vylezl ven.

„Když máš pod sebou planetu plnou čerstvýho vzduchu, jen pár hodin cesty?" Sorka se na něj zašklebila. „Jen si představuj, že jsi vesmírný hrdina."

Rozhlas opět spustil. Slyšela v hlase důstojníka odpovědného za naloďování ostrý tón. Nikomu jinému nemusel Desi Arthied připomínat, aby se shromáždil. „Raketoplány startují za dvacet minut. Cestující, kteří se nedostaví k odletu, budou zařazeni na konec seznamu."

„Zlobí se," řekla Sorka Seanovi. Malinko ho postrčila ke dveřím. „Měl bys radši mazat. Rodiče z tebe stáhnou kůži, jestli kvůli tobě neodletí."

„Seš ňáká chytrá," vyčetl jí hrubě. Pak těžkým klátivým krokem vyšel ze skleníku.

„Jak vyplašená kočka," řekla tiše a hluboce si vzdychla. „No, nemůže si pomoct."

Obrátila se, aby prozkoumala voňavé rostlinky.

Za šest dní byl všechen nezbytný personál na Pernu. Ze všech raketoplánů až na jeden byla vymontována sedadla a rozložena kolem ohniště, kde zůstanou až do té doby, než budou znovu potřebná. Hromady zásob byly dovezeny, roztříděny a uskladněny. Následovaly jemné přístroje, zabezpečené proti otřesům, a sperma a vzácná oplodněná vajíčka ze Země a Kentauru Jedna - Sallah věděla jistě, že si Barr během letů ani neoddechla. Oplozená vajíčka byla bez prodlení implantována do krav, koz a ovcí, probuzených z hlubokého spánku. Byly sem přivezeny malé a statné kusy, ne právě nejlepší genotypy, jaké byly na Zemi k mání, ale jako náhradní matky se hodily. I embrya byla jiná, zvlášť přizpůsobena tvrdým podmínkám. Výsledný potomek by, jak se doufalo, měl být schopen strávit krmivo, vypěsto-

vané na Pernu, které může obsahovat mnohem více bóru než pozemské, a nejrůznější místní plevel. Vyskytnou-li se problémy, Kitti Pingová a její vnučka Wind Blossomová sáhnou k eridanským metodám a další generaci příslušným způsobem upraví. Záměrem bylo, aby si alespoň některá zvířata vytvářela v žlázách sama potřebné enzymy místo symbiotických bakterií jako jejich předkové na Zemi.

Admirál Benden s hrdostí konstatoval, že než skončí evakuace transportních lodí, měla by se už na Pernu vylíhnout první kuřata. Oznámil dále, že na planetě žijí zřejmě taky nějací tvorové snášející vejce, protože nad hranicí přílivu na pláži, kde se budoval přístav a rybí sádka, byly nalezeny skořápky. Zoologové se pokoušeli odhadnout, jací živočichové tu kladou vejce jako slepice; předpokládali, že to budou ti pohlední a neobvyklí tvorové, o nichž se zmiňoval tým VHS. Zatím však tato zvířata, podobná plazům, nebyla nikde spatřena. Protože analýzy skořápek ukázaly vysoký obsah bóru, zařadil tým vajíčka a jejich obyvatele na pochybný seznam nepoživatelných místních druhů.

Příští čtyři dny raketoplány uskutečnily jen dva lety denně, neboť nakládání a vykládání materiálu bylo časově velice náročné.

„Radši bych vezla pár cestujících," poznamenala Barr, když měly po službě a večeřely v jídelně, „místo těch beden a beden, velkých, malých, středních. Nebo místo všech těch absolutně nenahraditelných rostlin a keřů. Pořád tu ještě zůstává spousta lidí." Jídelna, zdaleka ne přeplněná, stále hostila dost večeřících strávníků.

Sallah se rozhlédla a povšimla si rusovlasé rodiny, usazené vlevo od nich. Zamávala na ni a vesele se usmála, protože děti vypadaly zasmušile.

„Senzační rudý vlasy, co?" řekla Sallah zamyšleně.

„Dost nezvyklé," poznamenala Avril Bitrová posměšně.

„Nevím," řekl Drake a prohlížel si rodinku. „Příjemná změna."

„Je na tebe moc mladá, Bonneau," řekla Avril.

„Já jsem trpělivej chlap," odrazil ji Drake a zašklebil se, nestávalo se často, aby si mohl smyslnou krasavici dobírat. „Vím, kde ji najdu, až vyroste." Dělal, že uvažuje. „Ale ten kluk je pro tebe až moc mladý, Avril. O celou generaci."

Avril mu věnovala dlouhý znechucený pohled, vzala karafu na víno a vydala se ke kontejnerům. Sallah s Barr se na sebe podívaly. Avril měla letět příští ráno a větrné podmínky představovaly nebezpečí i bez reakcí poznamenaných alkoholem. Obě dvě se podívaly směrem k Nabolovi, jejímu druhému pilotovi, ale ten nezúčastněně pokrčil rameny. Sallah od toho člověka nečekala velkou podporu. Na Avril neměl nikdo vliv.

„Hej, Avril, drž se od toho," začal Drake a zvedl se, aby ji zastavil. „Slíbilas mi odvetu v gravitybalu. Na kurtu teď bude prázdno." Vyzývavě se usmíval a Sallah ze svého místa viděla, jak rukou mazlivě přejíždí po její paži. Astronavigátorčina ústa získala spokojenější výraz. „Měli bysme toho využít, dokud můžeme," dodal a usmíval se stále víc. Položil jí ruku kolem ramen, odebral jí karafu, a když bez ohlédnutí kráčeli ven z jídelny, položil ji na nejbližší stůl.

„No! Šarm má něco do sebe," řekla Barr.

„Podíváme se, co to vlastně hrají na kurtu?" navrhl Nabol a v očích mu to vzrušeně jiskřilo.

„Jsou hry a hry," řekla Sallah a rezervovaně pokrčila rameny. „Už jsem je viděla všechny. Omluvte mě." Zvedla se a namířila si to ke stolu Hanrahanových. Uvědomovala si, že tam nechala kamarádku samu, ale Barr může taky odejít, když jí Nabol bude nepříjemný. „Ahoj. Kdy letíte?" zeptala se, když došla k Hanrahanovým.

„Zítra," odpověděl Red s vřelým úsměvem. Přitáhl od vedlejšího stolu židli. „Připojíte se k nám? Myslím, že poletíme s vámi."

„Určitě," usmála se Sorka na Sallah.

„To jste dlouho čekali," poznamenala Sallah, když si sedala.

„Já jsem veterinář a Mairi pečovatelka o děti," odpověděl Red. „Nejsme ten okamžitě potřebný personál."

„Možná ne teď," odpověděla Sallah se širokým úsměvem, který znamenal, že uznává budoucí význam jejich specializace.

„Je tam dole opravdu tak pěkně, jak to vypadá?" zeptala se Sorka.

„Nemůžu tvrdit, že bych měla moc času to prozkoumat," odpověděla Sallah a zatvářila se smutně. „Přistaneme, vyložíme náklad, a pryč. Ale vzduch je jako víno." Nespokojeně se nadechla recyklovaného vzduchu. „A fouká tam větřík." Zasmála se. „A někdy je dost silný." Naznačila, jak se potýká s řídicí pákou raketoplánu. Mairi vy-

padala zamyšleně, kdežto její muž dychtivě. Sallah se obrátila k dětem. „A škola je bezvadná. Venku! Naučí vás všechno, co o našem novém domově víme." Obě děti při její první větě zaúpěly, ale když pokračovala, rozjasnily tváře, „Učitelé jsou někdy jen krok před žáky."

„Minulého večera nezapálili oheň," řekl Brian zklamaně.

„To proto, že stavěli majáky, ale dívej se dnes večer. Nejsi jediný, komu oheň chyběl. Slyšela jsem, že se rozhodli mít náměstí s ohništěm. Každý večer bude moci zapálit oheň někdo jiný, ten, kdo těžce pracoval a zasloužil si tu výsadu."

„Jé!" zaradoval se Brian. „Co mám udělat, abych ho mohl zapálit?"

„Já něco vymyslím, Briane," ubezpečil ho otec.

„Uvidím vás tam ráno čilé a včas?" Sallah se zvedla a pohladila Sorku po vlasech.

„Budeme tam dříve než vy," odpověděl Red s úsměvem.

K překvapení Sallah tam opravdu byli před ní, protože Mairi se chtěla osobně přesvědčit, že její drahocenné osobní zavazadlo je bezpečně uloženo v nákladovém prostoru. Mairi se převelice strachovala o rodinné poklady, zvlášť o truhlu z růžového dřeva, která byla v její rodině už několik generací. Byla pečlivě rozložena a zabrala většinu z povolené váhy, ale Mairi trvala na tom, že je bude na Pern doprovázet. Sorka si vlastně ani nedokázala představit ložnici rodičů bez truhly pod oknem. Sama musela omezit svou drahocennou sbírku koníčků na hraní na tři z těch nejmenších a virtuální knihovnu na deset disků. Brianovy modely lodí byly rozloženy a chlapec se strachoval, jestli objeví vhodné lepidlo.

Tak také zněla jeho naléhavá otázka, když je Sallah a Barr ráno pozdravily.

„Lepidlo?" opakovala Sallah překvapeně. „Nabrali s sebou všechno ostatní; proč by proboha vynechali lepidlo?" Mrkla na Reda a ten se usmál. „Jinak naši odborníci určitě dokážou něco namíchat. Pern vypadá, že je dobře zásoben surovinami. A teď na palubu, Hanrahanovi. Za chviličku dorazí ten dnešní dav."

Coby první měli Hanrahanovi možnost vybrat si místa. Sorka navrhla, aby obsadili poslední řadu, takže budou pak první venku. Bylo

mučivé čekat, dokud se všichni nepřipoutali a let neodstartoval. Sorka vzrušením nemohla téměř dýchat. Byla zklamaná, že přední monitor je mimo provoz, takže přesně neviděla, kdy raketoplán opustil transportní loď. A obrazovka by ji aspoň rozptýlila od vibrací plavidla. Podívala se v obavách na rodiče, ale ti měli zavřené oči. Brian seděl s vyvalenýma očima. Tak nějak by vypadala i ona sama, kdyby mu chtěla poskytnout zadostiučinění z toho, že se taky bojí. Pak si najednou vzpomněla na Seana Connella, schovaného v zahradě, a násilím si vyvolala představu Yvonne Yvesové, jak vede vzrušující výpravu na nějakou záhadnou planetu.

A pak byli tam. Síla brzdných motorů ji zatlačila do měkkého sedadla a málem ji zbavila dechu. Raketoplán lehce poskočil, když se podvozek dotkl země.

„Přistáli jsme! Povedlo se!" zvolala.

„Co tě na tom tak překvapuje, miláčku?" řekl otec se smíchem a natáhl se, aby ji plácl po koleni.

„Budeme jíst, až se dostaneme ven?" zeptal se Brian nevrle. Někdo vpředu se zasmál.

Sorka uslyšela zasyčení otevíraného průlezu pro cestující. Pak se v uličce objevily obě pilotky a daly pokyn k výstupu. Do lodi vniklo sluneční světlo a zavál čerstvý vzduch a Sorka cítila, jak jí srdce poskočilo radostí.

Otec jí s úsměvem odepnul bezpečnostní pás a pobídl, aby se zvedla. Na chvíli se jí však zmocnila nervozita.

„Běž, ty husičko," řekl Red a zašklebil se na ni, aby věděla, že jejímu zaváhání rozumí.

„Hej, Sorko, můžeš vystoupit," zavolala na ni Sallah.

Postavila se a nohy se jí trochu třásly. „Už jsem zase těžká," prohlásila. Plná váha byla po poloviční zemské tíži na *Joko* novinkou. U východu se zastavila, okouzlená krásou prvního pohledu na Pern, na široké panorama travnaté plošiny s pahorky modravých keřů a zelenomodrou oblohou.

„Neblokuj východ, maličká," řekla žena, stojící venku u rampy.

Sorka rychle poslechla, i když nevěděla, jak se vlastně z rampy dostala, když se musela tak horlivě rozhlížet kolem dokola. Rostlinný pokryv se mírně lišil od trávy na farmě. Keře byly spíš modré než ze-

lené a měly zajímavě tvarované listy, podobné geometrickým tvarům skládačky, s níž si hrávala jako malá.

„Koukej, tati, mraky! Jako doma!" vykřikla a vzrušeně ukazovala na oblohu.

Otec se smál a s rukou kolem jejích ramen ji postrkoval kupředu.

„Možná táhly za námi, Sorko," řekl laskavě a široce se usmíval. Sorka věděla, že je z přistání na Pernu stejně vzrušený jako ona sama.

Zaklonila hlavu v čerstvém vánku, který povíval planinou. Přinášel s sebou zajímavé vůně, nové a vzrušující. Zachtělo se jí tancovat. Znovu je volná, pod nebem, bez tak stísňujících stropů a zdí.

„Vy jste Hanrahanovi, nebo Jepsonovi?" zeptala se nějaká žena se záznamníkem v ruce.

„Hanrahanovi," odpověděl Red. „Mairi, Petr, Sorka a Brian."

„Vítejte na Pernu," řekla a usmála se, než si je odškrtla na seznamu. „Máte dům čtrnáct na Asijském náměstí. Tady máte mapu. Všechna důležitá zařízení jsou jasně vyznačena. A nyní, jestli chcete přiložit ruku k dílu a pomoci vyložit a uklidit raketoplán..." Podala mu list papíru a ukázala na plochý vozík, přiražený k otevřenému nákladovému prostoru lodi. Pak se obrátila k Jepsonovým, kteří se právě objevili.

„Zvládli jsme to, Mairi, lásko," řekl Red a vzal svou ženu do náruče. Sorku překvapilo, když zahlédla v očích rodičů slzy.

K vykládání toho bylo víc než jen osobní zavazadla cestujících. Ze seznamů nákladu se ještě musela odškrtnout řada krabic se zásobami.

„Vyřiďte odesílateli, že je potřeba více nábytku," dozvěděla se Sallah, když byl nákladový prostor raketoplánu prázdný. „Nebo někteří dnes nebudou mít postel."

„To je úkol pro tebe," poznamenala Sallah k Barr. Když zavírala poklop a připravovala se k návratu, zamávala na Hanrahanovy. „Brzo nebude nahoře nikdo a z lodí zbudou jen trupy."

„Já vím," odpověděla Barr. „Napůl čekám, že už tam nenajdeme ani svoje palandy."

Zahájily předstartovní prověrku a Sallah se nad svými poznámkami usmívala. Zlepšila se, což znamenalo, že uspořila přibližně dva-

cet litrů paliva při každém letu. Vítr začínal vát k zádi a Sallah vyzvala Barr, aby prověrku urychlila.

„Chci toho větru využít. Ušetří to palivo."

„Dobrý bože, Sal, ty už jsi jako ten Pusík Fusík." Barr se přesto povedlo rychle dokončit kontrolu. „Chtěla bych vědět, proč se tak snažíme ušetřit palivo. S tím, co uspoříme, se nikam nedostaneme. A až budou transportní lodi prázdné, jsou vesmírné raketoplány k ničemu, nebo ne?"

Sallah se na ni upřeně zadívala a pak se uchechtla. „Velice dobrý postřeh, holka. Velice dobrý postřeh. Myslím," dodala po krátkém přemýšlení, „že až Fusík poletí, zkontroluju nádrže."

Ale když to pak udělala, nebyla o moc chytřejší. Šetří-li tolik paliva, pak by ho mělo být v nádržích více. Barr, která flirtovala s jedním se zásobovačů, na její bezvýsledné pozorování zapomněla. Ale Sallah to nešlo z hlavy. Během jednoho Kenjova letu se podívala do hlavního počítače.

Spotřeba paliva byla v obou zbývajících nádržích *Joko* na přijatelné úrovni. Sallah sečetla své průměrné spotřeby paliva, přičetla odhadovanou Kenjovu spotřebu a došla k výsledku, který by jim ponechával dva tisíce litrů využitelného paliva navíc. Odečetla jisté procento na spotřebu při obtížnějších letech, kdy si větrné podmínky vyžádaly více paliva. Vyšlo jí o něco nižší číslo, ale stále vyšší než množství, které měli.

Proč by si někdo dělal zásoby paliva? Avril? Ale Avril a Kenjo vůbec nebyli přátelé. Avril několikrát utrousila o Kenjovi jízlivou poznámku, nepřijatelnou rasistickou pomluvu.

„Jistě, chceš-li někoho svést ze stopy...," zamumlala si Sallah pro sebe.

Zkontrolovala vzdálenost k nejbližšímu systému, který byl před sto lety Výzkumným a hodnotícím týmem zakázán, a pak vzdálenost k nejbližšímu obyvatelnému systému, započítala dosah a rychlost kapitánova plavidla a došla k odpovědi, že admirálova *Mariposa* by se i s nejpečlivějším řízením dostala jen do neobydleného systému. Ale k čemu by to komu bylo? Znechucená bez užitku stráveným odpolednem, dala se Sallah do pátrání po Barr. Měly letět večer, a to znamenalo, že přespí na planetě.

==========

K Sorčině nesmírné úlevě se škola na Pernu soustředila na přizpůsobení studentů jejich novému domovu. Všichni dostali bezpečnostní instrukce o běžných nástrojích a ti, kterým už bylo čtrnáct, se učili, jak zacházet s některým z méně nebezpečných nářadí. Ukázali jim druhy rostlin, kterým se mají vyhnout, a přednášeli jim o dosud prozkoumaných botanických jevech: o různých druzích ovoce, kořenové zelenině a neškodných, v mírném množství poživatelných hlízách. Jedním z úkolů mladých kolonistů, říkali, by mělo být sbírat všechny jedlé rostliny, které najdou, aby se doplnily zásoby dovezených potravin. Ukázali jim též diapozitivy domorodého hmyzu a plazů. Nakonec se děti, které byly mladší dvanácti let, shromáždily v hlavní třídě, zatímco starší šly ven, aby byly přiděleny k práci pod vedením dospělých.

„Během usídlování," řekl ředitel Rudi Shwartz starším dětem, „budete mít možnost pracovat s různými odborníky, zjistíte, jakému řemeslu nebo profesi byste se na Pernu chtěli věnovat. Hodláme tu oživit učednický systém. Na staré dobré Zemi fungoval, osvědčil se na Kentaura Jedna a pro naši zemědělskou kolonii se zvlášť hodí. Každý z nás bude muset tvrdě pracovat, aby se na Pernu etabloval, ale píle bude oceněna."

„Čím?" zeptal se jeden chlapec zezadu. Znělo to malinko pohrdavě.

„Pocitem úspěchu," řekl pan Shwartz, lehce zvýšeným hlasem a usmál se na skeptika, „a půdou či materiálem, až dospějete a budete se chtít usadit. Tady na Pernu máme všichni stejné možnosti."

„Můj táta říká, že všechnu dobrou půdu dostanou nájemci," ozval se ze skupiny anonymní chlapecký hlas.

Rudolph Shwartz přehlédl děti lehce přivřenýma očima. Počkal s odpovědí, až se jeho publikum začalo nervózně ošívat.

„Nájemní smlouva jim poskytuje možnost prvního výběru, to je pravda. Tohle je velká planeta s miliony akrů orné půdy. Ale i nájemci musí prokázat svůj nárok na zemi, kterou požadují. Nějaká zbude i pro tvého otce a pro tebe. A teď... kolik z vás už ví, jak se ovládá kluzák?"

Sorka zhodnotila své spolužáky a s nechutí konstatovala, že tu nejsou žádné dívky jejího věku. Hrstka děvčat - teenagerů již vytvořila skupinku bez ní a ostatní dívky byly mnohem mladší než ona. Pak se Sorka rezignovaně poohlédla po Seanu Connellovi. Nebylo to od něho hloupé utéct ze školy hned, jak jen to šlo?

Ranní lekce byla ukončena instrukcemi, jak uplatnit v střediscích hmotných rezerv své požadavky a nároky, a to jak na pečlivě odměřované cukrovinky a pamlsky, tak na pole, boty nebo čisté šatstvo. Každý, zdůraznil ředitel, má právo na nějaký luxus. Je-li to na skladě, bude to přiděleno. Po krátké přednášce o skromnosti byli studenti propuštěni na oběd. Jídlo jim přivezli z jedné z místních kuchyní, které byly vybudovány kolem Ohňového náměstí. Na odpolední vyučování se mají vrátit ve třináct hodin.

Po téměř čtrnácti dnech nečinnosti v lodi Sorka uvítala i úkoly poslíčka. Byla téměř jediná. Starší dívky zvlášť děsilo, že by se měly pustit do hrubé práce. Sorka, vychovaná na farmě, cítila nad těmi městskými kytičkami převahu. Tak pilně pomáhala odnášet kameny z polí, až ji vedoucí týmu zemědělců varovala, aby zvolnila.

„Ne že bychom neoceňovali tvoji energii, Sorko," řekla s křivým úsměvem, „ale nezapomínej, žes byla patnáct let v nečinnosti. Zapojuj svaly pomalu."

„No, aspoň mi nějaké narostou," odpověděla Sorka s pohrdavým pohledem na skupinu dívek, které zamračeně přidržovaly plastové tyče na oplocení.

„Ony si na Pern zvyknou. Musí tu zůstat." Vedoucí skupiny si odfrkla. „My všichni musíme."

Sorka si tak spokojeně oddechla, že se žena natáhla a hrábla jí do vlasů. „Myslela jsi někdy na to, že budeš agronomka?"

„Ne, já chci být veterinářka jako tatínek," odpověděla Sorka vesele.

Vedoucí agronomické skupiny byla první z řady dospělých, kteří by Sorku měli rádi za učednici. Několik dní pomáhala při sběru hornin a pak ji spolu s pěti dalšími poslali dolů do přístavu a k sádce.

„Prokázala jsi, že dokážeš pracovat bez dohledu, Sorko," řekl jí ředitel Shwartz uznale. „To je přesně ten přístup, jaký potřebujeme, aby se nám na Pernu dařilo."

Ráno se naučili, které mořské exempláře dosud byly katalogizovány. Pak bylo šest mladých lidí rozděleno na dvě skupiny a vysláno v opačných směrech podél oblouku přístavu, aby získali jakékoli neidentifikované typy mořských řas a trav či cokoliv dalšího, co se mohlo zachytit v přílivových jímkách po včerejší bouřce. Sorka byla ráda, že mohla jít s Jacobem Chernoffem, který byl jako nejstarší určen vedoucím a pro případ nějakého nebezpečí dostal pípátko.

„Tenhle písek by měl být jiný, ne stejný jako doma," stěžoval si třetí člen skupiny, když vyrazili.

„Chungu, oceán přináší na pobřeží kameny na Pernu stejně jako na Zemi a výsledek prostě musí být stejný písek," řekl Jacob přátelsky. „Odkud vy dva jste?"

„Já z Kansasu," odpověděl Chung. „Určitě nevíte, kde to je." Posměšně si změřil Sorku.

„Hraničí se starými státy Missouri na východě, Oklahomou na jihu, Coloradem na západě a Nebraskou na severu," odpověděla Sorka záměrně skromně. „A tohleto není písek. Je to zemina!"

„Hele, ty znáš zeměpis," řekl Jacob Sorce s uznalým úsměvem. „Odkud jsi?"

„Z Colorada?" optal se Chung sarkasticky.

„Z Irska."

„Aha, z jednoho ostrova v Evropě," řekl Chung přezíravě.

Sorka ukázala na velký nafialovělý šlahoun mořské řasy právě před nimi. „Hele, mají už tohle?"

„Nesahejte na to," varoval je Jacob, když se přiblížili. Kleštěmi zvedl řasu k bližšímu ohledání. Měla tlusté výhonky, které nepravidelně vyrůstaly z hlavního stonku.

„Vypadá to, jako by to rostlo ze dna," poznamenala Sorka a ukázala na shluk úponů na konci, které jí vzhledem připomínaly kořeny.

„Nic tak velkého nám neukazovali," řekl Chung. A tak to zabalili do pytle na vzorky a vzali k prozkoumání.

Byl to téměř jejich jediný nález to odpoledne, přestože prozkoumali velké hromady již identifikované mořské vegetace. Pak obstoupili obří šedý kámen, který narušoval velkou půlkruhovitou pláž, a padli na jezírko s mořskými živočichy. Byli tam tvorové, cupitající na mnoha nohách, pár purpurových stvoření připomínajících měchýře, podle Sorky určitě jedovatých, a jakési na prst velké průhledné kreatury, které vypadaly skoro jako ryby.

„Jak můžou být skoro jako ryby?" chtěl vědět Chung, když to Sorka řekla nahlas. „Jsou ve vodě, ne? Tak to jsou ryby."

„Nemusejí být," odpověděl Jacob. „A nevypadají doopravdy úplně jako ryby. Vypadají jako... no, nevím, jak vypadají," připustil. Tahle životní forma měla na boku zřejmě několik ploutví, z nichž se některé neustále pohybovaly. „Vypadají jako vlasaté."

„Já jenom vím, že nic takového jsme v nádržích v sádce neviděli," řekl Chung. Vylovil nádobku na vzorky a sklonil se k okraji jezírka, aby jednoho tvora chytil.

Jacobovi se sice podařilo lapit jeden z měchýřů a tři exempláře mnohonožců se do zajetí téměř hnaly, ale ryba oběma chlapcům unikala.

Když odmítli Sorčinu nabídku, že ji chytí sama, vydala se dál dolů po pláži. U další hromady balvanů nalezla jeden velký, který připomínal lidskou hlavu s hrubými rysy včetně nadočnicových oblouků, nosu, rtů a brady, i když část brady vězela v písku a byla omývána vlnami. Sorka se v úctě a potěšení uchváceně zastavila. Je to krásné a *ona* to našla. Jedna z dívek u nich na Asijském náměstí spadla do díry, která se ukázala být jedním z mnoha vchodů do řady jeskyň na jih a západ od místa Přistání. Po své nepozorné objevitelce byly oficiálně pojmenovány Kateřinské jeskyně.

Sorčina hlava? V duchu si ten název přeříkala. Ne, lidé by si ještě mysleli, že je to její hlava, a ona vůbec takhle nevypadá. Jak o tom tak přemítala, padl jí zrak na složitě rozeklaný skalní útes. A tam uviděla tvora, který vypadal, jako by visel ve vzduchu. Údivem zalapala po dechu, neboť právě v té chvíli ho ozářilo slunce a udělalo z něj zlatou sochu. Náhle začal prudce klesat a zmizel za kamennou hlavou.

Sorce nikdo neukázal nic, co by tohoto nádherného tvora připomínalo, a to ji naplnilo vzrušením. Až se vrátí k sádce, bude moci nahlásit něco úžasného. Běžela k velké hlavě, která začala pozbývat svou klamnou podobnost. Sorce už to bylo jedno. Nalezla něco mnohem důležitějšího: pernského tvora.

Musela se vyškrábat po mnoha kamenech, než se dostala na vrchol. Těsně před ním se zastavila a rozhlédla se v naději, že toho okřídleného tvora uvidí zblízka. Ale zůstala zklamaně stát. Neviděla nic než holou skálu, tu a tam narušenou puklinami a dírami. Spěšně ucouvla, když ji příboj, narážející na skalní obličej, jednou z děr postříkal studenou mořskou vodou.

Rozladěně dokončila výstup na vrchol a ostražitě se držela zpátky od děr. Z výšky byl nádherný výhled na oblouk přístavu. Viděla Jacoba a Chunga, jak leží u přílivového jezírka, rozeznala dokonce i nějaký pohyb u sádky a jednu zakotvenou rybářskou loď. Podívala se k západu a tam spatřila krásné malé pláže ohraničené kameny stejného typu, na jakém právě stála. A před ní nebylo nic než oceán, i když věděla, že někde za horizontem leží severní kontinent.

Obrátila se a sledovala hustou vegetaci, vyrůstající při hraně útesu. Najednou pocítila žízeň. Uviděla cosi, co podle ní byl strom s nějakým červeným ovocem, a rozhodla se, že si jeden kousek utrhne. Mohla by donést i klukům. Už jsou asi zralí na přestávku.

Najednou se přihodily dvě věci: málem šlápla do velké jámy plné světlých skvrnitých vajec a zároveň se na ni něco sneslo a drápky taktak minulo její hlavu.

Sorka se přitiskla ke skále a úzkostlivě se rozhlížela, co ji to napadlo. Blížilo se to k ní znovu, drápy vytažené. Sorka počkala, stejně jako to jednou udělala před rozzuřeným býkem, a pak se v poslední chvíli odkulila stranou. Zalila ji vlna zlosti a vzteku tak intenzivního, až Sorka nechtěně vykřikla.

Zmatena neočekávanými emocemi, ale plně si vědoma bezprostředního nebezpečí, zvedla se a v přikrčení utíkala k okraji útesu. Vzduch rozčíslo vzteklé a zklamané zavřískání a popohnalo ji k rychlejšímu běhu. Zaslechla zasvištění a instinktivně se přikrčila, aby se vyhnula dalšímu útoku. Pak se chvatně skryla pod skalním převisem. Přitiskla se ke skále a to již útočníka spatřila naprosto zřetelně - pře-

devším jeho oči, planoucí rudým a oranžovým ohněm. Tvor měl tělo zlatavé barvy s jasně se rýsující tmavou kostrou, jeho téměř průhledná křídla se proti zelenomodré obloze jevila o odstín bledší.

Bytost zmateně a překvapeně vyjekla a zmizela ve výšce. Sorka si nebyla jistá, zda tvor nezahlédne její stín pod okrajem útesu. Zaslechla znovu jeho skřek, ale zvuk byl ztlumený hlukem vln, a jak doufala, i vzdáleností.

Najednou se přes skály kolem přehnala vlna a celou ji zmáčela. S úzkostí si uvědomila, že mírný pemský příliv nese vlny výše na pobřeží. Měla by odtud co nejrychleji zmizet.

Opatrně se rozhlédla, naslouchala, ale křik toho tvora sem dolétal z velké dálky. Další vlna jí připomněla naléhavost situace a Sorka se začala posouvat dolů a směrem ke kolmé stěně. Nohy jí na mokré skále klouzaly a poslední metr byl spíš nezvládnutý pád. S rukama divoce máchajícíma, jak se snažila nalézt rovnováhu, přistála na pláži. Sorka byla ještě dost malá na to, aby zranění neoplakala, a tak se dala do bolestného naříkání, protože si při pádu potloukla ruce, bradu a kolena.

Odkudsi seshora se ozvala jakási nápodoba jejích zvuků. Zapomněla na bolest a zahleděla se tam, kde se vznášela létající bytost.

„Děláš si ze mě legraci?" Sorka najednou pocítila takové podráždění, jako by se jí posmíval někdo z její skupiny. „Co děláš?" dorážela na zlatavého tvora. Ale ten pojednou zmizel.

„Jé!" Sorka zamrkala a důkladně se rozhlížela kolem, překvapena rychlostí, s jakou se jí ztratil z dohledu. „Jé! Je rychlejší než světlo."

Pomalu se zvedla na nohy. Několikrát se otočila kolem dokola, přesvědčena, že létající bytost někde musí být vidět. Pak jí na nohy zaútočila další vlna. Spěšně ustoupila, přestože už byla úplně mokrá. Do rukou a kolenou ji štípala slaná voda, před sebou měla dlouhou cestu zpátky k sádce a kromě škrábanců nemohla ukázat nic. Bezděčně se rozhodla zatím se nikomu nezmínit o létajícím tvorovi.

Keře na útesu nad ní se rozhrnuly a objevila se blonďatá hlava. Překvapením až poskočila.

„Ty krávo blbá, ty jedna pitomá huso. Zahnalas ji pryč!"

Po svahu sjížděl dolů Sean Connell, tvář už neměl bledou, ale opálenou od slunce, modré oči mu plály. „Ležím tu jako puťka celej

den a doufám, že se mi chytí do pasti, a ty, ty mi to všecko zkazíš. Kurva, seš k ničemu!"

„Tys ji chtěl chytit? Takového krásného tvora? A vzít ji od jejích vajec?" Sorka se zděšeně vrhla na Seana a začala ho častovat tvrdými údery. „Neodvažuj se! Neodvažuj se jí ublížit!"

Sean zakolísal a podařilo se mu vyhnout se náporu jejích úderů.

„Nechci jí ublížit! Chci si ji ochočit!" křičel a kryl se rukama před ranami. „Nic nezabíjíme. Chci ji. Pro sebe!" Sean nečekaným chvatem popadl Sorku, strhl ji na písek a vrhl se na ni. Pod jeho statným tělem sotva popadala dech, svíjela se, pokoušela se osvobodit nohy a kopnout ho.

„Nebuď blbá, holka. Neublížil bych jí. Už dva dny ji pozoruju. A živý duši sem o ní neřek."

Sorka si konečně uvědomila, co říká, a přestala se bránit. Jen si ho podezíravě měřila. „Vážně?"

„Jasan."

„Stejně je to špatný." Sorka se mu zkusmo vzepřela, ale zatlačil ji zpět do písku. Kameny jí dřely záda. „Vzít ji od vajec."

„Furt bych je pozoroval."

„Ale nevíš, jestli ji mláďátka potřebují nebo ne. Nemůžeš jim ji prostě sebrat."

Sean si Sorku měřil se stejným zlostným podezřením. „A nechtělas to náhodou udělat *ty* sama? Za takový jako ona sou odměny. A my potřebujem prachy sakra víc než ty."

„Na Pernu nejsou žádný peníze! K čemu by byly?" Sorka si ho překvapeně prohlížela. Pocítila soucit se zděšením v jeho tváři. „Ve Skladech dostaneš všechno. Copak ti to ve škole nevysvětlili?" Sean ji obezřele pozoroval. „Aha, tys nezůstal ve škole ani tak dlouho, abys to zjistil, co?" Znechuceně si odfrkla. „A pusť mě. Ty kameny mě strašně mačkají a dřou. Ty jsi fakt číslo." Těžce se zvedla a oprášila si z nejhoršího písek na šatech. Znovu se podívala na Seana. „Zůstal jsi ve škole aspoň tak dlouho, dokud jsi nezjistil, co je tu jedovaté?" Když zvolna přikývl, s úlevou si oddechla. „Škola není tak špatná. Aspoň ne tady."

„Žádný prachy?" Vypadalo to, že Sean není schopen tuto překvapivou informaci strávit.

„Pokud si někdo nepřivezl nějaký drobný na památku. Ale pochybuju. Mince jsou těžké. Koukej," řekla rychle a popadla ho za ruku, když se začal obracet. „Jdi do Skladu na Přistání. Ten je největší. Řekneš jim, co chceš, podepíšeš se na lístek, a jestli to budou mít, tak ti to dají. Říká se tomu rekvizice a každý z nás, včetně dětí, má právo na rekvizici věcí ze Skladů. Teda, přiměřených věcí." Usmála se v naději, že se Sean přestane mračit. „Co vlastně děláš tady?" Zmocnila sejí rozmrzelost, neboť si uvědomila, že je-li tu Sean se svou rodinou, pak ona není první, kdo mys spatřil, a nemůže tedy požadovat, aby byl po ní pojmenován.

„Jaks mi řekla v tý lodi -" Najednou se usmál kouzelným lstivým úsměvem. „Až se sem dostanem, můžem si jít, kam chcem. Akorát nemůžem moc daleko, dokud nedostanem koně."

„Neříkej mi, že máte s sebou ty svý vozy?" Sorka se zděsila při představě, kolik místa zabraly jejich vozy v nákladním prostoru lodí. A jak je zatížily!

„Vozy nám dali," řekl jí. „Ale nemáme, co by je táhlo." Mávl směrem k hustému porostu. „Ale sme zas volní a můžem tábořit, kde chcem, dokud nedostanem ty naše zvířata."

„To může trvat pár let, víš?" řekla vážně. Opět důstojně přikývl. „Ale už se s tím začalo. Můj tatínek je veterinář a říkal, že probudili nějaký klisny a oslice, krávy, kozy a ovce a oplodnili je."

„Probudili?" vykulil Sean oči.

„Jasně, kdo by patnáct let kydal hnůj? Ale pořád to potrvá jedenáct měsíců, než se hříbata narodí, jestli čekáte na ně."

„Samo, na koně. Slíbili nám koně." Sean to řekl s důrazem a touhou v hlase a ona k němu na chvilku pocítila sympatie.

„A taky je dostanete. Tatínek to řekl," zalhala. „Řekl, že tul - že kočovníci budou první na seznamu."

„No proto." Sean se zamračil. „Nebo bude zle."

„Než budeš dělat nějaký problémy, promluv si se mnou. Tatínek vždycky se všemi v Clonmelu vycházel dobře. Věř mi, dostanete svoje koně." Vycítila jeho skepsi. „A koukej, jestli uslyším, žes ublížil té naší samičce, dohlídnu na to, abys nedostal nic, Seane Connelli!" Útočně napřáhla ruku. „A nechás ji na pokoji. Je to chytrá holka. Ví, co si myslíš."

Sean si ji měřil, spíš opovržlivě než pochybovačně. „Ty toho o ní tolik víš?"

„Ve zvířatech se vyznám." Odmlčela se a pak se usmála. „Jako ty. Ještě uvidíme. A pamatuj na rekvizice!"

Obrátila se a vydala se po pláži, aby se přidala k Jacobovi a Chungovi - právě včas, aby jim pomohla odnést vzorky zpět k sádce.

Když se Sallah Telgarová doslechla, že se shánějí lidé do hlídky na transportní lodi, aby ti, kdo se ještě nepodívali dolů, mohli trávit víkend na Pernu, váhala, dokud nezahlédla jména prvních tří dobrovolníků: Avril, Bart a Nabhi. Tohle trio nikdy neudělalo nic, co by mu nějak neposloužilo. Pročpak se hlásí dobrovolně? Podezření bylo tu, a tak i ona rychle připsala své jméno. A taky byla vlastně zvědavá na to, co Kenjo zamýšlí s tím svým hospodařením s palivem. *Eujisan* normálně vyčerpal svou kvótu a její soukromé výpočty naznačovaly rostoucí přebytek. Ten nebyl spotřebován *Eujisanem* ani se nenacházel v palivových nádržích *Joko.* To bylo opravdu divné. Brzy nebude na staré dobré *Joko* ani místečko, kde by se mohl schovat náprstek paliva, natož množství, které si spočítala. Jenže Kenjovo jméno mezi dobrovolníky nebylo.

Všech šest raketoplánů odletělo, aby uvolnilo posádky lodí a přivezlo další díly a součásti. Sallah letěla s *Eujisanem* s posádkou pro *Joko.* Avril se samolibě usmívala, což Sallah přesvědčilo, že ta ženská má něco za lubem. Bart Lemos působil bojácně a vrtěl se, zatímco Nabhi se tvářil povýšeně. Něco mají v plánu, tím si Sallah byla jistá. Ale nedokázala si představit, co by to mohlo být.

Když Sallah otevřela poklop na přistávací palubě *Joko,* vyvedli ji téměř z konceptu jásající muži a ženy, kteří čekali, až se nalodí na *Eujisan* k první cestě do svého nového domova. Sallah nikdy neviděla rychlejší nástup do lodi. Brzy ze staré dobré *Joko* zbude jen holý trup s chodbami vedoucími k můstku, kde zůstane zachován jen hlavní počítač ochraňující databázi. Většina rozsáhlé paměti počítače byla zkopírována pro užití na povrchu planety, ale ne vše - mnoho námořních a vojenských programů bylo beztak k ničemu. Až cestující a po-

sádka nechají tři transportní lodě na oběžné dráze, nebude už třeba vědět, jak bojovat ve vesmírných bitvách.

Dobrovolníci převzali rozkazy od posádky, kterou střídali, a společnost, která měla vycházku, šťastně opustila loď.

„Bože, to je strašidelné místo," zašeptal Boris Pahlevi, když se spolu se Sallah ubírali na můstek vybouranými chodbami, v nichž duněla ozvěna.

„Myslíš, že ten poslední za sebou zvedne můstek?" zažertovala Sallah. Otřásla se, když si všimla, že byly odstraněny i bezpečnostní poklopy mezi jednotlivými sekcemi. Osvětlení bylo omezeno na tři jednotky na každé chodbě, proto musela dávat dobrý pozor, kam šlape.

„Je to zločin," poznamenal Boris truchlivě, jak se tak rozhlížel kolem, „takhle holku vykuchat."

„Za to může Ivan Hrozný," řekla Sallah. To byla přezdívka pilotů pro zásobovacího důstojníka, odpovědného za přestěhování. „Je původem z Aljašky, hotový poberta a skrblík."

„Nono," pokáral ji Boris a předstíral, že se tváří přísně. „Teď jsme všichni Perňané, Sal. Ale kde je vlastně ta Aljaška?"

„Sakra, to snad nemyslíš vážně, Borisi. Aljaška přece byla oblast na Zemi, nedaleko od polárního kruhu, studená. O jejích obyvatelích se říkalo, že nikdy nic nevyhodí. Můj otec byl taky takový. Musel to mít vrozené, protože vyrostl na Kentauru Jedna, ale mí prarodiče byli z Aljašky." Sallah si nostalgicky povzdechla. „Po tátovi jsem musela vyklidit devět skladišť, než jsme odletěli. Osmnáct let shromažďování - nebyl to žádný šunt, skoro za všechno jsem dostala dobrou cenu, ale byla to nepříjemná práce. Herkules a Augiášovy chlívy byly proti tomu čistota sama."

„Herkules?"

„To je jedno," řekla Sallah a napadlo ji, jestli si z ní Boris nedělá legraci a jestli neznalost starých pozemských legend a postav jen nepředstírá. Někteří lidé toužili se od všeho oprostit, od literatury, legend, jazyka, všech věcí, které od sebe lidi tak zajímavě odlišují. Převážily však názory moudřejších a tolerantnějších. Generál Cherry Duffová, oficiálně jmenovaná historička a knihovnice kolonie, trvala na tom, že na Pern budou dovezeny záznamy o všech etnických kultu-

rách, a to písmem i obrazem. Ti, kdo dychtili po začátku od nuly, se utěšovali tím, že vše, co v nových podmínkách nebude mít smysl, postupně upadne v zapomnění a zrodí se nové tradice.

„Člověk nikdy neví," často připomínala Cherry Duffová, „kdy se ze starých informací stanou nové, životaschopné a hodnotné. Tak si celý ten krám zachovejme!" Statečná obránkyně Labutě III, zdravá žena v jedenácté dekádě svého života, která se na výpravu vydala na palubě *Buenos Aires* i se svými dospělými vnoučaty, ráda hovořila vzletně, aby si ostatní její myšlenky zapamatovali. „V počítači to nezabere moc místa."

Sallah a Boris nalezli můstek naštěstí nedotčený. Dokonce i bezpečnostní dveře byly ještě na svém místě. Boris se usadil do velitelského křesla a požádal Sallah, aby potvrdila stabilitu jejich oběžné dráhy. Byl to inženýr, který se pletl programátorům do řemesla, a tak coby důstojník ve víkendové službě mohl strávit veškerý čas u centrálního počítače. Samozřejmě dokázal zjistit jakékoli neobvyklé odchýlení z orbity a poradit si s ním. A taky uvítal možnost, že nějaký čas nemusí pracovat venku. Když totiž pomáhal vztyčovat prozatímní sloupy pro hydroelektrárnu, zapomněl si chránit svou světlou pokožku před slunečním žárem. Mrzel se sám na sebe, že opomněl tak prosté opatření jen proto, že všichni kolem se svlékli, aby nachytali bronz.

„Program byl spuštěn," oznámila mu Sallah a sklouzla do křesla navigátora. „*Joko* je na oběžné dráze."

„Důstojnice ve službě tu měla zůstat, dokud bych od ní službu oficiálně nepřevzal," zabručel Boris. Pak si povzdechl. „Ale myslím, že se bála, že se odletí bez ní. Každopádně, nic se nestalo."

Boris se dal do obvolávání dalších stanovišť s lidskou obsluhou, pro potvrzení posádek ve službě podle seznamu, který dostal. Avril Bitrová a Bart Lemos byli určeni jako bezpečnostní hlídka a Nabhi Nabol byl u zásob. Zatímco se Boris zabýval telefonováním, Sallah se pustila do vlastního tajného průzkumu u velkého terminálu. Spustila program, který zjišťoval, kdo další vstoupil do hlavního počítače. Tato vnitřní kontrola byla možná jen z terminálu na můstku, odnikud odjinud, s výjimkou počítače, který býval v admirálově kabině. Než Sallah opustí *Joko,* bude vědět, kdo si co zjišťoval, když už ne proč.

„Nevíš, jestli už odvezli všechny knihovní záznamy?" zeptal se Boris, když ukončil telefonické ověřování, všechno pečlivě zaznamenal a teď se pohodlně uvelebil ve velitelském křesle.

„Myslím, že generál Duffová říkala, že ano, ale proč si nepořídit vlastní kopie, jestli tu nahrávky zůstaly?"

„No, pár si jich soukromě pořídím. Nakonec, sloupala se mi kůže, když jsem pro ně pomáhal zajistit energii."

Sallah se zasmála, ale vlastně jí ho bylo líto. Borisův obličej byl důkladně sežehnut sluncem, stejně jako tělo, které si teď chránil co nejvolnějším oděvem. Bezmyšlenkovitě ho pozorovala, dokud se nezačal věnovat průzkumu knihovny; pak se obrátila zpět k počítači.

Zjistila, že Avril požadovala údaje o množství zbývajícího paliva v nádržích všech tří transportních lodí. Nabol se zajímal o strojní součásti a náhradní díly, které již byly odvezeny na zem. Získal přístup k jejich přesnému umístění ve Skladištích. Takže o ně nebude muset žádat, pomyslela si Sallah. Znepokojivější byly Avriliny programy. Byla jedinou plně kvalifikovanou a zkušenou astronavigátorkou. Dokáže-li někdo využít dostupného paliva, pak je to ona. A kde jsou všechny ty litry, které ušetřil Kenjo?

Avril požádala o souřadnice nejbližší planety s možným lidským osídlením. Podle zpráv VHS přicházely v úvahu dvě. Byly vzdálené, ale v dosahu admirálova plavidla. Sallah vůbec nechápala, z jakého důvodu by se Avril mohla o tyto planety zajímat, byť byly v doletu *Mariposy.* Avril si jistě dokázala spočítat, jak se k nim dostane, avšak bylo by to dlouhé a mučivé putování i při maximální rychlosti, jakou by mohla admirálova loď vyvinout. Pak si ale Sallah vzpomněla, že plavidlo je vybaveno dvěma tanky pro hluboký spánek, což by bylo poslední východisko, k němuž by se ona sama nikdy neuchýlila. Byla-li by ve stavu hlubokého spánku, chtěla by, pokud možno, aby někdo zůstal vzhůru a kontroloval údaje. Tahle metoda nebyla tak spolehlivá. Ale jsou tam dva tanky. Kdo je ten šťastlivec, který má letět s Avril, plánuje-li opravdu únik z Pernu? Ale proč by někdo z Pernu utíkal, když se tam sotva dostal, uvažovala Sallah zmateně. Celý nový nádherný svět, a Avril nehodlá čekat, až tu dostane šanci? Nebo ano?

Sallah pokračovala v kontrole po celé tři dny, a než soubor vymazala, pořídila si kopii. Než se nalodila do raketoplánu, aby se vrátila

dolů, bylo jí jasné, proč si posádky potřebovaly odpočinout. Stará, dobrá, téměř vykuchaná *Joko* byla depresivní místo. Dvě menší lodě, *Buenos Aires* a *Bahrain*, by mohly působit až klaustrofobicky. Ale jejich vystěhovávání bylo téměř u konce. Brzy budou všechny tři lodě kolonistů ponechány na své osamělé oběžné dráze, za úsvitu a soumraku viditelné jen jako tři body světla, odrážející paprsky Rukbatu.

==========

Přes nesouhlas rodičů, i když nevyslovený, aby se přátelila se Seanem Connellem, našla si Sorka plno důvodů, aby se spolu scházeli, jakmile se zbavil své vrozené podezíravosti vůči ní. A Sorka si s údivem povšimla, že ani jeho rodina není z jejich přátelství právě nadšená. To ji jaksi povzbudilo.

Spojoval je zájem o onu podivnou bytost a její ještě podivnější vajíčka. Sorka na ně dohlížela spolu se Seanem, teď už ne proto, aby si byla jistá, že se mu ji nepodařilo chytit, jako spíše proto, aby byla u toho, až se z vajec začnou líhnout mláďata.

To ráno - byl volný den - se Sorka vybavila na dlouhou stráž balíčkem obložených chlebů. Donesla jich dost, aby se mohla rozdělit se Seanem. Obě děti ležely na břiše skryté v houští, které lemovalo skalní mys, na místě, kde měly hnízdo v dohledu. Zlatavé zvířátko se vyhřívalo na pobřeží; viděli, jak mu září oči, když pozorovalo svá vejce.

„Úplně jako ještěrka," zabručel Sean a jeho dech zašimral Sorku na uchu.

„Vůbec ne," protestovala Sorka a vzpomněla si na ilustrace ve své knize pohádek. „Spíš jako malý drak. Dráček," řekla téměř útočně. Podle jejího názoru „ještěrka" rozhodně není případný název pro tak nádhernou bytost.

Rázně odehnala jakýsi mnohonohý hmyz, který tu vytrvale poletoval. Felicia Grantová, učitelka botaniky, ho označila za jistou formu stonožek a byla šťastná, že něco takového vidí. Vyložila třídě jeho reprodukční cyklus: dospělí porodí mladé, kteří zůstávají spojeni s rodiči, dokud nedosáhnou stejné velikosti jako oni, načež odpadnou.

Sean si línými pohyby budoval z listí zábranu, aby k němu stonožky nemohly. „Spoustu jich sežerou hadi a hady zas žerou werýsi."

„Werýsi taky žerou werýse," řekla Sorka znechuceně, když si připomněla, jak to zvíře vypadá.

Leželi a napolo dřímali v poledním žáru, když tu k nim dolehlo tiché broukání. Zlatý dráček roztáhl křídla.

„Chrání je," řekla Sorka.

„Blbost. Vítá je."

Sean už z principu vždycky musel zastávat přesně opačný názor. Sorka si na to už ale zvykla, a dokonce to očekávala.

„Možná obojí," navrhla tolerantně.

Sean si jen odfrkl. „Sázím se, že ta stonožka utíká před hady."

Sorka potlačila zachvění. Nemůže připustit, aby Sean poznal, jak moc si ty kluzké tvory oškliví. „Máš pravdu. Vítá je." Sorka vyvalila oči. „Ona zpívá!"

Zvuk se stával jemnější a sladší. Sean se tiše pousmál. Tvoreček nahnul hlavu a oni viděli, jak se mu chvěje hrdélko.

Náhle bylo povětří kolem útesu plné dalších dráčků. Sean popadl Sorku za paži. Jako by jí tím chtěl přikázat, aby mlčela. Sorka s pusou úžasem dokořán by ze sebe stejně nevydala ani hlásku. Dokázala jen se na tu nádheru dívat. Ve vzduchu se vznášeli modří, hnědí a bronzoví dráčkové a připojovali se svými hlasy ke zpěvu zlatavého tvora.

„Musí tu být určitě stovky dráčků, Seane." Jak tak kroužili a létali kolem, zdálo se, že je jimi vzduch přímo přeplněn.

„Jenom dvanáct ještěrek," odpověděl neústupně Sean. „Ne, šestnáct."

„Dráčků," řekla Sorka pevně.

Sean si toho nevšímal. „Zajímalo by mě proč."

„Koukej!" Ukázala na další letku dráčků, která se náhle objevila a vlekla za sebou velké kusy řas, z nichž kapala voda. Přibývali další, každý s něčím svíjejícím se v tlamě, skládali náklad na nepravidelný kruh z řas kolem hnízda. „Jako přehrada," zašeptala Sorka u vytržení. Další, či možná titíž na cestě zpátky přinášeli stonožky a písečné červy, kteří padali či zahrabávali se do vrstvy řas.

Pak první z vajíček prasklo a objevila se vlhká hlavička. Sorka se Seanem se k sobě přitiskli, aby ovládli vzrušení. Poletující tvorové přestali snášet zásoby a pustili se do prozpěvování složité melodie.

„A je to uvítání!" řekl zase tak neústupně Sean.

„Ne! Ochrana!" Sorka ukázala na tupé tlamy dvou velkých skvrnitých hadů ležících na vzdálené straně křoviska.

Poletující tvorové ve vzduchu si vetřelců všimli a půltucet se jich vrhl střemhlav dolů ke vztyčeným hlavám. Čtyři dráčkové se pustili do boje přímo v křoví, odkud se útočníci po chvíli vynořili s hlasitým syčením. Za tu krátkou chvíli pukla další čtyři vejce. První vylíhnuté mládě se zbavilo skořápky. Neobratně se pohybovalo a žalostně naříkalo, zatímco dospělí dráčci vytvořili živý ochranný řetěz. Máváním křídel a povzbudivým broukáním zahnala samička mládě k nejbližšímu dráčkovi, který svíral plácající se rybu, potravu pro mládě.

Jeden odvážný had se vynořil z písku, kde se skrýval, a pokusil se vyrazit ke skále směrem k jinému mláděti. Vypnul tělo, zvedl hlavu a rozevřel svou želvím tlamu dokořán, aby chňapl po kořisti. Okamžitě ho ze vzduchu napadli dráčci. Mládě, dobře si vědomo ochrany, se nahnulo přes val z mořských řas směrem ke křoví, kde se skrývali Sorka a Sean.

„Zmiz," zamumlal Sean se zaťatými zuby. Mávl rukou ke kymácejícímu se mláděti ve snaze ho odehnat. Nepřál si být napaden jeho dospělým příbuzenstvem.

„Má hlad, Seane," řekla Sorka a šátrala po balíčku s chleby. „*Necítíš* ten jeho hlad?"

„Neopovažuj se o něj starat!" zamumlal, přestože i on věděl, že drobeček opravdu žebroní o jídlo. Jenomže před malou chvílí viděl, jak ty létající bytosti svými ostrými drápy roztrhaly rybu. Nechtěl by být jejich příští obětí.

Než tomu mohl zabránit, hodila Sorka na kámen kousek sendviče. Přistál přímo před kolébajícím se malým křiklounem, který se na něj vrhl a zhltnul ho. Sotva sousto spolkl, spustil ještě hlasitější křik a snažil se dostat k nim co nejblíž. Dva další malí tvorové zvedli hlavy a pohlíželi jejich směrem i přes snahu jejich matky zahnat je k dospělým se šťavnatou mořskou faunou.

Sean zaúpěl: „No teď's tomu dala."

„Ale on má hlad." Sorka odlomila další kousky a vysokým obloukem je hodila třem mláďatům.

Druzí dva malí dráčkové přicupitali, aby si zajistili podíl na tom dárku. K Seanově zděšení Sorka vylezla z úkrytu a nabídla prvnímu

mláděti kousek přímo z ruky. Sean po ní chňapl, ale minul ji, upadl a přitom si natloukl o skálu.

Tvoreček si vzal nabízené sousto, pak vylezl Sorce na ruku a žalostně jí očenichával ruku.

„Seane, to je ale miláček. A není to ještěrka. Ten tvoreček je teplý a jemný. Pomoz mi je nakrmit. Umírají hladem."

Sean se opatrně podíval po samičce a ke své velké úlevě zjistil, že je příliš zaujata krmením ostatních, aby se vydala za třemi odpadlíky. Okouzlení těmi tvory převážilo nad opatrností. Vzal sendvič, klekl si vedle Sorky a přilákal k sobě nejbližšího hnědého dráčka. Druhý hnědák uslyšel změněný křik svého sourozence, rozpřáhl mokrá křídla a s výskotem se k němu zběsilým skokem připojil. Sean zjistil, že Sorka měla pravdu: ta stvoření měla vláčnou kůži a na dotek byla teplá. Vůbec nepůsobila jako ještěrky.

Zakrátko sendviče skončily ve vyklenutých bříškách dráčků a Sorka se Seanem měli najednou přátele na celý život. Byli tak zaměstnaní touto trojicí, že si ani nevšimli zmizení ostatních. Jen opuštěné skořápky ve skalní prohlubni svědčily o nedávné události.

„Nemůžem je tu jen tak nechat. Máma jim zmizela," řekla Sorka, překvapená tím, že je příbuzní opustili.

„Rozhodně je tu nehodlám nechat," odpověděl Sean s lehkým výsměchem nad její bezradností. „Nechám si je. Nechám si i to tvoje, jestli ho nechceš vzít zpátky na Přistání. Tvá máma ti takový divoký zvíře nenechá."

„Není divoký," bránila se Sorka. Ukazováčkem pohladila po zádech drobnou bronzovou ještěrku, spočívající jí na lokti. Ta se pohnula, přitulila se blíž a vyrazila ze sebe něco jako zapředení. „Moje máma to s mláďaty umí. Zachraňovala jehňátka, když si i táta myslel, že umřou."

Seana to uklidnilo. Strčil si bronzáky za košili, každého na jednu stranu, a utáhl si kožený opasek, získaný jako rekvizici. Snadnost, s jakou se mu to ve Skladu podařilo, podpořila jeho důvěru k Sorce. Jeho otci to dokázalo, že ti „ostatní" spravedlivě rozdělují věci, dopravené na Pern v kosmických lodích. Dva dny poté, co získal opasek, zahlédl Sean nad ohněm místo plechovek nové hrnce a matka a sestry měly nové košile a boty.

Hnědí dráčkové působili na dlani teple, ale přece jen maličko píchali, když se přitiskli svými malými ostny. Seanovi to bylo ale jedno. Tvorové měli jen tři prsty, jeden směřoval dopředu a dva dozadu. Každý v táboře Seanova otce se sháněl po ještěrčích - ne, dračích - hnízdech a hadích dírách po pobřeží. Stopy legendárních ještěrek hledali pro zábavu a hady lovili kvůli bezpečí. Mrchožraví hadi byli lidem, kteří tábořili v hrubých přístřešcích z propletených větví a širokých listů, nebezpeční. Plazi se tam vydávali za potravou a napadali děti, spící pod pokrývkami. Před jejich útoky nebylo nic bezpečné. A jejich maso nebylo k jídlu.

Seanův otec několik hadů chytil, stáhl je a nad ohněm opekl. Okusil od každého druhu a hned si musel vypláchnout ústa. Měli tak palčivé maso, až mu natekla ústa. Proto bylo pro každého v táboře vydáno nařízení chytat a zabíjet tu havěť. Samozřejmě jakmile budou mít teriéry nebo špice, kteří se dostanou do hadích děr, bude po problému. Porrig Connell byl rozčilený, neboť ostatní členové výpravy zřejmě nechápali, jak důležité je pro jeho lidi mít psy. Ta zvířata nebyli mazlíčci, ale nezbytní souputníci způsobu života jeho lidí. Na Pernu to zkrátka dopadlo stejně jako na Zemi: Connellovi byli poslední, kdo měl dostat cokoli užitečného, a první na ráně. Ale o psa mělo zažádáno všech pět rodin.

„Tvůj táta bude mít radost," řekla Sorka, hovorná ve svém potěšení. „Ne, Seane? Vsadím se, že budou hady lovit ještě líp než psi. Vzpomeň si, jak se pustili do těch kropenatých."

Sean si odfrkl. „To ale proto, že jim napadli mláďata."

„Pochybuju. Skoro jsem cítila, jak hady nenávidí." Toužila věřit, že létající ještěrky jsou neobyčejné, právě tak jako byla vždy přesvědčená, že její oranžový kocour Duke je nejlepším lovcem v údolí a starý dobrý pes Chip nejlepší hlídač dobytka v Tipperary. Náhle ji přepadly pochyby. „Ale neměli bysme je tu nechat jejich mámě?"

Sean se zamračil. „Ty ostatní zahnala rychle do moře."

Zvedli se a opatrně, aby neprobudili svá spící břemena, si to namířili ke špici mysu.

„Podívej!" zvolala Sorka a divoce ukazovala, jak cosi vleklo roztrhané tělo jednoho z mláďat pod vodou. „Ach." Sean apaticky přihlí-

žel. Sorka se odvrátila a zaťala pěsti. „Vlastně to není moc dobrá máma."

„Přežijou jenom ti nejlepší," řekl Sean. „Ti naši tři jsou v bezpečí. Byli dost chytří, aby se přidali k nám!" Pak se obrátil, zvedl hlavu a změřil si ji přimhouřenýma očima. „Budou ti naši na Přistání *bezpeční?* Půjdou po nás, že jsme přinesli vzorky, víš? Můj táta je odborník na pasti a oka."

Sorka si přitiskla spící náklad těsněji k tělu. „Tatínek nedovolí, aby se mému mláďátku něco stalo. Vím, že by to neudělal."

Sean byl cynik. „Jasně, ale není tam šéf, co? Musí poslouchat rozkazy, nebo ne?"

„Oni zvířata jenom *pozorují.* Nechtějí je kuchat, nebo tak."

Sean o tom nebyl úplně přesvědčen, ale pustil se za Sorkou, která se vzdalovala od moře a klestila si cestu křovinami na okraj plošiny.

„Tak zejtra?" zeptal se. Najednou se mu nechtělo přijít o společné schůzky, když teď už jejich hlídky byly u konce.

„No, zítra je pracovní den, ale uvidíme se večer." Sorka o odpovědi neuvažovala ani chvilku. Už ji neomezovala tuhá pozemská opatření, co se týče příchodů a odchodů. Svou svobodu na Pernu přijala lehce, stejně jako odpovědnost za svou budoucnost. Sean byl součástí toho pocitu osobní bezpečnosti, i přes zásadní nedůvěru ve vše vyjma svých lidí. I když si to neuvědomoval, po tomto společném významném prožitku vzniklo mezi ním a Sorkou zvláštní pouto.

Určitě to bude lovit hady?" zeptal se Porrig Connell, když si prohlížel jeden ze Seanových spících přírůstků. Tvoreček se ani nepohnul, když mu natáhl jedno ochablé křídlo.

„Když bude mít hlad," odpověděl Sean a tajil dech, aby otec malou ještěrku neporanil.

Porrig si odfrkl. „Uvidíme. Aspoň pochází odsuď. Všecko je lepší než se nechat sežrat zaživa. Jeden ten modrej tečkovanej minulou noc pořádně kousl Sineadino děcko."

„Sorka říká, že do *jejich* domu se hadi nedostanou. Přes tu umělou hmotu."

Porrig jen skepticky zavrčel a pak kývl směrem ke spícímu mláděti. „Dávej na ně pozor. Je to tvoje věc."

V čísle čtrnáct na Asijském náměstí zavládlo nad Sorčiným tvorem mnohem větší nadšení. Mairi poslala Briana, aby okamžitě přivedl otce z veterinární stanice. Pak v jednom z košů, které pletla z tuhého pernského rákosu, udělala hnízdo a vystlala je usušenými bylinami. Něžně přenesla tvorečka do nového lůžka. Okamžitě se stočil do klubíčka, zhluboka si povzdechl, až se mu celé tělíčko nafouklo, a ponořil se do hlubokého spánku.

„Není to ještěrka, že ne?" řekla a jemně se dotkla teplé kůže. „Je jako semiš. Ještěrky jsou suché a na dotek tuhé. A směje se to. Vidíš?"

Sorka řekla s úsměvem: „Mělas vidět, jak se pustil do sendvičů."

„Chceš říct, žes neobědvala?" zeptala se Mairi zděšeně a hned začala pro Sorku shánět jídlo.

Ačkoli společné kuchyně dodávaly jídlo pro většinu ze šesti tisíc stálých obyvatel Přistání, stále víc rodin si začínalo vařit samo. Dům Hanrahanů byl typickou rodinnou ubytovací jednotkou: jedna středně velká ložnice, dvě malé, větší obývací pokoj a sociální zařízení; všechen nábytek kromě cenné truhlice pocházel z transportních lodí nebo ho vyrobil Red ve vzácných chvílích volna. V rohu největšího pokoje byl vyhrazen koutek k přípravě jídla, sice malý, ale dostačující. Mairi byla hrdá na své kuchařské umění a využívala možnosti experimentovat s novými jídly.

Sorka byla v půlce třetího sendviče, když dorazil Red Hanrahan se zoologem Polem Nietrem a mikrobioložkou Bay Harkenonovou.

„Nevzbuďte toho drobečka," hned je varovala Mairi.

Všichni tři téměř s úctou hleděli na spícího tvorečka. Red Hanrahan ho na chvíli nechal specialistům napospas, než objal svou dceru, dal jí pusu a s něžnou pýchou jí vjel rukou do vlasů. „Šikovná holka!" prohlásil.

Posadil se na stůl, natáhl své dlouhé nohy, vrazil ruce do kapes a pozoroval ty dva, jak se rozněžňují nad pernským tvorem.

„Nejpřekvapivější druh," poznamenal Pol k Bay, když se zase narovnali.

„Tak podobný ještěrce," odpověděla a s potěšením se podívala na Sorku. „Řekla bys nám prosím přesně, jak jsi toho tvora k sobě nalákala?"

Sorka zaváhala, ale jen krátce, a když otec přikývl, pověděla jim všechno, co o těchto tvorech věděla, od prvního pohledu na malou zlatavou samičku střežící vejce až ke chvíli, kdy přivábila bronzáčka, aby jí jedl z ruky. Nezmínila se o Seanu Connellovi, i když z pohledu, který si vyměnili její rodiče, věděla, že postrádají zmínku o něm.

„Mělas to štěstí sama?" zeptal se jí otec tiše, zatímco biologové byli zabráni do fotografování spícího tvora.

„Sean si vzal domů dva hnědé. Oni mají v táboře hrozný problémy s hady."

„Na Kanadském náměstí na ně čekají domy," připomenul jí otec. „A měli by tam místo sami pro sebe."

Všem kočovníkům v kolonii bylo náležitě přiděleno ubytování, promyšleně situované na okraj Přistání, kde by si nemuseli připadat tak uzavřeni. Ale po několika nocích všichni odešli a mizeli v neprozkoumané krajině za sídlištěm. Sorka pokrčila rameny.

Pak se Pol a Bay pustili do dalšího vyptávání, aby si vše náležitě ujasnili.

„A teď, Sorko, bychom si ten tvůj přírůstek na pár hodin rádi vypůjčili." Bay zdůraznila slovo „vypůjčili". „Ujišťuju tě, že se mu nic nestane - nezkřivíme mu ani vlásek. Spoustu toho dokážeme zjistit jen pozorováním a opatrným osahánim."

Sorka se s úzkostí podívala na rodiče.

„Nechcete ho nechat, ať si nejdřív na Sorku zvykne?" řekl klidně Red s jednou rukou lehce položenou na Sorčiných zaťatých pěstech. „Sorka to se zvířaty moc umí; vypadá to, že jí důvěřují. Já myslím, že právě teď je mnohem důležitější toho mrňouska uklidnit než zjistit, jak funguje." Sorka si uvědomila, že zatajuje dech, a zhluboka se nadechla. Věděla, že se na tátu může spolehnout. „Nechceme ho přece vystrašit. Vždyť se narodil teprve ráno."

„To já jen z nadšení," řekla Bay Harkenonová se smutným úsměvem. „Ale máš pravdu, Rede. Musíme ji nechat v Sorčině dobré péči." Žena se začala zvedat, ale její společník si odkašlal.

„Ale kdyby Sorka průběžně zapisovala, kolik toho sní, jak často, co má nejraději," začal Pol.

„Kromě drobků ze sendviče," zasmála se Mairi.

„To by nám pomohlo toho tvora poznat." Pol měl okouzlující úsměv, při němž vypadal míň prošedivělý a zanedbaný. „A říkáš, že stačilo jen ho nalákat na jídlo?"

Sorka si najednou představila nahrbeného a slabého Pola Nietru, jak číhá v křoví s košem dobrot a láká k sobě ještěrky.

„Myslím, že to mělo něco společného s tím, že měly po vylíhnutí tak strašlivý hlad," odpověděla přemýšlivě. „Sendviče jsem měla v kapsách na pláži každé ráno, a ta samice si pro jídlo nikdy nepřišla."

„Hm. Dobrý postřeh. Vylíhnutá mláďata jsou žravá." Pol si dál pro sebe něco mumlal. Patrně si v hlavě urovnával informace.

„A ti dospělí opravdu nosili mláďatům jídlo?" zeptala se tiše Bay. „Ryby a hmyz? Hm. Snad nějaký nepsaný rituál? Mladí dokázali létat, sotva jim uschla křídla? Hm. Ano. Fascinující. Nejbližším zdrojem potravy bude moře." Posbírala si poznámky a poděkovala Sorce i jejím rodičům. Pak oba odborníci odešli.

„Radši se taky vrátím, holky," řekl Red. „Dobrá práce, Sorko. To je vidět, co dokáže staré irské know-how."

„Petře Olivere Plunkette Hanrahane," okamžitě ho napomenula jeho žena. „Začni myslet pernsky. Pernsky. Pernsky." Při každém opakování v žertovném důrazu pozvedla hlas.

„Pernsky, ne irsky. Jsme Perňané," zazpíval poslušně Red. Zcela nekajícně se šklebil a vytančil z domu v rytmu slov „pernsky, pernsky".

Toho večera k Sorčinu obrovskému překvapení a rozpakům a k naprostému znechucení svého závistivého bratra byla vyzvána, aby zapálila oheň. Když Pol Nietro oznámil, za co, zaburácel silný potlesk. Sorka si s úžasem povšimla, že admirál Benden a guvernérka Bollová, kteří zavedli tuto malou večerní ceremonii, křičí a nadšeně tleskají stejně jako ostatní.

„Nebyla jsem sama," řekla Sorka nahlas, když byla s loučí formálně představena úřadujícím starostou Přistání. „Dva bronzové dráčky si odnesl Sean Connell, ale ten tu dnes není. Měli byste ale vědět, že on to hnízdo našel první a pak jsme ho oba pozorovali."

Věděla, že se Sean Connell čerta stará o nějakou poctu, ale řekla to. S tou myšlenkou zastrčila hořící větev do přichystané hromádky větví. Rychle uskočila. Suché dříví chytilo a začalo jasně plápolat.

„Dobrá práce, Sorko," řekl otec a zlehka jí položil ruce na ramena. „Dobrá práce."

Sorka se Seanem zůstali téměř celý týden jedinými hrdými majiteli půvabných ještěrek, přestože se každý večer na pobřeží a útesech horečně hledalo. Postupně byla nalezena další hnízda a pečlivě střežena. Postupem, který Sorka pečlivě popsala, se nakonec podařilo získat několik dalších mláďat. A její název pro ty tvory - dráčkové - byl obecně přijat.

Přírůstek, jak Sorka brzy zjistila, měl dvě stránky. Její dráček, kterého nostalgicky pojmenovala Duke po svém starém oranžovém kocourovi, byl příšerně žravý. Ve tříhodinových intervalech se krmil čímkoli a první noc rušil celé okolí hladovým nářkem. Mezi krmením spal. Sorka si všimla, že mu praská kůže, a otec spolu s pediatričkou a biologem předepsal mast, pečlivě připravenou z tuku místních ryb. Pediatrička byla výsledkem tak potěšena, že přiměla lékárníka vyrobit další mast pro suchou pokožku.

„Duke roste a kůže se mu napíná," zněla Redova diagnóza.

Předpokládalo se, že je to sameček, protože nikdo nebyl schopen prohlédnout tvora tak podrobně, aby určil jeho pohlaví, měl-li vůbec nějaké. Zlatí dráčkové hráli při kladení vajec samicí roli, ale jeden z biologů se vyjádřil, že i samci několika zvířecích druhů na Zemi se starají o vejce. Části odumřelé pokožky se sbíraly k rozborům. Nadšení zoologové nebyli schopni Dukea prohlédnout pod rentgenem, tvoreček jako by tušil, jaké s ním má kdo právě úmysly. Druhý den se pokusili vložit ho pod mikroskop, zatímco Sorka nervózně čekala ve vedlejší místnosti.

„Bože můj!"

„Co je?"

Sorka zaslechla překvapené výkřiky Pola a Bay. Zrovna v tu chvíli se jí Duke objevil nad hlavou, značně vzrušený. S pokřikem úlevy a

vzteku jí klesl na rameno, ocas jí pevně omotal kolem krku a drápy se jí zachytil ve vlasech, vyrážel zuřivé skřeky, oči mu vztekle rudě a oranžově plály.

Náhle se za Sorkou otevřely dveře a do místnosti vrazili Pol a Bay, oči rozšířené úžasem.

„Právě se tu objevil," řekla dívka vědcům.

Nabyli ztracený klid a podívali se po sobě. Polova široká tvář se začala usmívat a Bay vypadala značně potěšena.

„Takže Amigové *nejsou* jediní, kteří mají telekinetické schopnosti," řekla Bay se samolibým úsměvem. „Vždycky jsem tvrdila, Pole, že nemůžou být jediní v celé galaxii."

„Jak to udělal?" zeptala se Sorka nejistě, když si vzpomněla na další případy podivně rychlých přemístění.

„Duke se musel toho mikroskopu strašně polekat. Je malinký a přístroj vypadá hrozivě," řekla Bay. „A tak se teleportoval pryč. Naštěstí zpátky k tobě, kterou považuje za svou ochránkyni. Amigové používají teleportaci v ohrožení. To je velmi užitečná schopnost."

„Zajímalo by mě, jestli odhalíme, jak to ti tvorové *dělají*," dumal Pol.

„Můžeme zkusit eridanské rovnice," navrhla Bay.

Pol se podíval na Dukea. Ještírkovy oči byly pořád rudé vztekem a stále se úporně držel Sorky, ale křídla složil na zádech.

„Potřebujeme o tomhle chlapíkovi a jeho druhu vědět víc. Možná bys ho mohla podržet, Sorko." navrhl Pol.

Ani za Sorčina jemného uklidňování se Duke nenechal vložit pod mikroskop. Po půlhodině Pol a Bay neochotně dovolili odnést nedobrovolný předmět svého výzkumu. Sorka svého stále uraženého tvorečka na každém kroku konejšila a nesla ho na místo jeho narození. Byl tam Sean, natažený ve stínu křoví, své dva hnědáky měl stočeny a opřeny o krk. Uslyšeli Sorku přicházet a hleděli na ni, v očích jim to modrozeleně vířilo. Duke jim zacvrlikal na pozdrav a oni mu odpověděli stejně.

„Kapku sem si zdříml," zabručel Sean rozmrzele a ani se nenamáhal otevřít oči, aby se podíval, kdo to přišel. „Fotr mi dal postel k děckám, aby zjistil, esli tihle hoši zaplaší hady."

„A zaplašili?" zeptala se Sorka, když se zdálo, že už zase usnul.

„Jasan." Sean mohutně zívl a líně se ohnal po nějakém hmyzu. Jeden hnědák ho okamžitě ve vzduchu chňapl a spolkl.

„Jedí všechno," řekla obdivně Sorka. „Všežravci, řekl doktor Marceau." Sedla si na skálu vedle Seana. „A když se polekají, dokážou se přenášet z místa na místo. Doktor Nietro se pokusil prohlédnout Dukea pod mikroskopem. Já musela ven. A najednou se ke mně Duke tiskl, jako by se nikdy nechtěl odlepit. Říkají, že se dokáže teleportovat. Používá telekinezi."

Byla pyšná na to, že ty výrazy vyslovila bez škobrtnutí.

Sean otevřel jedno oko a zvedl hlavu, aby se na ni mohl podívat. „Co to znamená?"

„Dokáže se okamžitě dostat z nebezpečí."

Sean opět zažíval. „Jo? Oba sme viděli, jak mizejí. A nedělají to dycky jen v nebezpečí." Znovu zívl. „Mělas za ušima, že sis vzala jen jednoho. Dyž nežere jeden, žere druhej. Tohle a eště hlídat děcka, sem úplně voddělanej." Zavřel oko, složil ruce na hrudi a zase usnul.

„Tak já budu tak hodná a pohlídám tě, nebo přijde ten velký odporný kropenatý tupohlavec a pochutná si na tobě!"

Nevzbudila ho, ani když na nebi zahlédla letku dráčků, kroužící a klesající. To představení jí bralo dech. Duke se díval s ní a tiše si pobrukoval. Zachvěla se obavou, že se k nim bude chtít připojit, ale Duke, obtočený kolem její ruky, se ani nepohnul. Pak postavila před Seana kelímek s mastí vyrobenou pro Dukea a rozběhla se domů.

Sorka nebyla jediná, kdo toho dne na Pernu pozoroval leteckou akrobacii. Sallah Telgarová o půl kontinentu jižněji a západněji měla srdce až v krku, když sledovala, jak Drake Bonneau na malém kluzáku zdolává vzestupný proud teplého vzduchu nad velkým vnitrozemským jezerem, které by rád viděl nazváno Drakeovo jezero. Nikdo z jejich malé těžební expedice by mu to právo neupřel, ale Drake měl sklony hnát vše do krajnosti. Stejně tak se nedokázal přestat předvádět; chtěl zřejmě všechny ohromit svým profesionálním uměním. To jeho skotačení je jen hloupé plýtvání silami, pomyslela si Sallah, urči-

tě ne způsob, kterým by si mohl získat její srdce a úctu. Pokoušel se o to, ale zatím bezúspěšně.

Ozzie Munson a Cobber Alhinwa se vynořili z přístřešku, kam právě uložili přístroj, a zastavili se, aby se podívali, co Sallah sleduje.

„Bože, už zas vyvádí," řekl Ozzie a škodolibě se ušklíbl na Sallah.

„Slítne," dodal Cobber a pokýval hlavou, „a to zatracený jezero je tak hluboký, že už ho nikdy nenajdem. Ani kluzák. To tak zrovna potřebujem."

Sallah zahlédla Svendu Olubushtovou, jak se k nim blíží, a rychle se obrátila a zamířila k hlavnímu přístřešku jejich malého těžebního tábora. Neměla chuť poslouchat Svendiny jízlivé, žárlivé poznámky. Ona přece Drakea Bonneaua nijak nepovzbuzovala. Naopak důrazně, veřejně a velice často dávala najevo svůj nezájem.

Možná to dělám špatně, pomyslela si. Možná kdybych za ním běhala, visela na každém jeho slově a při každé příležitosti na něj číhala, jak to dělá Svenda, taky by mě nechal být.

V hlavním přístřešku nalezla Tarviho Andiyara, jak za velkým monitorem vyznačuje nálezy toho dne. Něco si k tomu pobrukoval a jeho pavoučí prsty poletovaly po klávesnici tak rychle, že mu program sotva stačil. Nikdo mu nerozuměl, když si takhle povídal pro sebe; mluvil svým rodným jazykem, nesrozumitelným indickým dialektem. Když se ho na tu jeho výstřednost ptali, odpovídal jen jedním ze svých okouzlujících úsměvů.

„Aby i jiné uši slyšely ten krásný proměnlivý jazyk, jak se jím mluví dokonce i tady na Pernu, takže po staletích bude pořád někdo, kdo ho plynně ovládá," odpovídal vždycky. „Cožpak to není krásný jazyk, zpěvný, melodický, požitek pro uši?"

Tarvi, zkušený důlní inženýr, měl pověst úspěšného nálezce těžko dostupných žil nacházejících se v podzemních zlomech a poklesech. Přidal se k výpravě na Pern kvůli tomu, že všechny slavné skryté „slzy a krev Matky Země", jak nazýval produkty těžby, byly v jejím klíně už nalezeny. Pátral i na Kentauru Jedna, ale cizí kovy mu unikaly, takže se musel vydat přes celou galaxii, aby mohl pokračovat v řemesle i ve svých „sestupných letech", jak říkal.

Protože Tarvi Andiyar sotva dosáhl šesté dekády věku, tato poznámka mu vždy vynesla zdvořilý nesouhlas od laskavých lidí či vý-

směch od těch, kteří znali jeho triky. Sallah ho měla ráda pro jeho sarkasmus, se kterým hovořil o vlastních nedostatcích, ale nikdy jím neurážel nikoho jiného.

O té doby, co se s ním Sallah po jeho procitnutí z hlubokého spánku poprvé setkala, nepřibrala jeho dlouhá, téměř vychrtlá postava ani kilo. „V mé rodině byly generace guruů a mahátmů a všichni se věnovali očišťování svých duší a srdcí, až se pro všechny Andiyary stalo genetickým imperativem být hubení. Ale já jsem silný. Nepotřebuju objem a maso a vyklenuté svaly. Jsem každým kouskem silný jako ten nejsilnější zápasník sumo." Každý, kdo ho viděl, jak celý den bez oddechu pracuje vedle Ozzieho a Cobbera, věděl, že nelže.

Sallah ten vychrtlý inženýr přitahoval víc než kterýkoli jiný muž v kolonii. Ale stejně jako neuměla dát najevo Drakeu Bonneauovi, jak málo o něj dbá, nedokázala ani Tarvimu dát najevo, jak ji přitahuje.

„Kolik toho je, Tarvi?" zeptala se a kývla na Valli Liebovou, která už odpočívala se sklenkou quikalu v ruce.

Jeden z prvních úkolů, do kterých se noví osídlenci okamžitě pustili, bylo intenzivní pátrání po kvasných látkách a snaha co nejrychleji vymyslet vhodný alkoholický nápoj. Každá laboratoř na Přistání bez ohledu na to, jakou měla úlohu, experimentovala s destilováním či fermentací místního ovoce pro účely pití. Quikal bylo to první, co z výbavy vyložili, když se těžební expedice usadila v základním táboře, a nikdo nic nenamítal, když Cobber a Ozzie strávili první den výrobou nápojů z fermentovaných šťáv, které si přivezli. Svenda nadávala, když Tarvi a Sallah pokračovali ve vyměřování. Ten první večer v táboře byl nápoj víc než jen tradicí, byl to úspěch.

Když Svenda vstoupila do přístřešku, Sallah si zrovna nalévala sklenku quikalu. Valli se posunula na lavici, aby jí udělala místo. Právě se důkladně umyla a byla teď v mnohem lepší náladě, než když se to odpoledne vynořila z křovin, pokrytá slizem, ale s několika velice zajímavými vzorky ke zkoumání.

V té chvíli zaslechli, jak venku přistává kluzák. Svenda natáhla krk, aby viděla, jak Drake vstává ze sedadla; když se kolem ní prodírali dovnitř Ozzie a Cobber, ani se nepohnula.

„Co rozbor, Valli?" zeptala se Sallah.

„Je to slibné, velice slibné," řekla geoložka a tvář jí zářila úspěchem. „Bauxit má tolik možností využití! Už jen tenhle nález dělá výpravu výnosnou."

„Ale s tím tvým nálezem -" sklonil se k Valli Cobber, „- se bude mnohem líp pracovat v otevřené jámě."

„Cha! Můžeme těžit oběma způsoby," řekl Ozzie. „Kvalitní rudy jsou vždycky potřeba."

„A," přidal se k nim od stolu Tarvi a odmítl nápoj, který mu Svenda nabízela, „je tu v rozumné vzdálenosti i dost mědi a cínu. Těžební městečko může být založeno u toho krásného jezera, hydroelektrárnu, která bude zásobovat energií rafinerie, vybudujeme u vodopádů, a výrobky budeme odtamtud dopravovat po vodě."

„Takže," zeptala se Svenda, „je tohle místo dobré?" Rozhlížela se majetnicky, což Sallah připadalo trošku předčasné. Nejprve budou s volbou půdy na řadě nájemci, až po nich kontrahenti.

„Určitě ho doporučím," řekl Tarvi a blahosklonně se usmál, což Sallah vždycky rozladilo. Nebyl starý. Byl velice přitažlivý, ale jestli o sobě pořád smýšlí jako o něčím strýčkovi, jak ho dokáže přimět, aby si jí všiml? „Už jsem to *doporučil*," pokračoval. „Zvlášť když ten sliz, do kterého jsi dnes spadla, Valli, je vysoce výnosný minerální olej." Když utichlo veselí, zavrtěl hlavou. „Kovy, to ano. Nafta, ne. Znáte to. Abychom tu vytvořili fungující kolonii, musíme se naučit, jak účinně existovat na nižší technologické úrovni. Tady se uplatní dovednosti a to, jak se předávají dál."

„Ne všichni v tomhle souhlasí s našimi vůdci," poznamenala Svenda a zamračila se.

„Podepsali jsme chartu a všichni jsme se ji zavázali ctít," řekla Valli a rychle se podívala po ostatních, zda ještě někdo souhlasí se Svendou.

„Blázni," odpověděla posměšně světlovláska. Dolila si quikal a odešla.

Tarvi se za ní díval v obavách.

„Ona už je taková," řekla mu tiše Sallah.

Povytáhl obočí a chvíli ji svýma tmavýma očima pozoroval. Pak nasadil svůj obvyklý úsměv a plácl ji po rameni - ale jen tak, jak se

poplácává poslušné dítě. „Á, tady je Drake se zásobami a zprávami o našich přátelích."

„Hej, kde jste kdo?" ozval se Drake, když vcházel, obtížen ranci. „V kluzáku jsou ještě další."

Sallah sklonila hlavu, aby nebylo vidět, jak se tváří. „Oslavujeme, Drakeu," řekla Valli a podala mu sklenici quikalu. „Objevili jsme dvě nová naleziště, obě bohatá a snadno dostupná. Jsme na tom dobře."

„Takže Doly a rafinerie u Drakeova jezera jsou na tom dobře?"

Všichni se zasmáli, a když pozvedl sklenku k přípitku, nikdo proti tomu názvu neprotestoval.

„A mám pro vás novinky," řekl, když se napil. „Za tři dny se máme všichni vrátit na Přistání."

Všichni byli tou zprávou ohromeni. Drake se tajnůstkářsky šklebil a zvedl ruku, aby si zjednal klid. „Na slavnost Díkůvzdání."

„Za tohleto? Jak se o tom dozvěděli?" chtěla vědět Valli.

„To by mělo být na podzim, po sklizni," řekla Sallah.

„Díkůvzdání za co?" otázal se Tarvi prostě.

„Za šťastný start do nového života. Na Přistání už dopravili poslední náklad z lodí. Jsme oficiálně vyloženi."

„Proč s tím dělají takový cirkus?" zeptala se Sallah.

„Ne všichni jsou workoholici jako ty, má milá Sallah," řekl Drake a láskyplně ji štípl do brady. Vypadalo to, že se ji chystá políbit, a tak Sallah ucouvla. Usmívala se, aby zakryla své odmítnutí. Ohrnul rty. „Naši skvělí vůdcové to tak rozhodli a má to být příležitost ke spoustě skvělých prohlášení. Všechny výzkumné týmy byly povolány zpět a všichni si budou užívat."

Sallah řekla téměř rozmrzele. „Sotva jsme sem minulý týden přijeli!"

Na vlastní žádost se nechala přidělit jako pilot ke skupině geologů a těžařů u velkého vnitrozemského jezera, kde podle zprávy VHS byla značná koncentrace rud. Doufala, že tady, vzdálena od základny, nalezne objektivní odpověď na události, jichž byla svědkem.

O týden dříve, když se jednoho večera vrátila na *Mariposu,* aby našla pásku, kterou zapomněla na palubě při jednom z prvních letů jako pilot admirála Bendena, spatřila, jak se v malém služebním průlezu vzadu objevil Kenjo s několika měchy v rukou. Udiveně ho sle-

dovala, jak mizí v šeru. Pak se jako by ztratil. Schovala se za jedním keřem a čekala, dokud se s prázdnýma rukama nevrátil. Pak se vydala po jeho stopách a pokoušela se objevit, kde složil svůj náklad.

Po chvilce pátrání, při kterém utržila modřiny na nohách a poškrábala si ruce, narazila na jeskyni - skladiště pohonných hmot. To množství paliva, které odcizil, ji zděsilo. Odhadovala ho na tuny, vše v lehce manipulovatelných plastových pytlích. Skalní puklina byla dobře skryta na úplném konci přistávací plochy za hromadou trnitých keřů, které farmáři odstranili z polí.

O dva dny později vyslechla znepokojující rozhovor mezi Avril a Stevem Kimmerem, důlním inženýrem, s nímž ji Sallah viděla v den, kdy bylo oznámeno místo přistání.

„Podívej, ten ostrov je nacpanej drahokamy," říkala právě Avril a Sallah, která se přikrčila do stínu deltovitého křídla raketoplánu, slyšela zvuk rozmotávané fólie. „Tady je kopie původní zprávy a nemusím být důlní specialista, abych si spočítala, co znamenají tyhle symboly." Fólie šustila, jak Avril zabodávala prst do různých míst. „Šťastnej, kdo to posbírá!" V jejím lákajícím hlase zazněl triumf. „A já mám v úmyslu to posbírat."

„No, zaručuju ti, že měď, zlato a platina se hodí ve všech civilizovaných světech," začal Stev.

„Nemyslím na průmysl, Kimmere," přerušila ho Avril ostře. „A nemyslím drobné kameny. Tenhle rubín je jenom malý příklad. Hele, přečti si Shavviny poznámky."

Kimmer nesouhlasně odfrkl. „Přeháněla, aby dostala vyšší prémie!"

„No, já tu mám pětačtyřicet karátů přehánění, kamaráde, a tys je viděl. Jestli v tom se mnou nejedeš, najdu si někoho jinýho."

Avril ví, jak získat lidi, pomyslela si Sallah vztekle.

„Průzkum toho ostrova není zatím vůbec v plánech," upozornil Stev.

Avril se tlumeně zasmála. „Umím navigovat víc než jen kosmické lodě, Steve. Mám kvalifikaci na kluzák a na týhle kouli bahna jsem volná jako každej jinej, abych si našla ty mrzácký akry půdy, na který mám právo ze smlouvy. Ale ty jsi nájemce, a jestli ty naše díly spojíme, můžeme vlastnit celý ostrov."

Sallah zaslechla, jak se Kimmer nadechl. „Myslel jsem, že ten ostrov chtějí rybáři, aby tam vybudovali přístav."

„Chtějí jen přístav, ne ostrov. Jsou to rybáři, starají se o delfíny. Půda pro ně nemá význam."

Něco si mumlal a neklidně přešlapoval.

„Každopádně, kdo se o tom dozví?" naléhala Avril líbezně. „Můžeme tam jezdit o víkendech, začneme prozkoumáváním toho nejdostupnějšího místa a nálezy si schováme v jeskyni. Je jich tam tolik, že bys mohl hledat roky a nikdy nenajdeš tu pravou. A nemusíme přitahovat pozornost tím, že si to oficiálně zabereme, pokud nebudeme muset."

„Ale říkalas, že něco je ve Velkém západním pohoří."

„Taky že jo," souhlasila Avril a malinko se zasmála. „A vím i kde. Kousíček z ostrova."

„Ty to máš všechno dokonale promyšlený, co?" řekl Kimmer se stopou sarkasmu.

„Jistě," souhlasila lehce Avril. „Nehodlám prožít zbytek života v téhle stojaté vodě, když jsem objevila, jak žít tak, jak se mi to líbí mnohem víc." Znovu se, ozval perlivý smích a pak se rozhostilo dlouhé ticho, přerušované jen zvukem polibků. „Ale když jsem tu a když jsi tu ty, Kimmere, užijme si to. Tady a teď, pod hvězdami."

Sallah pomalu opustila úkryt. Avrilina živočišná sexualita ji přiváděla do rozpaků. Nebylo divu, že ji Paul Benden vyhodil ze své postele. Je to jemný muž, pomyslela si Sallah, ale z rozchodu s Avril si asi dlouho stýskat nebude. Ju Adjaiová, elegantní a vyrovnaná žena, se k němu bude hodit víc, i když se zdálo, že ani jeden z nich se do společného svazku nijak překotně nežene.

Ale z Avrilina hlasu ukapávala nenasytná lačnost. Slyšel Stev Kimmer to, co Sallah? Nebo mu soudnost zatemnily její půvaby? Sallah věděla, jak je Pern bohatý na drahokamy. Shavvin rubín byl součástí legendy o Pernu stejně jako Liu Nugget. Ale vzdálenost tohoto světa od Federace osídlených planet utlumila jakékoli pokušení, jaké zásoby drahých kamenů mohly mít pro ziskuchtivce. Ale kdyby se někomu povedlo vrátit se na Zem s lodí plnou drahokamů, mohl by si nepochybně užívat požitkářského života.

Avriliny plány by mohly jen stěží vyplenit zdroje Pernu. Sallah znepokojovalo to, *jak* by Avril na takovou cestu získala palivo. Sallah věděla, že v admirálově lodi *Mariposa* palivo zbylo. To se obecně nevědělo, ale Avril jako pilot měla k této informaci přístup. Podle výpočtů, které si Avril dělala na *Jokohamě,* Sallah věděla, že se ta ženská dokáže dostat do nějakého neosídleného systému. Ale co pak?

Sallah ráda prováděla průzkum s Ozziem, Cobberem a dalšími a už byla příliš unavena přemýšlením nad svým dilematem. Ale s možností návratu na Přistání se tíživé otázky znovu přihlásily. Udat Avril by jí nevadilo, ale uvědomila si, že by se musela zmínit i o Kenjově konání. Ráda by věděla, proč si Kenjo schovává palivo. Má snad nějakou pošetilou představu o výzkumu těch dvou měsíců? Nebo té nevyzpytatelné planety, která má zkřížit dráhu Pernu zhruba za osm let?

Těžko bylo představit si Kenja spojeného s někým, jako je Avril Bitrová. Sallah věděla jistě, že zřejmé nepřátelství mezi nimi dvěma není předstírané. Podezírala Kenja, že létání je pro něj něco jako náboženství a zároveň nevyléčitelná choroba. Ale může si přece létat nad celým Pernem a palivové články, které poháněly kluzáky, by při opatrném užívání mohly vydržet několik desetiletí takových letů.

Sallah se však nejvíc obávala toho, že Avril objeví Kenjův úkryt. Uvažovala o tom, že se s celou věcí svěří některému z dalších pilotů, jenže Barr Hamilová by se s takovým problémem nedokázala vyrovnat, Drake by ho nebral vážně a Jiro, Kenjův druhý pilot, by nikdy nezradil svého velitele. Znala ostatní natolik, aby dokázala odhadnout jejich reakci na takové odhalení. Nechoď ke kovářičkovi, běž za kovářem, řekla si. V takovém případě je to bezpečnější. Ongola ji jistě vyslechne. A bude už vědět, zda se s jejím podezřením svěřit Paulovi a Emily či ne.

Sakra! Sallah zaťala pěsti. Pern měl být povýšen nad malicherné plány a intriky. Jistá, štědrá budoucnost bez předsudků. Proč musí někdo jako Avril poznamenat tuhle krásnou vizi svým zatrpklým egocentrismem?

Ozzie se dotkl její ruky a přerušil tok depresivních myšlenek.

„Věnuješ mi taneček, Sallah?" otázal se svým lehce sonorním hlasem a oči mu vyzývavě plály.

Sallah se usmála a přikývla. Jakmile se vrátí na Přistání, vyhledá Ongolu a svěří se mu. Pak si bude moci ten výlet užít s lehkým svědomím.

„A pak," pokračoval neodbytně Ozzie, „s tebou může tančit Tarvi a já dopřeju odpočinek bolavejm nohám."

Tarvi jí věnoval smutný úsměv, neměl na výběr, uvědomila si Sallah, s tolika svědky a bez možnosti připravit si omluvu. Ale byla starému lstivému Ozziemu vděčná.

Když se těžební společnost vrátila na Přistání, oheň na Ohňovém náměstí už plál a slavnost nabírala obrátky. Když Sallah stáčela kluzák k okraji sídliště a dolů na přistávací dráhu, ani by z té výšky tábor nepoznala. Téměř v každém okně byla světla, všechny lampy zářily. Při jedné straně náměstí bylo zbudováno pódium a nad ním na příčném trámu visela barevná světla. Drake řekl, že každý, kdo ovládá nějaký nástroj, se má toho večera předvést. Pro muzikanty byly na pódiu rozmístěny bílé krychle starých plastových obalů.

Z domů byly vyneseny stoly a židle a postaveny na čerstvě posekané ploše za náměstím. Na opékání velkých werýsů se vykopaly ohňové jámy; na menších ohništích hnědly zbytky zmrazeného masa, přivezeného ze Země. Všem se z té vůně pečínky a grilovaných ryb sbíhaly sliny. Lidé si oblékli své nejlepší šaty. Každý pomáhal, jak mohl. Nejživěji však bylo tam, kde se připravovaly lahůdky, přivezené ze starých světů a schraňované pro jednu z posledních hostin na tom novém.

Sallah zaparkovala kluzák napříč ranveje. Napadlo ji, že jestli jich náhodou přistane na dráze víc, pak by *Mariposa*, stojící na druhém konci plochy, neměla dost prostoru pro start. Ale jak dlouho bude ještě na téhle ranveji tolik kluzáků?

„Hej, dělej, Sallah," volal Ozzie, když s Cobberem vyskakovali z kluzáku.

„Musím se ohlásit na věži," řekla a vesele na ně mávla, aby šli sami.

„Ale, vykašli se na to projednou," navrhl Cobber. Ona jim však znovu pokynula.

Ongola byl právě na odchodu z meteorologické věže, když k ní došla. Rezignovaně kývl, znovu otevřel dveře, a když zahlédl její kluzák, poznamenal: „Je moudré ho tam tak nechat, Sallah?"

„Ano. Preventivní opatření, veliteli," řekla tónem, který mu měl napovědět, že přišla ve vážné věci. Polovinu její řeči vyslechl vestoje a pak klesl do křesla, tak ochable, až si začala vyčítat, že promluvila.

„Varovat znamená předem vyzbrojit," řekla na závěr.

„Samozřejmě, Telgarová." Zhluboka si povzdechl a to jen znovu prohloubilo její pochybnosti. Ukázal jí, aby se posadila. „Kolik paliva?"

Když mu neochotně poskytla přesné údaje, byl překvapen a znepokojen.

„Může Avril o tom Kenjově pokladu vědět?" Ongola se v křesle tak rychle vzpřímil, až ji napadlo, že ho astronavigátorka znepokojuje mnohem víc než Kenjova krádež. „Ne, ne," opravil se s rychlým mávnutím ruky. „Ta jejich vzájemná nenávist je opravdová. Řeknu to admirálovi a guvernérce."

„Ale ne dnes večer, pane," řekla Sallah a bezděčně zvedla ruku na protest. „Tohle byla jen moje první šance, jak se k vám dostat..."

„Varovat znamená předem vyzbrojit, Sallah. Řekla jste o tom ještě někomu jinému?"

Prudce zavrtěla hlavou. „Ne, pane! Nemusíme hned vyděsit i ostatní."

„Pravda! Chamtivost lidí nám zase jednou pokazila pozemský ráj."

„Chamtivost jenom jednoho člověka," považovala Sallah za nutné ho opravit.

Významně pozvedl dva prsty. „Dvou, i s Kimmerem. A s kým se to ještě bavila v transportní lodi?"

„S Kimmerem, Bartem Lemosem a Nabhi Nabolem a pak se dvěma dalšími muži, které jsem předtím nikdy neviděla."

Ongola se nezdál být překvapen. Zhluboka se nadechl a vzdychl si, pak se opřel rukama o stehna a zvedl se. „Jsem vám vděčný a vím, že bude i admirál a guvernérka."

„Vděční?" Sallah se zastavila. Nepociťovala žádnou úlevu, v niž doufala, že se dostaví, jakmile se svěří veliteli.

„Předvídali jsme, že nastanou jisté problémy, když si lidé začnou uvědomovat, že jsou *tady*," řekl Ongola a ukázal prstem k zemi, „a nemohou odsud. Nadšení z příletu je pryč. Dnešní slavnost má potlačit reakce na tohle uvědomění. Dobře nakrmení a dobře napojení lidé, unavení tancem, nebudou chystat žádnou vzpouru."

Ongola otevřel dveře a zdvořile jí dal přednost. Na Pernu se dveře nezamykaly, dokonce ani dveře úředních kanceláří ne. Sallah na to byla pyšná, ale teď ji to znepokojilo.

„Nejsme tak hloupí, Sallah," řekl Ongola, jako by jí četl myšlenky. Poplácal se po čele. „Tohle je pořád ta nejlepší pamětní banka, jaká byla kdy vynalezena."

S úlevou si vydechla a podařilo se jí nasadit veselejší úsměv.

„Pořád je toho mnoho, za co můžeme být tady na Pernu vděční, víte?" připomenul jí.

„To tedy vím!" odpověděla a pomyslela na svůj tanec s Tarvim.

Než se vykoupala, převlékla do slavnostního a došla na Ohňové náměstí, slavnost byla v plném proudu, Improvizovaný orchestr hrál polku. Sallah se zastavila v temnotě za všemi těmi světly a zvuky a užasla, kolik muzikantů tu teď přešlapuje a čeká na vystoupení.

Hudba se neustále měnila, stále přicházeli noví muzikanti. K velikému překvapení Sallah dokonce i Tarvi Andiyar si přinesl syrinx a zahrál podivnou melodii, znepokojivou a tichou, což byla velká změna po předchozích divokých kouscích.

Skupina muzikantů, která teď byla na pódiu, přestala hrát a vyzvala obecenstvo ke zpěvu starých známých nápěvů. Emily Bollová se opřela do kláves a Ezra Keroon nadšeně foukal do píšťal. Podmanivý rytmus uchvátil všechny tanečníky. Několik párů se pustilo do veselé nápodoby tradičního tance námořníků.

Sallah si užila ne jeden tanec s Tarvim, ale dva. Uprostřed toho druhého, když se pohupovali při staré melodii ve tříčtvrtečním rytmu, zažili kratičkou chvíli děsu. Zazdálo se, jako by se i sám Pern rozhodl zatancovat si při nových písních, které slyšel. Talíře a sklenice se na stolech rozdrnčely, tanečníci ztratili rovnováhu a sedící cítili, jak se pod nimi kymácejí židle.

Zemětřesení netrvalo déle než onu kratičkou chvíli mezi dvěma údery srdce. Po něm se rozhostilo úplné a naprosté ticho.

„Tak Pern si chce taky skočit, co?" ozval se pobavený hlas Paula Bendena. Vyšvihl se na pódium orchestru a rozpřáhl ruce, jako by chtěl zemětřesení přivítat. Jeho slova vyvolala šepot a mumlání, ale zmírnila napětí. Paul pokynul hudebníkům, aby pokračovali, ale přitom pátral v publiku po jistých tvářích.

Tarvi vedle Sallah téměř nepozorovaně přikývl a řekl: „Pojď, musíme prozkoumat rytmus toho tance."

Sallah se snažila nedat najevo veliké zklamání, že tanec s Tarvim už skončil. Zemětřesení ale mělo přednost. Nikdy předtím nepocítila chvění země, ale přesto hned pochopila, co se stalo. Když s Tarvim odcházeli z parketu, našlapovala opatrně, jako by chtěla předejít překvapení z dalšího otřesu.

Jim Tillek shromáždil své námořníky a ti zjistili, že lodě byly dobře uvázané za nově vybudovaným vlnolamem. Vyjádřil naději, že přijde-li tsunami, ztratí svou sílu u okolních ostrovů. Ošetřovatelé delfínů s výjimkou Guse, který byl přinucen zůstat a hrát na tahací harmoniku, se vydali do přístavu, aby si promluvili s vodními savci. Ti by mohli vytušit nástup tsunami a odhadnout jeho ničivost.

Patrice de Broglie sebral skupinu, aby označila seizmické zóny, ale podle jeho profesionálního názoru patřil otřes k menším a pocházel z velmi vzdáleného epicentra.

Sallah se podařilo dokončit tanec s Tarvim, ale jen díky tomu, že absence příliš mnoha specialistů by mohla způsobit poplach.

Do rána bylo epicentrum určeno, leželo východním až severovýchodním směrem, daleko v oceánu, kde hlásil seizmickou činnost už Výzkumný a hodnotící tým. Na pevnině k dalším otřesům nedošlo, a tak mohli geologové rozptýlit mírnou nejistotu, která narušila svátek Díkůvzdání.

Když chtěl Tarvi společně s Patricem prozkoumat epicentrum, Sallah se přihlásila k pilotování velkého kluzáku. Ani jí nevadilo, že byl přeplněn podivínskými geology a nacpán nutnou výbavou. Šlo jí o to, že Tarvi bude sedět vedle ní v kokpitu.

==========

Po slavnosti Díkůvzdání se všichni vrátili ke každodenní práci. Delfíni stopovali vlnu tsunami; jak Tarvi správně předvídal, běžela napříč Severním mořem a nejhorší sílu ztratila na východním výlevu a západním cípu severního kontinentu a na velkém ostrově. Přístav Jima Tilleka byl v bezpečí, i když vzduté mořské vlny vynesly vysoko na pláže jasně rudé mořské řasy. Hlubinné rostliny nepřipomínaly nic dosud objeveného a jejich vzorky putovaly hned do laboratoře k analýzám. Jedlé řasy by se hodily.

Delfíni o zemětřesení věděli, jelikož vycítili jeho hrozbu z reakcí vyšších mořských životních forem, které se snažily dostat do bezpečí, a byli potěšeni, když ve svých nových oceánech zjistili přítomnost takového uvědomělého jednání. Teresa sdělila Eframovi rozhořčeným mlaskáním a syčením, že kroužili a kroužili kolem vlnolamu na konci přístavního mola, ale nikdo k nim nepřišel. Ošetřovatelé měli plné ruce práce, aby delfíny modré a skákavé ukonejšili a usmířili.

„Jaký má smysl," *tázala* se Tereza, největší z modrých, „absolvovat celou tu mentasyntézu, když vy lidé nepřijdete a nevyslechnete si, co vám musíme říct?"

Mezitím se na severu u úpatí velkého pohoří prozkoumávalo naleziště vysoce kvalitní rudy mědi, cínu a vanadu. Náhodou se nacházelo poblíž splavné řeky, odkud by se vytěžená ruda dala dopravovat až k velkému ústí do moře. Tarvi, nyní šéf důlního inženýrství na Pernu, prověřil to místo s vedoucím týmu těžařů a navrhli radě, že by tam bylo možno založit další osadu. Ruda by se dala zpracovávat na místě a na lodích pak dopravovat po řece, čímž by se ušetřila spousta času, úsilí a problémů. Výbor pro energii potvrdil, že by blízké vodopády mohly vyprodukovat dostatek energie. Rada navrhla pohovořit o této

problematice na nejbližším měsíčním shromáždění. Mezitím měly týmy geologů pokračovat ve výzkumech na obou kontinentech.

Na zemi i na moři se dály i další věci. Lány pšenice i ječmene utěšeně zrály, většině hlízovitých rostlin se dařilo dobře, několik druhů tykve muselo být ošetřeno vyživujícími látkami. Bohužel okurky a s výjimkou dvou všechny druhy dýní zřejmě chutnaly pernskému houbovitému červu, a kdyby proti němu agronomové nenasadili drobného parazita, byli by mohli přijít o celou rodinu Cucurbitacae. Do problému se pustili technologové.

Ovocný sad, v němž byly zastoupeny všechny druhy, kvetl. V sousedství pozemských druhů se dařilo dvěma pernským ovocným stromům a technologové doufali v jakousi symbiózu. Dva pernské stromy s jedlými plody vykázaly známky napadení přivezenými mikroorganismy, ale dosud se nedalo říci, zda to bude k prospěchu, či ke škodě. Zatím se nenalezla půda vhodná pro pěstování rýže, ale kartograf kolonie, pilně přenášející obrázky z družic do průzkumných map, měl za to, že snad uspějí v mokřinách na jihu.

Skladník Joel Lilienkamp nehlásil žádné problémy a byl vděčný každému, zvlášť dětem, že se pustily do obstarávání jedlých surovin. I námořníci se dočkali zvláštních díků za své úlovky. Maso z některých ryb, navzdory jejich vzhledu, bylo opravdu chutné. Jen si bylo třeba dát pozor na jejich ploutve, na nichž měly jakési „ostruhy" a mohly tak infikovat drobné rány.

Zoologové Pol Nietro a Chuck Havers sepsali opatrné hlášení o úspěšné březosti. Některé kusy velkých živočišných druhů si vedly dobře, ale první krůtí vejce nepřežila. Tři feny se chystaly vrhnout štěňata a od čtyř mourovatých koček bylo už sedmnáct koťat, ač jedna z nich porodila jen jedno mládě. Šest dalších fen a dvě samice kočky se blížily hárání a brzy budou inseminovány nebo do nich budou přenesena embrya. S lítostí bylo rozhodnuto nesahat k eridanským postupům, zejména k mentasyntéze u psů, vzhledem ke značným problémům s takovými zásahy na Zemi. Některé z živočišných druhů a dokonce i mnoho lidí mělo tak „zdokonalené" předky a jejich potomci stále vykazovali známky extrémní empatie, což byla záležitost, které se psi zjevně nebyli schopni přizpůsobit.

Husy, kachny a slepice se zdejším podmínkám lehce přizpůsobily a pravidelně snášely vejce. Byly chovány ve venkovních ohradách, protože byly ještě příliš cenné na to, aby mohly běhat volně. Dospělí i děti tyto výběhy často navštěvovali. Všežravým werýsům, jak Výzkumný a hodnotící tým pojmenoval nemotorné létající tvory, trvalo přibližně šest týdnů, než objevili tento nový zdroj potravy a z hladu překonali svou opatrnost, či - jak říkali mnozí - zbabělost. Ale když nakonec zaútočili, zaútočili pomstychtivě.

Naštěstí v té době už bylo na Přistání třicet malých dráčků. I když nedosahovali velikosti svých soupeřů, byli ve vzduchu mnohem hbitějšími bojovníky a zdálo se, že nějakým způsobem dokážou komunikovat mezi sebou navzájem. Jakmile byl odehnán jeden werýs, některý dráček, obvykle velký bronzák, ho sledoval, dokud nebylo jisté, že zmizel, zatímco ostatní dráčkové se vydali pomoci svým druhům zahnat dalšího útočníka.

Sorka, přihlížející z davu diváků, zaznamenala ve spolehlivé dračí obraně něco velice podivného - její Duke zřejmě zaútočil na jednoho zvlášť agresivního werýse čímsi, co vypadalo jako plamen. Nad bojovníky se náhle objevily obláčky kouře, werýs přestal útočit a rychle uletěl. Proběhlo to tak rychle, že si nebyla jista, co vlastně viděla, proto se o tom nikomu nezmínila.

Werýse vždy doprovázel podivný pach, který se podobal sirnému odéru přítomnému u říčního ústí do moře a nad blátivými mělčinami. Jejich přítomnost se tak dala určit po čichu. Dráčkové voněli čistě mořem a solí a někdy, jak si Sorka všimla, když Duke ležel stočený na jejím polštáři, malinko po skořici a muškátovém ořechu - po koření, která brzy budou jen vzpomínkou, pokud se ve sklenících nedosáhne výraznějších pokroků.

Osadníci si byli jisti, že dráčkové chrání drůbež před nebezpečím.

„U všech svatých! Jací jsou z nich bojovníci," prohlásil admirál Benden s respektem. Spolu s Emily Bollovou viděli útok z pozorovatelny na meteorologické věži a spěchali zorganizovat obranu.

Ač překvapeni a nepřipraveni na takový úkol rozběhli se lidé k výběhu drůbeže, popadli smetáky, hrábě a pruty - cokoli bylo po ruce. Hasiči, dobře vycvičení a se zkušenostmi s menšími požáry, dorazili s požárními hadicemi a zahnali několik werýsů, kteří unikli malým

obráncům. Dospělí spolu s dětmi zahnali kdákající vyděšenou drůbež zpátky do kurníku. Jak se Sorka později svěřila Seanovi, velice zajímavý pohled byl na důstojné vědce, jak se snaží chytat kuřata. Pár lidí werýsi zranili svými drápky, ale zraněných by jistě bylo víc - a možná vážněji - kdyby dráčkové nezasáhli.

„Škoda že nejsou větší," poznamenal admirál, „byli by z nich dobří hlídači. Možná že nám naši biogenetikové dokážou udělat pár létajících psů." Ukázal uznale na Kitti Pingovou a Wind Blossomovou. Kitti na něj mrazivě pohlédla. „Tihle dráčkové nejenže vyvíjejí vlastní iniciativu, ale, u všech svatých, přísahám, že spolu navzájem komunikují. Viděli jste, jak postavili hlídky na obvodu? A jak sjednotili útok? Dokonalá taktika. Sám bych to líp nevymyslel."

Pol Nietro, na nějž incident silně působil, měl právě chvíle volna mezi dvěma fázemi svých pokusů. Nebyl to typ člověka, který volný čas promrhá. Takže jakmile byl opět nastolen pořádek a pro případ opakovaného nájezdu byly postaveny hlídky ze spolehlivých mladých kolonistů, vykonali spolu s Bay návštěvu na Asijském náměstí.

Mairi Hanrahanová se jeho žádosti zasmála. „Máte štěstí, Pole, náhodou je doma. Duke právě dostává zvláštní pochoutku za to, jak bránil drůbežárnu."

„Aha, on je tedy tady."

„Sorka si myslí, že celou tu dračí letku vedl," řekla Mairi tlumeně a oči jí zářily mateřskou pýchou. Vedla ho do obývacího pokoje, který byl zařízen spíše útulně než užitečně: v oknech světlé záclony, květináče s rostlinami, částečně domorodými a dalšími zjevně vypěstovanými z pozemských semen. Zdi zbavovalo prázdnoty několik leptů a pohodlí plastových křesel zvyšovaly jasně barevné polštáře.

„Dračí letku? Jako lví smečku? Nebo husí hejno? Ano, to je pěkný výraz," řekl Pol Nietro a rozzářenýma očima se díval na matku i dceru. „Tahle *letka* draků se ukázala být velice užitečnou. Opravdu se zdálo, že spolupracují v zájmu společného cíle. Paul Benden se o tom zvlášť zmínil a chce, aby Kitti a já -"

Mairi ho chytila za paži a ve tváři se jí objevil odmítavý výraz. „Nechcete přece -"

„Jistěže ne, má drahá." Na uklidnění ji poplácal po ruce. „Ale myslím, že nám Sorka může pomoci a Duke taky, budou-li chtít. Už

jsme o našich malých kamarádech nashromáždili pěknou řádku informací. Jejich schopnosti doznaly zásadního pokroku. A jak jim rozumíme! Nepřivezli jsme si s sebou žádné tvory, kteří by dokázali odrazit tak divoké útočníky, jako jsou werýsi."

Sorka krmila už téměř sytého Dukea, sedícího vzpřímeně s ocasem nataženým na stole, a vždy, když mlsně zhltl sousto, které mu Sorka nabídla, zaškubal jeho špičkou. Kolem něj se vznášela podivná, ne úplně příjemná vůně, kterou se dívka z úcty k jeho hrdinství pokoušela ignorovat.

„Á, služebník dostává svou odměnu," řekl Pol.

Sorka se na něj dlouze podívala. „Nechci být drzá, pane, ale nemyslím si, že je Duke nějaký služebník. Prokázal, že je náš přítel!" Mávla rukou, aby naznačila celou kolonii.

„On a ty jeho... kohorty," řekl Pol taktně, „dnes zcela jistě prokázali své přátelství." Posadil se vedle Sorky a sledoval, jak si tvoreček uždibuje další kousek jídla. Duke zkoumal sousto ze všech stran, čenichal, oblizoval a nakonec si kousek vzal. Pol s obdivem přihlížel.

Sorka se zasmála. „Už je nacpaný, ale jídlo nikdy neodmítne." Pak dodala: „Vlastně nejí tolik, jak byl zvyklý. Jen jedno jídlo denně, takže asi už dospěl. Dělala jsem si záznamy o jeho růstu a opravdu, pane, vypadá to, že je už veliký jako ti divocí."

„Zajímavé. Dej mi prosím ty poznámky a já je přidám k záznamům." Pol si maličko poposedl. „Víš, tohle je opravdu fascinující vývoj. Zvlášť jestli ti žrouti planktonu, které nám hlásí delfíni, mohou být společným předkem tunelových hadů a dráčků."

Mairi byla překvapena. „Tunelových hadů *a* dráčků?"

„No ano, protože život zde na Pernu vznikl z moře stejně jako na Zemi. S jistými odchylkami, samozřejmě." Pol šťastně nasadil před pozorným, byť nedůvěřivým posluchačstvem přednáškový tón. „Ano, je to vlastně něco jako úhoř se šesti končetinami. První pár," ukázal na dráčka, dosud svírajícího sousto v předních tlapkách, „byl původně blána k chytání. Podívejte se na činnost předních pazourků oproti nehybným zadním. Draci vyměnili blánu za tři prsty. Místo stabilizujícího prostředního páru ploutví mají křídla a zadní pár slouží k pohybu. Suchozemská adaptace, náš tunelový had, musel přední pár proměnit v hrabavé končetiny, prostřední zůstal k udržení rovnováhy, zvlášť

když v předním svírají potravu, a zadní je k řízení nebo držení. Ano, jsem si jistý, že zjistíme, že ti konzumenti planktonu jsou předchůdci tady našich dobrých přátel." Pol se vřele sklonil k Dukeovi, který právě rozvažoval, zda si od Sorky vezme další sousto. „Avšak...," odmlčel se.

Sorka zdvořile vyčkávala, věděla, že zoolog má k návštěvě nějaký důvod.

„Nevěděla bys náhodou o nějakých neporušených hnízdech?" zeptal se konečně.

„Ano, pane, ale není to velké hnízdo a vejce jsou o dost menší než ostatní, co jsem kdy viděla."

„Ano, možná že jsou to vejce menších zelených samic," řekl Pol klidně. „A protože zelená samice nechrání svá hnízda tak jako zlatá, nebude jí moc vadit, když jí jich pár vezmeme. Ale chtěl bych tě požádat ještě o jednu, větší laskavost. Přesně si pamatuju, jak ses zmínila, žes viděla ve vodě mrtvé tělo mláděte. Stává se to často?"

Sorka si to nechala projít hlavou a pak řekla s rozmyslem: „Myslím, že ano. Některá mláďata to prostě nezvládnou. Buď se nedokážou nakrmit tak, aby zvládla poporodní trauma," začala vysvětlovat. Nevšimla si Polova lehkého pousmání. „Nebo je srazili werýsi. Víte, zrovna před líhnutím přinesli dospělí draci mořské řasy, aby z nich kolem hnízda udělali kruh, a nabízeli mláďatům ryby a hmyz a všechno možné, co dokázali najít."

„Hm, zcela zjevně proces seznamování s identifikačními rysy dospělých," zabručel Pol.

„Než se nadlábli, uschla jim křídla a mohli se zbytkem letky odletět. A ti velcí draci zatím odháněli hady a werýse, aby mláďaťa měla klid. Sean ale jednou při vysokém přílivu viděl nějakého tvora podobného úhoři, jak zaútočil z moře. Mládě nemohlo nic dělat."

„Ten Sean, to je ten tvůj stále unikající, ale často zmiňovaný kamarád?"

„Ano, pane. Spolu jsme objevili první hnízdo a hlídali ho."

„Pomohl by nám hledat hnízda a... mláďata?"

Sorka zoologa chvilku odhadovala. Vždycky dodržel slovo, které jí dal, a ten první den se k Dukeovi choval velice pěkně. Rozhodla se,

že mu může věřit. Uvědomovala si též jeho vysoké postavení na Přistání a to, co by mohl udělat pro Seana.

„Jestli slíbíte, *slíbíte* - a já vás podpořím - že jeho rodina dostane jednoho z prvních koní, udělá pro vás všechno."

„Sorko!" Mairi uvedl návrh její dcery do rozpaků. Holka trávila evidentně s tím klukem moc času a pochytila od něho špatné chování. Ale k jejímu překvapení se Pol vesele usmál a poplácal Sorku po ruce.

„Teda, Mairi, vaše dcera má dobrý instinkt. Směna už na Pernu funguje." Hleděl na Sorku s jistou vážností. „On je z rodiny Connellů, že?" Když vážně přikývla, rychle pokračoval. „Tohle jméno je první na seznamu příjemců koní. Nebo volů, budou-li chtít."

„Koně. Vždycky chtěli koně," potvrdila spěšně Sorka.

„A kdy si budu moci promluvit s tím mladíkem?"

„Kdykoli budete chtít, pane. Třeba dnes večer? Vím, kde Sean asi bude." V rozporu se svými zvyky požádala matku pohledem o souhlas. Mairi přikývla.

Sean jí dal za pravdu, v okolí jsou jen zelená vejce, ale navrhl, že by se mohli poohlédnout po plážích dál od prozkoumaného pobřeží u Přistání. Sorka ho nalezla na Hlavě, jeho dva dráčkové lovili na mělčině rybky, chycené odlivem.

„Můžeme požádat o tvé služby v této záležitosti, Seane Connelli?" zeptal se oficiálně Pol Nietro.

Sean se klátivě protáhl a věnoval zoologovi dlouhý a zkoumavý pohled. „Co mi z toho kápne, když pudu lovit ještěrky?"

„Dráčky," řekla Sorka pevně.

Sean si jí nevšímal. „Nejsou tu žádný prachy, a fotr mě potřebuje v táboře."

Sorka stojící za Polem sebou nervózně trhla, nebyla si jista, zda to vědec zvládne. Ale Pol nebyl nadarmo šéfem prestižního oddělení zoologie na velké univerzitě na Kentauru Jedna, aby nevěděl, jak jednat s nedůtklivými a umíněnými hochy. Malý rošťák, který si ho prohlížel se zděděnou skepsí, představoval jen mírně odlišný aspekt dobře známého problému. Každému jinému mladému člověku by zoolog

mohl nabídnout možnost zapálit večerní oheň, což bylo nejvyhledávanějším privilegiem, ale bylo mu jasné, že Sean o tohle nestojí.

„Měls na Zemi vlastního poníka?" zeptal se Pol, opřel se o skálu a založil si krátké ruce na prsou.

Sean přikývl, ale okamžitě zpozorněl nad tak neočekávanou otázkou.

„Pověz mi o něm něco."

„Co mám povídat? Dávno už skončil u řezníka a ty, co ho sežrali, už taky dávno žerou červi."

„Byl nějak zvláštní? Kromě toho, že byl zvláštní pro tebe?"

Sean se na něj dlouze po straně podíval, pak zavadil pohledem o Sorku, která se tvářila nezúčastněně. Nechtěla se do toho dál míchat; a trochu ji teď hryzalo svědomí, že svěřila Polovi tip na Seanovu největší touhu.

„Dílem velšský horský, dílem Connemara. Nezůstalo jich moc takovejch."

„Jak byl velký?"

„Čtrnáct pěstí vysokej," řekl Sean téměř vzdorně.

„Barva?"

„Kovově šedá." Sean se zamračil, narůstalo v něm po dezření. „K čemu to sakra chcete vědět?"

„Víš, čím se na téhle planetě zabývám?"

„Kucháte zvířata."

„To taky, jistě, ale zároveň je dávám dohromady, jejich rysy, barvu, pohlaví. To je to, čím se hlavně s kolegy zabýváme. Při uvážlivé manipulaci s rodovými znaky dokážeme vyprodukovat to, co si klient...," Pol mávl směrem k Seanovi, „...přeje."

Sean na něj zkoumavě hleděl. Nechápal přesně, co znamenají termíny, kterých vědec použil, a netroufal si doufat v to, co mu zřejmě nabízí.

„Můžeš mít Cricketa znovu, tady na Pernu," řekla Sorka měkce a oči jí zářily. „On to dokáže. Dá ti poníka přesně jako byl Cricket."

Sean se zatajeným dechem těkal pohledem z ní na starého zoologa, který ho velice vyrovnaně pozoroval. Pak ukázal prstem na Sorku. „Mluví pravdu?"

„V tom, jestli dokážu vytvořit šedého koně - jestli můžu navrhnout, myslím, že už jsi na poníka moc velký - se všemi charakteristickými znaky tvého Cricketa, ano, mluví pravdu. Přivezli jsme spermie i oplodněná vajíčka nejrůznějších druhů pozemských koní. Vím, že máme genotypy Connemary i velšského. Obojí jsou to otužilé, přizpůsobivé druhy. Je to jednoduchá záležitost."

„Jen najít ještěrčí vajíčka?" Seanova vrozená podezíravost převážila nad úctou.

„Dračí vajíčka," opravila ho tvrdošíjně opět Sorka. Zamračil se na ni.

„Vyměníme vejce za vejce, mladý muži. Spravedlivá výměna, jezdecký kůň upravený podle tvých požadavků jako odměna za čas a snahu při hledání."

Sean se znovu podíval na Sorku a ta opět přikývla. Plivl si do dlaně pravé ruky a natáhl ji k Polu Nietrovi. Zoolog bez váhání obchod stvrdil.

Rychlost, s níž Pol Nietro zorganizoval expedici, vzala dech mnoha jeho kolegům i úředníkům. Ráno Jim Tillek souhlasil, že mohou použít *Jižní kříž*, bude-li on sám velet posádce. Byl požádán, aby ho vypravil pro cestu kolem pobřeží v délce trvání do jednoho týdne. Hanrahanovi a Porrig Connell dali svolení, že Sorka a Sean mohou jet, a Pol přesvědčil Bay Harkenonovou, aby si s sebou vzala přenosný mikroskop a množství pouzder na vzorky, krycích sklíček a podobné výbavy. K Sorčinu překvapení a Seanovu pobavení se na molo dostavil sám admirál Benden, popřál jim hodně štěstí a pomohl posádce odvázat lana na zádi. S tímto oficiálním požehnáním opustil za jemného svěžího vánku *Jižní kříž* přístav.

Suchozemec Sean neměl z tohoto svého prvního námořního putování velkou radost, ale podařilo se mu potlačit strach i nevolnost. Byl rozhodnut koně si vydělat a neprojevit slabost před Sorkou, která si dobrodružství jednoznačně užívala. Většinu cesty strávil vsedě, opřený zády o stožár, hleděl dopředu a hladil své hnědé dráčky, kteří rádi spali roztažení na slunné palubě. Duke stále seděl Sorce na rameni, drápkem se jí jemně přidržoval za ucho, aby udržel rovnováhu, a ocas měl měkce, ale pevně omotaný kolem jejího krku. Čas od času se k

němu přitulila nebo jí dráček zabroukal něco do ucha, jako by si byl jist, že mu rozumí.

Jižní kříž, dvanáctimetrová šalupa, vyžadovala tříčlennou posádku, spát na ní mohlo osm lidí a byla navržena jako výzkumná loď nebo jako rychlý posel. Jim Tillek se na ní už plavil směrem na západ až k řece, kterou pokřtili Jordán, a spolu s odborníky na vulkanickou činnost na východ až k ostrovní sopce, jejíž erupce přerušila oslavy Díkůvzdání. Doufal, že dostane povolení k delší plavbě až k velkému ostrovu u severního kontinentu a k prozkoumání delty řeky, po níž se měla plavit ruda či zpracované kovy z navrhovaného těžařského střediska. Jak řekl okouzlené Sorce, při svých dovolených během kariéry kapitána obchodní lodi se plavil po všech mořích a oceánech na Zemi a po splavných řekách: Nilu, Temži, Amazonce, Mississippi, řece Sv. Vavřince, Kolumbii, Rýnu, Volze, Jang-c'-ťiangu i po méně známých tocích.

„Samosebou, nedělal jsem to profesionálně a na Kentauru Jedna zatím nebyla moc velká poptávka po námořnících. Tahle expedice byla šance, jak spojit koníček s profesí," svěřil se jí. „Sakra, jsem šťastný, že jsem tu!" Zhluboka se nadýchl. „Vzduch je tu pohádkový. Takový jsme mívali na Zemi. Jako ozón! Nadechni se pořádně!"

Sorka spokojeně nasála vzduch. V té chvíli se z kabiny vynořila Bay Harkenonová. Vypadala teď mnohem líp, než když chvatně mizela, aby se s nevolností vypořádala někde o samotě.

„Tak co, zabrala ta pilulka?" zajímal se starostlivě Jim Tillek.

„Nemůžu vám dost poděkovat," řekla mikrobioložka s bázlivým, ale vděčným úsměvem. „Netušila jsem, že budu mít problémy."

„Plavila jste se někdy na lodi?"

Bay zavrtěla hlavou, až se jí na ramenou roztančily kudrlinky šedých vlasů.

„Jak byste to tedy mohla tušit?" zeptal se vlídně. Zadíval se do dálky, kde už byl vidět poloostrov a ústí řeky Jordán. Nalevo dominoval krajině tyčící se Mount Garben a jeho vrcholek se pěkně rýsoval na jasné ranní obloze - byl pojmenovaný po senátorovi, který se zasloužil o to, aby expedice na Pern hladce zdolala všechny nástrahy byrokracie Federace osídlených planet. Existovaly snahy pojmenovat jeho tři malé sousedy po Shavvě, Liu a Turnienovi, původní Výzkum-

né a hodnotící skupině, ale zatím to nebylo na pravidelných měsíčních jmenovacích sezeních kolem večerního ohně ani na formálnějších oficiálních schůzích rady rozhodnuto.

Kapitán Tillek se sklonil k mapám a s pomocí odpichovátka změřil vzdálenost od mola k říčnímu ústí a zpět.

„Proč tady chybějí barvy?" zeptala se Sorka, která si všimla, že převážná část mapy není vybarvena.

Usmál se té chytré otázce a poklepal na mapu. „Fremlich mi tohle vyrobil na základě snímků sond a ty byly dosud přesné do posledního centimetru. Jak postupně objevujeme krajinu a plavíme se podél pobřeží, vybarvuju to. Víme tak, kde už jsme byli a co nám ještě zbývá. Dělám tam taky poznámky pro námořníky o převládajících větrech a rychlostech proudů."

Sorka si teprve teď povšimla poznámek. „Jedna věc je vidět a jiná znát, že?"

Zatahal ji za jeden zrzavý cop. „Opravdu, hlavní je, jestli tam člověk byl."

„A my budeme opravdu první lidé - tady?" Položila špičku ukazováčku na poloostrov.

„Opravdu," potvrdil Tillek s nepředstíraným uspokojením.

Jim Tillek nebyl za celý svůj život, který trval už šest dekád, tak spokojený a šťastný jako teď. Se svou láskou k mořím a lodím se do vysoce technizované společnosti nehodil a monotónní okružní obchodní cesty ho nudily, navíc jeho nedostatek taktu a nezkorumpovatelná poctivost mu život značně ztěžovaly. Pern mu připadal dokonalý a teď měl ještě další stimul, možnost být jeden z prvních, kdo se plaví po jeho mořích a objevují jeho zvláštnosti. Byl to dobře stavěný muž průměrné výšky se světle modrýma dalekozrakýma očima. Teď měl na hlavě čapku se štítkem, staženou přes uši, a na sobě námořnický vlněný svetr proti mírnému chladu čerstvého ranního vánku. Přestože se *Jižní kříž* dal řídit z kokpitu tlačítky, on se svým instinktem pro vítr, napínající plachty, raději stál u kormidla. Posádka byla vpředu, utahovala lana a zabývala se rutinní prací na malé lodi.

„Za soumraku se zastavíme, zhruba tady, mapa říká, že je tam v zátoce kotviště. A já si vybarvím další místo. Možná tam taky najdeme to, co hledáme." Zamrkal na Sorku a na Bay Harkenonovou.

Když byl *Jižní kříž* zakotven v hloubce šesti sáhů, odvezl Jim Tillek ty, kdo neměli službu, na malém motorovém člunu na břeh. Sean, který už měl společnosti plné zuby, řekl Sorce, aby šla pátrat po dračích vajíčkách na východ, a sám se pustil západně po pobřeží. Jeho dva hnědáci mu kroužili nad hlavou a radostně pípali. Jim Tillek, rozčilený způsobem, jakým Sean komanduje dívku, už chtěl chlapci vyčinit, ale Pol Nietro se něj varovně podíval a kapitán se podřídil. Sean vzápětí mizel v husté vegetaci lemující pobřeží.

„Až se vrátíte, dostanete teplé jídlo," zavolal Pol za dětmi. Sorka se zastavila a zamávala v odpověď.

Když se děti za soumraku vrátily na slíbené jídlo, obě hlásily úspěch.

„Myslím, že ty první tři, co jsem našla, jsou jen zelené," řekla Sorka tiše a vážně. „Na zlaté byly trochu moc blízko vody. I Duke si to myslí. Zdá se, že nemá zelené rád. Ale to hnízdo, co jsme našli nejdále, má ty nejlepší znaky a vejce jsou větší. Myslím, že se brzy vylíhnou."

„Dvě zelený hnízda a dvě určitě zlatý," řekl Sean rychle a pustil se do jídla, které přerušil jen okamžik, aby nabídl svým hnědákům jejich podíl. „Je jich tam taky spousta. Chcete přinést všecky, co najdeme?"

„Proboha, ne!" vyrazil Pol a zvedl polekaně obě ruce. Bílé nepoddajné a husté vlasy mu rámovaly obličej jako svatozář a dodávaly mu laskavý výraz, který odpovídal jeho charakteru. „Na Pernu *tuhle* chybu neuděláme."

„Ne, nikdy," řekla Bay Harkenonová a sklonila se k Seanovi, jako by ho chtěla na uklidnění pohladit. „Naše výzkumné metody už nevyžadují nekonečný počet vzorků, aby se potvrdily závěry, víš?"

„Vzorků?" zamračil se Sean a Sorka se zatvářila bázlivě.

„Lepší by snad bylo říct zástupců."

„A my použijeme vajíčka... zelených, samozřejmě," dodal Pol rychle, „protože zelené samice podle všeho nejsou tak mateřsky založeny jako zlaté."

Sean byl zmatený. „A vůbec nechcete zlatá vejce?"

„Ne všechna," zopakovala vážně Bay. „A jen mrtvá mláďata jiných druhů, najdeme-li nějaká. Zelených obětí máme víc než dost."

„Dostanete jedině mrtvé," zabručel Sean.

„Máš asi pravdu," řekla Bay s povzdechem. Byla to silná žena na konci páté dekády věku, ale stále plná životního elánu. „Nikdy jsem nebyla schopna navázat vztah se zvířaty." Podívala se toužebně na Sorčina bronzáka, bezstarostně spícího na dívčině krku. Nožky mu visely dolů, ocas dosahoval téměř až do Sorčina pasu.

„Draci, když se narodí, jsou tak hladoví, že si vezmou jídlo od každýho," řekl Sean s příznačnou netaktností.

„No, já nemyslím, že bych mohla někoho připravit o -"

„Ale taky jsme si všichni rovní, ne?" chtěl vědět Sean. „Máte stejný práva jako každej jinej."

„Dobře řečeno, mladíku," poznamenal Tillek. „Dobře řečeno!"

„Jenom kdyby ti dráčci byli o trošku větší," zabručel Pol, spíše pro sebe než pro ostatní, a pak si povzdechl.

„Kdyby byli o trošku větší, tak co?" zeptal se Tillek.

„Pak by byli pro werýse rovným soupeřem."

„To jsou stejně!" řekl Sean a pohladil jednoho ze svých hnědáků. Jestli je kdy pojmenoval, nechal si jejich jména pro sebe. Cvičil je, aby reagovali na jeho hvízdání. Sorka se styděla zeptat se ho, jak to dělá. Ne že by ji Duke někdy neposlechl - jakmile zjistil, co od něho chce.

„Možná máš pravdu," řekl Pol a lehce pokýval hlavou.

„K předělávání se nemůže přistupovat lehkovážně. Víš, kolik úsilí vyjde nazmar?" Bay se usmála, aby zmírnila svou drobnou výtku.

„Proč byste chtěli... hm... s nimi manipulovat?" zeptal se Jim Tillek. „Ti tvorečci se umějí docela dobře chránit. I nás."

„V tom kolotoči stvoření přežívá tak málo druhů a často to nejsou ty nejpříhodnější druhy, lépe uspořádané či se líp hodící do okolního prostředí," řekl Pol s jemným povzdechem. „Vždycky mě překvapí, co v evolučním procesu zvítězí a stane se předchůdcem velké nové skupiny. Nikdy bych na jiné planetě neočekával něco tak blízkého našim obratlovcům, jako jsou werýsi a dráčci. Opravdu podivná náhoda je, že naši pohádkáři tak často bájili o čtyřnohém okřídleném tvorovi, ač na Zemi nikdy takový neexistoval. A tady jsou, stovky světelných let od lidí, kteří si je jen představovali." Ukázal na spícího Dukea. „Pozoruhodný. A lépe postavený než staří čínští draci."

„Lépe postavený?" zeptal se pobaveně námořník.

„No, podívejte se na něj. Je zbytečné mít současně přední končetiny a křídla. Pozemští letouni mají místo předních nohou křídla, nicméně někteří mají zakrnělé drápy, které bývaly ukazováky, než se z končetiny stalo křídlo. Garantuju vám, že ta křivá zadní končetina je dobrá k odrážení od země - a dráčci jsou silní, s podporou zádového svalstva - ale ta dlouhá záda jsou snadno zranitelná. Zajímalo by mě, jak to dělají, že dokážou tak dlouho sedět bez pohnutí." Pol se zahleděl na spícího Dukea a dotkl se jeho zplihlého ocasu. „Má jedno malé zdokonalení: vyměšovací otvor na vidlici ocasu, namísto pod ním. A má hřbetní nozdry a plíce, které jsou zřetelně vylepšené. Víte, lidé jsou dost špatně zkonstruovaní," pokračoval, šťastný, že může přednést svůj oblíbený problém zaujatému obecenstvu.

„Chci říci, jistě vidíte, jak směšné je mít tyhlety vzduchové rourky -" sáhl si na nos, „- které se kříží s potravními." Dotkl se svého nápadného ohryzku. „Lidé se často udusí. A ta zranitelná lebka: jeden pořádný úder, otřes mozku a potíže, ne-li přímo smrt. Tihleti Veganové mají mozky výborně chráněny v pevných vnitřních měchýřích. Veganovi nikdy nezpůsobíte otřes mozku."

„Raději bych měl bolení břicha než bolení hlavy," zavtipkoval Tillek. „I když, jak jsem jednou viděl, některé jiné veganské mechanismy jsou mimořádně nešikovné, zvlášť sexuální a rozmnožovací orgány."

Pol zafuněl. „Myslíte, že mít tak vzdálené vyměšovací otvory je lepší?"

„Nechme toho, Pole," odpověděl Jim Tillek rychle s pohledem na děti, i když ty jim nevěnovaly příliš mnoho pozornosti. „Ale přesto to máme trošku šikovnější."

„A zranitelnější. Bože, kam jsem se to zase dostal, když jsem se pustil do přednášky. Ale je nekonečně mnoho cest, kterými bychom mohli být my lidé prospěšně zdokonaleni..."

„Vždyť to děláme, ne, milý Pole?" poznamenala laskavě Bay.

„Ano, kyberneticky ano, a *in vitro* dokážeme opravit jisté hrubé vývojové chyby. Pravda je, že smíme použít eridanskou mentasyntézu, i když já osobně nevím, jestli ta lidská reakce na ni je výhoda nebo ne. Lidé jsou pak příliš empatičtí se svými pokusnými zvířaty. Ale

zatím toho moc dělat nemůžeme, kvůli zákonům, které si vynutila Skupina za čistě humanistickou existenci, aby se zabránilo drastickým změnám."

„Kdo by o ně stál?" zamračil se Tillek.

„My ne," ubezpečila ho rychle Bay. „Na tomhle světě nemáme tuhle potřebu. Ale někdy mám pocit, že Skupina nemá pravdu, když se staví proti přeměnám, které by lidem umožnily využít ty vodní světy na Ceti IV. Plíce vyměněné za žábry a plovací blány na rukách a nohách není nijak velká a rouhavá úprava. Plod v děloze prochází podobným stupněm a existuje mnoho důkazů o vodní minulosti dospělých. Pomyslete si, kolik planet by se lidem otevřelo, kdyby nebyli tak omezeni pevninou, vyhovující našim gravitačním a atmosférickým potřebám! Zvlášť když dokážeme zajistit zvláštní enzymy pro některé nebezpečné plyny. Kyanidy nás vylučují z tolika míst. Proč jen..." Rozhodila rukama a zmlkla.

Sean si oba specialisty podezřívavě měřil.

„To jsou jen takové řečičky," poznamenala k němu Sorka moudře. „Oni to nemyslí vážně."

Sean zafuněl, pečlivě si přidržel dva hnědáky a zvedl se. „Chci tam být ráno už před svítáním. To je nejlepší doba, daj se chytit při krmení a budem vědět, kdo hnízda hlídá."

„Taky tam budu," řekla Sorka a vstala.

Tillek vybudoval prozatímní příbytky vysoko nad hranicí přílivu. Měly je ochránit před náhlými nápory větru, které se pro toto brzké letní období zdály být charakteristické. Do spacích pytlů byly všity termální vložky a Sorka se s potěšením do jednoho z nich zavrtala. Duke samozřejmě s ní, aniž se při tom probudil. Nemohla hned usnout, protože jí na chvilku připadalo, že se pod ní vzdouvá pláž, napodobující pohyby vln.

Probudilo ji Dukeovo tiché varovné zacvrlikání. Dospělí pochrupovali, ale jakmile si její oči zvykly na temnotu před svítáním, uviděla, jak Sean vstává. Spatřila, jak se dívá směrem k ní a pak na západ. Opatrně se vyplížil k ohništi, tiše prohledal pytle se zásobami, sebral několik věcí a nacpal si je za košili.

Sorka počkala, dokud nebyl z dohledu, a pak rychle vstala i ona. Vzala si denní dávku jídla a kousek červeného ovoce, které nasbírali

před večeří, nechala dospělým vzkaz, že šli se Seanem kontrolovat hnízda a že budou zpátky brzy po svítání.

Klusala po pláži, pojídala rudý plod, zkaženou plesnivou část zahodila, stejně jako kdysi na Zemi jedla spadaná jablka a odhazovala zhnědlé části. Nedaleko každého hnízda si postavila malou mohylu z bílých, oceánem vyhlazených kamenů, aby ho příště snadno našla a nešlápla do něj. Zjistila, že první dvě jsou v pořádku, a spěchala ke třetímu, o němž si myslela, že může patřit zlaté samici. Na východě se objevil slabý náznak svítání a ona chtěla být skrytá v houští, až skutečně nastane den.

Bylo nádherné být sama a v bezpečí, v koutě světa, kam dosud nevstoupila lidská noha. Sorka dost často studovala zprávy VHS a mapy na to, aby věděla, že ti neohrožení průzkumníci na této pláži nebyli. Radovala se z toho zvláštního kouzla být první a povzdechla si nad tím privilegiem. Její dřívější touha označit nějaké místo *svým* jménem se proměnila v sen o nalezení nejkrásnějšího místečka na tomto novém světě, skutečně unikátního místa, díky němuž by se také mohla proslavit. Možná budou kolonisté chtít pojmenovat horu nebo řeku či údolí po Sorce Hanrahanové za nějaký významný čin.

Byla tak ponořená do svých snů, že málem zakopla o mohylu a šlápla do napůl skrytého hnízda. Duke ji vyburcoval varovným zapípáním.

Vděčně pohladila malou hlavičku. Kdyby chtěla na Dukeovi něco změnit, dala by mu řeč. Sice se naučila přesně rozumět těm jeho zvukům a byla schopna pochopit, co sdělují svým pánům i ostatní dráčkové, ale ráda by s Dukem komunikovala slovy. Ale někdo prohlásil, že jejich rozeklané jazýčky by to nezvládly, a ona rozhodně nechtěla na Dukeovi nějaké drastické změny - zvlášť by si nepřála, aby ještě povyrostl. Kdyby byl jen o trochu větší, nesložil by se jí tak pohodlně na rameno.

Možná by si měla promluvit s lidmi, kteří pracují s delfíny. Ti se spolu domluví o všem. Bylo by to úplně stejné, jako to dělali dráčkové, když se domlouvali, jak vyženou werýse. I admirál Benden se o tom zmínil.

Při vzpomínce na hrdinu z Labutě se rozhodla, že i ona musí zvolit pečlivou strategii a zakrýt po sobě stopy. Zlatí dráčkové byli o

mnoho chytřejší než hloupí zeleňáci. Objevila v podrostu silnou vějírovitou větev a zahladila šlápoty v suchém písku, mizející v křovinách. Nato se vrátila na svou výhodnou pozorovatelnu, nepříliš vzdálenou, ale krytou před pláží i hnízdem.

Úsvit se dostavil společně s radostným ranním zpěvem dráčků, kteří se snesli dolů na pobřeží. K hnízdu se přiblížil jen ten zlatý; ostatní, hnědí, bronzoví a modří, se drželi v uctivé vzdálenosti. Sorka pozorovala jejich těla, rýsující se na bílém písku, a uvědomovala si rozdíly v jejich velikosti. Zlatá samice byla největší, v ramenou širší o dva prsty než bronzáci, kteří podle velikosti následovali za ní, i když jeden nebo dva z hnědých byli skoro stejně velcí. Modří byli nejmenší, pohybovali se rychlými nervózními krůčky, prohlíželi řasy, některé odhazovali a jiné vlekli k hnízdu a přitom neustále trylkovali. Bronzoví a hnědí jako by se o něčem domlouvali a přitom tiše pobrukovali, zatímco modří se zjevně zajímali jen o to, co se dá sníst. Nebo ne? Hnízdo bylo obkládáno kruhem řas. Když byl hotov, hnědí a bronzoví začali mít napilno, vkládali do něj prchající mořské tvory, které Sorka viděla během Dukeova vylíhnutí.

S téměř pánovitým zasvištěním se zlatá samice zvedla z hnízda, snesla se přes hlavy bronzových a hnědých draků, zavadila křídly o modré, jak se hnala k moři. Ostatní ji následovali, ne tak půvabně, pomyslela si Sorka, ale hbitě. Pozorovala je, jak stoupají nad jemně šplouchající příboj a pak se znenadání potápějí do vln a s triumfálním cvrlikáním rybaří. Najednou ale všichni zmizeli. Jednu chvíli tam byli, viseli nad oceánem. V příští chvíli nebylo na nebi po třpytících se dračích tělech ani stopy. Sorka zamrkala úžasem.

Pak ji napadlo: Jestliže se co chvíli dráček může začít klubat ven a dokáže-li jedno vejce odnést Bay Harkenonové včas, aby vylíhnuté mládě nakrmila, měla by Bay konečně svého vlastního tvora. Vědkyně byla milá a laskavá paní, ani malinko nabručená jako někteří její kolegové, a dráček by jí byl společníkem.

Sorka už o tom dál nepřemýšlela. Jednala. Vyrazila ze svého úkrytu, jako blesk se přihnala ke hnízdu, chňapla po nejbližším vejci na vršku a pelášila, jak jen mohla, zpátky do podrostu.

Stačila to taktak, větve se za ní ještě houpaly, a už tu byli draci zpátky, jakoby ve větším počtu než prve. Malá zlatá samička přistála

přímo u vajec, kdežto bronzoví, hnědí a modří trochu nešikovně kladli plácající se rybu do kruhu z řas. Najednou nastoupil uvítací sbor. Sorka váhala mezi touhou přihlížet magické chvíli líhnutí a potřebou odnést odcizené vejce Bay včas. Pak ucítila, jak se vejce, které si schovala pod svetr, pohybuje.

„Tiše, Dukeu!" zašeptala ostře, když uslyšela, jako to v Dukeově hrudi začíná dunět. Sevřela jeho malou tlamičku mezi prsty a pohlédla mu přímo do fazetových oček, v nichž to začínalo šťastně vířit barvami. „Jinak mě zabije!"

Jasně pochopil její varování a přitiskl se k ní, zaklesl jí ostré drápy do vlasů a zabořil jí tlamičku do copu. Sorka se pozpátku plazila z okraje pláže, až byla dostatečně daleko, aby se odvážila postavit. Suché listy a větve se jí při běhu pletly pod nohy, přes chodidla ji šlehaly větve pichlavých keřů a trnitých rostlin. Ale hnala se dál.

Když už neslyšela dračí křik, obrátila se k západu a seběhla zpátky na pláž. Hnala se pískem, jak nejrychleji mohla, nevšímala si, že ji vajíčko bolestně tluče do žeber. Duke jí poslušně kroužil nad hlavou, naplněn němým strachem.

Už musí být jistě skoro v táboře. Byla tohleto první mohyla, nebo už druhá? Klopýtla a Duke vydal pronikavý skřek podobající se skřekům pávů, které měl kdysi její otec na farmě. Byl to příšerný zvuk, jako by ho vydal někdo v hluboké agónii. Snesl se a statečně ji zatahal za rameno, jako by ji tím mohl podpořit.

Jeho výkřik stačil k probuzení spáčů. Jim Tillek byl první, kdo vyběhl ze stanu, přestože se mu při prvních několika krocích nohy zamotaly do spacího pytle. Pol a Bay zůstali rozpačitě stát, dokud nepoznali Sorku.

Sorka si nevšímala Tillekových naléhavých dotazů, dopotácela se ke kypré mikrobioložce, padla těžce na kolena a sáhla po vejci, aby jí je složila do rukou. Cítila, jak skořápka začíná kolem dokola praskat.

„Tady! Tady máte, je vaše, Bay!" zalapala po dechu, popadla překvapenou ženu za ruce a sevřela jí je kolem vejce.

Bayina první reakce byla vrazit vejce zpátky Sorce, ale dívka se vrhla k pytlům se zásobami a pátrala po něčem k jídlu, zápolila s balíčkem proteinových tyčinek, až ho otevřela a jednu rozlámala na kousíčky.

„Praská to, Sorko, Pole! Co s tím mám dělat? Všude to praská!" vykřikla Bay nejistě.

„Je vaše, Bay, zvíře, které bude milovat jen vás," lapala Sorka po dechu a tápavě ustupovala s plnýma rukama. „Klube se. Bude vaše. Tady máte, nakrmte ho. Pole, kapitáne, podívejte se po něčem ke krmení pod řasami. Bude to bronzák. Hele, koukejte, co dělá Duke."

Duke jásavě cvrlikal a táhl od hranice přílivu velký plát mořské řasy.

„Svažte ji do uzlu, Pole," řekl Tillek o chvíli později.

„Prasklo!" zvolala Bay, napůl v obavách, napůl potěšené. „Objevuje se hlava! Sorko! Co mám teď dělat?"

O dvacet minut později ozářilo vycházející slunce unavenou, ale rozrušenou čtveřici. Bay s nanejvýš blaženým a nanejvýš nedůvěřivým výrazem ve tváři houpala na předloktí krásného zlatého dráčka. Jeho hlava jí zdobila hřbet ruky, jeho tlapky jí volně objímaly zápěstí. Kulaťoučké bříško mělo dobrou podporu na Bayině buclaté ruce, zadní nohy se klátily z jejího lokte, ocas volně obepínal horní část ruky. Byl slyšet tichý zvuk, podobný chrápání. Bay čas od času spícího tvorečka pohladila, překvapená strukturou jeho kůže, silnými, ale jemnými drápky, průhlednými křídly a silou, s jakou jí ocasem obepínal ruku. Bez ustání chválila jeho dokonalost.

Jim Tillek rozfoukal oheň a podával horké pití, které by pomohlo proti sychravému vánku z moře.

„Myslím, že bysme měli jít zpátky k hnízdu, Pole," řekla Sorka, „abysme se podívali, jestli... jestli..."

„Jestli se to některému nepovedlo?" dokončil Jim za ni. „Potřebuješ se najíst."

„Ale pak bude pozdě."

„Možná je pozdě už teď, mladá dámo," řekl Tillek pevně. „A ty už jsi tak jako tak svoje splnila, když jsi přinesla zlatého dráčka. To je ten nejlepší, že?"

Pol pokývl a nezaujatě hleděl na Bayino spící břemeno. „Nemyslím, že nějaký jiný biolog už nějakého má. To je ale ironie."

„Vždycky poslední, kdo se něco dozví, co?" zeptal se Jim, svraštil obočí, ale přitom se usmíval. „Ale, kdopak to tamhle jde?" Ukázal

dlouhou vařečkou na postavu, těžce sem kráčející od západu. „Něco nese. Vidíš to líp, Sorko? Máš mladší oči."

„Možná nese další vejce a vy, Pole a Jime, budete mít taky po jednom."

„Trochu pochybuju o Seanově altruismu, Sorko," poznamenal suše Pol. Zrudla. „No, no, holka. Nekritizuju ho. Je to jenom rozdíl v povaze a přístupu."

„Něco nese a je to větší než vejce a jeho dva draci jsou hodně vzrušení. Ne," opravila se Sorka. „Jsou rozčilení!"

Duke se jí na rameni zvedl na zadní a vydal jediný pronikavý dotaz. Ucítila, jak ochabl, když dostal odpověď, zasténal, téměř zavzlykal, pomyslela si. Natáhla se, aby ho pohladila. Přitulil se jí k ruce, jako by ocenil její účast. Cítila to napětí v malém tělíčku a v tom, jak jí nohama svíral svetr. Teď byla vděčná matce, která jí podšila tkaninu, aby jí drápy nepoškrábaly kůži. Obrátila hlavu a otřela se mu tváří o bok.

Všichni pozorovali, jak se Sean blíží k táboru. Brzo bylo poznat, že ranec jsou vrstvy širokých listů, pevně zabalené a zavázané zelenou popínavou rostlinou. Uvědomoval si, že ho sledují. Vypadal unaveně. Sorku napadlo, že zároveň i nešťastně. Přistoupil přímo k oběma vědcům a opatrně složil balík Polovi do rukou.

„Tady máte. Dva. Jeden skoro netknutej. A nějaký zelený vejce. Musel sem prohledat obě hnízda, než sem našel nějaký, co hadi nevypili."

Pol položil ruku na Seanův dar. „Díky, Seane. Díky moc. A ti dva... jsou ze zlatého hnízda, nebo ze zeleného?"

„Ze zlatýho, jasně," řekl Sean se znechuceným odfrknutím. „Zelení málokdy hnízdí. Žerou je hadi. Dostal sem se tam akorát včas." Jaksi vyzývavě se podíval na Sorku.

Nevěděla, co říci.

„I Sorka uspěla," řekl Jim Tillek hrdě a pokývl směrem k Bay. A tehdy si Sean všiml spícího dráčka. Ve tváři se mu objevil výraz překvapení, obdivu a mrzutosti a s žuchnutím se usadil na zem.

Sorka se na něj podívala ze strany. „Neuspěla jsem tak jako ty," slyšela se, jak říká. „Nepřinesla jsem, pro co nás poslali. Tys to přinesl."

Sean se zatvářil bezvýrazně. Nad hlavou si mu jeho hnědáci vyměnili zprávy se Sorčiným bronzovým dráčkem rychlým pípáním, cvrlikáním a bzučením. Pak s plesknutím složili křídla na záda, usadili se na slunci a lapali teplé paprsky.

„Je tu jídlo," řekl Jim Tillek. Začal nandávat na talíře smaženou rybu a kousky oříšků.

==========

Tak, Ongolo, co nám chceš nahlásit?" zeptal se Paul Benden.

Emily Bollová nalila do tří skleniček Bendenovu výbornou brandy, rozdala je a pak se posadila. Ongola využil přestávku k tomu, aby si uspořádal myšlenky. Trojice se sešla jako obvykle v meteorologické věži vedle přistávací dráhy, nyní používané kluzáky a jedním raketoplánem, uzpůsobeným k úspornému provozu coby nákladní loď.

Admirál i guvernérka, oba přirozeně bledí, už měli téměř stejnou hnědou barvu jako snědý Ongola. Všichni tři tvrdě pracovali na polích, v horách i na moři a aktivně se účastnili všeho dění kolonistů.

Jakmile si lidé zabrali půdu a účel Přistání byl splněn, bývalí vůdcové se měli stát poradci s autoritou řadového vlastníka půdy. Rada se měla pravidelně scházet k probrání nejrůznějších témat a nápravě problémů, které se týkaly celé kolonie. Na výročním demokratickém shromáždění se mělo hlasovat o problémech, které si vyžadovaly všeobecný souhlas. Soudkyně Cherry Duffová vedla na Přistání justici. Podle Pernské charty měli mít nájemci půdy stejně jako kontrahenti na své půdě vlastní správu. Tento plán byl možná příliš idealistický, ale jak Benden znovu a znovu opakoval, je takové bohatství půdy a zdrojů, že nikdo nebude muset strádat.

Zatím se objevilo jen několik stížností na distribuci zásob a materiálu ze skladiště Joela Lilienkampa. Všichni si uvědomovali, že dovezené zásoby jednou dojdou, všichni se museli učit vyjít s tím, co mají, vyrábět si věci sami nebo směňovat s jinými řemeslníky. Mnoho lidí s hrdostí improvizovalo a všichni pečlivě opatrovali nenahraditelné nástroje a zařízení.

Mezi pravidelnými neformálními týdenními schůzemi a měsíčním veřejným shromážděním, kde byla demokratickým hlasováním řešena většina administrativních záležitostí, běžel chod kolonie hladce. Na

jednom z prvních takových shromáždění byl zvolen rozhodovací výbor, sestávající ze tří bývalých soudců, dvou exguvernérů a čtyř laiků, kteří budou zastávat svůj úřad po dva roky. Výbor bude probírat stížnosti a řešit spory, které mohou nastat kolem zabírání půdy, nebo konflikty vyplývající z uzavřených smluv. Kolonie měla čtyři zkušené juristy a dva advokáty, ale doufalo se, že potřeba jejich služeb bude minimální.

„Žádný spor není tak horký, aby ho nemohl vyřešit nestranný výbor nebo porota lidí," tvrdila zaníceně a přesvědčivě Emily Bollová na jednom z prvních veřejných shromáždění, kam se dostavili všichni včetně nejmenších dětí, spících v náručích matek. „Většina z vás poznala války na vlastní kůži." Dramaticky se odmlčela. „Ničivé války na zemi i na moři, hrozné vyhlazovací války ve vesmíru. Pern je nyní daleko, daleko od těchto bývalých bitevních polí. Jste tu, protože jste se chtěli vyhnout nákaze příkazů, která lidstvo odjakživa ničí. Tam, kde je k dispozici celá planeta s rozmanitou a nádhernou půdou, bohatstvím a nadějemi, neexistuje už touha po majetku souseda. Vyberte si půdu, postavte si domovy, žijte v míru s ostatními a pomozte nám všem vybudovat skutečný ráj."

Síla jejího zvonivého hlasu a upřímnost jejích vroucích slov toho slavnostního večera každého motivovala naplnit tento sen. Emily Bollová však byla realistka a velmi dobře věděla, že mezi těmi, kdo tak spořádaně naslouchali a pak propukli v ovace, je řada nespokojenců. Avril, Lemos, Nabol, Kimmer spolu s hrstkou dalších byli ti, od kterých se daly čekat potíže. Emily však doufala, že nespokojence natolik pohltí jejich nový život na Pernu, že nebudou mít čas, energii ani příležitost kout nějaké pikle.

A charta a kontrakty zahrnovaly právo na potrestání signatářů za „jednání proti obecnému dobru". Takové jednání se ale ještě muselo přesně definovat.

Emily a Paul se přeli o podobě a nezbytnosti trestního zákoníku. Paul Benden se stavěl za to, aby „potrestání zločinu" vždy sloužilo jako účelová lekce ničemům a těm, kdo často porušují „klid a mír kolonie". Také by rád vykonával spravedlnost hned na místě, veřejně zostudil provinilce a nařídil jim vykonat jisté nepříjemné úkoly, ne-

zbytné pro chod kolonie. Tato přísná spravedlnost se dosud osvědčovala.

Prozatím se nad jistými lidmi vykonával diskrétní dohled a Paul a Emily se čas od času setkali s Ongolou, aby probrali všeobecnou morálku komunity a problémy, které měly raději zůstat v tajnosti. Paul a Emily se rozhodli, že jejich dveře budou nepřetržitě otevřeny všem lidem, doufali totiž, že tak budou schopni vyřešit mnohý malý problém, dřív než se rozroste. Zachovávali oficiální „úřední hodiny" šest dní stanoveného sedmidenního týdne.

„Nejsme zbožní v archaickém smyslu toho slova, ale je dobré dopřát pracovníkům a zvířatům jednodenní odpočinek," prohlásila Emily na druhém velkém shromáždění. „Stará židovská bible, jíž se řídily některé náboženské skupiny na Zemi, zahrnovala řadu rozumných návrhů pro zemědělskou společnost a některé morální a etické tradice, jež stojí za zapamatování," s úsměvem pozvedla ruku, „ale bez fanatického lpění na nich! *Tohle* jsme nechali na Zemi spolu s válkou!"

Oba vůdci věděli, že i tato volná forma demokratické vlády se může stát neudržitelnou, až se osadníci přestěhují z Přistání na svou půdu, ale doufali, že budou fungovat získané návyky. První američtí pionýři na Západě kdysi prokázali velký smysl pro nezávislost a vzájemnou pomoc. Pozdější společnosti v Austrálii a na Novém Zélandě přerostly tyranské guvernéry a izolaci a zrodily charakterní, vynalézavé a neuvěřitelně přizpůsobivé lidi. První mezinárodní základna na Měsíci umožnila, aby pocit nezávislosti, touha po spolupráci a činorodosti ještě zesílily. Původní osídlenci Kentauru Jedna byli většinou dětmi důmyslných těžařů z Měsíce a pásu asteroidů a členové kolonie na Pernu často pocházeli právě z rodin těchto původních skupin průkopníků.

Paul a Emily také přišli s návrhem svolávat jednou za rok shromáždění co největšího počtu lidí ze vzdálených a izolovaných oblastí. Na těchto zasedáních by se pak měly probírat základní zásady kolonie, oznamovat, jakých úspěchů se dosáhlo, řešit problémy, které lidi tíží a trápí. Taková setkání by byla i příležitostí k obchodování a oslavám. Cabot Francis Carter, jeden z právníků, navrhl vymezit jistou oblast uprostřed kontinentu jako centrum těchto každoročních shromáždění.

„Tohle by mohl být nejlepší ze všech světů," řekl Cabot svým podmanivým basem, který často strhujícím způsobem zaznával u Nejvyšších soudů na Zemi a na Kentauru Jedna. Emily jednou řekla Paulovi, že Cabot je sice nejpochybnější ze všech nájemců půdy, ale bylo to jeho právnické společenství, které sestavilo chartu a prosadilo ji navzdory byrokracii až ke schválení radou Federace obydlených planet. „Možná že toho tady na Pernu nedosáhneme. Ale můžeme se o to sakra aspoň pokusit!"

Paul, o samotě s Emily a Ongolou, připomněl tuto plamennou výzvu, když vypočítával jména na svých dlouhých mozolnatých prstech. „Proto si myslím, že bychom měli pořád dohlížet na lidi, jako jsou Bitrová, Taškovič, Nabol, Lemos, Olubuštu, Kung, Usuai a Kimmer. Seznam je díkybohu krátký, vzhledem k počtu lidí tady. Nepočítám Kenja, protože neprojevil vůbec žádné známky spojení s kýmkoli z ostatních."

„Pořád se mi to nelíbí. Tajný dohled zavání trochu moc po výmluvách jiných vlád v horších časech," řekla Emily pochmurně. „Připadá mi ponižující pro mě a pro můj úřad sahat k takovým taktikám."

„Není nic ponižujícího na tom, když chceš vědět, kdo je proti tobě," argumentoval Paul. „Zpravodajské služby se vždycky projevily jako neocenitelné."

„Za revolucí, válek a bojů ano, ale ne tady na Pernu."

„Tady stejně jako kdekoli jinde v galaxii, Em," odpověděl Paul energicky. „Lidská rasa, nemluvě o Nathiích, a do jisté míry i Eridané, mnoha způsoby prokázali, že chtivost je univerzální. Nemyslím si, že by štědrost Pernu tento rys změnila."

„Zapomeňte na ten nicotný starý spor, přátelé," řekl Ongola s jedním ze svých moudrých smutných úsměvů. „Byly už podniknuty nezbytné kroky k vyřazení kapitánova plavidla z provozu. Já, jak jsi doporučil -" kývl hlavou k Paulovi, „- jsem z něho odebral několik drobných, ale nezbytných součástí zapalování, což bude každému hned jasné, a místo toho jsem tam umístil dva zmetkovité čipy v řídicím modulu, což tak zřejmé nebude." Ukázal z okna. „To, že kluzáky mohou parkovat jakkoli, neoficiálně, ale účinně brání lodi vzlétnout. I když nevím, jak by se jí to mohlo podařit."

Paul Benden sebou trhl. Jeho společníci se raději dívali jinam, věděli, že si během putování na Pern dovolil neuváženě dlouho být s ní příliš důvěrný.

„No, měl bych větší obavy, kdyby Avril věděla o tom Kenjově pokladu," řekl Paul. „Telgarové výpočty ukazují, že tam má polovinu nádrže pro *Mariposu*." Zachmuřil se. Jen těžko se mu věřilo, že Kenjo Fusaiyuki uspořil tolik paliva. Ač nerad, musel si přiznat, že si cení toho, kdo dokázal takovou krádež provést, i když nechápal jeho motiv a zejména to, proč se vystavil takovému riziku, které musel podstoupit během úsporných letů s raketoplány.

„Avril nás tak zřídka poctí svou přítomností, že nemám strach, že ten poklad objeví," řekla Emily s křivým úsměvem. „Podařilo se mi také přidělit Lemose, Kimmera a Nabola do různých sekcí s malou možností návratu. Rozděl a panuj, říká se."

„To není náš případ, Emily," odpověděl Paul.

„Kdyby, a zdůrazňuju kdyby, se Avril podařilo objevit a použít Kenjovo odcizené palivo," začal Ongola a odpočítával na prstech, „kdyby dokázala najít chybějící součásti a nepozorovaně odletět, měla by půlku nádrže. Nemohla by tedy vyčerpat zdroje do kritického bodu. Abych byl upřímný, aspoň bychom se zbavili jí i kohokoli, koho by se uráčila vzít s sebou. Myslím, že se tou záležitosti zabýváme až moc. Ta seizmická hlášení z východního souostroví jsou mnohem víc znepokojující. Hora Mládeže zase kouří a otřásá se."

„Souhlasím," řekl Paul, i on si přál přejít k závažnějšímu problému.

„Ano, ale k čemu Kenjo vzal tolik paliva?" chtěla vědět Emily. „Na to jste nepřišli. Proč by riskoval bezpečnost cestujících a nákladu? A je to upřímně nadšený kolonista! Už si vybral půdu."

„Pilot Kenjových schopností nic neriskoval," odpověděl Paul měkce. „Jeho lety proběhly bez jakékoli události. Vím, že létání je jeho život."

Ongola si admirála překvapeně změřil. „Copak už si ho v životě dost neužil?"

Paul se chápavě usmál. „Kenjo ne. Úplně chápu, že létání s pouhým motorovým kluzákem pro něho představuje úpadek, ztrátu presti-

že, tváře, vzhledem k lodím, s nimiž létal a na nichž byl. Říkáš, že si vybral půdu, Emily? Kde?"

„Tam dole, za tím, čemu lidé začínají říkat Azovské moře, tak daleko od Přistání, jak to jen jde, ale na příjemné plošině, soudě podle zprávy sond," odpověděla Emily. Doufala, že schůzka už brzy skončí. Pierre jí slíbil speciální jídlo. Zjišťovala, že se na tyhle klidné večeře s ním těší mnohem víc, než by čekala.

„Jak by tam Kenjo chtěl ty tuny paliva dostat?" zeptal se Benden.

„Myslím, že musíme počkat, a uvidíme," odpověděl Ongola se stopou úsměvu na rtech. „Má stejně jako kdokoli jiný právo používat motorové kluzáky k převozu svých věcí a s pracovními jednotkami ve skladu uzavřel nějaký tajný obchod. Mám se Joela zeptat na Kenjovy požadavky?"

Emily se rychle podívala na Paula, který byl ve své obraně Kenja neústupný. „No, nemiluju nevyřešené hádanky. Raději bych měla nějaké vysvětlení a myslím, že bys ho měl chtít taky, Paule." Když Benden neochotně přikývl, řekla Emily, že s Joelem Lilienkampem promluví sama.

„Což nás přivádí zpět k tomu třetímu otřesu," řekl Paul Benden. „Jak pokračují práce na zpevňování skladišť a zvlášť toho, kde jsou uskladněny všechny naše lékařské zásoby? Nemůžeme si dovolit přijít o tak nenahraditelné věci."

Ongola se poradil se svými poznámkami. Měl výrazné hranaté písmo, které z Emilina úhlu vypadalo jako staré rukopisné ornamenty. Všichni tři podobně jako většina vedoucích sekcí udělali krok zpět k jednodušším metodám poznámek, než byly řečové záznamníky. Palivové články se sice daly dobíjet, ale ne donekonečna, a musely být v záloze pro důležitější účely, proto se všichni rozpomínali na umění psát rukou.

„Práce budou u konce do příštího týdne. Seizmická síť byla rozšířena až po aktivní sopku na východním souostroví a k Drakeovu jezeru."

Paul se zašklebil. „Necháme ho ohledně toho jména vyhrát?"

„Proč ne?" zeptala se Emily s úsměvem. „Nikdo jiný o to nestojí. Drake ho objevil. Osídlení na tom místě bude mít dost místa k růstu a spoustu průmyslu, který ho bude živit."

„Je to na programu hlasování?" zeptal se Paul a s chutí si lokl brandy.

„Ne," řekl Ongola opět s náznakem úsměvu. „Drake ještě pořád shání podporu. Nechce žádnou opozici a byla-li nějaká, je dávno po ní."

Paul zasupěl a Emily obrátila oči v sloup v pobaveném roztrpčení nad zaníceným pilotem. Paul zamyšleně pozoroval zbytek brandy ve sklenici. Emily přešla k dalšímu bodu jejich neformálního programu a on se znovu napil, poválel lihovinu v ústech a vychutnával si nápoj, který už brzy dojde. Mohl by pít a také pil quikal, ale jazyku uvyklému na jemnější chutě připadal štiplavý.

„Všeobecně si vedeme dobře," říkala Emily energicky. „Už jste slyšeli, že zemřela jedna delfínka, ale Olžinu smrt přijala její komunita s klidem. Podle Ann Gabriové a Eframa se čekalo víc úmrtí. Olga byla zřejmě," dodala s úšklebkem, „starší, než přiznala, a nechtěla pustit své poslední mládě do neznáma samotné."

Všichni tři se zasmáli a následovali Paulův přípitek mateřské lásce.

„Dokonce i naši... kočovníci... se usadili," pokračovala Emily, když nahlédla do svého poznámkového bloku. „Lépe řečeno, rozptýlili se." Poklepala na něj tužkou, stále si nemohla zvyknout na rukou psané poznámky, ale snažila se těmto starým berličkám paměti přivyknout. Jediným přístrojem, ovládaným hlasem, dosud v provozu, bylo spojení odtud s hlavním počítačem na *Jokohamě,* ale i tak se užívalo málo. „Kočovníci si nabrali přespříliš látek, ale když jim dojdou, mají konec a budou si muset další vyrábět nebo směňovat stejně jako my všichni. Lokalizovali jsme všechny jejich tábory. Tuaregovo společenství dokáže, byť pěšky, urazit překvapivé vzdálenosti, ale teď na nějakou dobu táboří ve dvou oddělených skupinách."

„No, mají celou planetu, kde se mohou ztratit," řekl Paul velkorysе. „Jsou s nimi nějaké další problémy, Ongolo?"

Snědý muž zavrtěl velkou hlavou a přivřel víčka svých hluboko posazených očí. Hladký přechod kočovníků na život na Pernu ho příjemně překvapil. Týden co týden každý kmen vysílal svého zástupce k veterinářům. Všech dvaačtyřicet klisen, přivezených sem v hlubokém

spánku, bylo do jedné březích a vůdci kočovníků se smířili s faktem, že jejich březost trvá na Pernu stejně jako na Zemi jedenáct měsíců.

„Dokud veteináři neztratí svůj příslovečný smysl pro humor, tak ne. Ale Red Hanrahan jim zřejmě rozumí a ví, jak s nimi jednat."

„Hanrahan? Nenašla jeho dcera ty dráčky?"

„Ona a nějaký kluk, jeden z těch kočovníků," odvětil Ongola. „Opatřili taky mrtvolky, na které se vrhli biologové."

„Ti dva by nám mohli být užiteční," prohodil Benden.

„Už jsou," řekla rázně Emily.

Ongola se usmál. Jednoho dne, pomyslel si, třeba najdu sám hnízdo v okamžiku líhnutí a budu mít jednoho z těch kouzelných, přátelských, téměř inteligentních tvorů jako mazlíčka. Kdysi studoval život delfínů, ale nikdy nebyl schopen překonat strach z uzavřeného prostoru pod vodou, aby mohl sdílet jejich svět. Potřeboval kolem sebe prostor. Jednou během cesty na Pern, když s Paulem sloužili dlouho hlídku, tvrdil admirál velmi přesvědčivě, že v otevřeném prostoru číhá na člověka mnohem víc nebezpečí než v moři.

„Ve vodě není vzduch," řekl tenkrát Paul, „ale obsahuje kyslík, a kdyby byl zrušen zákaz přizpůsobení lidských tvorů, mohli by lidé plavat bez umělé podpory. Ve vesmíru není kyslík vůbec."

„Ale ve vesmíru jsi bez tíže. Voda na tebe tlačí. Cítíš to."

„Nepřej si cítit vesmír," odpověděl tenkrát Paul se smíchem, ale už se dál nepřel.

„A teď k příjemnějším záležitostem," řekl Paul. „Kolik má být dnes uzavřeno sňatků, Emily?"

Emily se usmála a zalistovala zápisníkem, až našla termín nejbližšího sedmého dne, obvykle vyhrazeného takovým příležitostem. Aby se rozšířil genový základ příští generace, umožňovala charta svazky v různých délkách trvání za předpokladu, že těhotná žena a dítě budou v prvních letech dobře zabezpečeny. Budoucí partneři si mohli vybrat, jaké podmínky jim nejlépe vyhovují, ale za porušení smlouvy, která byla uzavřena a podepsána za přítomnosti potřebného počtu svědků, byly tresty až po ztrátu veškeré půdy.

„Tři!"

„Počty se snižují," poznamenal Paul.

„Já už jsem svoje udělal," řekl Ongola a šibalsky si měřil oba zapřísáhlé samotáře.

Ongola se dvořil Sabře Steinové tak obratně, že si to nikdo z jeho blízkých přátel neuvědomil. Až před šesti týdny se jejich jména najednou objevila na rozpisu svateb. Sabra byla už těhotná, což Paula přimělo k poznámce, že velké dělo nestřílí naprázdno. Lechtivým vtipem zakrýval úlevu, věděl totiž, že Ongola pořád truchlí pro svou bývalou ženu a rodinu. Válku mu pomohla přežít zášť vůči Nathiům a nesmiřitelná touha po odvetě. Paul se dlouho obával, že jeho oblíbený spolupracovník a vynikající velitel se této vysilující zášti nebude schopen zbavit ani v klidnějších podmínkách.

„Emily, Pierre se už vyslovil?" zeptal se Ongola a zasmušilá tvář, kterou zcela nerozjasnil ani jeho současný šťastný stav, se mu rozsvítila vědoucím úsměvem.

Emily to zaskočilo. Domnívala se, že se s Pierrem chovají dostatečně diskrétně. Ale nedávno se přistihla, že se stále častěji bezdůvodně usmívá a ztrácí nit hovoru.

Ona a Pierre byli nepravděpodobná dvojice, ale tím to bylo krásnější. Jejich vztah začal zcela neočekávaně asi pátý týden po Přistání, kdy Pierre chtěl znát její názor na jídlo připravené výhradně z místních surovin. Řídil dodávky potravin na Přistání. Začal jí ve velké jídelně servírovat speciální jídla. Pak, když mívala často přes poledne práci, nosil jí Pierre de Courci objednané jídlo.

„Kdybych byla majetnický typ, přivlastnila bych si jeho kuchařské umění pro sebe," odpověděla. „Laskavě si uvědomte, že už mám plodný věk za sebou, to je výhoda, kterou vy muži máte proti mně. A co ty, Paule? Ty se nezapojíš?" Emily si okamžitě uvědomila svůj ostrý tón, vyvolaný závistí. Žádné z jejích už dospělých dětí ji nechtělo doprovodit na tento výlet bez návratu.

Paula Bendena to nevyvedlo z míry, jen se tajnůstkářsky usmál a lokl si brandy.

„Jeskyně!" zvolala Sallah, zatahala Tarviho za paži a ukázala na skálu před nimi. Sluneční světlo narýsovalo v její příkré stěně několik otvorů.

Reagoval okamžitě a s nadšením, s téměř dětskou radostí z toho objevu. A právě tyto vlastnosti připadaly Sallah na něm tak přitažlivé. Nově objevované krásy Pernu se Tarvimu Andiyarovi neznechutily. Každý nový div vítal se stejným zájmen jako ten poslední, velebil jeho nádheru, bohatství či potenciál. Sallah si tvrdě a podvodně zařídila jmenování do funkce pilota jeho expedice. Tohle byl jejich třetí společný výlet - a první, kdy byli spolu sami.

Sallah jednala opatrně, soustředila se na to, aby se stala pro Tarviho profesionálně nepostradatelnou, aby ho její ženskost nepřiměla uzavřít se do jeho obvyklé dokonale zdvořilé a dokonale neosobní skořápky. Všimla si, jak jiné ženy, které to na hezkého, okouzlujícího geologa zkoušely, odradilo jeho jednání. Byly překvapeny, udiveny a zraněny způsoby, jaké volil, aby se vyhnul jejich nástrahám. Někdy Sallah napadlo, zda vůbec Tarvi má rád ženy, ale nijak si nevšímal ani zdejších známých homosexuálů. Jednal s každým stejně, s mužem, ženou, dítětem, s touž okouzlující laskavostí a porozuměním. Ale ať byla jeho sexuální orientace jakákoli, očekávalo se od něj nicméně, že přispěje svým dílem k rozmnožení příští generace. Sallah už byla rozhodnuta stát se prostřednicí toho množení a číhala jen na správnou chvíli.

Teď právě měla pocit, že ta chvíle nastala. Tarvi měl zvláštní slabost pro jeskyně; nazýval je jícny Matky Země, vstupními branami do záhad jejího stvoření, okny vedoucími do jejího srdce. I když tu šlo o Pern, skláněl se před týmž tajemnem, které ovládalo jeho život dosud. Cílem této expedice byl letecký průzkum polohy několika nalezišť minerálů, zaznamenaných metalurgickými sondami. Kolem horského hřbetu, k němuž Sallah mířila proti proudu řeky, měla být ložiska železa, vanadu, manganu a dokonce i germania. Podle obecných instrukcí měli zaznamenávat a fotografovat neobvyklá místa, aby mohla být vytvořena co nejširší nabídka. Půdu si dosud zabrala jen třetina z těch, kdo na ni měli nárok. Existoval mírný tlak na to, aby lidé zůstali na jižním kontinentě - alespoň po několik prvních generací - ale v chartě to uzákoněno nebylo. Jak se tak blížili ke skalní stěně, připadalo Sal-

lah otevřené říční údolí, ležící po jejich pravici, jako to nejkrásnější, co dosud viděla.

Rene Mallibeau, nejzapálenější vinař kolonie, stále pátral po vhodných svazích a půdě pro vinice, ačkoli pro zahájení jeho projektu již byla uvolněna část pokladu speciálních půd ze zapečetěných tanků, určených pro vinařské experimenty. Quikal se nestal všeobecně přijímanou náhradou tradičních lihovin. I přestože se mnohokrát filtroval, ani přísady nedokázaly úplně odstranit jistou štiplavou pachuť. Rene měl slíbeno, že bude moci použít kovové palivové nádrže s keramickou vložkou, které mu po důkladném vyčištění poslouží jako demižony vynikající kvality. Samozřejmě, jakmile dorostou dubové lesy a poskytnou prkna, budou se jeho následníci moci vrátit k tradičním dřevěným sudům.

„To je ale nádhera, tahle stěna, co, Tarvi?" řekla Sallah a připitoměle se usmála, jako by ten pohled byl překvapení, které pro něj osobně připravila.

„Opravdu. ‚Chubilaj v Xanadu'," zabručel zvučným hlubokým hlasem.

„‚Jeskyně nezměrné člověku'?" kontrovala Sallah a dávala si dobrý pozor, aby neznělo pyšně, že poznala zdroj. Tarvi často citoval z téměř neznámých textů v sanskrtu a paštó a nechával ji pátrat po vhodné odpovědi.

„Přesně tak, ó měsíci mého potěšení."

Sallah potlačila úsměšek. Tarviho věty byly někdy dvojsmyslné a ona věděla, že nemyslí vážně to, co jeho věta napovídala. Tak upřímný by nebyl. Nebo ano? Že by nakonec pronikla tím jeho uhlazeným zevnějškem? Přiměla se soustředit na blížící se obrovský skalní val. Sloupy, jimž dala podivuhodný tvar sama příroda, vypadaly jako vytesány rukou nezkušeného nebo nepozorného sochaře. Jejich nedokonalost však přispěla k celkovému úchvatnému dojmu.

„Tohle údolí je šest nebo sedm kilometrů dlouhé," řekla tiše v úctě před opravdu působivým místem.

Z příkrého pravoúhlého srázu efektního *diedre* vedly stejně příkré skály téměř přímou linií asi tři míle a pak ubíhaly zpět do méně jasně ohraničené plochy, která v dálce klesala dolů až k patě údolí. Stočila

kluzák čelem po proudu řeky a je náhle oslnilo jasné sluneční světlo, odrážející se od hladiny jezera, zmapovaného průzkumnou sondou.

„Ne, přistaň tady," řekl Tarvi rychle a dokonce ji chytil za paži, aby podtrhl naléhavost své prosby. To udělal opravdu málokdy a Sallah se pokoušela nevyložit si jeho vzrušení mylně. „Musím vidět ty jeskyně."

Uvolnil si bezpečnostní pás a otočil se na sedadle dozadu. Pak přešel do zadní části kluzáku a prohledával zásoby.

„Svítilny, potřebujeme svítilny, lana, jídlo, vodu, nahrávací zařízení, nádoby na vzorky," mumlal si a obratně plnil dva batohy. „Boty? Máš dobré boty... ano, to půjde, opravdu. Sallah, ty jsi vždycky dobře připravena." Svá slova doprovodil jedním ze svých nejzářivějších úsměvů.

Sallah znovu zavrtěla hlavou nad svými nevyzpytatelnými představami, které se točily kolem jednoho z nejnepolapitelnějších mužů, které znala. Samozřejmě, to, co je k získání snadno, nestojí za to. Přistála s kluzákem u paty tyčící se skalní stěny, tak blízko dlouhého úzkého ústí jeskyně, jak jen to šlo.

„Skoby, háčky - ten první plát se zdá být asi pětimetrovou hromadou kamení. Chytej, Sallah!"

Podal jí batoh, počkal jen, až ho chytila za popruh, uvolnil střechu, vyskočil a dlouhými kroky kráčel k tyčícímu se výstupku. Sallah rezignovaně pokrčila rameny, zapojila světelný signál, komunikační jednotku a záznamník vzkazů, zapnula si bundu, naložila si dost těžký batoh na záda, zavřela za sebou poklop a vydala se za ním.

Drápal se po hromadě kamení a zastavil se s jednou rukou na výklenku. Vzhlédl k jeho imponující a hrůzu nahánějící rozloze. Tvář mu nadšeně plála. Jemně, jakoby mazlivě pohladil skálu, pak se začal rozhlížet. V duchu odhadoval, kudy asi vede nejlepší cesta k jeskyni. Bezděčně se na ni usmál, když zaznamenal její přítomnost a předstíranou ochotu.

„Přímo nahoru. Žádné skoby."

Výstup byl opravdu namáhavý. Sallah by si ráda oddechla, když se konečně dostala na převislou skálu, ale to už byl v dohledu vstup do jeskyně a Tarvi samozřejmě neměl v té chvíli na odpočinek ani pomyšlení. Ano, je hodina po poledni. Mají dost času. Napřímila se,

uvolnila od opasku svítilnu téměř stejně rychle jako on a už mu stála po boku, jak tak nahlížel do jeskyně.

„Páni tvorstva, bohové a menší božstva!"

Vzýval je téměř šeptem, velebně a naplněn úctou. Následovala slabá ozvěna. Rozlehlá vstupní jeskyně byla větší než nákladový prostor *Jokohamy*. Sallah to okamžitě srovnala a vzpomněla si, jak strašidelně ten rozlehlý prázdný prostor působil při jejím posledním letu. Pak ji hned napadlo, jak by asi ta jeskyně vypadala zaplněná. Mohla by to být efektní velká hala, v duchu středověkých pozemských tradic - jen ještě velkolepější.

Tarvi zadržel dech, váhavě napřáhl ruku s dosud zhasnutou svítilnou, jako by se zdráhal osvítit majestát jeskyně. Slyšela, jak se nadechl, jako když se člověk odhodlává ke svatokrádeži, a pak rozsvítil světlo.

Bylo slyšet třepetání křídel, nějaké stíny se tiše vlnily a mizely v temné hloubce jeskyně. Oba dva se sklonili, přímo nad hlavami jim přelétali okřídlení obyvatelé těchto prostor, i když vstup do jeskyně byl nejméně čtyři metry vysoký. Tarvi si jejich exodu nevšímal a s úctou se vydal do rozlehlého prostoru.

„Ohromující," zabručel. Namířil světlo nahoru a odhadl, že vnější stěna nad nimi je necelé dva metry silná. „Velmi slabé průčelí."

„To je nějaký podvod," řekla Sallah, která nepociťovala tolik úcty. Po počáteční úzkosti chtěla nabýt zpět ztracenou rovnováhu. „Podívej, tady by se dalo vytesat schodiště," řekla a osvítila šikmou část skály, zvedající se k římse, kde neproniknutelná temnota naznačovala možná další prostor.

Mluvila však k hluchým uším, neboť Tarvi už prohledával jeskyni, zjišťoval její rozměry a šířku vchodu. Pospíchala za ním.

První z komplexu jeskyní měla v nejširším místě děsivou hloubku sedmapadesát metrů a zužovala se na šestačtyřicet metrů na levé straně a na dvaačtyřicet metrů na pravé straně. Na zadní stěně byl nespočet nepravidelných otvorů v různých výškách; některé byly při zemi a vedly do sítě tunelů a většina z nich byla dost vysoká na to, aby jimi prošel i vysoký Tarvi a měl ještě nad hlavou dost místa. Jiné otvory shlížely z výšky dolů jako velké mrtvé oči. I když byl Tarvi nad tím objevem v transu, byl to přece jen zkušený vědecký výzkumník. S

pomocí Sallah se pustil do sestavování přesného plánu hlavní jeskyně, vstupů do ostatních a tunelového systému, který vedl do nitra země. Do každého z nich se vydal do vzdálenosti zhruba sta metrů, provazem spojený s nervózní Sallah, která se neustále ohlížela k ústí jeskyně a uklidňovala se pohledem na ubývající den.

Jeho hrubě psané poznámky se staly úhlednými pod světlem plynové bomby, na které Sallah uvařila večeři. Tarvi vybral místo k utáboření hlouběji v jeskyni, aby byli chráněni před silným větrem, který dul údolím, a těsně u levé strany, aby nezasahovali do života skutečných obyvatel jeskyně. Malý plamínek chráněného plynového světla později udrží v uctivé vzdálenosti většinu pernských živočichů.

Sallah si v jeskyni připadala jako vetřelec, i když ji to předtím nenapadlo. To místo skutečně budilo hrůzu.

Tarvi došel dolů ke kluzáku pro další kreslicí potřeby a skládací stolek a okamžitě se pak nad ním sklonil. Beze slova jedl pokrm, který pečlivě připravila, a jakoby duchem nepřítomný jí podal talíř, aby mu přidala.

Sallah měla z jeho jednání rozporné pocity. Byla dobrá kuchařka a měla ráda, když se o jejích schopnostech vědělo. Ovšem teď právě byla naopak ráda, že Tarvi je soustředěn na něco jiného než na jídlo. Jeden z lékárníků jí dal ždibec čehosi, o čemž přísahal, že je to účinné místní afrodiziakum. Sallah to přidala do Tarviho porce. Sama to nepotřebovala, v té samotě a v jeho blízkosti byla vzrušená až dost. Ale už se začínala ptát sama sebe, jestli to afrodiziakum bylo dost silné, aby překonalo Tarviho okouzlení jeskyní. Mít jen tak to štěstí získat ho pro sebe na jednu nebo dvě noci a pak ať ho úplně upoutá stará dobrá matička Země v pernském kostýmu. Ale nechtěla tu vzácnou příležitost promarnit. Dokáže čekat. Celou noc. A pak zítra. Má toho prášku dost, aby ho mohla nasadit i zítra večer. Možná to chce jen čas, než zabere.

„Má úplně perfektní rozměry, Sallah. Podívej se, tady!" Narovnal se a zaklonil, aby si protáhl svaly postižené křečí. Sallah přešla za něj, klekla si a šetrně mu začala masírovat ztuhlé krční svaly, zatímco mu nahlížela přes rameno.

Dvourozměrná skica byla obratně načrtnuta silnou linkou. Přikreslil k ní zadní, přední a postranní stoupání a přesně je zakončil tam, kde skončila jeho měření. Tím víc byla jeskyně imponující a záhadná.

„Jaká by to byla pevnost za starých časů!" Zahleděl se do tmy, velké jasné oči mu zářily, tvář plála, jak si představoval prostor před sebou. „Tedy, ta by mohla hostit celé kmeny. Roky by byly v bezpečí před nějakým útokem. Je tu i voda, víš, dole ve třetím tunelu po levé ruce. Samozřejmě celé údolí by sloužilo k obraně a tohle by byla chráněná vnitřní država. Ta odstrašující plošina by odradila toho, kdo by sem chtěl vylézt. Z téhle hlavní jeskyně je nejméně osmnáct různých východů."

Propracovávala se mu rukama nahoru po krku, pak přes trapézové svaly a dolů k deltovým, masírovala ho pevně, ale způsobem, jenž se při jiných příležitostech, kdy chtěla uvolnit muže, ukázal být nesmírně účinný.

„Jej, jsi tak hodná, Sallah, víš, kde to bolí." Malinko se sehnul, ne aby se vyhnul jejím pátravým hnětoucím prstům, ale aby je navedl na nejbolestivější místa. Odsunul stolek stranou, ruce spustil do klína, kroutil hlavou. „Tam je to místo, jedenáctý obratel...," řekl a ona svědomitě nalezla zatvrdlinu ve svalu a odborně ji rozmasírovávala. Vzdychal jako pružná černá kočka, kterou někdo hladí.

Neřekla nic, ale naklonila se malinko dopředu, až se její tělo dotklo jeho. Když mu putovala prsty zpět na krk, odvážila se přitisknout se k němu tak, že mu ňadry lehce zavadila o lopatky. Cítila, jak jí tím dotekem ztvrdly bradavky. Dech se jí zrychlil. Prsty přestaly masírovat a začaly hladit, vydaly se dlouhými pomalými tahy po jeho hrudníku. V té chvíli ji chytil za ruce. Cítila jeho klid, klid duše a pokojný dech, tělo se mu začalo lehce chvět.

„Možná teď je ta chvíle," uvažoval nahlas, jako by byl sám. „Nebude lepší. A musí se to stát."

S něžností, která mu byla vlastní stejně jako nevýslovný šarm, ji vzal do náruče a přitáhl si ji na klín. Měl podivně lhostejný výraz, jako by si ji prohlížel prvně, nebyl to ten něžný, milující výraz, který u něj toužila vyvolat. Jeho výrazné velké hnědé oči byly téměř smutné, ale na dokonale tvarovaných ústech hrál nesmírně laskavý úsměv - jako by ji nechtěl polekat, napadlo Sallah v radosti z toho pokroku.

„Tak, Sallah," pronesl svým znělým hlubokým a citlivým hlasem, „jsi to ty."

Napadlo ji, že by měla rozšifrovat tu záhadnou poznámku, ale pak ji začal líbat, jeho ruce najednou odhalily svou nesmírně erotickou povahu a ona už si nechtěla vykládat vůbec nic.

==========

Čtyři klisny, tři delfíní samice a dvanáct krav přivedly na svět mláďata téměř současně, alespoň podle záznamů z té hodiny za svítání. Sean dokonce dovolil Sorce, aby přihlížela narození hříběte, které pro něj Pol a Bay připravili. Stále zůstával skeptikem, co se týče barvy a pohlaví očekávaného tvora, přestože před třemi dny už byl svědkem toho, že první ze zvířat určených pro skupinu jeho otce bylo přesně takové, jak se požadovalo: statná kaštanově hnědá klisna s bílými punčoškami a s lysinou na hlavě, *vážící* při narození přes sedmdesát kilogramů, pravděpodobně s podobou již dávno mrtvého hřebce Stalliona, z jehož semene vzešla.

Kdosi zavtipkoval, že záznamy o osídlování Pernu se mění v biblickou kroniku plození. Za dva roky byla nová generace dobře založena a každým dnem se rozrůstala. Zrození dětí nebyla zaznamenávána tak pečlivě jako tyto radostné události u zvířat, ale slavila se minimálně stejně.

Ovce a núbijské kozy, přizpůsobivé tam, kde se jiným druhům dařilo těžce, spásaly místní louky a brzy poputují na farmy v mírných podnebních pásmech jižního kontinentu. Rozrůstající se stáda a hejna hlídalo tolik dráčků, až se ekologové začali obávat, jestli tato zvířata nepřijdou o svou přirozenou schopnost starat se o sebe. Ochočení dráčkové se ukázali být mimořádně věrní lidem, kteří stáli při nich při líhnutí, i když jejich nenasytnost s dosažením dospělosti pominula a oni byli schopni shánět si potravu sami.

Biologové získávali o těchto tvorečcích nové poznatky každý den. Bay Harkenonová a Pol Nietro objevili zvlášť překvapivý fenomén. Když se totiž Bayina malá královna spářila s bronzákem, který patřil Polovi, překvapila vědce intenzita citu jejich miláčků. A zjistili, že síla citu jejich dráčků působí zpětně na ně. Když se vzpamatovali ze šoku-

jícího poznání, domluvili se a nastěhovali se společně do většího domu. V úctě před empatickým potenciálem dráčků požádali Bay a Pol Kitti Pingovou o svolení pokusit se o aplikaci mentasyntézy u čtrnácti vajíček, která byla výsledkem zásnubního letu Bayiny Mariah, a také je dostali. Pak se však strachovali o malou zlatou Mariah víc, než bylo nutno, ale nakonec vše dobře dopadlo. Když Mariah snesla svá zdokonalená vejce na speciálně vytvořené nápodobě pláže, pocítili Bay a Pol domýšlivé uspokojení.

Zapojení mentasyntézy, vymyšlené Beltraji, samotářskou kulturou Eridanů, přispělo k rozvoji doposud skrytých empatických schopností. Dráčkové vlastně již takovou schopnost projevili při téměř telepatické komunikaci s několika lidmi. A tak Bay a Pol, inspirovaní úspěchem u mentasyntetického vylepšení delfínů, doufali, že u draků se empatické schopnosti ještě prohloubí.

Lidé z kultury Beltrajů, kteří byli „pozměněni", byli samozřejmě nejprve velmi důkladně sledováni, ale jakmile se projevily jejich pozoruhodné empatické schopnosti jak ke zvířatům tak k lidem, začal tým vědců tuto techniku zdokonalovat. A tak mnoho společenství mělo nakonec vynikající léčitele, jejichž schopnosti byly tímto výrazně prohloubeny. Všechno to se naštěstí přihodilo dříve, než zesílil vliv Skupiny za čistě humanistickou existenci.

Bay a Pol díky svým studiím tunelových hadů a werýsů dokázali ocenit potenciál kouzelných a užitečných dráčků. Nasadit úspěšný systém mentasyntézy si vyžádalo mnoho experimentů s dračími tkáněmi a s několika generacemi malých tunelových hadů, ale dlouholetá zkušenost s takovými druhy, jako jsou delfíni - a samozřejmě lidé - se vyplatila.

Každý na Přistání nabyl jisté znalosti o chování dráčků, dobře znal především jejich biologické a psychologické vlastnosti. Byly dobré důvody ke vděčnosti těmto tvorům a k toleranci jejich několika přirozených výstřelků. Teoreticky Bay věděla, že někteří vlastníci dráčků zřejmě cítí „primitivní potřeby" svých tvorů: hlad, strach, hněv a intenzivní rozmnožovací pud. Nikdy by si ale nepomyslela, že by mohla být stejně citlivá jako její mladší kolegové. Bylo to nesmírně potěšující zjištění.

Red a Mairi Hanrahanovi byli rádi, že se Sorka a Sean zasvětili - tento výraz, znamenající spojení s dráčkem, už našel své místo ve slovníku - zvířátkům, která se spolu netoužila spářit. Ale stále tak úplně neschvalovali Sorčin blízký vztah k tomu chlapci. Byli přesvědčeni, že je příliš mladá na to, aby se někým nechala citově spoutat.

Toho rána, téměř dvanáct měsíců po Přistání, pracovala k porodu klisna, kterou si Sean vybral, aby dala život jeho slíbenému hříbátku. Sorka, které už bylo třináct, a o dva roky starší Sean byli samozřejmě i se svými malými zvědavci dráčky u toho. Oba hnědáci a bronzový dráček se usadili na trámu ve špičce stáje.

V očích se jim odráželo vzrůstající vzrušení, pobrukovali si svou píseň zrození. Malá kaštanová klisna klesla na slámu. Objevily se přední nohy a hlava hříběte.

V té chvíli se zdálo, jako by se trámy, teď do posledního místečka obsypané dračí populací, rozhoupaly. Dráčci teď ještě cvrlikání zesílili, jako by klisně dodávali odvahu.

Dráčkové měli k porodům sentimentální vztah a u žádného ještě nikdy nechyběli, každého nového tvora vítali fanfárou vysokých hlásků. Naštěstí se diskrétně drželi vně lidských obydlí. V poslední době porodníci pracovali takřka bez oddechu. Proto sháněli asistentky a přibírali učedníky. Skupina dráčků na střeše se stala neklamnou známkou blížícího se porodu: dráčkové se nikdy nemýlili. Porodníci mohli odhadnout fázi porodních bolestí podle rostoucí intenzity dračí uvítací písně. Jejich chór dokázal sousedy připravit o spánek, ale většina komunity to brala s humorem. I ti největší nenávistníci už viděli, jak dráčkové chrání stáda a hejna, a museli uznat jejich neocenitelné zásluhy.

Kaštanová klisna se znovu pozvedla, teď už byly vidět nohy, hlava i přední část tělíčka vlhká od plodové vody. Sean nedokázal odhadnout jeho barvu. Pak se objevil zbytek těla a po posledním stahu zadeček. Nebylo pochyb, že hříbě je nejen tmavě grošované, ale že je to sameček. Sean zavýskl nedůvěřivou radostí a vrhl se k hlavě koníka, aby ji osušil, dříve než se klisna sama stačila s hříbětem seznámit. Sorka radostí zaťala pěsti, po tvářích jí tekly slzy. Jako z dálky zaslechla vzrušené komentáře ostatních veterinářů, kteří tomu byli přítomni.

„Je to jediný hřebec," řekl otec, který se vrátil k Sorce a Seanovi. „Jak bylo požadováno." Ačkoli kolonie potřebovala co nejvíce klisen, Seanova volba hřebečka byla respektována. A jeden hřebec bude sloužit jako záloha, i když v zásobě bylo dostatek požadovaného spermatu. „Chlapík," poznamenal Red a s uznáním pokýval hlavou. „Bude dobrých šestnáct pěstí velký, jestli můžu soudit. Váha devět kamenů, řekl bych. Pořádný chlapík, a ona ho porodila jako jezdeckého koníka." Pohladil malou klisnu po krku. Olizovala hříbě a ono lačně sálo mateřské mléko. „A teď, Sorko," pokračoval, když viděl její uslzený obličej, „ti splním slib, že budeš mít taky koníka." Přátelsky do ní šťouchl.

„Já vím, že splníš," řekla a přitiskla se mu k hrudi. „Brečím, protože jsem šťastná za Seana. Víš, on Bay nevěřil. Ani chviličku."

Red Hanrahan se tiše zasmál, aby to Sean neslyšel. Chlapec však nic z toho nevnímal, měl oči jen pro koně. Pro tuto chvíli zmizel ze Seanovy tváře obvykle ostražitý, často cynický výraz a v očích se mu usadila něha.

Když Sorka otce za jeho ujištění objala, odstoupila od něj a její bronzový dráček jí sklouzl na rameno. Brebentil cosi šťastným družným tónem a majetnicky jí obtáčel ocas kolem krku. Pak se jí svezl dolů po hrudi, oči mu plály modrou a zelenou barvou a i on si zblízka prohlížel narozené mládě. Seanovi dva hnědáci si dodali odvahy a slétli na nižší příčku boxu, přičemž na sebe s Dukem pípali a cvrlikali.

„Schvalujete ho?" zeptal se jich Sean a navzdory svému vyzývavému tónu se usmíval.

Prudce pokývali hlavou, roztáhli křídla, postěžovali si na sebe, že si vzájemně překážejí, a pak je složili na zádech a výřečně Seana přesvědčovali, že jsou spokojeni. Zašklebil se na ně.

„Je opravdu krásný, Seane. Přesně jak jsi chtěl," řekla Sorka.

Sean ale zavrtěl hlavou a zatvářil se zase tak pochybovačně. „Je moc malej na to, že má připomínat Cricketa."

„No to je ale vrchol!" vyjekla Sorka vztekle. Vyrazila z boxu a málem za sebou práskla mřížovými dveřmi, jak vehementně je zavřela.

„Co sem řek?" chtěl Sean vědět na Redu Hanrahanovi.

„Myslím, že na to budeš muset přijít sám, hošánku!" plácl ho Red po rameni, dílem pobavený, dílem maličko znepokojený o dceru. „Dáš klisně krmení, než odejdeš, že ano, Seane?"

Když pak Red procházel uličkou a kontroloval další nové přírůstky, přemýšlel o Sorčině chování. Bylo jí třináct, ale už byla vyspělá a přibližně rok menstruovala. To, že na Seanovi visí, věděli všichni kromě Seana. On ji - snášel. Stejně tak i jeho rodina. Mairi a Red o tom často mluvili. Ale nebyli právě dvakrát nadšeni Seanovou rodinou, i když si uvědomovali, že je čas zbavit se starých přístupů a předsudků.

I Sean udělal několik výrazných ústupků. Ať už z důvodu soupeření se Sorkou, nebo z prosté mužské drzosti - polepšil se ve čtení a psaní a mnoho hodin trávil studiem veterinárních případů v Redově kanceláři. Red samozřejmě podporoval chlapcovy zájmy. A chlapec to se zvířaty nepochybně uměl, nejen s koňmi. Jen k ovcím nemohl najít ten správný vztah.

„Sean tvrdí, že ovce jsou jen na to, aby se ukradly, prodaly a snědly," řekla Sorka otci, když si toho všiml.

Jen Mairi si čas od času dělala starost. Bála se, že se Sorka se Seanem zcela jistě sblíží, když spolu tráví tolik času. Ale Sorka jí bezelstně vysvětlila, že je na Seana zvyklá, oba mají společný zájem a dokážou se o sebe postarat lépe než mladí lidé vychovaní ve městě. Dokud dělají svou povinnou práci v kolonii a ta práce je těší, jsou na tom lépe než oni. Sean se také více zapojoval do činnosti na Přistání než jeho lidé, a tak je tam začali brát jako nerozlučnou dvojici, poznamenala Mairi jednoho večera melancholicky k Redovi. Ke svému překvapení se Red ocitl v pozici ďáblova advokáta. Ale vlastně si stejně jako Sorka čím dál tím víc zvykal na jeho způsoby a věděl, čeho si nevšímat.

Sorčin výbuch ženského roztrpčení to ráno byl první toho druhu, pokud bylo Redovi známo. Smutně uvažoval, jestli jí došla trpělivost nad Seanovou tupostí, nebo jestli jejich vztah prostě vstoupil do nové fáze. Sorce se dostalo příslušného teoretického vzdělání v sexuálních vztazích, ale až dodneška jen trpělivě snášela Seanovo chování a výstřednosti. Bude si o tom muset promluvit s Mairi. Až bude příležitost.

„Rede! Reeeedddde!" zavolal jiný veterinář na poplach.

Red běžel na pomoc. Až mnohem později toho večera si vzpomněl na problém se Sorkou a Seanem, ale Mairi už hluboce spala, a protože byla ve druhém trimestru těhotenství a tvrdě pracovala v jeslích, oddech si zasloužila.

Západní výběžek severního kontinentu směřoval přímo k velkému ostrovu, který se nafialověle rýsoval nad šedí ranního moře. Avril odstartovala z tábora v poušti hezkou chvíli před svítáním. Ostatním nechala vzkaz, že si bere den volna. Nikomu to vadit nebude, a ona měla Ozzieho Munsona a Cobbera Alhinwy plné zuby stejně jako oni jí.

Včera tihle dva těžaři narazili na opravdu pěkný tyrkys a odmítli jí říct, kde ho našli. A jako by ji chtěli pořádně potrápit, neustále si ho prohlíželi. Věděla, že jsou tím nálezem pořádně rozrušeni. Když se předešlého večera vrátili do tábora, neustále o tom mluvili. Požádala je jen, aby jí ho ukázali, a dovolila si dát najevo rozmrzelost, když reagovali jako tajnůstkáři. Bude si muset na tyhle dva dát velký pozor. Myslí si, bůhvíjak nejsou dobří. Tyrkys je sice pro svou vzácnost na Zemi cenný, ale nestojí za to, aby se kvůli němu vlichocovala těm dvěma kreténům.

Pak u večeře, když si spolu stále šeptali a lstivě se na ni usmívali, začala se sama sebe ptát, zdali něco zvláštního nezaslechli, když takhle reagovali na její zdvořilou a skromnou otázku.

Snažila se vzpomenout si, zda někdy pracovali s Bartem Lemosem. Ale ten byl na Andiyarově rudné hoře. Musel držet v tajnosti zlatá zrnka, která vyrýžoval z horského potůčku nad kempem. V duchu smlouvy, kterou uzavřeli na *Joko*, jí je donesl, aby je schovala ve svém úkrytu na Přistání. Nesvěřila mu moc ze svého plánu, protože po pár doušcích quikalu byl Bart Lemos schopen vyprávět svůj životní příběh kdekomu.

Možná že ze Steva Kimmera nebude tak špatný spojenec, jak si původně myslela, když slýchala jeho chytré a vtipné stížnosti během posledního roku nekonečného putování na tuhletu bohem zapomenutou planetu. Byl přitažlivější než ostatní. Pravda, byl výjimečně přitaž-

livý, a co bylo ještě důležitější, byl bujný, ochotný k experimentům, což ten vychloubačný admirál Benden nikdy nebyl. Ten v posteli kapánek nudil, tenhle náš admirál. Zatracený Paul Benden. Proč vůči ní najednou tak ochladl? Po těch všech obdivných a oddaných vyznáních. Byla si tak jista, že už má manželskou smlouvu v kapse. A pak, sotva rok před cílem, když Rukbat vyrostl z pouhé jiskry ve třpyt v temnotách vesmíru, se Benden z ničeho nic změnil. Najednou pro ni neměl ani chvilku času. No, uvidí, co je Avril Bitrová zač. A pak už bude pozdě.

Tenkrát na Zemi, když pominulo vzrušení z války s Nathii, vypadala myšlenka kolonizace jako dobrý nápad. S výjimkou Kentauru Jedna, který, jak všichni věděli, byl ovládán Předními Rody a zakládajícími společnostmi, nebylo lepší varianty než žít na Zemi nebo hnít při práci obchodníka s nějakým haraburdím. Pohrávala si dokonce s výzvou navigovat těžařské lodě v rámci jednotlivých pásem, dokud neexplodoval Roosevelt Dome. Stalo se to bez zjevného důvodu a o život přišli všichni až na hrstku z deseti tisíc obyvatel. Šance vládnout novému světu ji přitahovala. Za ty roky získala dost zkušeností s psychologií, aby věděla, jak se ovládat a co odpovídat na hloupé otázky, které měly odlišit pravdu od lži. A tak se dostala jako astronavigátorka na výpravu na Pern.

Ale protože se jí nepodařilo ukořistit Paula Bendena, pravděpodobného pernského vůdce - podle jejích odhadů skvělý admirál zastíní neslanou nemastnou Emily Bollovou, až přistanou na Pernu - rozhodla se, že prožít zbytek života v neznámu na konci Mléčné dráhy by bylo nesnesitelné. Nakonec, je kompetentní astronavigátorka. S lodí, mapami a kontejnerem pro hluboký spánek se dokáže dostat na nějakou jinou civilizovanou a kultivovanou planetu, která by vyhovovala životnímu stylu, po kterém toužila.

Se Stevem Kimmerem si začala zčásti proto, aby zmírnila bolest ze ztráty Paula Bendena. Když si všimla, že se o ni pokouší Bart Lemos, kdykoli je Stev ve službě, začala svádět i jeho. Jednoho večera se ke skupině spolu s několika dalšími připojil Nabhi Nabol. Bart a Nabhi byli piloti, každý s užitečnou další specializací: Bart s těžbou a Nabhi s počítači. Stev byl strojní inženýr a disponoval záhadnou schop-

ností rozpoznat poruchy počítačů a přerovnat jejich čipy tak, že dokázaly vykonat dvojnásob práce, pro kterou byly určeny.

Plán už se jí v hlavě rýsoval, dala tedy dohromady vhodné přátele. Většina z nich byli kontrahenti stejně jako ona nebo drobní nájemci, kteří si začali připadat, že byli při rozdělování ukráceni. Kdesi ve skrytu duše hlodala Avril myšlenka, že by bylo zábavné zjistit, jestli by dokázala podnítit vhodný odpor, který by svrhl jejich dobrotivé vůdce. Pak by vládla Pernu sama, namísto z pozice manželky Paula Bendena. Ale to by chtělo vyčkat na příznivou chvíli, až bude kolonie usazena a propuknou problémy.

Kromě menších překážek se doposud nevyskytla žádná obtíž, která by posloužila jejímu účelu. Všichni byli moc zaměstnaní pobíháním, usazováním se, chováním hospodářského zvířectva, štvaním se sem a tam a pečováním o své domy. Pohrdala kolonisty za to, že jsou tak nadšeni strašidelně prázdnou pustou krajinou tohoto světa s jeho hlučnou zvířenou a tisícovkami tvorů, kteří se plazili, vrtěli či létali. Na celé planetě nebylo slušné užitečné domorodé zvíře, a ji už unavovalo jíst ryby nebo werýse, kteří někdy chutnali spíš jako ryba než jako tvor, který už moře opustil. Dokonce i dovezené maso z kontejnerů by bylo lepší.

Její rozhodnutí opustit tento ubohý zapadlý svět stále více sílilo. Ale opustí ho stylově, a ostatní ať jdou k čertu.

Stev Kimmer byl pro tento únik nepostradatelný. Ze součástí, které „nalezl" na *Jokohamě*, pro ni zkonstruoval rádiový maják; bez této základní součásti výbavy by její plán byl k ničemu. Kimmera bude také potřebovat, až si bude chtít přivlastnit kapitánovu loď.

Ještě důležitější byla jeho ochota zapojit se do jejího plánu na získání správných částí ostrova v naději na získání drahokamů, o nichž věděla, že tam jsou. Bába Shavva zanechala svému poslednímu potomkovi dědictví, které se musí využít.

Kimmer si vyžádal na sedm dní kluzák pro zcela legitimní hledání půdy. Předpokládalo se, že bude hledat na jižním kontinentě. Coby veterán války s Nathii měl dvojnásobný příděl půdy než Avril. Nikdy se nesmířila s faktem, že nájemci měli dostat více než kterýkoli kontrahent, včetně jí samotné, astronavigátorky, která je bezpečně dovedla na tohle ubohé místo.

K čertu s Munsonem a Alhinwou. Měli jí říct, kde vykopali ten tyrkys. Pern byl panenský svět s množstvím kovů a minerálů, dosud nedotčený lajdáckými prospektory a chtivými obchodníky. Byl tu dostatek pro každého. Tam na těch kultivovaných světech by po jakémkoli velkém a dobře vybarveném kusu tohoto nebesky modrého kamene chňapli lační sběratelé - čím vyšší cena, tím žádanější!

A proč se o tom nedoslechla od Nabhiho? Podezírala ho, že se snad pokouší o vlastní plán, namísto co by se řídil tím jejím. Měla si všimnout dřív, jak je nevyzpytatelný. Stejně jako ona sama. Při jejich případném dlouhém letu by velela ona, protože je astronavigátorka a Nabhi nemá zkušenosti, aby se dostal domů sám. On by ji potřeboval, ale ona jeho ne - pokud by nechtěla. Nabol se nehodil tak docela pro její účely jako Kimmer, ale v nouzi by stačil.

Už téměř překonala vzdálenost mezi kontinentem a ostrovem a viděla vlny, jak bičují žulovou skálu. Stočila se doleva a pátrala po přirozeném přístavu, kde si dávno mrtvý tým kdysi udělal tábor. Řekla Kimmerovi, že se tu setkají. Cítila se lépe na místě, kde už někdo byl. Nemohla vystát nekonečné řeči těch pitomých kolonistů o tom, jak něco viděli jako „první", nebo někam vstoupili jako „první", či to jejich dohadování, které dominovalo hovorům kolem ohně večer co večer. Zkurvené Drakeovo jezero! Pitomá prdel! Blbý hráč gravitybalu!

Spatřila dva výběžky skály, které tvořily vlnolamy zhruba oválného přirozeného přístavu, a upravila kurz. Kimmer mohl jen tak pro každý případ kluzák skrýt... Vzpamatovala se a zasupěla kyselým pobavením. Jako by někdo na tomhletom svatouškovském světě někoho prověřoval! „Tady jsme si všichni rovni." Naši chrabří a vznešení vůdcové to tak nařídili. Stejná práva na pernské bohatství. Jen se vsaďme. Jen co seberu svůj podíl, dřív než kdokoli jiný, otřepu si špínu téhle planety z bot!

Právě když míjela vlnolam, uviděla na pravé straně pod bujným porostem nad písčitým pobřežím záblesk kovu. Poblíž se kouřilo z Kimmerova ohýnku. Přistála se svým kluzákem poblíž jeho.

„Měla jsi s tímhle místem pravdu, kotě," pozdravil ji, zvedl vítězně pěst a zatřásl jí. „Dostal jsem se sem včera odpoledne, celou cestu vítr v zádech. A koukej, co jsem našel jako první!"

„Ukaž," řekla, lačností celá bez dechu, i když se jí vůbec nelíbily jeho předvídané sólové průzkumy.

Široce se usmál a pomalu otevřel pěst. Nechal ruku klesnout, aby viděla velký šedý kámen, který třímal. Její horlivost vystřídalo zklamání, dokud kamenem mírně nepootočil. Zachytila nezaměnitelný zelený lesk, na jednom konci napůl skrytý.

„Kurva!" Chňapla kámen a namířila ho ke slunci, které už stoupalo nad oceán. Naslinila si prst a otřela zelený lesk.

„Našel jsem taky tohle," řekl Kimmer.

Vzhlédla a spatřila, jak drží téměř krychlový zelený kámen velikosti lžíce, s drsnými hranami v místech, kde byl vypáčen z vápencového lůžka.

Téměř odhodila kámen i s jeho stále skrytým pokladem v lačné touze vzít od něj hrubý smaragd. Přidržela ho proti slunci, uviděla kaz, ale jasná temně zelená barva byla dokonalá. Potěžkala ho v ruce. No, to bude dobrých třicet čtyřicet karátů. Když ho šikovný brusič uřízne za kazem, bude to patnáctikarátový drahokam. A je-li tohle jenom vzorek... Nadchla ji myšlenka vyučit se jako brusič diamantů a pocvičit se na tomhle nádherném skvostu.

„Kde?" chtěla vědět, sotva dýchala napětím.

„Tamhle." Napůl se obrátil a ukázal do husté vegetace. „Je jich tam plná jeskyně, jsou zapuštěné ve skále."

„Tys tam prostě jenom přišel a ono to na tebe zamrkalo?" Přinutila se mluvit lehce a pobaveně a souhlasně se usmívala do jeho zářící tváře. Vypadal tak zatraceně spokojený sám se sebou. Dále se usmívala, ale se zaťatými zuby.

„Mám tu pro tebe *klah*," řekl a ukázal k ohni, kde postavil rožeň a kámen na ochranu kotlíku.

„Tu nechutnost," prohlásila. Trpěla závislostí pilotů na silné kávě. Poslední se servírovala na tom patetickém mejdanu na Díkůvzdání - a vylila se, když to zemětřesení shodilo nádoby z podstavců. Poslední káva ze Země nebyla vypita, ale vsákla se do pernského bláta.

„No, když to dost osladíš, není to vůbec špatný." Nalil jí šálek, i když neřekla, zda vůbec chce. „Říkají, že to má tolik kofeinu jako kafe nebo čaj. Fígl je v tom, vysušit pořádně kůru, než se rozemele a namočí."

Osladil šálek a podal jí ho v očekávání, že bude vděčná za jeho péči. Nemohla si dovolit znepřátelit si ho, i když mluvil odporně jako malý dobrý kolonista, vážící si prima koloniálních náhražek.

„Promiň, Steve," řekla s omluvným úsměvem a vzala si šálek. „To jsou nervy, takhle brzo ráno. Fakt mi chybí kafe."

Pokrčil rameny. „Nebude nám chybět dlouho, co?"

Stále se usmívala, přemýšlela, jestli si uvědomuje, jak hloupě mluví. Pak se vážně napomenula. Kdyby byla opatrnější s Paulem, mohla být první dámou na Pernu. *Co* jen udělala špatně? Byla by přísahala, že si dokáže jeho zájem udržet. Všechno šlo perfektně až do té chvíle, kdy vstoupili do systému Rukbat. Pak se choval, jako by pro něj víc neexistovala. A já je sem přitom dostala!

„Avril?"

Netrpělivost v hlase Steva Kimmera ji vrátila do současnosti. „Pardon!" omluvila se.

„*Řekl jsem*, že už mám nachystané jídlo na celý den, takže až budeš hotová, můžeme vyrazit."

Naklonila šálek a dívala se, jak tmavá tekutina potřísnila bílý písek. Zakomíhala šálkem, aby vylila poslední kapky, a postavila ho k ohni dnem vzhůru jako malý dobrý kolonista. Zvedla se a zářivě se usmála na Kimmera. „Tak jdem!"

Část druhá

Vlákna

==========

4. 5. 08 Pern

Po téměř osmi letech blízkého soužití s dráčky si na ně lidé už tak zvykli, že nevěnovali jejich chování zvláštní pozornost. Ti, kdo zaznamenali jejich nezvyklé dovádění, si pomysleli, že dráčci jen hrají nějakou novou hru, protože v zábavách byli nesmírně vynalézaví. Později si lidé vzpomněli, že se dráčkové pokoušeli zahnat stáda zvířat zpět do stájí. Námořníci si pak také uvědomili, že se delfíni Bessie, Lottie a Maxmilian svým lidským kamarádům pokoušeli naléhavě vysvětlit, proč místní mořská fauna se tak rychle přesunuje na východ za zdrojem potravy.

Sabra Ongolová-Steinová si myslela, že Fancy, rodinný dráček, zaútočil na jejího tříletého syna, když ten si hrál na dvorku jejich domu na Evropském náměstí. Malý zlatý dráček popadl Shuvina za košili a pokoušel se ho odvléci od hromady písku a od jeho oblíbeného nákladního autíčka. Sotva Sabra vzala chlapce do náruče a odehnala Fancy, dráček se vznášel nad ní a pípal úlevou. Bylo to samozřejmě podivné chování, ale přestože měl Shuvin roztrženou košili, neobjevila mu Sabra na kůži žádné stopy dráčkových drápů. Chlapec ani nezabrečel. Jen se chtěl vrátit ke svému autu, ale Sabra ho chtěla převléci.

K jejímu naprostému překvapení se Fancy pokusila vlétnout za nimi do domu, ale Sabra včas zavřela dveře. Opřela se o ně a snažila se popadnout dech. Přitom si při pohledu zadním oknem povšimla, že ostatní dráčkové se chovají navýsost podivně. Jaksi ji uklidňovalo, že ještě nikdy neslyšela, že by dráčkové někdy někoho *zranili*, ani v zápalu páření. O to zřejmě teď nešlo, protože zelení poletovali stejně divoce jako dráčci jiných barev. Zelení se vždycky drželi stranou,

když se pářili zlatí dráčkové. A pro Fancy teď navíc nebyla vhodná doba k páření.

Sabra vyměnila Shuvinovi košili, obratně zvládla chlapcovy protesty a přitom si uvědomila, že křik, který proniká silnými plastikovými stěnami domku, zní opravdu vyděšeně. Sabra znala obvyklé dračí zvuky stejně jako kdokoli jiný na Přistání. Z čeho jen mohou být polekaní?

Ten velký létající tvor - zřejmě obří werýs - který byl občas pozorován, jak se vznáší poblíž Západních hor, by asi nezabloudil tak daleko na východ. A jaké jiné nebezpečí tu může být za tak krásného předjarního jitra? Šedivý mrak daleko na horizontu napovídal, že později bude pršet, ale to bude jen dobře pro úrodu, která na obilních lánech už vyrážela výhonky. Možná by měla sundat prádlo ze šňůry. Někdy jí chyběla možnost zmáčknout knoflík, který tam na Zemi vylučoval dřinu jednotvárných domácích prací. Rada bohužel nikdy nerozhodla, že by domácí práce měli vykonávat jako trest ti, kdo nějakým způsobem porušili zákony. Přetáhla Shuvinovi košili přes kalhoty a chlapec jí vlepil vlhkou něžnou pusinku.

„A co moje autíčko, mami? Dáš mi ho?"

Při jeho toužebné otázce si najednou uvědomila to ticho, nepřítomnost obvyklé radostné kakofonie dračího zpěvu, který byl neustále v pozadí každodenního života na Přistání a téměř v každém lidském sídle na jižním kontinentu. To absolutní ticho bylo hrůzyplné. Polekaně zadržela Shuvina, který chtěl hned vyrazit veň hrát si na písku. Vyhlédla ze zadního okna a pak kukátkem za sebou. Dráčci nebyli nikde v dohledu. Dokonce ani na domku Betty Musgraveové-Blakeové, kde bylo obvyklé porodní shromáždění. Betty čekala druhé dítě a Sabra zahlédla Basila, porodníka, jak přichází s Gretou, velmi schopnou zaučující se porodní asistentkou.

Kde jsou dráčkové? Žádný porod nikdy nezmeškali.

I když život běžel už obvyklým tempem, stále se očekávalo, že cokoli neobvyklého každý nahlásí. Zkusila Ongolovo číslo na komunikátoru, ale bylo obsazeno. Zatímco se zabývala mikrotelefonem, Shuvin dosáhl umouněnou rukou na kliku dveří a otevřel si je. Přes rameno se přitom rošťácky zašklebil na matku, jak to zvládl. Souhlas-

ně se usmála a vyťukávala Bayino číslo. Zooložka možná bude vědět, co se to děje s jejími oblíbenými tvory.

Daleko na východ a kousek jižněji od Přistání lovili Sean a Sorka werýse na neděli. Jak se sídla lidí rozšiřovala, museli se lovci vydávat dál do krajiny.

„Ani se nepokoušejí lovit, Sorko," řekl Sean zamračeně. „Už od rána se jenom dohadují. Cvoci." Zahrozil svalnatou snědou paží směrem ke svým osmi dráčkům. „Připravte se, vy okřídlené potvory! Jsme tu, abysme lovili!"

Nevšímali si ho. Jeho veteráni hnědáci se podle všeho hádali s dráčky upravenými mentasyntézou, nejzlostněji se Seanovou královnou Blazer. To bylo podivné: Blazer, geneticky vylepšená metodami Bay Harkenonové, se obvykle těšila poslušnosti, kterou dráčci méně významných barev vzdávali plodným zlatým samicím.

„Moji to dělají taky," řekla Sorka a pokývala hlavou, když se jejích pět dráčků přidalo k Seanovým. „Ach, sakra, blíží se k nám!" Popustila otěže a chtěla sevřít svou hnědku pevněji nohama, ale nechala toho, když viděla, jak Sean obrací Cricketa směrem k přilétajícím dráčkům, ruku velitelsky zvednutou. Ještě víc ji překvapilo, že se dráčkové seřadili do útočné formace a jejich křik vyjadřoval nezměrnou hrůzu a blížící se nebezpečí.

„Nebezpečí? Kde?" Sean se s Cricketem otočil kolem dokola, což byl trik, který se Sorce nikdy nepovedlo Doove naučit i přes Seanovu pomoc a její nekonečnou trpělivost. Pátral po nebi. Zarazil Cricketa, když náhle všichni dráčkové obrátili hlavy k východu.

Blazer mu přistála na rameni, obtočila mu ocas kolem krku a levé paže a zaječela na ostatní. Seana udivilo jejich vzájemné působení, které cítil. Královna, která přijímá rozkazy od hnědáků? Ale její stále vzrůstající obavy ho zneklidnily.

„Přistání je v nebezpečí?" zeptal se. „Najít nějaký úkryt?"

Jakmile Sean promluvil, porozuměla i Sorka, co se jí její bronzáci pokoušejí sdělit. Sean vždy rychleji četl myšlenky svých ochočených dráčků, zvláště Blazer, které byly nejlogičtější. Sorka si často přála

zlatou samičku, ale své bronzáky a hnědáky milovala příliš na to, aby si stěžovala.

„Taky mi to všichni říkají," řekla Sorka, když ji jejích pět dráčků začalo potahovat za koženou vestu. Nosila ji na lov, zatímco Sean se vydával lovit do pasu nahý. Kožená vesta bez rukávů jí jednak zpevňovala ňadra a jednak chránila před pařáty dráčků. Bronzový Emmett se usadil na hlavě Doove, sevřel jí jedno ucho, zanořil drápky do hřívy nad čelem a pokoušel se obrátit jí hlavu.

„Něco velkého, něco nebezpečného, úkryt!" řekl Sean a vrtěl hlavou. „Je to jenom bouřka, vy troubové. Podívejte se, akorát mrak!"

Sorka se podívala na východ a zamračila se. Byli na plošině dost vysoko, aby mohli zahlédnout moře.

„To jsou ale divné mraky, Seane. Nikdy jsem nic takového neviděla. Vypadají spíš jako, sněhová mračna, co jsme mívali v Irsku."

Sean se zaškaredil a přiměl stiskem nohou Cricketa, který se mezitím na dračí naléhání dal do běhu, aby přešel do pomalého klusu. Cricket poslušně zpomalil, ale bylo jasné, že se rozběhne tryskem, jakmile mu Sean dá povel. Teď jen zafrkal a oči se mu zaleskly bolestí. Stejně tak Doove, kterou jako by poháněla Emmettova podivná naléhavost.

„Tady nesněží, Sorko, ale s tou barvou a tvarem máš pravdu. Doprčic, jestli z nich prší nebo co, je to sakra skoro vidět. Tady déšť přece nebývá takový."

Duke a Seanovi dva hnědáci to teď zahlédli a vyjekli v zoufalém strachu a hrůze. Blazer zatroubila divoký rozkaz. Pak už si Sorka se Seanem uvědomovali jen to, jak jsou oba jejich koně přinuceni dobře mířenými ranami draků do hýždí k zbrklému úprku směrem na sever a na západ. Uzda, nohy, sedlo ani hlas neměly na oba bolestí šílené koně žádný účinek, neboť kdykoli se pokusili uposlechnout jezdce, dostali další ránu od ostražitých dráčků.

„Co se s nima stalo?" křičel Sean a tahal za ohlávku upletenou z provázků, kterou používal místo udidla v Cricketově měkké tlamě. „Zpřelámu mu kosti, přísahám."

„Ne, Seane," zakřičela Sorka, v trysku zabořená do koňské hřívy. „Duke se toho mraku hrozí. A všichni moji taky. Jinak by koně nikdy nezranili! Jen blázen by si toho nevšímal."

„Jako kdybysme mohli!"

Koně zbrkle pádili dolů do rokle. Sean musel vynaložit všechno své jezdecké umění, aby se na Cricketovi udržel, ale to již v duchu zaznamenal, jak se Blazer ulevilo, že se jí podařilo přimět je k cestě do bezpečí.

„Do bezpečí před čím?" zavrčel divoce. Nenáviděl ten pocit, že nedokáže ovládnout zvíře, které ho sedm let bezvýhradně poslouchalo, zvíře, o němž si myslel, že mu rozumí lépe než kdokoli jiný na celé planetě.

Střemhlavý úprk pokračoval, i když Sean cítil, jak jeho šedý kůň, jinak ve formě, začíná být unavený. Draci hnali koně dál, přímo k jednomu z jezírek, kterých tu bylo hodně.

„Proč nás ženou k vodě, Seane?" zakřičela Sorka a přitáhla své klisně uzdu. Když Doove ochotně zpomalila, Duke a další dva bronzáci vykřikli na protest a znovu ji začali zběsile klovat do krvácející zadnice.

Klisna bolestí zaržála a s očima plnýma hrůzy skočila do vody, přičemž málem ztratila jezdkyni. Hřebec, sužovaný bolestivými údery drápů Seanových dráčků, se téměř současně ponořil vedle ní.

Jezírko, sbírající vodu z okolních kopců, bylo tady hluboké. Koně brzy začali plavat, neúprosně hnáni dráčky směrem ke skalnímu převisu na protější straně. Sean a Sorka se na té plošině často slunili; rádi z vysokého převisu skákali do hluboké vody, kde se pak potápěli.

„K té plošině? Chtějí nás dostat *pod ni?* Voda je tam zatraceně hluboká."

„Ale proč?" zeptala se Sorka. „Vždyť bude jen pršet." Plavala vedle Doove, rukou se přidržovala hrušky sedla, druhou svírala otěže a nechala klisnu, aby ji táhla kupředu. „Kam všichni zmizeli?"

Sean, který plaval vedle Cricketa, se otočil na bok a ohlédl se zpátky. Vyvalil oči. „To není *déšť!* Dělej, plav, Sorko! Plav pod tu skálu!"

Rychle se ohlédla přes rameno a spatřila, co jinak chladnokrevného mladíka vyděsilo. Hrůza propůjčila jejím rukám sílu; škubala za otěže a poháněla Doove k většímu úsilí. Už byli téměř pod převisem, na dosah toho skrovného bezpečí, které poskytoval před syčícím stří-

brným vodopádem, zlověstně se snášejícím na lesy, které právě opustili.

„Kde jsou draci?" vyjekla Sorka, když dorazila do krytu pod převisem. Táhla Doove a pokoušela se ji dostat k sobě.

„Ti jsou určitě ve větším bezpečí!" odsekl Sean s hořkým vztekem a nutil Cricketa, aby i on se skryl pod převisem. Nad hladinou tu byl úkryt jen pro koňské hlavy, nikoli pro mlátící kopyta.

Najednou se oba koně přestali svým pánům bránit a začali tlačit Seana a Sorku na vnitřní stěnu skály. V čiré hrůze přitom řehtali.

„Nohy nahoru, Sorko! Opři se nohama o stěnu!" zařval Sean a předvedl to.

Pak uslyšeli syčení ve vodě. Vyhlédli přes hlavy vyděšených koní a uviděli dlouhá tenká vlákna, nořící se do vody. Hladina jezera se v tu chvíli rozvířila, jako by byla bičována ploutvemi tisíců třoucích se střevlí.

„Páni! Podívej se!" Sean vzrušeně ukázal na malý ohnivý jazyk těsně nad hladinou jezera, který spálil velkou změť Vláken, ještě než přistála ve vodě.

„Támhle taky!" řekla Sorka a pak už uslyšeli vzrušený, ale zároveň jásavý zvuk dráčků. Natlačení pod převisem jen tu a tam letmo zahlédli dráčky a jejich neočekávané plameny.

Sorka si najednou vzpomněla na ten den kdysi dávno, kdy byla poprvé svědkem toho, jak dráčkové chránili hejno drůbeže. Tehdy si byla jistá, že Duke útočil na werýse plamenem. „Já už jsem to jednou viděla, Seane," řekla Sorka, natáhla se po něm, aby si jí všiml, a prsty jí sjely po jeho mokrém rameni. „Oni nějak chrlí oheň. Možná proto mají ten druhý žaludek."

„No, to jsem rád, že nebyli zbabělci," zamručel Sean a opatrně se sunul k okraji. „Ne," řekl s úlevou a zhluboka si oddechl. „Rozhodně nejsou zbabělci. Pocem, Sorko."

Sorka s obavami pohlédla na Doove a přitáhla se k Seanovi. Překvapením vykřikla. Jejich letka dráčků se rozrostla o spoustu dalších. Maličcí bojovníci jako by se střídali v náletech na hrůzný příval, zášlehy jejich plamenů spalovaly tu hrůzu na uhel, který padal na hladinu jezera a tam ho hltala rychlá rybí ústa.

„Koukej, Sorko, ti dráčci chrání tenhle převis."

Sorka viděla, jak nebezpečný déšť padá bez překážek do jezera po obou stranách dračí ohnivé zóny.

„Seane, podívej se, co to dělá s keři!" Ukázala na břeh. Pásy hustých křovin, kterými sotva před několika chvilkami stěží projížděli, už nebyly vidět. Pokrývala je svíjející se masa těch „věcí", které jako by se zvětšovaly, zatímco je pozorovali.

Sorka ucítila, jak se jí zvedá žaludek, a jen s největším soustředěním v něm dokázala udržet snídani. Sean zesinal. Ruce, kterými rytmicky pohyboval, aby se udržel na vodě, měl zaťaté v pěsti.

„To se sakra nedivím, že ti draci měli strach." Plácl v zoufalé bezmocnosti pěstmi do vody, až se rozvlnila. Najednou se objevil Sorčin Duke, držel se ve vzduchu zvenčí převisu právě před nimi a nakukoval dovnitř. Vydal jen kratičký uklidňující skřek a pak jim náhle zmizel. „No teda," řekl Sean. „Kdybych byl Pol Nietro, řek bych, že to okamžitý zmizení je nejlepší obranný mechanismus, který se kdy u jakého tvora mohl rozvinout." Z převisu se smeklo dlouhé Vlákno a na chvíli jim viselo před vyděšenýma očima, než ho sežehl plamen.

Sean znechuceně spláchl vodou zbytky plovoucího prášku od sebe a Sorky. Zrychlený dech koní za nimi jim prozradil, jak zvířata trpí.

„Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Sean, pohladil Cricketa po hlavě a konejšivě ho pohladil. „Jak dlouho?"

„To *není* páření," řekla Bay, když jí Sabra zavolala, „a je to naprosto iracionální chování." V duchu probírala všechno, co věděla a vysledovala ohledně draků, a přitom stále vyhlížela z okna. Jak viděla, z parkoviště poblíž meteorologické věže se zvedl kluzák a namířil si to plnou rychlostí k bouřce. „Proberu záznamy o jejich chování a promluvím s Polem. Zavolám ti. Opravdu je to naprosto něco výjimečného."

Pol pracoval za domem na záhonech se zeleninou. Viděl ji, jak přichází, a radostně jí zamával, posunul si čepici se štítkem z čela a otřel si ho. Zahradní půda byla pečlivě obohacována a zlepšována nejrůznějšími pozemskými brouky a červy, kteří ji provzdušňovali se stejnou radostí na Pernu jako na Zemi a rozmnožovali řady místních

pomalejších druhů. Bay viděla, jak se Pol zastavil s rukou na čele a rozhlížel se kolem; dohadovala se, že si teprve teď všiml nepřítomnosti dráčků. „Kam všichni zmizeli?" Zahleděl se směrem k jiným obytným blokům a k Bettyině prázdné střeše. „To bylo nějak najednou, ne?"

„Právě volala Sabra. Říkala, že jejich Fancy zřejmě napadla malého Shuvina. Bezdůvodně, ale nepoškrábala ho. A pak prý se snažila dostat se k nim do domu. Sabra říkala, že přitom vydávala vyděšené zvuky."

Pol zvedl překvapeně obočí. Dál si otíral čelo a pak přejel i pásek čepice, než si ji znovu nasadil. Rozhlížel se kolem, opřený o motyku. A v té chvíli spatřil šedé mraky.

„To se mi nelíbí, lásko," řekl. „Na chvilku toho nechám, než se to přežene." Usmál se na ni. „Mezitím se podíváme na tvé poznámky o upravených dracích. Fancy je přece upravená, ne původní."

Najednou bylo ve vzduchu kolem nich plno křičících, ječících, troubících a velice vystrašených dráčků.

„Kde jenom byli, ti malí darebáci?" zajímalo Pola, popadl čepici a zuřivě si jí začal mávat před obličejem. „Fuj! Oni smrdí!"

Bay si zacpala nos a pospíchala do domu. „Opravdu smrdí. Sírou."

Od kroužících stovek dráčků se jich oddělila šestice, slétla těsně k Bay a Polovi a za nepředstavitelného vřískotu jim nalétávala na záda a vrážela do nich.

„Myslím, že nás ženou do domu, Pole," řekla Bay. Sotvaže se zastavila, aby prozkoumala to podivné chování, chňapla ji královna za jeden pramen vlasů a dva bronzáci za cíp blůzy a táhli ji kupředu. Křičeli ještě zběsileji.

„Určitě máš pravdu. A s ostatními to dělají taky."

„Nikdy jsem neviděla tolik dráčků. Normálně jich tu tolik nebývá," pokračovala Bay a dala se do těžkopádného klopýtavého klusu. „Většina z nich jsou divocí! Podívej se, o kolik menší jsou některé královny. A převaha zelených. Fascinující."

„To je opravdu něco mimořádného," poznamenal Pol, lehce pobaven nad tím, že dráčkové, kteří byli jejich přáteli, vlétli do domu a společně se snažili zavřít za lidmi dveře. „Pozoruhodné."

Bay si už sedala k počítači. „Zjevně je tu něco, co ohrožuje nás stejně jako je."

„Mohli by se už ale usadit," řekl Pol. Jejich dráčkové poletovali po pokoji, vlétli i do ložnice, do koupelny a dokonce i do přístavku, ze kterého měli oba vědci malou, ale dobře vybavenou domácí laboratoř. „To už je trochu moc. Bay, řekni své královně, ať se usadí, a ostatní to udělají po ní."

„Řekni jí to sám, Pole, otvírám program chování. Poslechne tě stejně jako mě."

Pol se pokusil přemluvit Mariah, aby mu přistála na paži. Ale ve chvíli, kdy se ho jen dotkla, okamžitě zase vzlétla a ostatní za ní. Nevšímala si ani lahůdky v podobě své oblíbené ryby. Pol nechal dráčky být. Vyhlédl z okna, jestli ostatní lidé čelí stejné hysterii, a spatřil, že kolem je liduprázdno. Viděl oblaka prachu nad stájemi a temné skvrny dráčků, pokoušejících se zahnat zvířata. Slyšel i vzdálený řev vyděšené zvěře.

„Mělo by tu být nějaké vysvětlení," zabručel a zahleděl se Bay přes rameno na obrazovku. „Proboha, podívej se na Bettyin dům!" Ukázal nad monitor z okna směrem k budově obsypané dráčky. „Můj bože, neměl bych jim zavolat, jestli nepotřebují pomoc?"

Jakmile se natáhl ke klice, Mariah vztekle vyvřískla, slétla k jeho ruce a odstrčila ji, přičemž ho poškrábala.

„Nechoď tam, Pole! Nechoď ven, Pole! Podívej se!"

Bay ztuhla, neschopná se zvednout ze židle, ve tváři výraz naprostého zděšení. Pol ji ochranářsky objal kolem ramen a v tu chvíli oba uslyšeli svist hrůzného deště, který se snesl na Přistání. Viděli, jak jednotlivé dlouhé „kapky" dopadají na povrch země, někdy se setkávají jen s prachem, jindy se svíjejí na keřích a trávě, které pod nimi mizely. Zůstaly jen nafouklé, slimákům podobné „útvary", které rychle napadaly cokoli zeleného, co jim stálo v cestě. Polova krásně rašící zahrada se proměnila v pustinu se svíjejícími se šedavými útvary, nafukujícími se bleskově po každé další hostině.

Mariah vydala chraptivý výkřik a zmizela z domu. Ostatních pět dráčků ji okamžitě následovalo.

„Nevěřím svým očím," zašeptal překvapeně Pol. „Teleportují se v celých hejnech, spíše ve formacích. Takže telekineze se u nich vyvinula za účelem přežití. Hm."

Příšerný déšť postoupil, rozséval za sebou své břímě a neúprosně padal přes Polův dvůr, úhledně vydlážděný kameny, směrem k domu.

„Kámen nezničí," poznamenal Pol s objektivitou vědce. „Doufám, že naši silikonovou střechu taky ne."

„Ti draci disponují ještě spoustou dovedností, které jsme zatím neobjevili, milý Pole," řekla Bay hrdě a ukázala ven.

Jejich dráčkové tam létali nahoru dolů a chrlili oheň, aby spálili útočné organismy dřív, než spadnou na dům. „Byl bych spokojenější, kdybych věděl, že ty věci neproniknou plastem," opakoval Pol s mírnou hrůzou v hlase a vzhlédl k neprůhledné střeše. V pudu sebezáchovy sebou cukl a schoulil se, když uslyšel klouzavý dopad, pak další a nato uviděl krátký záblesk plamene oproti tmavému materiálu střechy.

„No, to je úleva," řekl a narovnal se.

„Padaly na střechu, dokud je dráčkové, díkybohu, nespálili." Bay se podívala z okna, obráceného k domu Betty Musgraveové-Blakeové. „Panebože! Podívej se na tohle!"

Celý dům jako by se choulil pod ohnivými kruhy a proudy jako pod deštníkem. Dráčkové se s divokou úporností snažili, aby ani jediná kapka podivného deště nezasáhla dům rodící ženy.

Pol duchapřítomně sebral ze změti věcí na poličce dalekohled. Namířil ho na pole a veterinární budovy. „Jsem zvědavý, jestli ochrání náš dobytek. Je tam moc zvířat na to, aby se všechna dostala bezpečně pod střechu. Ale vypadá to, že se tam dráčci nahromadili."

Pol a Bay, kterým velice záleželo na bezpečí stád a hejn, která pomáhali vytvořit, se střídali u dalekohledu. Bay najednou nechala ruku s dalekohledem poklesnout, zachvěla se a beze slova ho podala Polovi. Šokoval ji pohled na krávu, která se v několika vteřinách proměnila v kostru pokrytou masou svíjejících se Vláken. Pol si upravil ohnisko, zděšeně zasténal a ruce s dalekohledem mu klesly.

„Jsou vražedná. Nenasytná, neukojitelná. Zdá se, že polykají všechno, co je organického původu," zabručel. Zhluboka a odhodlaně se nadechl a znovu pozvedl dalekohled. „A bohužel, podle známek na

střechách některých těch domů, co jsme postavili první, tak umělé hmoty vzniklé na bázi uhlíku taky."

„Ach miláčku. To je hrozné. Mohl by to být místní úkaz?" zeptala se Bay stále se ještě chvějícím hlasem. „Ve vegetaci byly ty podivné kruhy, ty, které byly v té původní průzkumné zprávě..." Odvrátila se od té hrůzy, usedla ke klávesnici, uzavřela soubor a začala otevírat další.

„Doufám, že nikdo není takový blázen, aby šel ven pro těch pár krav a ovcí," řekl Pol ostře. „Doufám, že dostali všechny koně do bezpečí. Ta nová rasa je opravdu slibná. Byla by to velká rána, kdychom ji ztratili, navíc tak hrozným způsobem."

Teprve teď začala najednou houkat siréna na meteorologické věži.

„Trošku s křížkem po funuse, kamaráde," řekl Pol a zaostřil dalekohled na věž. Viděl tam Ongolu, jak si na tváři přidržuje nějaký hadr. Kluzák, který se vydal prozkoumat bouřku, byl zaparkován blízko vchodu věže. Pol hádal, že se Ongola pravděpodobně vrhl z kluzáku přímo do dveří.

„Ne, ten zvuk varuje a vysílá zprávu," řekla Bay nepřítomně s prsty poletujícími nad klávesami.

„Aha, zapomněl jsem. Dost lidí se dneska ráno vydalo na lov."

Bayiny rychlé prsty se zarazily, pomalu se obrátila v otočné židli a s popelavou tváří hleděla na Pola.

„Miláčku, teď už má dráčky tolik lidí, a přinejmenším jednoho z těch chytřejších, které jsi upravila." Přešel k ní a na uklidnění ji pohladil po vlasech. „Vykonali prvotřídní práci, když nás varovali a ochraňovali. Jé! Poslouchej!"

Bylo to nepochybně jásavé cvrlikání dráčků, které vždy zvěstovalo narození. Přes strašlivou pohromu, která právě Pern postihla, začal se tu nový život. Uvítání však nepřekáželo ochranné ohnivé síti kolem domku.

„Ubohé dítě! Narodit se teď!" naříkala Bay. Baculaté tváře měla stažené bolestí, oči zapadlé.

Bez ohledu na bodání v levé tváři tiskl Ongola tlačítko sirény, i když se pustil do volání jiným stanicím sítě.

„Mayday! Mayday! Mayday na Přistání! Ukryjte se! Vezměte zvířectvo pod střechu! Extrémní nebezpečí. Ukryjte všechno živé." Otřásl se při vzpomínce na hrůzný pohled na dvě vzpurné ovce, v okamžiku sežrané tou padající hrůzou. „Ukryjte se pod skály, pod kov, pod vodu! Smrtelné nebezpečí! Smrtelné nebezpečí! Ukryjte se! Přistání hlásí mayday! Přistání hlásí mayday! Přistání hlásí mayday!" Jako interpunkce těch stručných vět mu z hlavy a krku odkapávaly kapky krve. „Nepřirozený mrak. Smrtící déšť. Přistání hlásí mayday! Ukryjte se! Mayday! Mayday!"

Přes padající Vlákna byl jeho dům vidět jen stěží, ale nad ostatními domy na Přistání, kde ještě někdo bydlel, mohl pozorovat výšlehy plamene. Zaznamenal ohromující skutečnost, že tisíce dráčků se tu shromáždily, aby pomohly svým lidským přátelům, všiml si silného plamenného krytu nad domem Betty Musgraveové-Blakeové, tisíců dráčků kroužících nad veterinárními budovami a pastvinami a vzpomněl si, že se Fancy předtím pokusila vletět do okna, u nějž po hlídce seděl. Najednou si uvědomil, že mrak, přibližující se z východu, nezaznamenala žádná meteorologická služba, a zavolal domů Emily.

„Leť se podívat, Ongolo. Vypadá to jako ekvinokciální bouře, ale jestli to přístroje na měření vodních par neregistrují, měl bys prověřit rychlost větru a zjistit, jestli to nebude sníh s deštěm nebo kroupy. Lovci a rybáři se dnes vypravili ven, stejně jako farmáři."

Ongola se dostal natolik blízko k mraku, že zaznamenal jeho nezvyklé složení - a viděl škodu, kterou tropí. Pokusil se vysílačkou v kluzáku vzburcovat Emily. Když se neozývala, snažil se zastihnout Jima Tilleka na velitelství přístavu. Ale vzal si nejbližší kluzák, malý, rychlý, který nebyl vybaven složitým zařízením jako ty velké. Zkoušel volat každé číslo, na něž si vzpomněl. Dostihl jen Kitti, ta bývala doma vždy, v desáté dekádě věku už byla hůř pohyblivá i přes protézy, které jí zaručovaly jistou pohyblivost.

„Díky za varování, Ongolo. Opatrnost matka moudrosti. Spojím se s veterináři, aby zahnali zvířectvo. Hladový déšť, říkáte?"

Ongola hnal malý kluzák nejvyšší rychlostí a doufal, že v palivových článcích je dost energie, aby vydržel takový nápor. Kluzák rea-

goval, ale podařilo se mu jen dostat se zpět k věži. Jakmile se dotkl země, motor zhasl.

Ten neřád už bušil do trupu kluzáku. Nepodařilo se mu déšť předstihnout. Popadl desku s letovým plánem, nedostatečný štít proti smrtícímu dešti, ale přece jen lepší než nic. Zhluboka se nadechl, zapnul automatické zavření dveří a vyrazil ven. Udělal tři dlouhé kroky, spíše skoky, a dostal se ke dveřím věže právě ve chvíli, kdy padala změť Vláken. Zkosená hrana desky odrazila tu podivnou hmotu přímo na nechráněnou levou stranu jeho hlavy. Ongola zařval bolestí a snažil se zachránit si ucho, právě když mu s ohnivým jazykem přišel na pomoc jeden dráček. Ongola zakřičel „Díky", vrazil dovnitř a zabouchl dveře. Automaticky zasunul zástrčku, zasupěl nad tím nesmyslným instinktem a bral schody na věž po dvou a po třech.

Palčivá bolest neustávala. Cítil, jak mu něco lepkavého teče po krku. Krev! Zakryl si zranění kapesníkem, všiml si, že v krvi jsou nějaké černé částečky a začal si uvědomovat zápach spálené vlny. Dračí plamen mu sežehl svetr.

Vyhlásil varování a přepnul na nahrávání, když tu ho další bodavá bolest v levém rameni přiměla shlédnout dolů. Spatřil předek kroutícího se Vlákna, které vůbec nevypadalo na vlnu. Zdálo se, že bolest je spojená s ním. Nikdy v životě se nesvlékl tak rychle. A bylo to taktak: Vlákno tloustlo a pohybovalo se rychleji a účelověji. Jak tak v hrůze přihlížel tomu, čemu právě unikl, vlna mizela. Podivný chvějící se segment, který tam zůstával, ho naplnil odporem.

Vodu! Natáhl se po džbánu s vodou a termoskách s klahem a vyprázdnil je na... tu věc. Se svíjením a bubláním se to pomalu proměnilo v promáčenou nehybnou hmotu. Dupl na ni se stejným uspokojením, jaké cítil, když ničil pozemní základny Nathiů.

Pak se podíval na rameno a viděl tenký krvavý šrám, který utržil během kratičkého střetnutí se smrtícím Vláknem. Křečovitě se roztřásl a musel se chytit židle, aby neklesl na kolena.

Komunikační jednotka se začala ozývat. Několikrát se zhluboka nadechl, postavil se a už byl opět ve službě.

„Díky za tu sirénu, Ongolo. Měli jsme právě tak čas zabednit průlezy. Naši kámoši delfíni nám něco pořád říkali, ale jak jsme sakra mohli tušit *tohle*?" hlásil Jim Tillek z můstku *Jižní hvězdy*. „Díkybohu, naše lodi jsou všechny ze siliplexu."

Přístavní kancelář zálivu Monaco zjistila převrácený člun a organizovala záchranu.

Nemocnice hlásila, že zraněných lidí na Přistání a v okolí bylo minimálně: šlo hlavně o škrábance od draků. Ale právě jim měli lidé co děkovat za záchranu života.

Red Hanrahan z veterinární stanice oznámil, že přišli o padesát až šedesát zvířat různých druhů ze stád pasoucích se kolem Přistání. Šťastnou náhodou byly právě minulý měsíc tři stovky telat, jehňat, kůzlat a selat lodí odvezeny do nových domovů. Na pozemcích v okolí se však páslo mnoho zvířat, která neměla chlévy a stála v cestě hrůznému dešti. Red dodal, že všechna zvířata, která byla volně, se mohou považovat za ztracená.

Dvě z velkých rybářských lodí hlásily několik zranění u těch, kdo se neskryli včas. Jeden z Hegelmanových hochů skočil přes palubu a utopil se, když mu změť těch Vláken přistála na tváři. Ani Maxmilian, doprovázející *Persea*, ho nebyl schopen zachránit. Delfín dodal, že u hladiny se hemžila domorodá mořská fauna a rvala se o padající svíjející se Vlákna. Jemu samotnému moc nechutnají: nic pořádného.

Vzkazy se Ongolovi hromadily; zavolal Emily, aby mu poslala nějakou pomoc.

Kapitán *Mořské panny*, rybařící na severu, chtěl vědět, co se to děje. Obloha nad ním byla jasná až k jižnímu obzoru. Patrice de Broglie, pobývající se svým týmem na hoře Mládeže, se ptal, zda by mohl své lidi poslat zpět. V posledních týdnech zahřmělo jen několikrát, i když přístroje ukázaly některé zajímavé změny. Ongola mu řekl, aby poslal zpátky tolik lidí, kolik může. Nechtěl si ani představit, co by se asi stalo statkům, stojícím v dráze tomu zlovolnému Spadu Vláken.

Od Drakeova jezera, kde byla ještě noc a jasno, se ozval Bonneau. Nabídl se, že pošle tým lidí.

Sallah Telgarová-Andiyarová se dovolala z tábora Karáčí a řekla, že pomoc je už na cestě. Jak široký záběr měl ten déšť? chtěla vědět.

Ongola všechny tyto hovory odsunul, jakmile se ozvala první z okolních usedlostí.

„Kdyby nebylo těch dráčků," řekla Aisling Hempen-stahlová z Bordeaux, „byli bychom všichni - sežraní zaživa." Hlasitě polkla. „Nezbylo tu nic zeleného a všechna zvířata jsou pryč. Kromě té krávy, co ji dráčci zahnali do řeky."

„Nějaká zranění?"

„Nic, s čím bych si neporadila, ale máme málo čerstvého jídla. Jo, a Kwan chce vědět, jestli ho potřebujete na Přistání?"

„Řekl bych, že ano, opravdu ho potřebujeme," odpověděl Ongola naléhavě. Pak se znovu pokusil zavolat Du Vieuxovy, Radelinovy, Grant van Toornsovy, Ciottisovy a Holstromovy. „Zkoušej pořád tyhle, Jacobe," podal seznam Jacobu Chernoffovi, který přivedl na pomoc své tři mladé učedníky. „Kurte, Heinrichu, zkoušejte ta čísla u řeky, Calusu, Cambridge a Vídeň." Ongola zavolal Lilienkampovi do skladu. ,,Joeli, kolik lidí se dnes vypravilo na lov?"

„Moc, Ongolo, moc." Ostřílený Joel plakal.

„Tvoji kluci taky?"

Odpověď jen zašeptal. „Ano."

„To je mi líto, Joeli. Organizujeme pátrání. A chlapci s sebou měli dráčky."

„Jistě, ale viděls, kolik jich bylo třeba na ochranu Přistání!" vyštěkl na něho.

„Pane!" Kurt naléhavě popadl Ongolu za holý loket. „Jeden z kluzáků -"

„Počkej chvíli, Joeli." Ongola si převzal hovor z kluzáku. „Ano?"

„Co mám dělat, abych to zabil, Ongolo?" Úzkostný výkřik Ziva Marchanea bodl kdesi uvnitř Ongolu hrůzou a vztekem.

„Spálit to, Zive. Kdo to je?"

„To, co zbylo z mladého Joela Lilienkampa."

„Je to zlé?"

„Moc."

Ongola se odmlčel a na chvilku pevně zavřel oči. Vzpomněl si na ty dvě ovce. „Pak ho zabij z milosti!"

Ziv přerušil spojení a Ongola ochromeně zíral na ovládací panel. Několikrát sám zabil z milosti, až příliš mnohokrát během války s

Nathii, když byli jeho muži rozprášeni po úderu Nathiů. Podle ujednání to byla standardní procedura. Člověk nikdy nenechal zraněného Nathiům. Milost, ano, bylo milostivé to udělat. Ongola by si nikdy nepomyslel, že toho bude ještě někdy třeba.

Z ochromení ho probral chvějící se hlas Paula Bendena. „Co se to sakra stalo, Ongolo?"

„To kdybych sakra věděl, admirále." Ongola zavrtěl hlavou a pak mu podal podrobnou zprávu a přednesl mu seznam ztrát, známých či očekávaných.

„Jsem na cestě." Paul si zabral půdu na výšinách nad deltou řeky Boca. Brzy se tam setmí. „Po cestě zkontroluji ostatní pozemky."

„Pol a Kitti chtějí vzorky, dají-li se bezpečně získat - té věci ve vzduchu. Do tenkých materiálů to vyžírá díry, takže bude jistější použít silný kov nebo siliplex. Máme dost vzorků toho, co nám oholilo pole. Poslal jsem všechny velké kluzáky po stopách toho pitomého spadu. Kenjo sem letí z Honšú tím svým rychlým plavidlem. Ta věc se objevila odnikud, Paule, odnikud!"

„Copak jste nic nezaznamenali? Nic? No, všechno si to prověříme."

Rozhodnost v hlase Paula Bendena Ongolu posílila. Stejná slova slýchal po celou bitvu v souhvězdí Labutě. Vzmužil se.

Potřeboval to. Než Paul Benden později odpoledne přiletěl, ztráty hrozivě narostly. Vrátili se jen tři z dvaceti lidí, kteří se toho dne vydali na lov: Sorka Hanrahanová, Sean Connell a David Catarel, který bezmocně přihlížel z vody, jak se jeho společnice, Lucy Tubbermanová, rozpouští v dešti na břehu i přes zběsilé úsilí jejich dráčků. Měl hluboká zranění na hlavě, levé tváři, na pažích a ramenech, byl v šoku a zoufalý.

Jako jediné z hlavního tábora Tuaregů na planinách západně od velkého ohybu řeky Paradise přežily dvě děti, jež se v poslední chvíli schovaly do malé kovové skříňky. Sean a Sorka se vydali hledat Connellovy, kteří byli naposledy viděni ve východním výběžku provincie Kahrajn. Z pozemků na severu u řeky Jordán se neozval nikdo. Vypadalo to zle.

Porrig Connell pro jednou uposlechl varování dráčků a ukryl se v jeskyni. Nebyla dost velká, aby se do ní vešli všichni jeho koně, čtyři

klisny zahynuly. Když venku bolestí ryčely, jeden hřebec v jeskyni zešílel a Porrig ho musel podříznout. Pro zbylé klisny nebylo krmení, takže se tam Sean a Sorka vrátili se senem a příděly jídla. Pak se vydali dál hledat, kdo ještě přežil.

Du Vieuxovi a Holstromovi na záboru Amsterdam, Radelinovi a Duquesneovi v Bavorsku a Ciottisovi na záboru Milano byli mrtví; nezbylo po nich ani po jejich zvířatech nic. Jejich dříve vzkvétající usedlosti připomínaly jen kovové předměty a těžká plastová krytina vyrobená na bázi silikonu byla provrtaná děrami. Na stavbu svých domů použili nové pláty, lisované z rostlinných vláken. Na Pernu už po nich nikdo nikdy nesáhne.

Z výšky byla zřetelně vidět vyžraná místa po Spadu Vláken, jejich okraje kypěly nafouknutými červovitými tvory, na něž svým ohnivým dechem útočily roje dráčků. Stopa Spadu končila sedmdesát pět kilometrů za úzkou řekou Paradise, kde byly sprovozeny ze světa tábory Tuaregů.

Večer vyčerpaní kolonisté nejprve nakrmili dráčky a nechali venku hromady vařeného obilí pro ty divoké, kteří si netroufli přiblížit se tak, aby se dali nakrmit z ruky.

„Ve zprávě VHS o tom nebylo ani slovo," zamumlal Mar Dook hořce.

„Ty zatracené skvrny nikdo nikdy nevysvětlil," řekla Aisling Hempenstahlová sotva slyšitelně.

„Zkoumali jsme to," řekl Pol Nietro a kývl na unavenou Bay, která si položila hlavu na jeho rameno.

„Nicméně myslím, že bychom se do zítřka měli dostat k nějakým předběžným závěrům," řekla Kitti. „Lidé potřebují znát fakta, aby se uklidnili."

„S Billem jsme prohlédli naše zprávy o těch skvrnách -" Carol Duffová-Vassaloeová se nevesele usmála. „- z roku Přistání. Neprošetřili jsme všechna ta místa, ale tam, kde se dalo soudit podle porostu stromů, to vypadá, že vznikly před nejméně sto šedesáti nebo sto sedmdesáti lety. Je myslím jasné, že ty skvrny způsobila tahle hrůzná životní forma, ta pozřela veškerou organickou hmotu, se kterou se setkala. Díkybohu většina našich stavebních plastů je na bázi silikonu.

Kdyby byly na bázi uhlíku, byli bychom bezpochyby všichni mrtví. Tohle zamoření -"

„Zamoření?" ozval se nedůvěřivě a vztekle hlas Chucka Haverse.

„Jak jinak to nazvat?" poznamenal Phas Radamanth svým dogmatickým způsobem. „My teď potřebujeme vědět, jak často k tomu dochází. Každých sto padesát let? Ty stopy jsou po celé planetě, že, Carol?" Přikývla. „A jak dlouho to trvá, když to přijde?"

„Trvá?" opakoval vyděšeně Chuck.

„Přijdeme na to," řekl pevně Paul Benden.

==========

Později toho večera, kdy byla nemocnice ještě pořád plná raněných a otřesených lidí, přiletěli dva psychologové kolonie a hned se pustili do práce, aby každému pomohli překonat tíživé trauma. Cherry Duffová byla v těžkém šoku, ale nyní se rychle zotavovala. Joel a jeho žena byli zničeni ztrátou synů. Bernhard Hegelman potlačil vlastní žal a utěšoval svou otřesenou ženu a další rodiny, které utrpěly nějakou ztrátu.

Sean a Sorka neúnavně přiváželi zraněné, které objevili. I ti, kteří žádné fyzické rány neutrpěli, byli v šoku, někteří neovladatelně plakali, dokud nedostali sedativa, jiní smutně mlčeli. Porrig Connell poslal nejstarší dceru a ženu na pomoc těm, kteří přežili, kdežto on sám zůstal se svou rozvětvenou rodinou v jeskyni.

„To je poprvé, co Porrig Connell něco udělal pro druhé," poznamenal jeho syn šeptem k Sorce, která mu spílala za takový cynismus. „Chce využít Cricketa, aby pomáhal, když budou mít jeho klisny hříbata. Čeká, že se vzdám *svého* koně, protože si nevycvičil vlastního!"

Sorka to moudře nechala bez odpovědi.

Vzdálené usedlosti se spojily s Přistáním a nabídly pomoc nebo projevily účast. S jedinou výjimkou. Tou byl těžařský tábor na Velkém ostrově s Avril Bitrovou, Stevem Kimmerem, Nabhi Nabolem a několika dalšími. Ongola to zaznamenal, když procházel seznam.

Kenjo se jako kouzlem objevil ze své vzdálené plošiny Honšú a řídil leteckou službu. Než padl soumrak, vytvořil se svým týmem přesné mapy a snímky rozsahu hrůzného „spadu vláken", jak se tomu brzy začalo říkat. Na Přistání se sešli všichni biologové, aby prozkoumali, co ono „vlákno", ve skutečnosti je. Kitti Pingová a Wind Blossomová zapojily všechny své zkušenosti, aby analyzovaly tuto životní formu, jakmile dorazily vzorky.

Bohužel, jak se ukázalo, příliš mnoho z nich, získaných dobrovolníky za značného nebezpečí, v kovových nebo těžkých plastových schránkách hynulo. Vypadalo to, že po zhruba dvaceti minutách veškerá frenetická aktivita u vláken, tisíckrát zvětšených do podoby velkých vrtících se „párků", ustala. Tvorové se rozpletli, zčernali a proměnili se v hmotu nejevící naprosto žádné známky života, ale uzavřenou v pevné slupce.

Kapitán lodi *Mayflower,* která lovila ryby poblíž severní hranice Spadu, objevil náhodou v soudku rybí návnady segment Vláken, přichycený na víku, a ohlásil ten nález na Přistání. Dostal pokyn, aby organismus uchoval živý, bude-li možná, a uvážlivě ho krmil, než bude letecky dopraven na Přistání.

Do té doby muselo být Vlákno umístěno v největší plastové nádobě na palubě *Mayfloweru.* Ongola pevně uzavřený barel převezl uvázaný na dlouhém ocelovém laně, upoutaném k velkému motorovému kluzáku. Posádka se odvážila zpět na palubu, teprve když viděla, jak kluzák mizí v dálce. Kapitána pak překvapilo, že se jeho čin považoval za jedno z největších hrdinství.

Než pulzující životní forma dosáhla Přistání, stočila se, byla asi metr dlouhá a měla snad deset centimetrů v průměru, připomínala těžké vlečné lano. Do jedné z klecí byly vloženy dvojité pláty průhledné stavební hmoty vyrobené na bázi silikonu s kovovými pásy. Spodní strana byla připevněna k podlaze. Vytvořilo se několik malých oddělení s uzamykatelnými poklopy. Ve vrchní desce byla vyříznuta díra velikosti přepravního barelu, víko barelu se uvolnilo a za pomoci znervóznělých dobrovolníků byl ten hrůzný tvor přemístěn z barelu do klece. Jakmile tvor dopadl na dno plastové krychle, byl vrchní otvor zapečetěn.

Jeden z mužů se musel vzdálit, jak mu přišlo nevolno. Ostatní odvrátili tváře. Jen s Tarvim a Marem Dookem to zřejmě nehnulo. Tvor se začal svíjet nad jídlem, připraveným v krychli. V touze po potravě se „to" zbarvilo ošklivými nevýraznými barvami: mdle zelenými a růžovými odstíny, příležitostně se objevil náznak žluté. Průhledný plast ten obraz ještě zkresloval. Tvor měl zřejmě zesílený plášť. Silná slupka se patrně tvořila při jeho zániku, dohadovali se pozorovatelé, neboť takové zbytky se nalezly na skalnatých místech, kde tito „tvo-

rové" umírali hlady. Stvoření nyní zjevně ochabovalo stejně rychle, jako se původně zvětšovalo. Je to opravdu živé? Nebo je to nějaká zlovolná chemická entita, živící se organickými látkami? Mělo nenasytný apetyt, i když samotný akt krmení zřejmě narušoval jeho fyzické uspořádání. Jako by to, co zkonzumuje, uspíšilo jeho zánik.

„Pozoruhodná rychlost růstu," řekla Bay klidným hlasem, který Pol později ocenil. Řekl, že šla příkladem ostatním, omráčeným pohledem na tohoto nebezpečného tvora. „Člověk by takový růst očekával pod mikroskopem, ale ne v reálu. Odkud to přišlo? Z vesmíru?"

Po jejím překvapujícím dotazu se rozhostilo naprosté ticho. Lidé v místnosti se na sebe podívali, dílem překvapeně, dílem rozpačitě.

„Máme nějaké údaje o periodicitě průletu komet v tomto systému?" zeptal se s nadějí Mar Dook. „Nebo to excentrické těleso? Něco, co se sem dostalo z mlhoviny Oort? Pak je tu Hoyle-Wickramansinghova teorie, nikdy úplně nevyvrácena, o možnostech virů."

„Tohle je jeden pekelný virus, Mare," řekl skepticky Bill Duff. „A nevyvrátil tu starou teorii někdo na Kentauru III?"

„Jestliže to padá z nebe," řekl Jim Tillek, „proč by to nemohlo mít původ ve vesmíru? Nejsem jediný, kdo si všiml, jak se ta rudá ranní hvězda na východě poslední týdny zjasňuje. Je to náhoda, že ona planeta s podivnou oběžnou dráhou vplouvá přímo mezi ostatní zrovna v době, kdy nás zasáhlo tohleto? Může být zdrojem ona? Máme v knihovně nějaké údaje o té planetě? O téhleté věci?"

„Zeptám se Cherry. Ne," opravil se Bill Duff sám, než mu stačil někdo připomenout, že známá soudkyně je indisponována. „Podívám se na ty informace sám a přinesu kopii." Pospíchal z místnosti, jako by byl rád, že má záminku k odchodu.

„Odeberu vzorek z té části, která je přitisknutá k otvoru dole," řekl Kwan Marceau. Sbíral nezbytné nástroje a pohledem hledal někoho, kdo nebude dlouho rozvažovat, co má udělat.

„Zaznamenává se ten... příjem potravy?" zeptala se Bay. Nedokázala říct „krmení", uvědomovala si, že ti tvorové se krmí od té doby, co dopadli na Pern.

„No, podle všeho je frekvence... příjmu" - Pol vděčně eufemismus přijal - „přiměřená, aby... organismus zůstal naživu."

„A abychom zjistili, jak umírá," dodala Kitti ironickým hlasem, v němž znělo uspokojení.

„A proč to všechno pomřelo při tom prvním útoku," dodal Phas Radamanth a vytáhl z hromady papírů před sebou snímky VHS.

„Pomřelo *opravdu* všechno?" chtěla vědět Kitti.

Ráno, kdy ještě nebyla k dispozici žádná zpráva od vědců, pracujících celou noc, začalo se ozývat reptání: šeptanda nad ranním klahem, pověsti, které prosákly do každé kanceláře a rychle oživily obytné bloky v opuštěných sídlištích. Večer byl zapálen mohutný oheň na Ohňovém náměstí a hořel nepřetržitě. Na každém rohu byly připraveny k použití louče a po celý den se shromažďovaly další.

Mnoho lehčích kluzáků, které stály na zemi na Přistání, potřebovalo novou střechu. Ti, kteří odklízeli zbytky hnijících krunýřů Vláken, měli za povinnost pracovat v ochranné masce, na rukou silné pracovní rukavice.

Okřídlení přátelé dostali na důkaz úcty nové pojmenování: ohňoví dráčkové. I ti, kdo se jim dříve posmívali, pro ně teď nosili v kapsách pamlsky. Přistání bylo poseto dráčky s naditými bříšky, spícími na slunci.

V poledne se podávalo jídlo připravené ve starých komunálních kuchyních. Pověsti se množily. Odpoledne přivedl smutný Ted Tubberman a jeden další nespokojenec truchlící příbuzné ke dveřím kontrolní jednotky.

Vyšel Paul s Emily, Phas Radamanth a Mar Dook.

„No? Objevili jste, co je ta věc zač?" chtěl vědět Ted.

„Je to složitá, ale pochopitelná síť vláken, analogická pozemské formě mycorrhiza," začal Mar Dook. Nelíbilo se mu Tubbermanovo chování, ale respektoval jeho žal.

„To moc nevysvětluje, Mare," odpověděl Ted s útočně vystrčenou bradou. „Za ty roky, co dělám botanika, jsem neviděl rostlinného symbionta nebezpečného lidem. Co nás čeká dál? Vraždící mech?"

Emily chtěla Tubbermana soucitně pohladit po rameni, ale on se odtáhl.

„Máme toho málo," řekl Phas ostře. Byl unaven a pracovat celou noc poblíž toho monstra představovalo hrozné napětí. „Na žádné planetě, kterou lidé dosud prozkoumali, nebylo zaznamenáno nic takové-

ho. To nejbližší, co si kdy člověk dokázal představit, byly některé výmysly během éry náboženství. Pořád ještě se to pokoušíme pochopit."

„Ono je to ještě živé? Vy to *udržujete* naživu!" Ted zbrunátněl neovladatelným vztekem. Lidé z jeho doprovodu za ním přikyvovali a po tvářích jim stékaly nově vytrysklé slzy. Zlostně mumlající delegace se nahrnula blíž ke vchodu, každý hledal, kde by mohl vybít svou frustraci a bezmocný zármutek.

„Jistě, musíme to studovat, člověče," řekl Mar Dook stále klidným hlasem. „A zjistit přesně, co to je. Proto se to musí krmit, aby to... žilo dál. Musíme zjistit, jestli tohle není jen počátek jeho životního cyklu."

„Jen počátek!" zvolal Tubberman. Paul a Phas přiskočili, aby smutkem šíleného botanika zkrotili. Lucy byla jeho dcera a pokračovatelka a mezi těmi dvěma bylo hluboké a něžné pouto. „Pro všechny svaté, já to zničím!"

„Tede, uvažuj přece! Jsi vědec!"

„V první řadě jsem otec, a moje dcera byla... sežraná jednou z těchhle kreatur! Stejně jako Joe Milan a Patsy Swannová a Eric Hegelman a Bob Jorgensen a..." Tubbermanovi zbrunátněla tvář. Pěsti zaťaté, celé tělo napjaté vztekem a bolestí. Obviňujícím pohledem si změřil Emily a Paula. „Věřili jsme vám dvěma. Jak jen jste nás mohli dovést na místo, kde přicházíme o děti a o všechno, čeho jsme dosáhli za těch osm let!" Jeho obvinění podpořil šum delegace. „My," širokým gestem ukázal na svůj doprovod, „chceme, aby ta věc zemřela. Měli jste dost času to studovat. Pojďme, lidi. Víme, co máme dělat!" S posledním hořkým, spalujícím pohledem si změřil biology, obrátil se a hrubě odsunul ty, kdo mu stáli v cestě. „Zabije to oheň!"

Vztekle zmizel. Jeho doprovod ho následoval.

„Nezáleží na tom, co udělají, Paule," řekl Mar Dook a zadržel Paula Bendena, který chtěl jít za Tedem. „Ten tvor už umírá. Dejme jim to tělo, aby se měli na čem vyřádit. Tak jako tak už s těmi zkouškami končíme." Unaveně pokrčil rameny. „Všechno prospěšné nám to už o sobě prozradilo."

„A to co?" zeptal se Paul. Mar Dook a Phas ho spolu s Emily gestem pozvali znovu na kontrolní pracoviště, kde si Pol, Bay a dva genetikové pořád něco zapisovali do notesů.

Mar Dook si unaveně promnul obličej, snědou tvář měl téměř šedivou. Sklonil se ke stolu přeplněnému pásky a pouzdry na diapozitivy. „Teď víme, že ‚to něco' vzniklo na bázi uhlíku, má to složitou strukturu proteinů, které se neustále proměňují a zajišťují pohyb, a další, které napadají a stravují neuvěřitelné množství organických látek. Je to skoro, jako by ten tvor byl utvořen speciálně proti našemu životnímu druhu."

„Jsem ráda, že sis to nechal pro sebe," řekla Emily s trpkou ironií a ohlédla se přes rameno na dveře, které se pomalu zavíraly za rozzlobenou skupinou lidí, mířících pryč.

„Mare Dooku, to nemůžeš myslet vážně, cos teď řekl," začal Paul a položil obě ruce na ramena unaveného biologa. „Je to nebezpečné, to ano - ale utvořené, aby *nás* to zabilo?"

„To je jen myšlenka," odpověděl Mar Dook malinko nesměle. „Phas měl ještě bizarnější návrh."

Phas si nervózně odkašlal. „No, přišlo to tak znenadání a z nebe, tak mě napadlo, jestli to nemůže být zbraň, připravující půdu pro invazi?" Paul a Emily na něj ohromeně zírali. Uvědomovali si Bayino nesouhlasné zafunění a pobavený výraz ve tváři Kitti Pingové. „Víte, není to tak nelogický nápad. Líbí se mi to víc než Bayina myšlenka, že je to jen počátek životního cyklu. Děsím se toho, co by mohlo následovat."

Paul a Emily se rozhlédli, omráčeni takovou děsivou možností. Ale Pol Nietro se zvedl ze židle a odkašlal si, v kulatém obličeji smířlivý výraz.

„Je tu taky nápad, vycházející z výmyslů Éry náboženství, Mare," řekl Pol s křivým úsměvem. Omluvně se podíval na svou ženu a pak si všiml uklidňujícího úsměvu Kitti Pingové. Povzbudilo ho to. „A podle mého názoru vysoce nepravděpodobný. Jestliže tenhle životní cyklus produkuje škodlivé formy, kde jsou pak jeho následníci nebo následné metamorfózy? Tým VHS se možná zmýlil, když nepovažoval ty skvrny za nic nebezpečného, ale oni také neobjevili žádné další podivné životní formy."

„Pokud se týče možné invaze z vesmíru, každičká planeta v tomhle sektoru je nepřátelská životním formám založeným na bázi uhlíku," Paul se začal rozehřívat svou vlastní teorií. Pozoroval, že Emily

už se sbírá ze šoku z těch ostatních odhalení. „A my jsme stanovili, že *tohle* -" ukázal palcem na průhlednou krychli „- je na bázi uhlíku. Takže se to zdá být více či méně omezeno na tento systém. A my přijdeme na to jak." Polův výbuch jako by vyčerpal jeho zbylou energii. Unaveně se opřel o vysoký laboratorní regál. „Myslím ale, že se nemýlím. A ventilování nejhorších možných interpretací údajů, které jsme sebrali, aspoň pročistí vzduch, abych tak řekl." Malinko, téměř omluvně pokrčil rameny a s nadějí se usmál na Phase a Bay.

„Pořád mám pocit, že jsme něco při tom našem zkoumání pominuli," řekl Phas a důrazně pokýval hlavou. „Něco zřejmého a důležitého."

„Nikomu to už nemyslí po čtyřiceti hodinách na nohou," řekl Paul a stiskl Phasovi rameno na uklidnění. „Podíváme se na ty vaše poznámky, až si trochu odpočinete a něco sníte a až budeme pryč tady z toho smradu. Jim, Emily a já tu počkáme a budeme jednat s tou Tedovou delegací. Přehánějí to." Povzdechl si. „Neobviňuji je za to. Náhlý žal znamená vždycky šok. Osobně bych se ale raději pečlivě připravoval na to nejhorší, co se může přihodit. A jelikož jste uvedli několik hrozných možností, nepřekvapí nás nic, co se stane. A především bychom měli promyslet, jak omezíme dopad na osadníky."

Paul se v tichosti poradil s jedním psychologem. Měl za to, že napětí pozůstalých by se dalo uvolnit tím, co nazval „rituálním zpopelněním". Proto nezasahovali, když si Ted Tubberman a jeho stoupenci vyžádali krychli a spálili ji. Výsledný puch donutil mnohé ke zvracení a také způsobil, že se přihlížející rychle rozešli. Jen Ted a několik dalších tam zůstali, aby viděli, jak oharky chladnou.

Psycholog přemítavě pokýval hlavou. „Myslím, že dám na Teda Tubbermana chvilku pozor," řekl Paulovi a Emily. „Tohle bylo zřejmě na utišení jeho žalu málo."

Brzy ráno následujícího dne byly na onu výstřední planetu namířeny teleskopy. Podle Ezry Keroona způsobovaly její načervenalou barvu nahromaděné víry prachu, které přicházely z okraje systému. Přestože chyběl jakýkoli důkaz, pozorovatelé cítili, že ta planeta je nějakým způsobem za jejich problémy odpovědná.

Během dne objevila Kenjova skupina stopy dřívějšího Spadu na ostrově Ierne. Jeden svědek si ho pamatoval spíše jako bouři, při níž

padala černá zrnka prachu, než jako Spad Vláken. Průzkumník vyslaný na severní kontinent hlásil stopy nedávné destrukce na jeho východním poloostrově. Tento objev rozptýlil marné naděje, že Spad byl něčím výjimečným nebo omezeným jen na určitou oblast. Přezkoumání snímků sond VHS nepřineslo nic, co by zmírnilo napětí. Záznamy nezvratně dokázaly, že Spad ve velké míře proběhl už před dvěma sty lety. Vypočítali, že k té události muselo dojít těsně před příletem výzkumného týmu. Prvořadým a stále naléhavějším požadavkem teď bylo zjistit rozsah a frekvenci Spadu Vláken.

V zájmu utišení vzrůstajícího strachu a napětí se Betty Musgraveová-Blakeová a Bill Duff pustili do přešetření původních botanických údajů výzkumného týmu. Jediný zkušený botanik, který přežil, byl Ted Tubberman, ten ale trávil celé dny hledáním slupek Vláken a večery pak jejich pálením. Jeho podivné chování stále sledovali psychologové.

Na základě původních údajů Betty s Billem vyvodili, že mezi Spady byla dvousetletá pauza. Vzali v úvahu věk některých největších stromů rostoucích v oblasti minulé katastrofy a v okolí a počítali, že vegetace ve zničených kruzích potřebovala deset až patnáct let k regeneraci. Betty jejich závěr předložila jako pozitivní prohlášení, které mělo podnítit optimismus, avšak nedokázala odpovědět na životně důležitou otázku, jak dlouho bude smrtící déšť padat.

Při pokusu vyvrátit Marovu teorii o účelovém vytvoření Vláken nebo Phasovu stejně znepokojivou myšlenku na invazi strávil Ezra Keroon celý den ve spojení s hlavním počítačem *Jokohamy*. Jeho výpočty beze všech pochybností potvrdily, že výstřední planeta má oběžnou dráhu trvající dvě stě padesát let. Uvnitř systému se dlouho nezdržuje, podobně jako Halleyova kometa periodicky navštěvuje sluneční soustavu. Dalo se předpokládat, že tu není žádná souvislost. Ezra po konzultaci s Paulem a Emily naprogramoval jednu ze zbývajících sond *Jokohamy* na oblet této planety a objevení jejího složení a zvláště pak prvků jejího zjevně plynného pláště.

Ačkoliv byly všechny zprávy okamžitě a plně prezentovány společnosti, do večera spekulace přerostly v alarmující výklady. Odpovědnější lidé se zachmuřeně pokoušeli upokojit ty, kdo propadali panice.

Pak zmatený Kenjo se znepokojujícími výsledky pozorování vyhledal Betty. Ta neprodleně informovala Paula a Emily. Za zavřenými dveřmi se konala schůzka těch, kdo byli schopni probrat situaci s jistou dávkou objektivity.

„Všichni víte, že jsem přeletěl celou oblast, abych zmapoval ztráty," začal Kenjo. „Neuvědomoval jsem si, co to vlastně vidím, dokud jsem to neviděl natolik často, že jsem si uvědomil, co tam *není*." Odmlčel se, jako by se obrňoval proti výtkám nebo nedůvěře. „Nemyslím si, že všechna vlákna zanikla z nedostatku potravy. A ten bláznivý Tubberman se nedostal tak daleko jako já. Na většině míst jsou slupky! Ale v devíti kruzích, které jsem viděl - a to jsem přistál, abych se ujistil, že se nemýlím - žádné slupky nebyly." Rozhodil rukama. „Žádné. A ty kruhy byly oddělené, ne ve skupině, a celá ta oblast - zničená - nebyla tak velká jako obvykle." Změřil si každou z vážných tváří kolem. „Viděl jsem to. Pozoroval jsem to. A mám taky snímky."

„No," řekl Pol, unaveně si povzdechl a nepřítomně se dotkl rukou své ženy, které si položila na stůl. „Z hlediska biologie to odpovídá, pro zachování druhu jsou mnozí povoláni a jen někteří vyvoleni. Cestování vesmírem možná většinu těch organismů zničí. Skoro se mi ulevilo, že část jich dokáže přežít a fungovat dál. Dává to větší smysl. Dávám té tvé teorii přednost před některými jinými, které se tu šířily."

„Ano, ale co se z nich stane po příští metamorfóze?" zajímalo Bay. Ve tváři se jí odrážela únava. Mít pravdu někdy znamená jistý druh porážky.

„Měli bychom to prozkoumat," řekl Paul a rozhlédl se po ostatních, zda s ním souhlasí. „Je tu nějaká taková oblast poblíž, Kenjo?" Když ji Kenjo ukázal na mapě, Paul pokývl. „Tak dobrá. Phasi, Pole, Bille, Ezro, Bay a Emily, v malých kluzácích se vytraťte z Přistání. Podívejme se, jestli dokážeme zabránit dalším zneklidňujícím myšlenkám. Hlaste se tu, jakmile to půjde."

Paul poslal Betty domů k jejímu novorozeněti a řekl jí, aby si odpočinula. Byli povoláni Boris Pahlevi a Dieter Clissman, aby se pustili do práce na tvorbě počítačového programu, který by analyzoval údaje, jak postupně přicházely. Pak se s Ongolou usadili a napjatě čekali, dokud se specialisté nevrátí.

První byli zpátky Pol, Bay a Phas a přinesli málo dobrých zpráv.

„Všechen hmyz, slimáci a červi, které jsme na těch místech našli," hlásil Phas, „se zdají být neškodní. Někteří z nich už byli katalogizováni, ale," dodal s pokrčením ramen, „s identifikací tvorů a jejich rolí v ekologii téhle planety jsme sotva začali. Kenjo udělal dobře, že nás varoval. Některá z Vláken zjevně přežívají, aby se mohla rozmnožit, takže Bayina teorie se dosud jeví nejpravděpodobnější." Phas vypadal, že se mu ulevilo. „Ale nebudu mít klid, dokud neobjevíme celý jejich životní cyklus."

Pozdě odpoledne třetího dne po prvním Spadu došel téměř hysterický telefonický hovor od Wadea Lorenza ze Sadridu v provincii Macedonia. Jacob Chernoff, který hovor přebíral, okamžitě kontaktoval Ongolu a Paula v řídící budově. „Říká, že se to žene přímo od moře, rovnou na něj, pane. Jeho pozemek má ležet západně na dvacátém poledníku. Mám ho na kanálu sedmatřicet."

Než Paul zvedl sluchátko a naladil kanál, našel si pobřežní pozemek Sadrid na velké mapě kontinentu.

„Ukliďte všechno pod silikonové plasty," nařídil. „Kdekoli to dopadne na zem, spalte to. Použijte pochodně, bude-li třeba. Máte nějaké dráčky?"

Bylo slyšet, jak farmář zhluboka dýchá a snaží se ovládnout. „Máme tu pár dráčků, pane, a dva plamenomety - používáme je k vypalování křoví. Mysleli jsme si, že to bude jen škaredá bouřka, dokud jsme neviděli, jak to žere ryby. Nemůžete sem přijet?"

„Dostaneme se k vám, jak jen to bude možné!"

Paul nařídil Jacobovi, aby nikomu neříkal o novém Spadu.

„Nebudeme dělat větší paniku, než už je, pane," souhlasil Jacob.

Paul se krátce usmál chlapcově horlivosti a pak vytočil číslo Jima Tilleka v úřadu přístavní správy v zálivu Monaco. Zjišťoval, jestli jsou jihozápadně poblíž Sadridu nějací rybáři.

„Dnes ne. Nějaké problémy?"

Nemá cenu dělat jakoby nic, uvažoval Paul. „Dokážeš se dostat sem do velína, aby to nevypadalo, že pospícháš?"

Ongola se zamračeně díval do mapy, očima těkal z Macedonie k Deltě. „Tvůj pozemek u řeky Boca není moc daleko od Sadridu," řekl admirálovi.

„Všiml jsem si." Paul vymačkal číslo domů, stručně pověděl své ženě o chmurných zprávách a poradil jí preventivní opatření. „Ju, možná nás to nezasáhne, ale..."

„Je líp být při tomhle v bezpečí, viď?"

Paul byl na její klidnou odpověď hrdý. „Dám ti novější zprávy, jakmile je dostaneme. Jestli je to teď nad Sadridem, budeš mít s trochou štěstí aspoň hodinu k dobru. Budu tam, jakmile to půjde. Je dost možné, že Boca je dost na severu. Ta věc zřejmě míří jihozápadně."

„Zeptej se jí, jestli se dráčci chovají normálně," napověděl mu Ongola.

„Sluní se jako obvykle v tuhle dobu," odpověděla Ju. „Budu na ně dávat pozor. Oni to opravdu cítí?"

„Ongola myslí, že ano. Ještě tě zkontroluji, Ju."

„Právě jsem se dovolal k Logoridovým v Thessálii," řekl Ongola. „Jejich statek tomu může stát v cestě. Neměli bychom varovat Caesara na farmě Řím? Má tolik zvířat."

„A je taky natolik chytrý, že postavil domy z kamene, ale zavolej mu a pak zjisti, jestli Boris a Dieter už mají ten nový program. Chtěl bych, abychom už k čertu věděli, kdy to začalo a jak daleko se to dostane," zabručel Paul ustaraně. „Zorganizuji transport." Vyťukal číslo hlavního motorizovaného kluzáku a vyžádal si Kenja.

„Další Spad? Jak daleko?" ptal se Kenjo. „Sadrid? Na dvacátém? Mám tu něco, co to zvládne v hodince." V Kenjově obvykle klidném hlase zaznívalo vzrušení. „Fulmar vymyslel přídavné tryskové jednotky na jeden ze středních kluzáků. Fulmar si myslí, že i plně naložení uděláme sedm set kilometrů v hodině. Bez nákladu ještě víc."

„Sbalíme všechny plamenomety, které máme, a nutné zásoby. Použijeme válce s kyselinou dusičnou - bude to, jako bychom na Vlákna nasadili najednou oheň *i* vodu. Pol a Bay moc neváží a budou neocenitelní jako pozorovatelé. Potřebujeme alespoň jednoho medika, pár silných chlapíků, Tarviho, Jima a mě. Osm. Dobrá, hned budeme u tebe." Paul se obrátil na Ongolu. „Něco nového?"

„Nemůžeme jim říct, kdy to začne, a tak chtějí aspoň vědět, kdy to skončí," řekl Ongola. „Čím víc údajů jim dokážeme dát, tím přesnější budou... příště. Jsem já mezi těmi osmi?"

Paul s lítostí zavrtěl hlavou. „Potřebuju tě tady, abys čelil případné panice. K čertu s tím, ale aspoň jsme to zorganizovali."

Ongola si odfrkl. Paul Benden byl už legendou v organizování a činnosti v nebezpečných situacích. Ve dvaceti minutách od prvního telefonátu byli na palubu vylepšeného kluzáku naloženi pozorovatelé, posádka a zásoby, a než Ongola uslyšel tlumený zvuk jeho zdokonaleného pohonu, byl už ve vzduchu a z dohledu.

Kenjo vedl kluzák maximální rychlostí, cestující a zásoby byli bezpečně připoutáni pásy. Řítili se přes zelenající se cíp nedotčeného poloostrova přes řeku Jordán a pak nad moře. Občasné, ale silné turbulence zvyšovaly nepohodlí již tak značně houpavého letu v dopravním prostředku, který nebyl navržen pro takovou rychlost.

„Žádná známka čelního okraje Spadu. V půlce tohoto mraku na jih jsou další bouřky," řekl Paul, vzhlédl od obrazovky a mnul si oči. „Možná," dodal tiše, „že tyhle bouřky zachránily Sadrid."

I přes nejvyšší možnou rychlost se cesta zvláště nad vodou zdála být nekonečná. Najednou Kenjo zpomalil. Na pravé straně bylo moře méně temné a na levé byla přes mlhu bouřky vidět rozlehlá blížící se pevnina. Mrakem se prodíralo slunce a nestranně ozařovalo nepravidelnou vegetaci i holé pěšiny.

„To je nepěkný vítr," poznamenal Jim Tillek a ukázal na moře, rozbouřené více aktivitou pod hladinou než větrem. „Mimochodem, než jsem vyrazil ze zálivu Monaco, poslal jsem naše kámoše s ploutvemi, aby se podívali, co dokážou zjistit."

„Dobrá nebesa!" prohlásila Bay a tiskla tvář k silné plastové střeše. „Nedostanou se sem tak rychle."

„Asi ne," uchechtl se Jim, „ale ti místní tvorové si dávají do trumpety."

„Zůstaňte sedět!" zavolal Kenjo a zápolil s kormidlem kluzáku.

„Kdyby delfíni zjistili, kde to začalo... Údaje, to je to, co Dieter a Boris potřebují," shrnul to Paul od předního dalekohledu. „Sadrid neměl štěstí tak docela," dodal a zamračil se. „Jako by někdo nožem odřízl vegetaci ze země," zabručel pro sebe a obrátil se. „Dostaň nás co nejrychleji dolů, Kenjo!"

„To ten vítr," řekl Wade Lorenzo záchrannému týmu. „Ten vítr nás zachránil a ta bouřka. Valilo se to dolů, ale byla to voda, ne Vlák-

na. No, většinou jsme v pořádku," ujistil je a ukázal na dráčky, ošetřující se na hřebenech střech. „Zachránili nás, stejně jako na Přistání, jak jsem slyšel." Z jedné z větších budov právě vycházely mladší děti, oči rozšířené strachem, jak se tak rozhlížely kolem. „Ale nevíme, jestli jsou v pořádku Jiva a Bahka. Jeli rybařit." Ukázal zoufale k západu.

„Jestli se vydali na západ a na sever, pak mají slušnou šanci," řekl mu Jim.

„Ale my jsme zničení," dodal Athpathis. Agronomova tvář byla obrazem porážky, když ukazoval na zpustošená pole a ovocné sady.

„Na Přistání je pořád dost semenáčků," ujistil ho Pol Nietro a s neohrabaným soucitem ho poplácal po zádech. „A v tomto podnebí může mít člověk několik sklizní za rok."

„Ještě se k vám vrátíme," řekl Paul a pomáhal vykládat plamenomety. „Jime, zorganizoval bys tady tu čistku? Ty víš, co dělat. My musíme sledovat hlavní Spad až do konce. Tady máte, Wade. Spalte ty bastardy!"

„Ale admirále -" začal Athpathis, bělma ustrašených očí mu svítila v opálené tváři.

„V cestě tomuhle nebezpečí leží dva další pozemky," řekl Paul, vylezl zpátky do kluzáku a připevnil střechu.

„Přímo k vám, Paule?" zeptal se Kenjo a odlepil kluzák od země.

„Ne, nejprve leťte na sever. Podíváme se, jestli najdeme Jivu a Bahku. A najdeme okraj Spadu."

Jakmile Kenjo zvedl kluzák do vzduchu, zapnul přídavné proudové motory, které zatlačily cestující do sedadel. Ale téměř okamžitě zpomalil. „Pane, myslím, že vás to minulo."

Paul okamžitě přitiskl oči k dalekohledu a s nevýslovnou úlevou spatřil, jak se vegetace na pobřeží zmítá v bouřkovém větru. Uklidnilo ho to. Nyní se mohl věnovat práci, která stála před nimi, a nerozptylovat se jinými povinnostmi.

„Jakže, vždyť to právě padá," řekla Bay překvapeně.

„To je déšť, myslím," poznamenal Pol, který s nataženým krkem vyhlížel přes siliplexový kryt. „A koukejte, není tamhleto oranžová plachetnice?"

Paul s unaveným úsměvem vzhlédl od dalekohledu. „To tedy je, a nedotčená. Poznamenejte si pozici, mistře Fusaiyuki, a co nejrychleji

leťme k Caesarovým." Zaujal v sedadle pohodlnější pozici a opřel se o opěradlo.

„Provedu, pane."

Šest cestujících znovu zažilo účinek vysoké rychlosti a Kenjovo náhlé zpomalení. Zároveň se tak stočil doleva, až se zdálo, že se kluzák obrátil na ocase.

„Poznamenal jsem pozici, admirále. Další rozkazy, pane?"

Paul Benden se bezděky otřásl, což bylo zřejmě spíš z neočekávaného manévru než z Kenjovy námořnické mluvy.

„Sledujme stopu a dívejme se, jak široký koridor to vyřízlo. Spojím se s ostatními farmami, že mohou odvolat pohotovost."

Dovolil si nejprve kontaktovat svou ženu a dal jí krátkou zprávu, která mu pomohla uspořádat si v duchu detaily a ji uklidnila.

„Mám poslat někoho na pomoc?" zeptala se. „Zpráva z Přistání říká, že se ta věc často musí spálit, aby se zničila."

„Pošli v rychlém kluzáku Johnnyho Greena a Grega Keatinga. Máme s sebou pár plamenometů navíc."

I ostatní dobrovolně poslali své syny a Paul jejich nabídku přijal. Caesar Galliani dodal, že chce, aby se synové vrátili včas, aby podojili velké stádo dobytka.

„Udělal jsem dobře, co," řekl veterinář s úsměvem, „že jsem si dal tolik práce s kamennými domy?"

„To tedy ano, Caesare."

„V ničem si nepřipadáte tak bezpečně jako v kamenných zdech. Chlapci se vydají na cestu, jakmile mi udáte polohu. Budete nás pořád informovat, že, admirále?"

Paul sebou trhl, již podruhé ho oslovili jeho bývalým titulem. Po sedmi šťastných letech, která strávil v civilu jako farmář, neměl žádné touhy získat zpět odpovědnost vedení. Pak si všiml zničených kruhů půdy. Z výšky byly zvlášť patrné, roztroušené mezi nedotčenou vegetací, tam, kde bouřkový déšť Vlákna utopil dřív, než se dostala na zem. Déšť a dráčkové! Křehké spojenectví proti něčemu tak ničivému. Kdyby tak mohl... Paul se přinutil zastavit tenhle tok myšlenek. Není ve vedení; nechce, aby ho nutili je převzít. Na tohle břemeno jsou tu mladší.

„Změřil jsem ten koridor na padesát kilometrů na šířku, admirále," oznámil Kenjo. Paul si uvědomil, že ostatní se tiše dohadují nad detaily.

„Člověk vidí, jak se ta vegetace na místě rozpadá," řekla Bay s obavami. Zachytila Paulův pohled. „Ten déšť nestačil."

„Ale pomohl," odpověděl jí Tarvi, ale i on se díval na Paula.

„Z Thessálie a z Říma dostaneme posily. Spálíme to, kde budeme moci, na cestě zpátky do Sadridu. Sedněte s tím někam na zem, Kenjo. Na Přistání budou chtít detaily, které dnes nasbíráme. Chtějí údaje, mají je mít."

Než se vyčerpaly zásoby kyseliny dusičné, vyčerpali se i lidé. Pol a Bay vytrvale následovali týmy s plamenomety a dělali si poznámky o rozložení Spadu, vděčni za to, že bouřková činnost omezila zpustošení. Když Paul poděkoval mužům z Thessálie a z Říma, řekl Kenjovi, aby se snesitelnou rychlostí vydal do Sadridu nabrat Jima Tilleka.

„A tak se musíme vyzbrojit plamennými jazyky proti této hrozbě našemu druhu a této štědré planetě," řekl Tarvi tiše Paulovi, když konečně mířili na východ vstříc padajícímu soumraku. „Bude teď Sadrid v bezpečí?"

„Na základě předpokladu, že blesk neuhodí dvakrát na stejné místo?" řekl Paul zvláštním tónem. „Na to se nedá vsadit, Tarvi. Ale doufám, že Boris a Dieter brzy přijdou s nějakými odpověďmi." Pak se s obavami obrátil na Pola. „Nemůže to padat libovolně, ne?"

„Dáváš přednost teorii, že je to naplánováno? Ne, Paule, dohodli jsme se, že máme co do činění s nemyslícím, hltavým a hladovým organismem. Není tam žádná rozpoznatelná inteligence," odpověděl Pol, zaťal a zase uvolnil pěsti, překvapen svým vlastním zápalem, „natož nějaká vnímavost. Pořád jsem nakloněn té Bayině teorii o dvou nebo třístupňovém životním cyklu. Vzdáleně je možné, že se inteligence rozvine v pozdějším stadiu."

„Budou z nich werýsi?" zažertoval Tarvi.

„Ne, ne, nebuďte směšný. Vystopovali jsme je až k mořskému úhoři, společnému předchůdci jich i dráčků."

„Ti dráčkové pomohli víc, než jsem čekal," připustil Tarvi. „Sallah je přesvědčená, že jsou vysoce inteligentní."„Pole, pokusil ses ty

nebo Bay změřit jejich inteligenci, když jste je zdokonalili mentasyntézou?" zeptal se Paul Benden.

„Ne, vlastně ne," odpověděl Pol. „Nebylo to třeba, když jsme dokázali, že díky zdokonalené empatii lépe poslouchají. Byly tu jiné priority."

„Hlavní priorita je teď stanovit parametry téhle hrozby," zabručel Paul. „Měli bychom si všichni odpočinout."

Když se záchranný tým vrátil na Přistání, nedal už se fakt nového Spadu tajit. I přes zatajení jejich výletu se musely zákonitě vyrojit pověsti.

„Jediné dobré na tom je," řekl Paul Emily, když jedl narychlo připravené jídlo, „že to bylo pořádně daleko odsud."

„Pořád máme málo údajů na to, abychom stanovili frekvenci nebo pravděpodobné trasy té věci," oznámil Dieter Clissmann. „Delfíni očividně nemůžou objevit, kde nebo kdy to začalo. V mořském světě neexistuje čas. Boris k těm údajům dodává náhodné faktory, jako jsou teplotní rozdíly, místa s vyšším a nižším tlakem, frekvence dešťů a rychlost větru." Dlouze si povzdechl a shrnul si husté vlasy z čela. „V dešti se to utopí, co? Zabíjejí to oheň a voda! To je aspoň nějaká útěcha."

Málo lidí se podařilo tak snadno utěšit. Některým na Přistání se dokonce ulevilo, když se dozvěděli, že i další části kontinentu utrpěly stejnou měrou. Pozitivním účinkem strachu a hrůzy bylo to, že se dále neodkládala bezpečnostní opatření. Někteří měli pocit, že předběžné zákroky Přistání porušují jejich autonomii. Ti, kteří to prohlásili nahlas, si to ale rozmysleli, když byly rozdány snímky zničeného Sadridského koridoru, jak to Pol nazval. Poté měl Ongola a jeho tým plné ruce práce s instruktážemi majitelů půdy ze vzdálených oblastí.

Tarvi bez ustání honil lidi do práce. A tak upravovali trubice na plamenomety a plnili je kyselinou dusičnou. Tato lehce vyrobitelná látka se ukázala být nejen vysoce účinná při záhubě Vláken, ale dala se i levně získat z vody a vzduchu za použití elektřiny jen z vodní energie a neznečišťovala životní prostředí. Nejdůležitější bylo, že dra-

čí kůže a lidská pokožka jejím potřísněním příliš netrpěly. Ošklivému spálení zabránilo vlhké pláténko, přiložené do dvaceti sekund. Kenjo vedl skupinu, která na těžké kluzáky upevňovala držáky na plamenomety. Trval na tom, že nejlepší obrana je útok, a to útok ze vzduchu. Mezi těmi, kdo na Přistání přežili první Spad, měl hodně stoupenců.

Oheň byl nejlepší zbraní. Jak kdosi poznamenal, jelikož ještě nikdo nepřišel na to, jak si objednat déšť, byl oheň jedinou spolehlivou obranou. Ani ti nejhorlivější zastánci dráčků nechtěli spoléhat jen na jejich pomoc.

Chyběly ruce, aby se vykonalo vše, co bylo třeba. Paul a Emily museli dvakrát řešit případ pracovní nekázně. Farmáři a veterináři rychle zpevňovali střechy chlévů. Prozkoumávaly se jeskyně coby možná alternativa ubytování. Prázdné sklady na Přistání byly přeměněny na prostory pro všechny majitele půdy, kteří chtěli uložit své zásoby do bezpečí. Joel Lilienkamp trval na tom, že vzhledem k nedostatku pracovních sil si farmáři musí sami zpevnit střechy budov, které zabrali. Mnoho lidí mělo pocit, že je to povinností Přistání; někteří nechtěli opustit svou půdu, pokud a dokud nebudou mít zajištěno bezpečné ubytování. Za osm let vzrostla populace kolonistů natolik, že by se jich do původního sídliště nevešla ani polovina.

Porrig Connell zůstával ve své jeskyni. Zjistil, že má v propojených prostorách dost místa, aby se tam vešla celá jeho početná rodina i se zvířectvem. Vedle stájí pro klisny a hříbata vybudoval box pro hřebce, v němž se Cricket velice pohodlně zabydlel. Velkomyslně též dovolil přeživším členům některých jiných rodin zůstat v jeho jeskyni, dokud si nenajdou něco vlastního.

Paul Benden a Emily Bollová stejně jako Jim Tillek, Ezra Keroon a Ongola zjistili, že pro jejich minulost vůdců kolonie se jim dnes předkládá řada věcí k rozhodnutí, i navzdory tomu, že na své bývalé funkce rezignovali.

„Jsem mnohem radši, že přišli za mnou než za Tedem Tubbermanem," poznamenal Paul unaveně k Ongolovi, když mu bývalý komunikační důstojník přinesl poslední naléhavé dotazy ze vzdálených usedlostí. Obrátil se na psychologa Toma Petricka, který přišel poreferovat o posledních projevech nespokojenosti. „Tome?"

„Myslím si, že budete muset brzy odkrýt karty," řekl, „jinak s Emily přijdete o veškerou důvěru. To by byla veliká chyba. Vy dva možná o vedení nestojíte, ale někdo to dělat musí. Tubberman neustále podkopává úsilí a ducha kolonie. Je výrazně negativistický. Můžete být rádi, že se většinu času na vlastní pěst pokouší vyčistit kontinent od těch trouchnivějících slupek. Jeho hluboký zármutek zcela pozměnil jeho vnímání a soudnost."

„Myslíte, že lidé věří tomu jeho kázání?" zeptala se Emily.

„Trvá to všechno už dost dlouho - ta nejistota, odpor, nesouhlas a hlavně strach o vlastní životy, takže mu někteří lidé naslouchají. Zvlášť když neexistuje oficiální verze," odpověděl Tom. „Tubbermanovy stížnosti mají jistý faktický základ. Samozřejmě překroucený." Psycholog pokrčil rameny a zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „On se časem změní - aspoň doufám. Zatím důkladně víří spodní proudy odporu, se kterými by se raději mělo brzy něco dělat. Nejlépe vy, pánové a Emily a další kapitáni. Lidé vám pořád věří, víte, i přes ty Tubbermanovy obžaloby."

„Takže znovu musíme překročit Rubikon," řekl Paul podivným tónem a zhluboka se nadechl. Přistihl se, že si tře levým palcem necitlivé místo na protéze prstů, a nechal toho. Unaveně se zaklonil v křesle, založil ruce za hlavu, jako by musela nést nějakou zvláštní váhu.

Můžu tu schůzi vést, Paule," řekl Cabot, když ho Paul kontaktoval na zabezpečené lince, „ale oni podvědomě považují za své vůdce tebe a Emily. Síla zvyku."

„Jakékoli rozhodnutí dosadit nás zpět musí být spontánní," odpověděl Paul po dlouhé a přemýšlivé pauze. Emily pomalu přikývla. Za poslední dny admirál i guvernérka zestárli. „Ta věc musí být provedena striktně podle protokolu charty, i když, u všech svatých, nikdy bych nečekala, že někdy budeme muset tyhle klauzule pro nepředvídané události použít."

„Dobře že tam jsou," řekl Cabot vděčně. „Zorganizovat to tady zabere hodinku nebo dvě. A, mimochodem, máme tu taky pár vzkazů zpoza řeky ze včerejšího rána. Všiml jsem si jich až dnes v poledne.

Byl zasažen severní okraj Bordeaux. Nabídli jsme Patovi a jeho lidem pomoc. Všechno je tam v pořádku." S tím zavěsil a nechal Paula ohromeného.

„Po našem malém střetu s tou věcí," řekl Cabot s lehkým pousmáním, hned jak dorazil na místo setkání, „si začínám uvědomovat závažnost situace v kolonii." Jeho pronikavé šedé oči však byly příliš vážné. „Je to tak zlé, jak se říká?"

„Zřejmě ano. Záleží na tom, kdo to říká," odpověděl Paul s náznakem úšklebku.

„Záleží na tom, jestli jsi optimista nebo pesimista," dodal Jim Tillek. „Byl jsem už v horší kaši při dopadu asteroidů a dostal jsem se z toho živý a se zdravou kůží. Radši bych měl planetu, se kterou by se dalo manévrovat. Sem a tam, tam a sem. A musela by mít moře."

Cabota přešel smích, když si pohledem změřil pět lidí, tajně shromážděných v meteorologické věži.

„Většina z toho, co *víme*," řekl Paul, ,je negativní. Ale -" začal vyvracet převládající pověsti a vypočítával je na svých silných, prací zocelených prstech. „Není pravděpodobné, že by Vlákna byla předvojem cizí invaze. Nejsou tu nic nového. Podle zpráv VHS to planetu podobně zasáhlo téměř přesně před dvěma sty lety. Může a nemusí to pocházet z té výstřední planety, jejíž oběžná dráha činí dvě stě padesát let. A ačkoli nevíme, jaký je životní cyklus toho organismu, či má-li vůbec nějaký - Vlákno například není prvním vývojovým stadiem tunelových hadů, ti mají úctyhodnější rodokmen, ani žádného jiného druhu, se kterým jsme se dosud seznámili."

„Aha." Cabot pomalu pokývl pohlednou hlavou, připomínající hlavu lva, a zamyšleně si třel rty. „Žádná příznivá prognóza?"

„Zatím ne. Jak doporučuje tady Tom, potřebujeme fórum, na němž by se probraly stížnosti a vyvrátily všechny ty nesmysly," pokračoval Paul. ,,Jako že to minulo usedlost Boca, protože patří Paulu Bendenovi, a spadlo to na Sadrid, protože jsou tam noví, zastavilo se to před Thessálií, protože Gyorgy byl jeden z prvních, kdo si udělali zábor. Můžeme a dokážeme přestát tohle riziko, ale nemůžeme bez rozmyslu povolávat odborníky a schopné pracovníky. Každému, kdo aspoň chvilku přemýšlel, je taky jasné, že nepřežijeme, jestliže se všichni rozběhneme na všechny strany. Nebo jestli nebudou zaraženy

nebezpečné názory, včetně těch Tubbermanových, a nebude znovu nastolena kázeň a kladen důraz na morálku."

„Krátce, chceš tedy odložit jednání o autonomii?"

„Ne že to chci," odpověděl Paul jasně a důrazně, „ale centrální správa," Cabot se ušklíbl nad admirálovou volbou slov, „bude schopna účinně organizovat dostupné pracovní síly, distribuovat materiál a zásoby a zajistit, aby většina lidí přežila. Joel Lilienkamp dnes uzavřel Skladiště a vyhlásil inventuru, aby zabránil nesmyslným požadavkům. Lidé si musí uvědomit, že teď se *jedná* o přežití."

„V jednotě je síla?" sáhl Cabot s úctou ke starému rčení.

„Přesně tak."

„Vtip je v tom, jak přimět všechny ty naše svobodomyslné duše, aby si tu moudrost uvědomily," řekl Tom Patrick a Cabot souhlasně přikývl.

„Musím zdůraznit," pokračoval Paul a rychle se podíval na Emily, která to schválila jemným pokývnutím, „že nezáleží na tom, kdo je za tohoto výjimečného stavu ve vedení, pokud je nějaké vedení uznáváno a lidé ho poslouchají. Jedině to zajistí přežití."

Po chvíli Cabot přemýšlivě dodal: „Jsme celé světelné roky vzdáleni od pomoci. Opravdu jsme za sebou spálili všechny mosty?"

Následujícího rána zavládlo na Přistání nemalé vzrušení, ale i úleva, když Cabot Francis Carter, nejstarší právník kolonie, rozhlasem oznámil, že na následující večer se svolává masové shromáždění. Očekává se, že se dostaví představitelé všech hlavních usedlostí, ať už nájemci či kontrahenti.

Do soumraku se elektrikářům podařilo podzemním vedením obnovit dodávku energie na jeden konec Ohňového náměstí. Tam, kde nesvítily lampy, byly na stojany upevněny louče. Osvětlená oblast se zaplnila lavičkami a židlemi. Na pódiu, původně vybudovaném pro hudebníky, kteří hráli u večerních ohňů, stál dlouhý stůl a na jedné jeho straně šest židlí. Bylo dost světla, aby se dalo poznat, kdo tam zaujme místo.

Když se neobjevoval Paul Benden ani Emily Bollová, začalo shromáždění překvapeně hučet. Cabot Francis uvedl na stupínek Mara Dooka, Pola a Bay Harkenonovy-Nietrovy, Ezru Keroona a Jima Tilleka.

„Měli jsme dost času oplakat naše ztráty," začal Cabot a jeho zvučný hlas se nesl až k nejposlednější lavičce. Dokonce i děti tiše poslouchaly. „A byly těžké. Byly by bývaly ještě horší. Každičký z nás musí děkovat našim malým, oheň chrlícím dračím přátelům.

Dnes pro vás nemám jen špatné zprávy. Ale přál bych si, aby byly lepší. Dokážeme už tu věc, která zabila některé naše drahé a srovnala se zemí pět usedlostí, pojmenovat: je to velmi primitivní mycorrhizoidní životní forma. Tady Mar Dook tvrdí, že na jiných planetách, včetně naší Země, se nacházejí velmi primitivní houby v symbiotickém spojení se stromy, podhoubí s kořeny zasetých rostlin.Všichni jsme viděli, jak to napadá vegetaci -"

„A všecko ostatní," vykřikl Ted Tubberman z levé strany publika.

„Ano, to je tragická pravda." Cabot se na muže nepodíval, ani se nepokusil zlehčit jeho tón. Chtěl mít dav pod kontrolou. Lehce pozvedl hlas. „Právě nám začíná docházet, že k tomuto jevu dochází po celé planetě a že naposledy se odehrál přibližně před dvěma sty lety." Odmlčel se, aby umožnil posluchačům strávit tento fakt, a pak zvedl ruce, aby je utišil. „Brzy budeme schopni přesně předpovědět, kdy a kde tento Spad Vláken pravděpodobně udeří znovu, protože k tomu bohužel dojde. Ale tohle je *naše* planeta," prohlásil s výrazem vášnivého odhodlání, „a žádná zatracená tupá Vlákna nás nepřimějí ji opustit."

„Ty bastarde pitomej, my ji *nemůžem* opustit!" Ted Tubberman vyskočil a divoce máchal zaťatými pěstmi ve vzduchu. „Udělali jste to tak, že tu shnijem, ty zatracený věci nás vysajou. Nemůžem odejít! Všichni tu pochcípáme."

Jeho výbuch zahájil vzdorné bručení v publiku. Seana, který seděl vedle Sorky na okraji davu, to rozčililo.

„Pitomej křikloun," zabručel k ní. „Věděl, že je to cesta jedním směrem, jenomže teď to nejde hladce, a tak to musí být *něčí* vina." A opovržlivě odfrkl.

Sorka ho okřikla, aby slyšela Cabotovu reakci.

„Já nevidím naši situaci jako beznadějnou, Tubbermane," začal Cabot pevným, důvěryhodným a rozhodným hlasem, který zarazil hučení davu. „To zdaleka ne! Já raději myslím pozitivně. Dívám se na to jako na výzvu naší vynalézavosti, naší přizpůsobivosti. Lidská rasa už přežila horší prostředí než Pern. Máme tady problém a musíme se s ním vyrovnat. Musíme ho vyřešit, abychom přežili. A my přežijeme!" Když Cabot viděl, jak se velký botanik nadechuje, zvýšil hlas. „Když jsme podepsali chartu, všichni jsme věděli, že není návratu. Já například, i kdybych mohl, neuvažoval bych o útěku domů." V jeho hlase se ozývalo pohrdání nad bázní, zbabělci a sketami. „Protože na této planetě je toho pro mě víc, než kdy Země nebo Kentaur měly! Nechci nechat tu věc, aby mě vypudila z domu, který jsem si postavil, aby mě odradila od založení rodu, odvedla od radostí života, kterých si užívám!" Pohrdavým máchnutím rukou zamítl tu hrozbu jako drobnou obtíž. „Budu proti ní bojovat pokaždé, když udeří na mé pozemky nebo na pozemky mých sousedů, ze vší síly a všemi zdroji, které mám."

„A teď," pokračoval méně vášnivým tónem, „toto shromáždění bylo svoláno demokratickým způsobem, vymezeným chartou, aby se dohodlo, jak nejlépe udržet naši kolonii během tohoto nebezpečí. Jsme vlastně obleženi tou houbou. Proto musíme udělat opatření a stanovit nezbytnou strategii, díky níž omezíme její účinek na naše životy a majetek."

„Navrhujete stanné právo, Cabote?" optal se Rudi Shwartz a se strnulým výrazem ve tváři, který svědčil o jeho ovládání, povstal.

Cabot se ušklíbl. „Protože na Pernu není vojsko, Rudi, je stanné právo vyloučeno. Okolnosti nás však nutí přerušit naši současnou autonomii, aby se omezily ztráty, které tato Vlákna zjevně dokážou natropit - a natropí - na životním prostředí této planety a na hospodářství naší kolonie. Navrhuji zvážit obnovení centrální vlády z našeho prvního roku na Pernu." Následující slova téměř zahřměl, aby zarazil protesty. „A jakýchkoli opatření, nutných k zajištění přežití kolonie, i když mohou být pro nás jako individuality, které si užívaly své autonomie, nepříjemná."

„A ta opatření už byla stanovena?" zeptal se někdo.

„V žádném případě," ujistil Cabot tu ženu. „Nevíme toho ještě moc o našem - protivníkovi, ale musíme si teď stanovit směrnice pro všechny myslitelné situace. Víme, že Vlákna padají po celé planetě, takže dřív nebo později zasáhnou každý pozemek. Musíme to nebezpečí minimalizovat. To bude znamenat centralizaci existujících zásob potravin a materiálu a návrat k hydroponii. Znamená to samozřejmě, že někteří z vás techniků budou vyzváni k návratu na Přistání, protože vaše osobní dovednosti se tady mohou nejlépe uplatnit. Znamená to, že my všichni budeme muset pracovat pospolu, místo abychom šli svými vlastními cestičkami."

„Co máme na výběr?" zeptala se jiná žena v krátké pauze, která následovala. Její hlas zněl odevzdaně.

„Někteří z vás mají opravdu velké pozemky," odpověděl Cabot nejmírněji, jak dovedl. „Pravděpodobně byste si poradili sami. Jakákoli centrální organizace tady na Přistání bude muset v první řadě brát v úvahu potřeby populace, ale nebudou to žádná drakonická opatření." Vyslal jejím směrem krátký uklidňující úsměv. „Proto jsme se tu dnes sešli. Abychom prodiskutovali všechny možnosti tak důkladně, jak se původně probíraly podmínky charty a vyhlídky kolonie."

„Počkejte chvilku!" zvolal Ted Tubberman, znovu vyskočil, rozpřáhl ruce a rozhlédl se kolem s bojovně vysunutou bradou. „Máme ještě jednu spolehlivou možnost, realistickou. Můžeme poslat domů zpáteční modul a požádat o pomoc. Tohle je stav nouze. Potřebujeme pomoc!"

„Řek sem ti," zabručel Sean k Sorce, „kňučí jak bitý prase. Přistanou tu pozemšťani, holka, my utečem do hor a přijdem o všecko!"

„Nevsadil bych si na to, že Země pošle nějakou pomoc," řekl Joel Lilienkamp z přední řady publika. Jeho slova se utopila v křiku kolonistů souhlasících s Tedem.

„Nepotřebujem, aby nám Země Pern zasvinila," vykřikl Sean, vyskočil a máchl rukou. „Je to *naše* planeta!"

Cabot požádal o ticho, ale velké utišení nenastalo. Ezra Keroon se zvedl a pokusil se mu pomoci. Nakonec zařval do megafonu: „Klid, přátelé. Musím vám všem připomenout - *poslouchejte mě!* - že by trvalo víc než deset let, než bychom dostali odpověď. Jakoukoliv."

„No, já osobně nestojím o to," řekl Jim Tillek přes hlasitou reakci davu, „aby stará dobrá Země nebo Kentaur Jedna strkaly nos do *našich* záležitostí. Tak by to bylo, pokud by se ovšem vůbec uráčily odpovědět. Kdyby se snížily k tomu, aby nám pomohly, určitě bychom se skrz naskrz za tu pomoc zadlužili. Skončilo by to tak, že by dostaly všechna práva na těžbu nerostů a na většinu orné půdy. Nebo jste všichni zapomněli na Ceti III? Taky nevidím jediný důvod, proč by mělo být centrální vedení za tohohle výjimečného stavu něco hrozného. Připadá mi to rozumné. Rozdělit se rovným dílem!"

Bylo jasně slyšet tiché souhlasné mručení, přestože v mnoha tvářích se zračil zastrašený nebo zasmušilý výraz.

„Má pravdu, Sorko," řekl Sean dost hlasitě, aby to slyšeli i lidé kolem.

„Táta s mámou si to taky myslí," dodala Sorka a ukázala na své rodiče, kteří seděli o několik řad vpředu.

„Musíme jim poslat vzkaz," zakřičel Ted Tubberman a setřásl své sousedy, kteří se ho snažili usadit. „Musíme jim dát vědět, že máme problémy. Máme právo na pomoc! Co je špatného na tom, poslat zprávu?"

„Co je špatného?" ozval se Wade Lorenzo zezadu z davu. „Potřebujeme pomoc právě teď, Tubbermane, ne za deset nebo za třicet let. A proč bysme do té doby nemohli tu věc porazit? Spad není zas taková hrůza," dodal s jistotou zkušeného. Posadil se za nesouhlasného mručení a výkřiků převážně těch, kdo byli během tragédie na Přistání.

„A nezapomeňte, že to zabralo půlku století, než Země přišla na pomoc Ceti III," vyskočila na nohy Betty Musgraveová-Blakeová.

Ozývaly se další poznámky.

„Jo, kapitán Tillek má pravdu. Musíme si své problémy vyřešit sami. Nemůžeme čekat na pomoc ze Země."

„Zapomeň na to, Tubbermane."

„Sedni a drž hubu, Tubbermane."

„Cabote, srovnejte ho. Pokračujme ve schůzi."

Podobné názory se čím dál víc ozývaly ze všech stran.

Sousedé přinutili botanika, aby se posadil. Ten, vylekaný nedostatkem podpory, ze sebe setřásl cizí ruce a založil si paže vzdorně na hrudi. Tarvi Andiyar a Fulmar Stone se přesunuli blíže k němu. Sallah

s obavami přihlížela, přestože dobře znala sílu, spočívající v Tarviho hubeném těle.

Sean šťouchl do Sorky. „Už mu zacpali hubu, takže se můžem dostat k jádru celýho toho mluvení," řekl. „Nemám rád takovýhle schůze - lidi kecaj, jenom aby nadělali randál a předvedli se, i když nevěděj, o čem to vlastně mluvěj."

Rudi Shwartz zvedl ruku a opět se postavil. „Jestli, jak jste navrhoval, Cabote, se velké usedlosti můžou starat samy o sebe, jak by byla organizována centrální vláda? Byly by jí velké usedlosti vůbec odpovědné?"

„Je to spíš otázka spravedlivého rozdělení jídla, materiálu a přístřeší, Rudi," řekl Joel Lilienkamp a zvedl se, „spíš než -"

„Chcete říct, že nemáme dost jídla?" vmísil se jakýsi vylekaný hlas.

„Prozatím máme, ale jestli tenhle Spad zasáhne celou planetu... všichni vidíme, co to udělalo s poli u Přistání," pokračoval Joel a ukázal do tmavé zpustošené krajiny, „a jestli se to bude pořád vracet, no -" Jakási žena ulekaně a hlasitě zaprotestovala. „No," pokračoval a povytáhl si kalhoty, „každý si zaslouží spravedlivý podíl na tom, co máme. Nevidím nic špatného na tom, vrátit se na nějakou dobu k hydroponiím. Patnáct let na lodi jsme to zvládli, ne? Klidně se vsaďte, že to zvládnem zas."

Jeho bodrá výzva, se setkala se smíšenými reakcemi, některé byly souhlasné, jiné vyloženě bojácné.

„Pamatujte, lidi, taky na to, že Vlákna neúčinkují na moře," řekl Jim Tillek s nenucenou veselou náladou. „Budeme živi, dobře živi, jen z moře."

„Většina raných civilizací žila téměř úplně z moře," vykřikla Mairi Hanrahanová zvonivým vyzývavým hlasem. „Joel má pravdu - můžeme použít alternativní metody pěstování plodin. A dokud dokážeme z moře získávat čerstvé proteiny, bude nám dobře. Myslím, že se všichni musíme vzchopit, místo abychom se hroutili po první malé překážce." Významně se podívala na Teda Tubbermana.

„Malé překážce?" zařval. Byl by se už vydal davem k Mairi, kdyby ho nezadrželi. Tarvi a Fulmar se posunuli ještě blíž.

„Stěží se tomu dá říci *malá* překážka," řekl Mar Dook rychle a pozvedl hlas nad šum směsice protestů a podpory. „A pro mnoho z nás je to jistě tragické. Ale nepouštějme se do boje sami mezi sebou. Stejně tak nemá cenu nadávat na VHS, že neprovedla důkladnou obhlídku planety a hrubě nás oklamala. Ale tento svět už dokázal, že dokáže přežít takový vpád a regenerovat se. Copak jsme my lidé méně přizpůsobiví, se všemi těmi zdroji, které máme po ruce?" Významně si poplácal na čelo.

„Já nechci jen přežít s rukou na hubě," zakřičel Ted Tubberman s bojovně vystrčenou bradou, „namačkaný v baráku a čekat, jestli se ty věci ke mně prokoušou!"

„Tede, to je největší pitomost, jakou jsem kdy od dospělýho chlapa slyšel," řekl Jim Tillek. „Máme s naším novým světem malinko problémy a já je chci sakra pomoct vyřešit, to je snad každýmu jasné. Takže nech toho střečkování a vymysleme, jak na to. Jsme tu, člověče, a hodláme přežít!"

„Já chci, abychom poslali domů pro pomoc," řekl někdo další tiše, ale pevně. „Cítím, že budeme potřebovat obranu, kterou může zajistit jen vyspělá společnost. Zvlášť když jsme si s sebou přivezli tak málo technologií. A zvlášť když se ta věc tak často vrací."

„Jakmile jednou pošleme pro pomoc, budeme muset vzít, co pošlou," řekl Cabot rychle.

„Lili, o co se vsadíš, že nám Země pošle pomoc?" zeptal se Jim Tilllek.

Ted Tubberman znovu vyskočil. „Nesázejte se o to. Hlasujme o tom! Jestli je tahle schůze fakt demokratická, pak hlasujme o tom, jestli máme požádat o pomoc Federaci obydlených planet."

„Já ten návrh podporuju," řekl jeden z mediků společně s několika dalšími lidmi.

„Rudi," řekl Cabot, „urči si dva další pomocníky a hlasujme."

„Dneska tu nejsou všichni," upozornil Wade Lorenzo.

„Když nechtěli přijít na ohlášenou schůzi, pak musí přijmout rozhodnutí těch, kdo se dostavili," odpověděl Cabot přísně. Jeho slova se setkala se souhlasnými výkřiky. „Hlasujme tedy o tom návrhu. Kdo chcete, aby se Federaci obydlených planet poslala řízená loď se žádostí o pomoc, zvedněte ruku."

Ruce se zvedly a pomocníci je spočítali, Rudi Shwartz si zapsal výsledek. Když Cabot vyzval ty, kdo nesouhlasí se žádostí o pomoc, zvedla se většina rukou. Sotva Cabot oznámil výsledky, začal Ted Tubberman nadávat.

„Vy zatracený pitomci. My tu věc sami nemůžem porazit. Na týhle planetě před ní není bezpečný místečko. Nepamatujete si zprávy VHS? Celá planeta byla sežraná. Trvalo víc než dvě stě let, než se dala dohromady. Jakou máme šanci?"

„To už stačilo, Tubbermane," zařval na něj Cabot. „Chtěl jsi hlasování. Všichni se zúčastnili a většina rozhodla, že se o pomoc nepožádá. I kdyby tomu bylo naopak, naše situace je dost *vážná,* takže se musí okamžitě přijmout jistá opatření.

Jednou z priorit je výroba kovových plátů k ochraně existujících budov, bez ohledu na to, kde stojí. Druhá je vyrábět válce s kyselinou dusičnou a součásti k plamenometům. A třetí je ochránit všechen materiál a zásoby. Další nutnost je držet na každém pozemku hlídky směrem k východu, dokud v tom Spadu neobjevíme zákonitosti.

Žádám, abychom dočasně znovu ustanovili Emily Bollovou a Paula Bendena našimi vůdci. Guvernérka Bollová svého času udržela svou planetu sytou a svobodnou i přes pětileté embargo Nathiů a admirál Benden je ten nejlepší v organizování účinné obranné strategie.

Prosím, abyste zvedli ruce, zda souhlasíte, a jakmile budeme vědět, jak dlouho stav ohrožení potrvá, proběhne řádné referendum." Jeho rázné, rozhodné prohlášení se setkalo se souhlasným šuměním. „Rudi, připrav další sčítání." Počkal chvilku, zatímco se dav nepokojně pohyboval. „Zvedněte ruce, kdo je dnes večer pro provedení těchto opatření, s admirálem Bendenem a guvernérkou Bollovou v čele."

Do vzduchu okamžitě vyletělo mnoho rukou, jiné se zvedaly pomaleji, jak si nerozhodní dodávali odvahy podle svých sousedů. Ještě než Rudi ohlásil Cabotovi součet, ten už věděl, že hlasování dopadlo velkou většinou ve prospěch nouzových opatření.

„Guvernérko Bollová, admirále Bendene, přijímáte svůj mandát?" zeptal se formálně.

„To byl švindl!" zvolal Ted Tubberman. „Říkám vám, švindl. Jenom se chtějí dostat zpátky k moci." Najednou jeho obviňování ustalo. Tarvi a Fulmar ho pevně stáhli dolů na lavičku.

„Guvernérko? Admirále?" ignoroval přerušení Cabot. „Vy dva máte pořád pro tu práci, která se musí vykonat, tu nejlepší kvalifikaci, ale odmítnete-li, přijmu návrhy z pléna." Napjatě čekal, aniž by sebemenším pohybem dal najevo, jak velice je v té věci zainteresovaný, a nevšímal si nepokojného publika a vzrůstajícího ustrašeného šepotu.

Emily Bollová se pomalu zvedla. „Přijímám."

„Já taky," řekl Paul Benden a postavil se vedle guvernérky. „Ale jen pro tento stav nouze."

„Vy tomu věříte?" zařval Tubberman, který se vyvlékl svým strážcům.

„Už toho bylo dost, Tubbermane," rozkřikl se na něj Cabot, který zřejmě vyčerpal profesionální odstup. „I když ty ne, většina lidí toto dočasné opatření podporuje." Posluchačstvo se pomalu utišilo. Cabot počkal, dokud nezavládlo úplné ticho. „A nyní, nejhorší zprávy jsem si nechal, až si budu jistý, že jsme se všichni usnesli spolupracovat. Díky Kenjovi a jeho průzkumnému týmu jsou Boris a Dieter přesvědčeni, že se začíná rýsovat nějaký vzorec. Mají-li pravdu, pak můžeme čekat Spad Vláken zítra odpoledne na řeku Malay a pak dál přes provincii Cathay k Mexiku na jezeře Maori."

„Na Malay?" Chuck Kimmage vyskočil na nohy a jeho žena ho chňapla za ruku, oba zděšeni. Phasovi se podařilo nalézt a varovat všechny ostatní farmáře podél Malay a v Mexiku, ale Chuck a Chaila dorazili až před samým začátkem schůze, příliš pozdě na to, aby byli informováni soukromě.

„A my všichni vám pomůžeme ochránit vaše pozemky," řekla Emily Bollová zvučným pevným hlasem.

Paul vyskočil na pódium, zvedl ruce a podíval se na Cabota, zda může promluvit. „Žádám dobrovolníky na obsazení kluzáků a k plamenometům. Kenjo a Fulmar našli způsob, jak je tam připevnit. Některé jsou už na místě na těch kluzácích, které mají. Ti z vás, kdo mají střední a velké kluzáky, jste je právě dali k dispozici. Nejlepší způsob, jak zničit Vlákno, je dostat ho ještě ve vzduchu, dřív než bude moci dopadnout na zem. Budeme potřebovat též lidi na zemi, kteří by zlikvidovali to, co proniklo."

„A co ty ohňové ještěrky, nebo jak jim říkáte? Ty nepomůžou?" zeptal se někdo.

„Ten den na Přistání nám velice pomohly," přidala se jakási žena a v obavách se jí zlomil hlas.

„Před dvěma dny na Sadridu taky," řekl Wade. „I déšť hodně pomohl," dodal Kenjo, i když ne zcela přesvědčen o pomoci, která nemá nic společného s mechanikou.

„Vy všichni, co vlastníte dráčky, budete v pozemních oddílech velice vítáni," pokračoval Paul ve snaze získat jakékoli možné posily. Ale i on byl v této věci skeptický. Byl příliš vytížený na to, aby si opatřil dráčka, ačkoli jeho žena a starší syn měli po dvou. „Zvlášť potřebuji ty z vás, kteří mají jakoukoli bojovou nebo leteckou zkušenost. Naším nepřítelem tentokrát nejsou Nathiové, ale přesto byl náš svět napaden. Zastavme to, zastavme to zítra a pak znovu, kdykoli to bude nutné!"

V odpověď na jeho povzbudivá slova propukl spontánní jásot, nabíral na síle, lidé se zvedali a máchali zaťatými pěstmi. Lidé na pódiu sledovali shromáždění s úlevou a uklidněním. Snad jen Ongola si všímal těch, kteří zůstali sedět či byli tiše.

==========

Měli-li Dieter a Boris pravdu, pak nadcházející Spad těsně mine poloostrov Kahrajn a nastoupí přibližně v 16.30 hodin zhruba 120 kilometrů severozápadně od ústí řeky Paradise, pětadvacet stupňů na jih. Dieter a Boris si nebyli jisti, zda se Spad protáhne tak daleko na jihozápad až k Mexiku na jezeře Maori, ale i tam byla přijata preventivní opatření.

Velící důstojník Kenjo Fusaiyuki shromáždil své jednotky na určeném místě. Ačkoli Vlákna zatím padala do moře, získají jeho týmy alespoň jistou zkušenost s chrlením ohně na „skutečnou věc".

„Zkušenost" nebyl zrovna vhodný termín pro chaos, který byl výsledkem. Kenjo se totiž omezil jen na zavrčení rezolutních rozkazů prostřednictvím komunikátoru, a tak nezkušení, ale dychtiví piloti kluzáků křižovali oblohu za Vlákny a často zasahovali jeden druhého kyselinou dusičnou.

Boj s Vlákny vyžadoval úplně jinou techniku, než které bylo třeba při lovení werýsů nebo při vzdušných soubojích, řízených myslícím nepřítelem. Vlákna nebyla inteligentní. Jen tak padala - šikmým jihozápadním směrem, občas se kvůli poryvům větru spojila do změti. Ovšem neúprosnost toho pádu, ta dokázala rozzuřit, porazit, sklíčit a znechutit. Bylo jedno, kolik Vláken bylo ve vzduchu spáleno na popel, neúnavně následovala další. Nervózní piloti se snášeli střemhlav, otáčeli se, snášeli. Nezkušení střelci pálili na všechno, co se v okolí pohnulo, což býval nejčastěji jiný kluzák stíhající spleť Vláken. Této nezkušenosti padlo za oběť devět ochočených dráčků. I mezi těmi divokými, kteří se k bitvě připojili, došlo k náhlému znatelnému snížení počtu.

Za první půlhodinu Spadu se sedm kluzáků dostalo v povětří do kolize, tři byly těžce poškozeny a dva měly zlomený siliplexový kryt,

takže už do vzduchu nemohly. Dokonce i Kenjův kluzák nesl známky sežehnutí. Čtyři zlomené paže, šest zlomených nebo vymknutých zápěstí, tři zlomené klíční kosti a jedna zlomená noha vyřadily z akce čtrnáct střelců; mnoho dalších bojovalo dál s tržnými ranami a pohmožděninami. Nikdo nepomyslel na bezpečnostní pásy pro obsluhu plamenometů.

Na počátku druhé hodiny Spadu, kdy byla Vlákna ještě stále nad vodou, proběhla na zabezpečeném kanále rychlá porada mezi vedoucími jednotlivých skupin. Vůdci - Kenjo, Sabra Steinová-Ongolová, Theo Force a Drake Bonneau spolu s Paulem Bendenem jako velitelem pozemních sil - rozhodli, že každé skupině bude stanovena vlastní operační výška v rozmezí sta metrů. Skupina měla létat v klínové formaci se svislými rozestupy sem a tam po celé šíři koridoru. Bylo důležité, aby každá klínová formace sedmi kluzáků udržovala svou stanovenou výšku.

Jakmile se kluzáky začaly udržovat v odstupu, okamžitě se omezily vzájemné kolize a sežehnutí. Kenjo vedl nejschopnější piloty u země, aby zachytávali co možná nejvíce zapomenutých Vláken a informovali pozemní síly, kde prošla která změť. Paul Benden koordinoval pohyb rychlých vozidel týmů s malými přenosnými plamenomety.

Vysílací linky zajišťovaly neustálé spojení vzduchu, země a Přistání. Joel Lilienkamp řídil doplňování prázdných trubic kyselinou dusičnou a přísun palivových článků. Lékařský tým byl v pohotovosti.

V polovině Spadu si Paul uvědomil, že jeho pozemní týmy jsou málo rozprostřeny v ploše, aby mohly být skutečně účinné. Naštěstí tu byly značné plochy, kde Vlákna dopadla na skálu nebo holou zem, scvrkla se a rychle zahynula. Před koncem, kdy už byli piloti vyčerpáni a palivové články kluzáků téměř vybité, Spad ještě zesílil. V duchu vzrůstající smůly Vlákna zasáhla bujnou vegetaci a farmu na usedlosti Mexiko.

Náhlý konec Spadu na okraji jezera Maori a u hlavních budov usedlosti znamenal pro ty, kteří se usilovně soustředili na ničení Vláken, zřetelný šok. Vůdci skupin nařídili přistát na břehu jezera. Mezitím měli možnost promluvit si s vůdci pozemních týmů. Ti z Mexika, kteří nebyli zapojeni do pozemní obrany, připravili horkou polévku,

klah, čerstvý chléb a ovoce a v jednom z domů vybudovali nemocnici. Těsně předtím, než Spad dosáhl této oblasti, podařilo se Tarvimu a týmu Karáčí dokončit kovovou střechu. Pak dorazil zásobovací člun Joela Lilienkampa s novými palivovými články a trubicemi kyseliny dusičné.

Den ještě nebyl u konce. Piloti pomalu křižovali zpět koridorem Spadu a pátrali po „živých" Vláknech. Paul se svými zpocenými a očouzenými unavenými týmy zamířil zpět směrem k usedlosti Malay a k pobřeží, pokoušeli se najít známky druhotného zamoření v místech, kde nebyly vidět žádné slupky ani zbytky po Vláknech. Objevili jen dvě taková místa a na Paulův příkaz byla půda skrz naskrz prosycena kyselinou dusičnou.

Jeden z týmu řekl při té příležitosti admirálovi, že podle něj je to plýtvání palivem. „Nejsou tu vůbec dráčkové, admirále. A to jsou v přítomnosti Vláken vždycky."

„V této chvíli nemáme na vybranou," odpověděl Paul a jakýkoli náznak výtky zakryl pousmáním. Nemyslel si o té ohnivé koupeli, že je neúměrná. Dráčkové byli v přítomnosti Vláken bezpochyby ostražití, ale zjevně si neuvědomovali přítomnost druhého a snad i horšího stupně jejich životního cyklu.

Obdiv Paula Bendena k dráčkům však díky jejich pilnému pátrání po padajících Vláknech vzrostl. Několikrát během Spadu zahlédl letku dráčků bojujících po boku Seana Connella a té rusovlasé Hanrahanovic holky. Jejich dráčkové podle všeho poslouchali povely. Pohyby měly disciplínu, zatímco jiné skupiny poletovaly jakoby chaoticky.

Paul si mnohokrát všiml, jak ti malí tvorové z ničeho nic mizí právě ve chvíli, kdy se zdálo, že užuž budou sežehnuti ohnivým dechem svého druha. Přál by si, kdyby tak i kluzáky měly tuhle schopnost a především byly pohyblivější. Jako bojová letadla nebyly právě nejúčinnější. Připomněl si svou úctu k dráčkům během útoku werýsů. Při studování popisu jejich nedávného legendárního obranného „deštníku" nad Přistáním při prvním Spadu pochopil, že svým ochočeným příbuzným pomáhaly stovky divokých zvířat. To by byla výborná pomoc. A v tu chvíli Paula napadlo, jak velká pomoc by to byla, kdyby se jim podařilo zmobilizovat *všechny* dráčky a vycvičit je pod vedením Connella a Hanrahanové.

Současný Spad zanechal na zemi holá místa, ale přes všechnu tu původní hudlařinu a nezkušenost pozemních i leteckých týmů nebyla devastace tak velká jako při prvním hrůzném Spadu.

Mnoho vyčerpaných bojovníků zůstalo na noc v usedlosti Malay. Pierre de Courci se ujal role šéfkuchaře a se svým týmem připravil ve velkých jamách na pláži pečené ryby a hlízy. Unavení muži, ženy a mládež se rozsadili kolem uklidňujících ohňů, příliš unavení na nějaké rozhovory, šťastni, že přežili hrůzy uplynulého dne.

Sean a Sorka otevřeli na pláži Malay ošetřovnu, aby pomohli zraněným dráčkům. Přikládali jim hojivé bylinky na křídla zasažená vlákny a na sežehnuté hřbítky.

„Myslíš, že až Sira přestane naříkat, že se vrátí můj bronzák a hnědák?" zeptala se Tarrie Chernoffová. Byla černá od oleje a zelená od vegetace, kožený kabátec z werýsí kůže nesl nové i starší stopy sežehnutí, ale stejně jako všichni majitelé dráčků i ona se nejprve postarala o ně a teprve pak o sebe.

Sean bezvýrazně pokrčil rameny, ale Sorka položila Tarrii konejšivě ruku na paži. „Obvykle to tak bývá. Jsou velice rozčilení, když je někdo z jejich skupiny raněný, zvlášť královna. Klidně se vyspi a uvidíš, co bude ráno."

„Proč jí to namlouváš, Sorko?" zeptal se Sean tiše, když se Tarrie odvlekla zpět k ohni s uklidněnou královnou na předloktí. „Sakra dobře víš, že když je ohnivá ještěrka zraněná opravdu těžce, nevrátí se." Sean měl krutou pravdu. Se Sorkou a svou skupinou dráčků měli zatím štěstí, ale přičítal to disciplinovanosti svých tvorů.

„Potřebuje se v noci dobře vyspat a nestrachovat se. A hodně se jich vrací."

Sorka si unaveně povzdechla a zavřela lékařský kufřík. Nahrbila záda, aby si protáhla unavené svaly. „Namasíruješ mě, Seane? Pravé rameno." Obrátila se k němu zády a vydechla úlevou, když ji hnětl silnými prsty, až se dala bolest na ústup.

Seanovým rukám se patrně na jejích zádech zalíbilo. Po chvíli se jemně přesunuly k šíji a něžně zajely do vlasů. Přestože byla unavená, zareagovala na tu němou výzvu. Odstoupila od něj a s úsměvem se rychle rozhlédla, kde se uložili jejich dráčkové.

„Všichni si našli tichý hnízdečko," zněl svůdně Seanův tichý hlas.

„Tak si taky jedno najdeme." Chytila ho za ruku a vedla ho z pláže do hustého háje stromů se špičatými listy, který pomohli zachránit před Vlákny.

Paul a Emily, osvěženi teplým jídlem a velkým pohárem lahodného quikalu, který Chaila Xaviorová-Kimmageová nechala vykvasit z místního ovoce, tiše zorganizovali tajnou poradu, která se konala v jedné z nepoškozených budov Malay. Kromě admirála a guvernérky se jí zúčastnili Ongola, Drake, Kenjo, Jim Tillek, Ezra Keroon a Joel Lilienkamp.

„Příště to bude lepší, admirále," ujistil Paula Drake Bonneau domýšlivým pozdravem. Kenjo, který přicházel za ním, si toho vysokého muže, známé válečné eso, změřil s pobavenou blahosklonností. „Dnešek nás poučil, že na Vlákna musíme jít s úplně jinou technikou letu a boje. Vylepšíme ten manévr v klínové formaci, takže nic neprojde. Piloti kluzáků musí cvičit, aby dokázali udržet výšku. Střelci se musí naučit ovládat palbu. Chce to víc než jen mačkat knoflík. Měli jsme pár škaredých srážek. Taky jsme přišli o několik dráčků. Nemůžeme riskovat tolik životů ani kluzáků."

„Kluzáky se dají opravit, Drakeu," poznamenal Joel Lilienkamp suše, než stačil Paul promluvit, „ale palivové články nevydrží věčně. Nemůžeme si dovolit plýtvat jimi na cvičení. I přes náš systém doplňování, který, to se sázím, dokážu ještě zlepšit, muselo devět pilotů přistát klouzavým letem na Maori. To není dobrý. Mimochodem, Drakeu, ta klínová formace šetří palivo. Ale stejně to trvá celé dny, než se články znovu nabijí. Jak dlouho bude ta věc padat, Paule?" Joel vzhlédl od svého bloku s výpočty.

„To jsme zatím nestanovili," řekl Paul a levým palcem si hnětl klouby na ruce. „Boris a Dieter teprve třídí informace z hlášení pilotů."

„Sakra, z toho se rozhodně nedovíme, co potřebujeme vědět, Paule," postěžoval si Drake unaveně. „*Odkud* se ta věc bere?"

„Vypustili jsme sondu," řekl Ezra Keroon. „Bude to trvat pár dní, než dojdou nějaká hlášení."

Drake pokračoval, jako by neslyšel. „Chci přijít na to, jestli ta věc nebude zranitelnější ve stratosféře. Nebyl by útok účinnější ve větší výšce, i když máme jen deset kluzáků s vyrovnáním atmosférického tlaku? Nedoletí ta hrůza do atmosféry v chomáčích a nerozdělí se až pak? Nemůžeme vymyslet míň neohrabanou obranu, než jsou plamenomety? Potřebujeme o tomhle nepříteli vědět víc."

„Nebrání se to," poznamenal Ongola a třel si spánky, aby zahnal tepající bolest v hlavě, která ho vždy po bitvě přepadala.

„Pravda," odpověděl Paul se smutným úsměvem a obrátil se ke Kenjovi. „Chtěl bych vědět, jestli bychom mohli získat nějaké informace z průzkumného letu na oběžné dráze? Kolik paliva je v nádržích *Mariposy*?"

„Když budu pilot já, vyjde to na tři, možná čtyři lety," odpověděl Kenjo a schválně se vyhnul Drakeovu pohledu, „přijde na to, jak se bude manévrovat a kolik bude obletů."

„Ty jsi na to ten pravý, Kenjo," řekl Drake a smutně mávl rukou. „Ty dokážeš přistát i s kapičkou paliva." Kenjo se pousmál a malinko se uklonil. „Víme, kdy nebo kde nás ta věc znova zasáhne?"

„Víme," ujistil je Paul klidně. „Jsou-li údaje správné, bylo to dnes a farmáři měli štěstí. Udeřilo to na dvou místech: v devatenáct třicet přes Arábii k Azovskému moři," v jeho hlase byla slyšet neustávající lítost nad ztrátou původních vlastníků půdy v Arábii, „a ve tři třicet z moře přes výběžek Delty. Obě ty oblasti jsou neobydlené."

„Nemůžeme nechat tu věc nikde bez dozoru, Paule," řekl Ezra poplašeně.

„Já vím, ale jestli chceme povolávat lidi každé tří dny, brzo se vyčerpají."

„Všechno se nemusí chránit," řekl Drake a roztáhl si leteckou mapu. „Je tam spousta bažinaté a křovinaté půdy."

„Budeme přítomni každému Spadu," řekl Paul nesmlouvavě. „Považujme to za možnost zlepšit manévrování a cvičit týmy, Drakeu. Nepopiratelně je lepší dostat tu věc, dokud je ve vzduchu. Vlákna dnes nesežrala mnoho půdy, ale nemůžeme si dovolit ztrácet široké koridory pokaždé, když nás to zasáhne."

„Zapojme více těch dráčků," navrhl Joel bodře. „Jsou stejně dobří na zemi i ve vzduchu."

Emily si ho smutně změřila, zatímco ostatní se ušklíbali. „Bohužel nejsou dost velcí."

Paul se s křeslem otočil a pátravě si guvernérku změřil. „To je dnes ten nejlepší nápad, Emily."

Drake a Kenjo se na sebe zmateně podívali, ale Ongola, Joel a Ezra Keroon se s dychtivým výrazem napřímili. Jim Tillek se zašklebil.

U jižního pobřeží Velkého ostrova se rozkládalo pět hlavních ostrovů a několik malých výstupků, zbytků vulkanické činnosti nad zářivě zelenomodrým mořem. Ten, k němuž se Avril a Stev tak nedočkavě blížili, byl pouhý kráter potopené sopky. Jeho stěny se strmě svažovaly do moře a ponechávaly jen úzké pobřeží s výjimkou jižní strany, kde byl okraj kráteru nejnižší. Avril nadskakovala netrpělivostí, když se Stev přídí malé lodi dotkl severního pobřeží.

„Nielsenová s tím svým vtipkováním musí být úplně vedle," zamumlala a vyskočila na oblázkovou pláž ještě předtím, než vypnul motor. „Jak bychom mohli minout celou pláž plnou diamantů?"

„Měli jsme už víc slibných míst. Pamatuješ, Avril?"

Stev přihlížel, jak nabrala plnou hrst černých kamenů a prosila je mezi prsty. Nechala si jen největší a ten mu hodila.

„Tady! Nasnímej ho!" Vložil kámen velikosti dlaně do přenosného snímače a ona nervózně a zlostně přihlížela. „To nemá smysl. Nemůžou to být všechno černé diamanty. Nebo jo?"

„Tenhleten je!"

Vzala si kámen zpátky a podržela ho na chvíli proti slunci. „A tenhle?" Popadla kámen velikosti pěsti a podala mu ho. Stačil si však všimnout, že si první kámen mezitím vstrčila do brašny. „Štěstí je, že ta malá Nielsenová je jenom naše učednice. A tohle je taky - naše!"

„A *my* si musíme dát pozor -" Stevovi neušla Avrilina rychlá změna - „abychom nezahltili trh." Vložil velký kámen do snímače lačnými, a ne zcela klidnými prsty. „Je to opravdu černý diamant. Okolo čtyř set karátů a relativně bez kazu. Gratuluju, má drahá, objevilas zlatou žílu."

Ušklíbla se nad jeho posměšným tónem, chňapla diamant a téměř ochranitelsky si ho přitiskla k sobě. „To nemůžou být všechno černé diamanty," opět zabručela. „Nebo ano?"

„Proč ne? Nic nezadrží diamanty, aby se v té sopce tvořily, když máš správné ingredience a zároveň dostatečný tlak. Uznávám, tohle je možná jediná pláž v celém vesmíru, tvořená černými diamanty nebo diamanty vůbec, ale," Stevův úšklebek byl čirá potměšilost, „*máš* ji tu."

Změřila si ho unaveným pohledem a podařilo se jí vykouzlit bezstarostný úsměv. „*Máme* ji tu, Steve." Přitiskla se k němu rozpáleným tělem. „Tohle je ta nejvíc vzrušující chvíle v mém životě." Ovinula mu paže kolem krku a vášnivě ho políbila. Její tělo se k němu tisklo, až cítil, jak ho diamant tlačí do žeber.

„Ani diamanty se mezi nás nepostaví, lásko moje," zašeptal, sebral ho jejím vzpírajícím se prstům a hodil ho za sebe do otevřeného kluzáku.

Stev ani nebyl příští ráno příliš překvapený, když zjistil, že Avril spolu s nejrychlejším kluzákem zmizela z těžařského tábora na Velkém ostrově. Udělal prohlídku ve skalním otvoru, kde, jak věděl, si Avril ukryla ty nejkrásnější drahokamy, jaké byly nalezeny. Nebylo tam nic.

Stev se zlomyslně usmál. Ona možná ignorovala vyhlášení stavu nebezpečí z Přistání, ale on ne. Sledoval, co se přihodilo na jižním kontinentě, a pozoroval východ, kdykoli se objevil nějaký mrak. Pro všechny případy si připravil plán. Pochyboval o tom, že to udělala i Avril. Rád by viděl její výraz, až zjistí, že Přistání je přeplněné zaměstnanými lidmi a přistávací dráha přecpaná kluzáky a techniky. Pobaveně vyjekl, když jedna z jejích učnic vylekaně hlásila, že Avril nikde nemůže najít.

Nabhi Nabol neměl vůbec radost.

Kenjo dosáhl oběžné dráhy s minimální spotřebou paliva. Soustředil se na úkol, který měl před sebou, cítil tlak přizpůsobivého plavidla vzhůru a radost z úniku zemské tíži. Kéž by všechny jeho staros-

ti pominuly stejně lehce. Kontakt s vesmírným plavidlem tedy neztratil. Přejel citlivými prsty po hraně ovládacího panelu.

Poslední tři dny byly hektické, prováděla se údržba nevyužívaných systémů *Mariposy,* prověřovala se jakákoli možná únava materiálu či porucha důležitých součástek. Kenjo dokonce dovolil Theovi Forcemu, aby vedl jeho skupinu, když Vlákna padala na hory jihovýchodně od Karáčí a zasáhla Longwood na ostrově Ierne. Pro něj bylo důležitější znovu uvést *Mariposu* do provozu. Ongola strávil dost času laděním okruhů komunikačních jednotek a pomáháním s prověrkami terminálů. Malá loď nebyla určena k činnosti ve vesmírném prostoru. Přestože důležitější obvody byly uloženy do vakuových nádob, stále tu byly obavy, že některé menší, ale kritické spojení *nebylo* dostatečně prověřeno. Nakonec ale všechny systémy prokázaly připravenost a zkušební zážeh motorů všechny uklidnil svým mohutným burácením - a Kenjo se vzpouzel, když byl donucen posledních dvacet hodin před startem odpočívat.„Možná jsi sakra dobrý pilot, Kenjo, ale na Pernu jsou lepší mechanikové než ty," řekl mu Paul Benden pevně. „*Teď* potřebuješ odpočinek, abys byl čilý ve vesmíru, kde ti nemůžeme pomoci."

Byl vypočítán letový plán umožňující Kenjovi dostat se do pozice, kde podle Borise a Dietera měla příští skupina Vláken vstoupit do atmosféry Pernu. Jejich program říkal, že Vlákna budou padat přibližně dvaasedmdesát hodin plus minus jednu dvě hodiny. Kenjova mise měla prověřit správnost jejich programu, stanovit složení Vláken před vstupem do atmosféry, a bude-li to možné, vysledovat, odkud přicházejí. A v neposlední řadě je měl zničit, než se objeví v atmosféře. Příští Spad měl zasáhnout provincii Kahrajn, právě nad opuštěnou přistávací plochou Oslo, pokračovat na pozemky u řeky Paradise a skončit na Arabských pláních.

Kenjo byl stovku mil pod prázdnými vesmírnými loděmi, ale stále ještě příliš od nich daleko na to, aby je zachytil teleskopem. Nicméně se pokoušel je zahlédnout, a tak si zvětšoval obraz, jak jen to šlo. Pak pokrčil rameny. Ty lodě už byly historie. Chystal se přispět něčím novým, jedinečným. Kenjo Fusaiyuki objeví zdroj Vláken, vymýtí je jednou provždy a stane se hrdinou celé planety. Pak už ho nikdo nebude odsuzovat za to, že si „našetřil" tolik paliva pro soukromou po-

třebu. Pak se jeho smyslu pro čest a návalům špatného svědomí ulehčí.

Postavit ultralehké plavidlo bylo velice prospěšné. Plány objevil v záznamech knihovny na *Jokohamě* v sekci historie letadel. Ne že by mělo nějak zvlášť úsporný provoz, i když přestavěl motor, ale to, co ušetřil při každém letu raketoplánu, mu ten bezvadný plán umožnilo. Létání nad izolovaným pozemkem Honšú v oblasti Západního pohoří mu poskytlo větší uspokojení, než by si dokázal představit, i když tím podnítil pověsti o velkém a až do nynějška neznámém létajícím tvorovi. Jeho žena, trpělivá a klidná, si netroufla proti jeho koníčku nic namítat a dokonce mu při stavbě pomáhala. Jakožto strojní inženýrka vybudovala malou hydroelektrárnu, která zásobovala jejich dům na pláni a tři menší pozemky v dalším údolí. Dala mu čtyři děti, tři z nich syny, a byla dobrou matkou, navíc mu pomáhala při kultivaci jeho ovocných stromů.

Byla před Vlákny v bezpečí, protože si vysekali obydlí přímo v hoře a v interiéru použili jen dřevo. Ochotně mu pomáhala vytesat hangár pro jeho letadlo pomocí strojů, které si vypůjčil od Drakea Bonneaua. Ale nevěděla, že má ještě jednu, dobře skrytou jeskyni, v níž skladuje svůj poklad tekutého paliva. Zatím se mu nepodařilo přepravit ho všechno z jeskyně na Přistání na Honšú.

Ano, nikdo nebude mít nic proti tomu, co udělal, až jim přinese informace, které potřebují. Odhadoval, že to bude chtít tak tři nebo čtyři výpravy. Chyběl mu poklid a výzva hlubokého vesmíru. Jak ubohé je jeho malé atmosférické plavidlo ve srovnání s krásnou silnou *Mariposou.* Jak neohrabaný je kluzák, s nímž létal jako vůdce skupiny. Nakonec se vrátil do svého pravého prostředí - do vesmíru!

Lodní alarm spustil a za okamžik začal Spad. Ocitl se uprostřed sprchy malých ovoidů. S výkřikem starých japonských bojovníků zažehl Kenjo repulzní motory na pravoboku a ušklíbl se, když obrazovka rozkvetla drobnými hvězdičkami destrukce.

Avril Bitrová zesinala. Nemohla uvěřit té změně na Přistání. Počítala s tím, že bude skoro prázdné. V době, kdy ji Stev přemlouval k náboru učedníků, klesla populace Přistání na pouhých dvě stě lidí.

Ale Přistání, které našla, bylo plné lidí. Všude svítila světla a lidé chvátali bez ohledu na pozdní hodinu. Nejhorší ze všeho bylo, že přistávací dráha byla přecpána kluzáky, velkými, malými i středními, a kolem se rojili technici - a *Mariposa* tu nebyla! Co se to proboha stalo?

Přistála s kluzákem na konci dráhy, poblíž místa, kde naposledy viděla malou vesmírnou loď. Znovu se bezmocně rozzuřila nad tím zklamáním. Měla štěstí, když opouštěla tu zatracenou hromadu hnoje. Podařilo se jí dokonce setřást všechen doprovod. Neměla žádné výčitky, že tam Steva Kimmera nechala. Byl užitečný a k tomu i zábavný - až do konce, dokud neocenil tyhlety černé diamanty. Ano, udělala dobře, že hned zmizela, dřív než ho napadlo rozebrat kluzáky nebo udělat něco podobně drastického, aby ji přinutil vzít ho s sebou. Kde ksakru u všech světů vězí *Mariposa?* Kdo spotřebovává palivo, které ona potřebuje k tomu, aby se dostala k transportním lodím kolonie? Snažila se svůj vztek ovládnout. Musí přemýšlet!

Opožděně si vzpomněla na varování. Kéž by ho byla poslouchala. No, nemůže to být nic vážného, když Přistání takhle žije. Možná to může využít. S tolika lidmi kolem si nikdo nevšimne, že se kolem potlouká další pracovník.

Zachvěla se, najednou si uvědomila chlad nočního vzduchu na plošině. Byla zvyklá na tropické klima Velkého ostrova. V duchu znovu zaklela, pak prohrabala zásobní prostor kluzáku a objevila přiměřeně čistou kombinézu. Opásala se též montérským pásem, který našla pod kombinézou. Byl pravděpodobně Stevův - ten byl vždycky dobře vybaven. Uculila se. Ale ne vždycky připraven.

Než se vydá hledat *Mariposu,* měla by schovat kluzák. Ve tmě se pokusila objevit alespoň jednu hradbu z hustých křovin, které rostly na konci dráhy, ale nenašla žádnou. Místo toho zapadla do malé jámy, která se ukázala být dost velká na to, aby ukryla její pytle s pokladem. Přinesla je z kluzáku, vložila do díry, nasypala na ně kameny a zeminu a pak si na ně posvítila baterkou, aby zjistila, jsou-li dobře ukryty. Po několika drobnějších úpravách byla spokojena.

Ráznými kroky se vydala po dráze ke světlům a všemu tomu ruchu.

Sallah Telgarová-Andiyarová vyhlédla oknem v přízemí meteorologické věže, kde Drake Bonneau řídil školení, a pomyslela si, že se jistě zmýlila: ta žena jen *vypadala* jako Avril Bitrová. Měla pás s nářadím a odhodlaně kráčela ke kluzáku na konci dráhy. Sallah neznala nikoho jiného s tak arogantní chůzí, s tak provokativními pohyby zadních partií. Tam se ta žena zastavila a začala pracovat na kluzáku. Sallah zavrtěla hlavou. Avril byla na Velkém ostrově; nereagovala na varování ani na nedávné povolání na Přistání k nástupu do pilotní služby. Nikdo ji neviděl, ani o to vlastně nestál, ale schopnosti Steva Kimmera s elektrickými obvody by se velice hodily. Ongola se pokoušel přimět Paula Bendena, aby těžařům z Velkého ostrova návrat *nařídil.*

Do její chvilkové nepozornosti pronikl Drakeův hlas. „Nikdy nenechávejte prst dlouho na spoušti."

Chudák, pomyslela si Sallah. Pokouší se naučit všechny ty dychtivé mladíky, jak bojovat s Vlákny. Jestli je pravda jen polovina toho, co jí Tarvi řekl o té smrtící hrozbě, bude to ďábelský boj.

„Vždycky palte od přídi k zádi. Vlákna padají v jihozápadním směru, takže jakmile proniknete pod vedoucí linii, sežehnete jich hodně." Drake už na operační tabuli neměl místo, celou ji pokryl náčrtky a letovými diagramy. Sallah měla s tou věcí také bojovat, proto tak bedlivě sledovala jeho výklad - až do chvíle, než zahlédla domnělou Avril.

Ten den byl shledáním bojových pilotů. Celá stará parta reagovala na výzvu, s výjimkou Nabhiho Nabola a Kenja. Sallah věděla, kde je Kenjo; maličko mu záviděla a tomu, že chybí Nabol, byla vlastně ráda. Jistě by se ošklíbal, že se dostal do společnosti všech těch mladých, kteří získali pilotní průkazy až na Přistání. Některé z nich si pamatovala jako adolescenty.

Usadit se v Karáčí zabralo více času, než si uvědomovala. A přineslo to tolik změn. Například dráčky, usazené na ramenou mladých

lidí nebo obtočené kolem nohavic kalhot. Její vlastní tři - jeden zlatý a dva bronzáci - si stejně jako její starší děti osvojili jisté zvyky. Teď seděli na vrchních policích instruktážní pilotní místnosti. Dva z nich byli upravení mentasyntézou a Sallah by ráda věděla, jestli rozumějí tomu, co se před jejich pozornýma duhovýma očima odehrává.

Její úvahy přerušilo Drakeovo naléhavé varování. „*Neodchylujte se* od stanovené letové výšky. Pokoušíme se lodě vybavit zařízením, které by vás nervózní piloty varovalo, když ji opustíte. Musíme se letové výšky držet, abychom se vyhnuli kolizím. Máme více pilotů než kluzáků. *Vy*," řekl a namířil prst na své posluchače, „nejste nepostradatelní. Kluzáky ano a ve vzduchu budeme potřebovat každičký.

A teď, útok od přídi k zádi jednovteřinovým zážehem spálí všechna Vlákna v dosahu plamenometu. Zachyťte konec Spadu a oheň většinu z něj pokryje. Neplýtvejte HNO_3." Chemický vzorec vyslovil tak rychle, že to znělo spíš jako „haenotři", pomyslela si Sallah a znovu přestala dávat pozor. Sakra, musí se soustředit. Navykla si ale naslouchat zvukům, ne slovům. A tichu. Tichu, které zavládlo, když její děti zlobily nebo se pokoušely o nějakou zakázanou věc. A že byly velice vynalézavé. Cítila, jak se jí ústa rozšiřují hrdým mateřským úsměvem, ale pak si jí všiml Drake a ona se opět pozorně zaposlouchala do jeho výkladu.

Už teď své tři starší děti převelice postrádala. Ram Da, statný spolehlivý sedmiletý syn Sallah, slíbil, že dohlédne na Denu a Bena. Tříměsíční Caru si Sallah vzala s sebou - dítě bylo v bezpečí u Mairi Hanrahanové - takže nebyla úplně sama. Ale Tarvi byl daleko v Karáčí, ve dne v noci lisoval kovové pláty, dřel stejně těžce jako lidé, které vyčerpával až k padnutí.

„...a snažte se, ať vám každý válec vydrží co nejdéle," říkal právě Drake. „Šetřte haenotři a pohonnými látkami a udržíte se déle v bojové linii. Tedy tam, kde je vás třeba. A teď, většina z vás má nějaké zkušenosti s turbulencí. *Nerozepínejte si* bezpečnostní pásy, dokud nebudete na zemi. Lehčí kluzáky mohou při přistání nadskočit, když najednou zafouká vítr, protože mají kvůli tomu dodatečnému vybavení plamenomety zátěž v přední části."

Dobře že mám taky co dělat, pomyslela si Sallah, když má Tarvi tolik práce. Zbývalo mu na ni málo času, neměla ani to potěšení spát

vedle něho - nebo v něm probudit vášeň za úsvitu, když by byl příliš rozespalý na to, aby odolal jejímu laskání.

V čem jsem jenom špatná? ptala se sama sebe milionkrát. Nepodařilo se jí lapit ho do pasti. Vzájemná potřeba a touha tenkrát v jeskyni nemohla být předstíraná. Když to náhodné spojení skončilo těhotenstvím, okamžitě jí navrhl zaregistrování svazku. Netrvala by na něm, ale pořádně se jí ulevilo, že s tím přišel sám. Po celé její těhotenství byl ohleduplný, něžný a starostlivý a upřímně se radoval, když se jako jeho první dítě narodil silný, zdravý chlapec. Zbožňoval všechny děti, těšil se z jejich narození a růstu. Ale své ženě se vyhýbal, odmítal ji a ignoroval.

Sallah si povzdechla a její stará kamarádka Barr se na ni tázavě podívala. Sallah se usmála a pokrčila rameny, aby naznačila, že to byla reakce na Drakea. Jaký by asi byl její život s Drakem Bonneauem, který byl šťastně usazen na svém jezeře? Svenda vypadala spokojená, chlubila se, že omezila počet dětí na dvě. Drake sice před ostatními vystupoval jako sebejistý letec, ale předešlého večera očividně obskakoval svou panovačnou ženu. Sallah si vždycky myslela, že Drake spíše „předvádí", než opravdu „dělá". Ale přes všechny Tarviho zvláštnosti dávala Sallah přednost geologovi a cenila si těch stále vzácnějších chvil, kdy v něm dokázala probudit vášeň. Možná v tom byl ten problém: Tarvi by měl mít možnost převzít iniciativu. Ale ne, tuhle taktiku už zkusila. Uplynul celý dlouhý strašný rok, než vymyslela své „ranní útoky".

Naučila se několik frází v paštó z Jiwanu a naivně zjišťovala i ženská jména. Ať už Tarvi na vrcholu vášně volal kohokoli, nebyla to jiná žena. Ani muž, podle všeho, co dokázala zjistit.

„Tak," řekl Drake, „tady je rozpis pro příští Spad. Pamatujte si, je dvojitý, v Jordánu a v Doradu. Vás doradské oddíly chceme poslat na místo předem, abyste si dobře odpočinuli, než začnete boj." Drakeův orlí zrak znovu přejel po jeho oddaných studentech. „A teď jděte zpět ke svým kluzákům a pomáhejte technikům, jak můžete. Světla v domech zhasnou o půlnoci. Všichni potřebujeme odpočinek," zakončil mile a odmítl jejich protesty.

Svenda se k němu rychle přesunula a mračila se, aby odstrašila každého, kdo by se chtěl na jejího Drakea obrátit s nějakými osobní otázkami.

„Kdy jsi dorazila, Sallah?" zeptala se Barr a obrátila se k ní se svým obvyklým kamarádským úsměvem. „Já jsem od nás přijela kolem poledne. Nikdo ze staré party nevěděl, kdy se ukážeš. Já netušila, že je ta věc tak vážná, dokud jsem po cestě neviděla, co to natropilo."

Sallah se usmála. Barrina přirozeně veselá povaha se vůbec nezměnila, přestože se jí zaoblila postava. „Kolik máš teď dětí, Barr?" zeptala se Sallah. „Ztratily jsme kontakt, když žiješ na druhé straně kontinentu."

„Pět!" Barr vykouzlila dívčí úsměv a poťouchle se usmála na Sallah. „Poslední jsou dvojčata, to bych nikdy nečekala. Ale pak mi Jess řekl, že on sám je z dvojčat a že u nich v rodině je to běžná věc. Myslela jsem, že ho uškrtím."

„Ale neudělalas to."

„Ne! Je to dobrý chlap a hodný táta a tvrdě pracuje." Barr každou přednost doprovodila důrazným pokývnutím a znovu se na Sallah zasmála. Pak její živý obličej nabral starostlivý výraz. „Jsi v pořádku, Sallah?"

„Já? Jistě. Mám čtyři děti. Caru jsem vzala s sebou. Jsou jí teprve tři měsíce."

„Je u Mairi nebo u Chris MacArdleové-Cooneyové?"

„U Mairi. Měly bychom si prohlídnout ten rozpis a podívat se, kdy máme službu. Kde je teď Sorka?" Sallah ztratila kontakt i s rusovlasou Hanrahanovic dívkou. „Všechny ostatní jsem viděla."

„No, ta žije taky s nějakým veterinářem. Na Irském náměstí."

„To se hodí!" Sallah najednou pocítila nával jakési rozmrzelosti. Patrně se jí dotkla představa svobodného jednání mladých lidí v porovnání s Tarviho rezervovaností. Současně si uvědomila, že v téhle chvíli má relativně málo povinností a že je tu znovu poptávka po jejích profesionálních zkušenostech. „Jdeme, najdem si nějaký pití a popovídáme si o životě!"

Sorka a Sean dorazili domů z různých stran, Sean z neočekávaného setkání s admirálem Bendenem a Sorka ze stáje. Z jeho rozčilené chůze poznala, že stěží potlačuje pořádný výbuch vzteku. Vydržel to, dokud se neocitli v domě.

„Zatracenej cvok, je to zatracenej cvok," řekl a práskl za sebou dveřmi. „Ta nafoukaná prasečí hlava, pitomej mizera."

„Admirál Benden?" zeptala se překvapeně. Sean nikdy neměl důvod admirála kritizovat a byl hrdý, když ho povolali ke zvláštnímu rozhovoru.

„Ten pitomej admirál chce jezdeckou jednotku!"

„Jezdeckou?" Sorka se odmlčela, zatímco vytahovala večeři z ledničky.

„Aby pročesávala zem s plamenomety, nic menšího!"

„Copak neví, že koně nesnášejí oheň?"

„Teď už to ví." Sean přešel kolem ní k malému sekretáři, vytáhl láhev quikalu a žádostivě ji pozvedl.

„Ano, prosím. Jestli se neuvolním, tak mi to jídlo moc neprospěje." Potlačila úzkost. Seanova potřeba se napít naznačovala, jak moc je rozčilený, neboť obvykle nepil.

„Nemusíme jíst tam, že ne?" zeptal se a kývl přes rameno směrem k obnovené společné jídelně.

„Ne, vybrakovala jsem máminu mrazničku." Položila nádobu s jídlem do ohřívací jednotky a nastavila odpovídající čas.

Sean jí podal skleničku a zvedl svoji s přípitkem. „Na idiotské admirály, kteří jsou výborní ve vesmíru a naprostí pitomci, co se týče zvířat. Jako kdybysme mohli plýtvat koňmi na takový hloupý kousky. Už mě taky v duchu vidí, jak trénuju jednotky ohňovejch ještěrek" - Sean pro ně stále užíval svůj název, „- který se budou honit za Vlákny na povel. Dokonce si myslí, že by taky jednu moh mít. On kurva ani neví, že se líhnou až v létě! Teda jestli je do tý doby ti hoši s plamenometama všecky nespálí."

Sorka nikdy Seana neviděla tak rozběsněného. Přecházel po místnosti, tvář mu hořela, levou rukou šermoval, mezi řečí upíjel nápoj a ventiloval vztek. Škubl hlavou, aby odhodil sluncem vybledlé vlasy z očí. Jak se tak šklebil, vypadal ve svém hněvu jako opravdový zlý muž. Na jedné straně ho poslouchala a rozuměla jeho strachu a názo-

rům. Na druhé ji těšilo, že za tím dojmem zdrženlivého, téměř chladně lhostejného člověka, jak působil na většinu lidí, stojí tak vášnivá, inteligentní, kritická, racionální a oddaná osobnost.

Sorka nevěděla přesně, kdy si uvědomila, že ho miluje - zdálo se jí, že to bylo odjakživa - ale pamatovala si den, kdy si uvědomila, že on miluje ji: když poprvé v její přítomnosti vybuchl v malou hádku. Sean by nikdy nic takového neudělal, kdyby si nebyl jistý její láskou a kdyby podvědomě nepotřeboval její utišující lásku a uklidnění. Pozorovala, jak pomalu opadá jeho rozčilení, a dovolila si pousmání, které takticky skryla za sklenicí.

„Ale Seane, admirál ti taky vlastně zalichotil," poznamenala. Zachytila jeho překvapený pohled a zasmála se. „Tím, že se *s tebou* poradil. Jestli ne ty, tak já jsem si všimla, jak nás tam na Malajském koridoru sleduje. Viděl, jak dobře si vedeme. A podle mě určitě ví, že mnohem spíš než kdo jiný dokážeš objevit, kde královny schovávají vejce."

„Hmm, no asi máš pravdu." Sean se trochu upokojil. Stále ještě přecházel sem a tam, ale už méně horečně.

Sorka milovala Seana, ať měl jakoukoli náladu, ale ty řídké výbuchy ji fascinovaly. Jeho vztek nebyl nikdy namířen vůči ní; zřídka ji kritizoval, a i to jen úsečným neosobním tónem. Některé její kamarádky zajímalo, jak dokáže vydržet jeho zamlklé, téměř mrzoutské nálady, ale když byl s ní, nikdy zamlklý nebyl. Obvykle se choval pozorně, nechtěl ji urazit, ani měl-li naprosto opačný názor. Zcela jistě to byl člověk, který si nechává své názory pro sebe - pokud nešlo o koně. Jeho hubená postava měla v sobě jistý půvab, i když jeho chůze byla spíš těžkopádná, o čemž svědčily stopy v tlustém vlněném koberci, který pro jejich nový domov utkala. Nechala ho vypovídat. Bavila se jazykem, jímž popisoval pravděpodobné předky admirála, jehož obvykle respektoval, a hloupost celého týmu biologů, fušujících do zvířat, přičemž prý o jejich povaze nemají ani ponětí.

„Tak co, nabídneš admirálovi, že mu najdeš dračí vajíčko, až bude pravý čas?" zeptala se, když se odmlčel, aby se nadechl k dalšímu vylíčení hlouposti těch nestoudných oslů.

„Jo! To teda jo, jestli to půjde." Otočil se na podpatku a natáhl se vedle ní na pohovku. Tvář měl najednou klidnou, vztek a nespokoje-

nost zmizely, oči upíral na jantarovou tekutinu ve skleničce. Z jeho výrazu poznala, že ho ještě něco jiného hluboce znepokojuje. Čekala, že bude pokračovat. „Víš stejně dobře jako já, že jsme tu kolem neviděli žádné divoké ohňové ještěrky. Od Spadu na Sadrid se moc neukazují. Sakra, jestli je někde na téhle planetě bezpečno, oni to objeví!"

„V Malajském koridoru nám moc pomohli."

„Dokud je nějaký idiot nezačal pálit!" Sean dopil nápoj, aby utopil to znechucení. „Neměli bysme brát na pomoc ty divoké, pokud se tohle děje." Nalil si další skleničku. „Hele, kde jsou tvoji?" zeptal se najednou, když si všiml, že jejich obvyklé bidélko je prázdné.

„Někde s tvými, venku, kdesi kolem," odpověděla tiše.

Pak se Sean začal smát. Smál se sám sobě a faktu, že si až teď uvědomil, že jeho ohňové ještěrky zmizely, jakmile opustil administrativní budovu.

„To není žádné překvapení, co?" dobírala si ho. Zajel jí rukou pod ramena a přitiskl ji blíž k sobě. Neodporovala. „Když mi Emmett řekl, že Blazer je nervózní z toho tvého spravedlivého hněvu, řekla jsem těm svým, že by si dnes měli najít něco k snědku sami. Stejně nemají rádi sýr."

„To není často, že bysme byli v noci sami," řekl Sean měkce. Jeho hlas jí svůdně šeptal do ucha. „Dopij, ty moje zrzavá kočičko." Rozcuchal jí vlasy nad čelem a pak jí jeho ruka hladivě přejela po tváři k bradě. „A vypni troubu," dodal, než ji políbil.

Sorka udělala, co jí řekl. Měla velkou radost. Bylo hloupé vymýšlet si výmluvy, proč poslat dráčky pryč za nějakými úkoly. Ale i když nebyli v říji, reagovali dráčkové na jejich mazleni silným potěšením. Za povzbudivého chóru třinácti hrdel by celé sousedství vědělo, co se děje u Hanrahanových-Connellových.

Později toho večera, když utichl ruch na Přistání, přemýšlela Sorka, zda nepočala dítě. Sean spal tiše vedle ní, prsty jí lehce objímal paži. Nikdy se Seanovi nezmínila o formálním uspořádání jejich vztahu ani nepoukázala na běžnou domněnku lidí na Přistání, že patří k sobě. Shodovala se se Seanem v názorech téměř na všechno, co dělali. Svá veterinářská učednická léta využili k chování silných koní, hledali v genetických zdrojích bank nebo mezi živými hřebci to nejlepší. Brzy měli složit závěrečné zkoušky z veterinární medicíny. Vybrali si už

skvělé místo pro nový domov - údolí na půli cesty k Východním horám. Sean vzal Reda, aby se podíval na nabízený pozemek Killarney, a Sorčin otec jejich volbu důrazně schválil. Sorka to vzala jako nevyslovený souhlas s jejich stále neformálním svazkem.

Ačkoliv Sorčini rodiče neprotestovali, Porrig Connell ji měl stále za hosta, kterého rozhodně nemusí vídat často. A jeho žena nepolevovala ve snaze přivést syna zpět k vlastnímu krbu. Vyvolila si jinou snachu a někdy všechny uváděla do rozpaků, když tu dívku strkala při každé příležitosti Seanovi pod nos.

„Nechci se ženit v tak blízkým příbuzenstvu, mami," řekl jí Sean, když zase jednou na něho naléhala. „Není to dobré pro krev. Táta Lally Moorhouseové byl tvůj první bratranec. Musíme rozšířit genovou základnu, ne ji omezovat."

Sorka to slyšela. Znala ale už Seana dost dobře a neranilo ji, že o svém vlastním výběru pomlčel. Možná si tehdy ještě vůbec neuvědomoval, že miluje patnáctiletou Sorku Hanrahanovou, která si v té době už byla jistá, komu patří její srdce.

Bylo jí sedmnáct, když se jí poprvé žádostivě dotkl, a byla to noc, na jakou se nezapomíná. Jejich role se vyměnily: ona, bujná a divoká; on, váhavý, něžný milenec. Její žhavá odezva na jeho jemnou milostnou předehru je překvapila a potěšila oba, ale nezačali spolu bydlet, dokud Sorka nedosáhla osmnácti let. V jejich generaci se stalo zvykem před formálním potvrzením svazku před úřady spolu žít nějaký čas na zkoušku.

Sorka převelice toužila po Seanově dítěti. Od té příšerné půlhodiny, kterou strávili ve vodě pod skalním převisem, si uvědomovala jejich smrtelnost. Chtěla mít něco po Seanovi - jen tak pro jistotu. Ne že by byl divoký nebo neopatrný, ale Lilienkampovi kluci taky nebyli bezstarostní a chudák Lucy Tubbermanová už vůbec ne. Stejně jako mnoho lidí, kteří byli během toho prvního Spadu vymazáni z povrchu planety.

Sorka nechtěla zůstat bez ničeho od Seana. Dříve se otěhotnět nepokoušela, protože by to narušilo jejich plány na pozemek Killarney: potřebovali získat kredity pro co možná nejvíce akrů. Strachovala se, že s ní není všechno v pořádku, když dosud neotěhotněla při všem tom

neopatrném dovádění, jehož si se Seanem užívali. Ale pro ni už dovádění skončilo. Této noci to myslela vážně.

Wind Blossomová otevřela dveře Paulu Bendenovi, Emily Bollové, Ongolovi a Polovi a Bay Harkenonovým-Nietrovým. Půvabně sklonila hlavu na uvítanou a podržela dveře široce otevřené, aby mohli vejít.

Kitti Pingová byla usazena v čalouněném křesle, které podle Paula muselo být pod potahem nějak vyvýšeno, takže působilo dojmem starověkého trůnu. Vypadala impozantně a půvabně na člověka tak malého. Její křehké tělo halil krásný měkký tkaný přehoz a celkový dojem ducha a autority ještě zdůrazňovala tunika s dlouhými rukávy a pracnými výšivkami. Pozvedla útlou ručku, která nebyla větší než ruka jeho nejstarší dcerky, a naznačila, že se mají posadit na stoličky, rozestavené v nepravidelném půlkruhu před ní.

Paul se poslušně skládal na sedadlo, pro jeho dlouhou postavu příliš malé, a uvědomoval si, že ta žena má před svými hosty mírnou výhodu. Tahle taktika ho pobavila. Vzhlédl na ni, usmál se a pomyslel si o sobě, že dokáže odhalit sebemenší známku její manipulace.

Věk církví přežilo jen pár silných etnických tradic, ale Číňané, Japonci, Maorové a amazonští Indiáni si zachovali část svých starých způsobů. V Kittiině pernském domově, který byl krásně zařízen rodinnými klenoty, nechtěl Paul nijak narušit rituál pohostinnosti. Wind Blossomová podala hostům voňavý čaj v jemných porcelánových šálcích. Malá čajovníková plantáž, pěstovaná k udržení oblíbeného ceremoniálu, padla za oběť prvnímu Spadu. Paul si jasně uvědomoval, že šálek čaje, který právě upíjí, je možná poslední v jeho životě.

„Měl vás, Kitti Pingová, Mar Dook možnost informovat, že má v rezervě ve skleníku několik keřů čajovníku?" zeptal se Paul, když všichni stačili ochutnat nápoj.

Kitti Pingová sklonila hluboce hlavu na znamení díků a usmála se. „To je velmi uklidňující."

Tak uhlazená odpověď mu neposkytovala žádné východisko k dalšímu hovoru. Paul se neklidně ošil ve snaze najít na sedadle pohodlnou pozici. Bylo mu jasné, že Pol a Bay jsou celí žhaví pustit se do hovoru o věci, kvůli které sem přišli.

„Všichni bychom byli klidnější, Kitti Pingová-Yungová," ztlumil hlas, který po její jemné odpovědi náhle zněl příliš hlasitě, „kdybychom měli... nějakou formu spolehlivé pomoci v boji proti této hrozbě."

„Ano?" Zvedla obočí, dvě tenké a jemné čárky, a její drobné ručky udělaly nad opěradly křesla neurčité gesto.

„Ano." Paul si odkašlal. Měl na sebe vztek za svou nemotornost a ještě více za to, že ho tak vyvádí z míry pouhý způsob rozsazení. Musí se jí vyložit, proč uspořádal tuto soukromou schůzku. „Pravda je, že co se týče obrany proti Vláknům, jsme ve velmi špatné pozici. Řečeno na rovinu, vyčerpáme své zdroje do pěti let. Nemáme vybavení k výrobě kluzáků ani palivových článků, až doslouží ty, které jsme si dovezli. Kenjův pokus zničit Vlákna ve vesmíru byl úspěšný jen částečně a *Maripose* už nezbývá moc paliva.

Jak víte, žádná z koloniálních lodí nevezla žádné obranné ani ničivé zbraně. I kdybychom dokázali vyrobit zbraně vysílající laserové paprsky, nemáme palivo ani na to, aby se alespoň jedna loď dostala do účinné pozice, aby mohla ty zámotky zničit. Nicméně nejlepší způsob, jak chránit zemi, je ničit tuhle hrozbu ve vzduchu.

Boris a Dieter potvrdili naše nejhorší obavy. Vlákna budou padat na Pern tak, že jestli je nezastavíme, oholí celou planetu. Nemůžeme se těšit nadějí, že ta sonda Ezry Keroona přinese nějaké užitečné informace." Paul rozhodil ruce, jak se o něj pokoušela beznaděj.

Kitti povytáhla svá jemná obočí v nelíčeném překvapení. „Původcem je ta ranní hvězda?"

Paul si těžce povzdechl. „To je poslední teorie. Budeme vědět víc, až se vrátí z průzkumu ta sonda."

Kitti Pingová přemýšlivě pokývala hlavou, štíhlé prstíky sevřely opěradla křesla.

„Kitti Pingová-Yungová," řekla Emily, sedící na své stoličce ještě vzpřímeněji než hostitelka, „jsme v zoufalé situaci."

Paula Bendena nevysvětlitelně povzbudilo, když viděl, že guvernérka stejně jako on působí jako nervózní školáček. Pol a Bay pokývali hlavou na znamení souhlasu. Kitti Pingová a Wind Blossomová, která stála kousek nalevo za svou babičkou, trpělivě vyčkávaly.

„Kdyby ti dráčkové byli o něco větší, Kitti," vložila se do věci Bay nezvykle drsným způsobem, „a dost inteligentní, aby mohli přijímat povely, byla by to pro nás nesmírná pomoc. Dokázala jsem za pomoci mentasyntézy prohloubit jejich latentní empatické schopnosti, ale to byla relativně jednoduchá věc. Vypěstovat ale dost velké dráčky - draky - potřebujeme, aby byli *velcí* -" Bay rozpřáhla doširoka ruce a luskla prsty, aby naznačila velikost pokoje, „- inteligentní, poslušní, dost silní, aby stačili na ten úkol: spalovat Vlákna na nebi..." Došla jí řeč, příliš dobře věděla, jak Kitti Pingová smýšlí o genetickém inženýrství sahajícím za hranice prostých úprav k přizpůsobení tvorů novým ekologickým podmínkám.

Kitti Pingová znovu pokývala hlavou a její vnučka ji překvapeně pozorovala. „Ano, velikost, síla a značná inteligence by byly potřebné," řekla tichým hlasem. Skryla ruce v manžetách svých dlouhých rukávů, založila si je na prsou, sklonila hlavu a odmlčela se, až hosté začali mít pocit, že si zdřímla spánkem starců. Pak znovu promluvila. „A obětavost, kterou lze některým tvorům vštípit lehce, jiným vůbec ne. Ti dráčkové už mají rysy, které chcete zdůraznit a prohloubit." Usmála se laskavým, mírně omluvným úsměvem, prodchnutým velkým smutkem a soucitem. „Byla jsem pouhou studentkou, ač velice oddanou a horlivou, ve Velkých Beltraeských síních Eridanů. Naučila jsem se, co se stane, vykonám-li to či to, prohloubím či omezím, rozdělím tuto synapsi či pozměním genovou výbavu. Většinou to, co jsem se naučila, fungovalo, ale běda," dodala a varovně pozvedla ruku, „nikdy jsem nepřišla na to, proč někdy modifikace neuspěla nebo organismus zahynul. Či měl by zahynout. Beltraeové nás možná naučili ‚jak', ale ne ‚proč'."

Paul si hluboce povzdechl, začalo se o něj pokoušet zoufalství.

„Avšak mohu to zkusit," řekla. „A udělám to. Neboť ačkoli mé roky jsou téměř u konce, jsou tu další lidé, které je nutno brát v úvahu." Obrátila se a laskavě se usmála na Wind Blossomovou, která pokorně sklonila hlavu.

Paul zavrtěl hlavou, nechtělo se mu věřit tomu, co právě řekla.

„Zkusíte to?" vykřikla Bay a rychle se postavila. Taktak že nevrazila do Kittina vyvýšeného křesla.

„Jistěže to *zkusím*!" Kitti zvedla útlou ruku ve varovném gestu. „Ale musím vás varovat, nepočítejte najisto s úspěchem. To, co podstoupíme, je nebezpečné pro zvířata, může to být nebezpečné i pro nás a nic se nedá zaručit. Štěstím nejvyššího stupně je, že ti malí dráčkové už disponují tolika vlastnostmi, požadovanými u geneticky pozměněných tvorů, kteří by vyhovovali našim naléhavým potřebám. Ale i tak možná nedokážeme získat přesně takového tvora, ani si být jisti genetickým řetězcem. Nemáme žádnou vyspělou laboratorní techniku a ani metody analýzy, které by nám naše břímě ulehčily. Musíme přesnost a jemnost nahradit opakováním, prací mnoha rukou a očí. Úkol je přiměřený, avšak prostředky barbarské."

„Ale zkusit to musíme!" zvolal Paul Benden a vyskočil se zaťatými pěstmi.

==========

Všechen zdravotnický personál, který neměl službu v nemocnici nebo u pozemních oddílů, veteináři a jejich učedníci včetně Seana a Sorky pracovali na směny, projekt Kitti Pingové měl vrcholnou důležitost. Každý, kdo byl nějak zběhlý v biologii, chemii nebo laboratorních postupech, byl povolán do služby - někdy to byli jen lidé s hbitými prsty, kteří se mohli zapojit do práce při přípravě laboratorního náčiní, nebo osoby zotavující se ze zranění po Spadu, které mohly sledovat monitory. Kitti, Wind Blossomová, Bay a Pol extrahovali genetický kód z chromozomů ohňových dráčků. Přestože nešlo o pozemské tvory, jejich biologické uspořádání se ukázalo být natolik podobné, že se s ním dalo pracovat.

„Na Kentauru jsme zvládli ty chiropteroidy," řekl Pol, „a ti měli jako genetický materiál silikonové řetězce."

Bylo zapotřebí velkého čarování s harmonogramy, aby se dalo dohromady dost lidí na boj s Vlákny nad osídlenými oblastmi. Detailní postup Spadu, vytvořený vyčerpaným týmem Borise Pahleviho a Dietra Clissmanna, vytvořil systém, před nímž se musel sklonit dokonce i Kittin projekt. Výsledný rozpis čtyř směn se pokoušel poskytnout každému nějaký čas na sebe - k odpočinku a k péči o vlastní pozemky - i když někteří specialisté na to nedbali a museli být ke spánku odveleni.

Když nastal Spad, zapojil se každý nad dvanáct let. Naděje, že Kenjo v *Maripose* dokáže ve vrchních vrstvách atmosféry zárodky Vláken odchýlit, zklamala. Očekávaný dvojitý Spad - nad Cardiffem na středním Jordánu a v Bordeaux v Kahrajnu a pak nad ostrovy Seminole a Ierne - byl nepravidelný, ale mezery jako naschvál nepřipadly nad obydlená místa.

Daly se čekat další dvojité Spady: Jednatřicátého dne po prvním Spadu se měla Vlákna přehnat přes tábor Karáčí a špičku poloostrova Kahrajn; o tři dny později měl pozemní koridor Spadu dosáhnout od Kahrajnu přes pozemky u řeky Paradise, zatímco druhý Spad měl neškodně zasáhnout moře dost daleko nad koncem provincie Cibola. A za další tři dny měl nebezpečný dvojitý Spad zasáhnout pozemky Boca a husté lesy dolního Kahrajnu a Arábie, zásoby jediného skutečného dřeva, životně potřebného k výztužím důlních šachet v rušném táboře Karáčí a u Drakeova jezera.

Ezra strávil celé hodiny v boxu, z nějž bylo spojení s hlavním počítačem *Jokohamy,* prohlížel záznamy námořní a vojenské historie a hledal v nich nějaké prostředky k boji proti této hrozbě. Hledal také, s mnohem menší dávkou optimismu, nějaké rovnice nebo nástroje, jimiž by bylo možno pozměnit dráhu té planety. Pak by se snad dalo vyhnout dalšímu Spadu. Mezitím se však pernská oběžná dráha naplnila spirálami zapouzdřených Vláken, nebezpečím, s nímž se kolonisté museli vyrovnat, ať už jakkoli. Ezra srovnával také údaje z Kittina programu, bádal ve vědeckých spisech, díky svému identifikačnímu kódu se dostal až k tajným nebo chráněným informacím. Čekal i na nálezy sondy, které měly dorazit. A protože všichni věděli, kde Ezru najdou, často u sebe zadržel stížnosti a menší problémy, které by zbytečně ještě více zatížily admirála a guvernérku.

Kenjo byl vyslán na další tři mise a pokaždé se pokoušel nalézt účinnější způsob zničení dostatečného množství Vláken už ve vesmíru, aby ospravedlnil spotřebu drahocenného paliva. Ukazatele paliva na *Maripose* s každou výpravou jen lehce poklesly a Kenjo byl pochválen za svou hospodárnost. Drake vesmírnému pilotovi otevřeně záviděl jeho umění.

„Teda, chlape," řekl mu Drake. „Ty to řídíš jen z výparů!"

Kenjo skromně pokývl a neřekl nic. Cítil však úlevu, že se mu nepodařilo přestěhovat všechny vaky s palivem do skrýše na Honšú. Už brzy bude ostatně muset sáhnout do této zásoby, aby mohl dále pokračovat ve výletech do vesmíru. Jen tam si připadal, že opravdu žije, uvědomoval si každý smysl a každičký nerv svého těla.

Ale pokaždé přivezl užitečné informace. Vlákna, jak se ukázalo, cestovala v zámotcích, které pukly, jakmile dosáhly atmosféry Pernu,

a zůstala jen vnitřní tobolka. Zhruba pět tisíc metrů nad povrchem planety se tato tobolka rozevřela do plátků, z nichž některé nebyly dost silné, aby ve větších výškách přežily. Ale, jak zatraceně dobře věděl každý na Přistání, dolů jich dopadlo ještě dost a dost.

Většina kluzáků neměla zařízení na udržování tlaku v kabině, proto měly dostup zhruba tři tisíce metrů. Existovala pořád jen jedna jediná cesta, jak odstranit Vlákna z oblohy: pomocí plamenometů.

Protože čtyřicátý den měl Spad zasáhnout pozemky Velkého ostrova, nařídil Paul Benden Avril Bitrové a Stevu Kimmerovi vrátit se na Přistání. Když se Stev dotázal, co za rudy těžené na Velkém ostrově Přistání potřebuje, Joel Lilienkamp celý šťastný vyhotovil dlouhý seznam. Takže když dorazili na Přistání se čtyřmi kluzáky až po střechu naplněnými kovovými ingoty, nikdo se ani nezmínil o tom, jak dlouhý čas zanedbávali své základní povinnosti.

„Nevidím tu Avril," podotkl Ongola, když se kluzáky u skladišť kovů vykládaly.

Stev se na něj podíval s lehkým překvapením. „Odletěla sem přece už před několika týdny." Zahleděl se dozadu na přistávací dráhu a viděl slunce, lesknoucí se na trupu *Mariposy.* „Copak se tu nepřihlásila?" Ongola pomalu zavrtěl hlavou. „No, to je teda zajímavé!" Stevův pohled se přemýšlivě zdržel u *Mariposy,* dost dlouho na to, aby si toho Ongola všiml. „Možná ji dostala Vlákna!"

„Ji možná ano, ale kluzák ne," odpověděl Ongola, který věděl, že Avril Bitrová ví naprosto přesně, jak si svou kůži ochránit. „Podíváme se po ní."

Schémata Spadu byla vystavena všude a neustále aktualizována; předchozí Spady se vymazávaly a uváděly se budoucí tři, takže si lidé mohli plánovat celý týden dopředu. Avril by nemohla pobýt na Přistání ani deset minut, aby si nepovšimla nebezpečí Spadu. Ongola si připomněl, že musí odstranit ten řídicí čip z *Mariposy,* jakmile Kenjo přistane. Přesně věděl, odkud vesmírný pilot bere palivo. A nechtěl, aby to objevil ještě někdo jiný, zvláště ne Avril Bitrová. Admirál Benden se v případě Kenja nemýlil. Ongola se nechtěl zmýlit v případě Bitrové!

„Teď když jsem zpátky, kde chcete, abych pracoval, Ongolo?" zeptal se Stev s křivým úsměvem.

„Zjistěte, kde vás Fulmar Stone potřebuje nejvíc, Kimmere. Jsem rád, že jsem vás viděl celého."

Avril se té noci zdržela na Přistání jen tak dlouho, než zjistila, že netouží být přidělena k žádné z několika skupin, které by mohly využít jejích speciálních znalostí. Jediná znalost, kterou by ráda zapojila - vesmírná navigace - byla zapovězena. A tak dřív než se na Přistání rozednilo a než si někdo všiml přítomnosti přebytečného kluzáku, už se s ním, naplněným užitečnými zásobami, jak jídlem, tak materiálem, zase vznesla.

Přistála na skalnaté výšině nad zpustošeným pozemkem Milano, kde měla jasný výhled na Přistání, a což bylo ještě důležitější, dobrý výhled na rušnou osvětlenou dráhu, kde měla přistát *Mariposa.* Časné ráno strávila tím, že nad siliplexovou střechou kluzáku vyráběla kryt z kovových plátů, které ukradla. Raději se proti té smrtící věci ze vzduchu zabezpečila, jak to jen šlo. Do rána zamaskovala své orlí hnízdo a vyladila dalekohled kluzáku na svůj cíl. Byla odměněna dráždivým pohledem na Kenjův návrat.

Pečlivě poslouchala všechny stanice, které mohla na své komunikační jednotce vyladit, a podařilo se jí zjistit fakta o jeho misi a jejím omezeném úspěchu.

Za několik dní si ve své skrýši začala připadat bezpečná. Protože to byla oblast starých sopek, vedla většina leteckého provozu koridory daleko po stranách od ní. Během ranních hodin se stín nejvyššího vrcholu přikradl k její skrýši jako široký prst, který ukazuje přímo na ni. Stačilo to, aby z toho naskočila husí kůže. Neměla žádný pořádný rozhled, ale fakt, že viděla nahoru k Jordánu a zálivu a dolů směrem k Bordeaux, znamenal, že by neměla být ničím překvapena. Nezbylo jí nic jiného než odpočívat a čekat. Vzhledem k odměně měla s tímhle cvičením v trpělivosti značné problémy.

Můžete nahlásit nějaký pokrok, Kitti?" zeptal se Paul drobné genetičky.

Nikdy si nemyslel, že tuhý dohled zlepšuje výkonnost, ale potřeboval alespoň kousíček povzbuzení, aby rozptýlil depresi svých lidí. Začal druhý měsíc Spadu Vláken a psychologové hlásili pokles morálky. Počáteční nadšení a odhodlání narušily intenzivní pracovní povinnosti a jen málo příležitostí k rozptýlení. Zařízení Přistání, kdysi tak štědrá, byla nyní přeplněna techniky povolanými do laboratoří a rodinami farmářů, které se vrátily do pochybného bezpečí svých původních domovů.

Nikdo nezahálel. Mairi Hanrahanová vymyslela hru pro pěti a šestileté děti s dobrými motorickými schopnostmi, založenou na sestavování ovládacích panelů podle barvy čipů. I ty nejneohrabanější mohly pomáhat sbírat ovoce a zeleninu z nedotčených pozemků či soutěžit mezi sebou ve sběru nezvykle barevných řas z pláží po nočním přílivu či bouři. Sedmi a osmileté děti směly pomáhat chytat ryby na udice pod dohledem zkušených rybářů. Ale i ta nejmenší batolata začínala reagovat na narůstající napětí.

Hodně se mluvilo o tom, že by se většímu počtu farmářů mělo dovolit vrátit se na své pozemky a nastupovat k boji s Vlákny z domova. Ale to by znamenalo rozdělit zásoby a přeorganizovat služby nejcennějším technikům. Paul a Emily nakonec museli neústupně trvat na zachování centralizace.

Toho večera si Kitti měřila Paula a Emily s vědoucím a soucitným úsměvem. Seděla vzpřímená na stoličce u masivního mikrobiologického zařízení, jehož přesné laserové jednotky byly staženy z manipulační komory, a vůbec nevypadala unavená; jen oči podlité krví naznačovaly napětí z úsilí. Program běžel s tichým šumem, na několika monitorech se ukazovala nepochopitelná schémata. Kitti se na okamžik od návštěvy odvrátila, aby si prohlédla graf na jedné obrazovce a soustavu rovnic na jiné, načež se pohledem vrátila k nervózním příchozím.

„Není způsob, admirále, jak urychlit březost, chcete-li mít zdravý, životaschopný exemplář. Ani Beltraeům se nepodařilo tento proces urychlit. Jak jsem se zmínila ve svých posledních hlášeních, stanovili jsme příčinu našich počátečních nezdarů a provedli nezbytné úpravy.

Je to časově náročné, to si uvědomuji, ale za tu snahu to stojí. Dvaadvacet geneticky upravených prototypů, které teď máme, se zdárně dostalo do první fáze. My všichni," drobná ručka gestem půvabně obsáhla všechny techniky, pracující v rozlehlé laboratoři, „jsme nesmírně potěšeni tak vysokým stupněm úspěchu." Pootočila hlavu, aby se podívala na blikající data. „Neustále ty vzorky monitorujeme. Předvádějí stejné reakce jako malí tuneloví hadi, jejichž vývoji dobře rozumíme. Doufejme vážně, že všechno bude pokračovat bez nehod. Dosud jsme měli obrovské štěstí. Nyní je třeba vaší trpělivosti."

„Trpělivosti," opakoval Paul smutně. „Trpělivost je teď vzácné zboží."

Kitti zvedla bezmocně ruce. „Den za dnem embrya rostou. Wind Blossomová a Bay ten program neustále zdokonalují. Ve dvou dnech zahájíme druhou skupinu. Samozřejmě budeme náš postup zdokonalovat. Pořád pátráme po možných vylepšeních. Nestojíme na místě. Jdeme vpřed.

Náš úkol je veliký a plný odpovědnosti. Člověk nemůže lehkomyslně měnit přírodu a účel existence jakéhokoli tvora. Jak bylo řečeno, rozumně uvažující osoba mění věci opatrně, aby si každá našla své místo. Než je úkol u konce, nezbytnými předpoklady jeho úspěchu jsou rozvaha a opatrnost."

Kitti se usmála, což bylo vlastně zdvořilé propuštění obou vůdců, a začala se plně věnovat rychle se měnícím údajům na monitorech. Paul a Emily se stejně zdvořile uklonili jejím útlým zádům a vyšli z místnosti.

„No," začal Paul a zklamaně pokrčil rameny, „a je to."

„Které to město nepostavili za den, Paule?" zeptala se Emily zvláštně.

„Řím." Paul se usmál Emilině údivu nad tou rychlou odpovědí. „Země, první století, myslím. Dobří pozemní bojovníci a stavitelé silnic."

„Vojáci."

„Ano," řekl Paul. „Hmm... Měli taky něco, čím udržovali lidi spokojené. Říkali tomu cirkus. Zajímalo by mě..."

Dvaačtyřicátého dne od prvního Spadu, když Vlákna přecházela přes neobydlené oblasti Arábie a Cathay, neškodně padala do Severního moře nad Deltou a míjela západní cíp Dorada, rozhodli admirál Benden a guvernérka Bollová o dni odpočinku a volnu pro všechny. Guvernérka Bollová požádala vedoucí jednotlivých sekcí, aby rozvrhli práci tak, aby se všichni mohli zúčastnit odpolední hostiny a večerního tance. Byli pozváni i ti nejvzdálenější farmáři, aby přijeli na jakkoli dlouho. Admirál Benden požádal o dvě skupiny dobrovolníků, kteří by o půl desáté dopoledne vyletěli proti Vláknům nad východním koridorem, a o další dvě, které by v brzkých večerních hodinách byly připraveny prověřit ten západní.

Pódium na Ohňovém náměstí bylo vyzdobeno pestrobarevnými praporky a na žerdi se ve vánku třepetala nová vlajka planety. Na náměstí byly vyneseny stoly, lavice a židle a prostor uprostřed se nechal volný pro tanečníky. Měly být naraženy sudy s quikalem a Hegelman se měl vytasit s pivem - nikdo nechtěl ani pomyslet, že to může být nadlouho jejich poslední. Joel Lilienkamp uvolnil štědré zásoby bez reptání. „Díky dětem, že to nasbíraly! Dětská práce může být moc účinná," řekl s úsměvem. Rybáři ze zálivu Monaco přivezli lesknoucí se náklad ryb a šťavnatější řasy, určené k pečení ve velkých, už tak dlouho nepoužívaných jamách. Dvacet farmářů darovalo dvacet volů, kteří se měli opékat na rožni. Pierre de Courci celou předcházející noc pekl koláče a vyráběl nejrůznější sladkosti. „Ať tloustnou lidi, a ne Vlákna!" Vždycky byl nejšťastnější, když viděl velké výkony.

„Je dobré slyšet muziku a zpěv a smích," zabručel Paul k Ongolovi, když tak bloumali od jedné skupiny ke druhé.

„Myslím, že by to byl dobrý zvyk," odpověděl Ongola. „Něco, na co by se lidé mohli těšit. Setkání se starými přáteli, vylepšení vztahů, možnost, aby se každý předvedl a srovnal s ostatními." Pokývl skupině, v níž byla jeho žena Sabra, Sallah Telgarová-Andiyarová a Barr Hamilová-Jessupová, povídaly si a smály se, každá se spícím dítětem na klíně. „Potřebujeme se scházet častěji."

Paul přikývl, pak se podíval na své náramkové hodinky. V duchu zanadával a vydal se vést dobrovolníky proti západnímu Spadu.

Ongola se druhý den ráno, když dorazil na hlídku na meteorologickou věž, necítil úplně nejlíp. Fakt je, že se nejprve stavil v nemocnici, kde mu lékárnice dala prášek proti kocovině a ujistila ho, že není zdaleka sám. Ale její znepokojivá poznámka o obětech tohoto Spadu mu bolest hlavy ještě zhoršila.

Zpráva, která ho na věži čekala, znamenala překvapení a šok. Jeden kluzák byl úplně zničen a jeho tříčlenná posádka mrtvá. Druhý kluzák se těžce poškodil, střelec na pravé straně přišel o život a pilot a střelec nalevo utrpěli těžká zranění při čelní kolizi ve vzduchu. Někdo se neřídil výškovými omezeními. Ongola bezděky zasténal, když četl seznam obětí: Becky Nielsonová, důlní učednice, která se sotva vrátila z Velkého ostrova - nakonec by byla bezpečnější s Avril; Bart Nilwan, velmi nadějný mladý mechanik; Ben Jepson. Ongola si promnul oči, viděl rozmazaně. Další mrtvý pilot byl Bob Jepson. Dva z jedné rodiny. Ta dvojčata! Lítají kolem, jako by jim hořelo za prdelí, a neposlouchají rozkazy! Zatracený vzduch! Co jenom řekne jejich rodičům? Tak mírný Spad, slavnost před nimi, a oni si umřou!

Ongola natáhl ruku ke komunikační jednotce a chystal se vytočit číslo administrativního střediska. Pak uslyšel, jak někdo váhavě klepe na dveře.

„Dále!" zavolal.

Stála tam Kateřina Radelinová-Doyleová s vyvalenýma očima a bledou tváří.

„Copak, Katko?"

„Veliteli, pane Ongolo..."

„Říkejte mi, jak chcete." Nasadil povzbudivý úsměv. Vzhledem k tomu, do jakých trablů se Kateřina dokázala dostat, od pádu do jeskyně v raném věku po vdavky s největším bídákem na planetě, byl překvapen jejím plachým chováním. Byla, chudák, z těch lidí, jimž jako by se věci dály bez jejich vlastního přispění.

„Pane, já našla jeskyni."

„Ano?" dodal jí odvahy, když zaváhala. Neustále nacházela nějaké jeskyně.

„Nebyla prázdná."

Ongola se v křesle napřímil. „Byla v ní spousta pytlů s palivem, co?" zeptal se. Objevila-li to Kateřina, mohla to najít i Avril? Ne, Avril nemá takové štěstí jako Kateřina.

„Jak to víte, pane Ongolo?" Vypadala jako omámená úlevou.

„Možná proto, že vím, že tam jsou."

„Vy to víte? Že tam jsou? Chci říct, nedali je tam ‚oni'?"

„Ne, my." Nechtěl kolem Kenjova pokladu nadělat víc rozruchu, než bylo nezbytně nutné. Počítal ubývající čísla a překvapovalo ho, proč Kenjo po každé výpravě vypadá tak spokojený sám se sebou. Ongola zalétl pohledem do stínu v rohu police, kde byly v pouzdru z tmavé pěnovky ukryty řídicí čipy.

Kateřina najednou klesla na nejbližší židli. „Pane, vy si nedokážete představit, jak mě to vyděsilo. Myslela jsem si, že je tu na planetě ještě někdo jiný, protože se dobře *ví,* že zůstalo tak málo paliva. A pak uvidím..."

„Ale vy jste nic neviděla, Kateřino," řekl Ongola mrazivě. „Vůbec nic. Tam v té rozsedlině není žádná jeskyně, která by stála za povšimnutí, a vy o tom neřeknete nikomu ani slovo. Osobně to sdělím admirálovi. Ale vy o tom neřeknete živé duši."

„Jistěže ne, pane."

„Tato informace se nesmí - opakuju, *nesmí* - vyzradit nikomu dalšímu."

„Ano, pane Ongolo." Několikrát vážně přikývla. Půvabně se usmála. „Mám dál hledat?"

„Ano, to byste měla. A najděte něco!"

„Ale já už našla, pane Ongolo, a Joel Lilienkamp říká, že to bude skvělý skladovací prostor." Krátce se zamračila. „Ale neřekl na co."

„Jděte, Katko, a najděte něco... jiného."

Odešla a Ongola se sotva stačil v myšlenkách vrátit k prvním vážným ztrátám v jejich obraně, když se po schodech přihnal Tarvi.

„Bije to do očí, Zi," řekl a rozmáchl se v jednom ze svých velkorysých gest. Tvář mu zářila nadšením, přestože byl trochu popelavý z prohýřené předchozí noci.

„Cože?" Ongola neměl náladu na hádanky.

„Tihle! Tamhle!" Tarvi rozmáchle ukázal do oken na severní straně. „Celou tu dobu."

Možná to je tím bolením hlavy, pomyslel si Ongola, ale nemohl přijít na to, o čem Tarvi vlastně mluví.

„O čem to mluvíš?"

„Celou dobu dřeme při těžení rud, zušlechťujeme je, přidáváme dělníkům další týdny, když přitom celou tu dobu máme to, co potřebujeme, přímo před nosem."

„Bez hádanek, Tarvi."

Tarviho výrazné oči se rozšířily překvapením a ohromením. „Zi, kamaráde, nedávám ti žádné hádanky, ale zdroj tak cenných kovů a materiálu. Raketoplány, Zi, ty raketoplány se dají rozebrat a jejich součásti použít tady a teď pro naše speciální účely. Už svoje vykonaly. Proč je necháváme pomalu se rozpadat na louce?" Tarvi zdůraznil každou větu lusknutím dlouhými prsty směrem z okna a pak, podrážděn Ongolovou nechápavostí, zvedl toho muže na nohy a ukázal svým dlouhatánským, lehce špinavým prstem přímo na ocasní plochy starých raketoplánů. „Tamhle. Využijeme je. Stovky relé, kilometry vhodných kabelů a vedení, šest malých hor recyklovatelného materiálu. Máš vůbec představu, kolik tam toho je?" Jako mávnutím kouzelného proutku najednou z živého geologa vyprchala všechna bujnost. Položil ruce Ongolovi na ramena. „I když nedokážeme nahradit ty skvělé mladé životy ani utěšit jejich sklíčené rodiny, můžeme nahradit ten kluzák, o který jsme přišli. Z těch součástek bude celý nový stroj."

Práce otupila hrany smutku ze ztráty čtyř mladých lidí, který se rozprostřel nad Přistáním. Ti dva, kteří přežili, neochotně přiznali, že dvojčat Jepsonových se s blížícím se koncem Spadu zmocnila osudná pošetilost. Benův kluzák byl totiž určen jen ke službě po Spadu, neboť jeho předcházející pilot nahlásil špatnou reakci plavidla při zatáčení doleva. Kluzák byl shledán dost bezpečným pouze pro to, co mělo být jen pozorovacím letem. Což ovšem dvojčata nerespektovala.

Namísto prevence dalších takových kolizí vládly při příštích několika Spadech spíše zmatky. Tarviho parta začala rozebírat první

raketoplán a Fulmarův tým se pustil do úprav a náhrad z tohoto zlatého dolu materiálu.

Nejdelší hodiny se stále trávily v laboratoři Kitti Pingové. Sledoval se vývoj tvorů a pátralo se po jakékoli odchylce od programu.

„Trpělivost," to byla Kittina odpověď na všechny dotazy. „Všechno postupuje dobře."

Tři dny po kolizi ve vzduchu objevila Wind Blossomová svou babičku, jak tiše sedí u elektronového mikroskopu a pozoruje další sklíčko. Ale když se dotkla její ruky, došlo k nepředvídanému výsledku. Křehké prstíky sklouzly z klávesnice a tělo přepadlo dopředu, zadržel ho jen pás, který ji poutal ke stoličce při dlouhých sezeních u mikroskopu. Wind Blossomová zasténala a klesla na kolena, chladnou ruku si tiskla na čelo.

Bay zaslechla její zoufalý pláč a okamžitě přiběhla, aby se podívala, co se stalo. Okamžitě zavolala Pola a Kwana a pak zatelefonovala pro doktora. Zatímco Wind Blossomová doprovázela nosítka, na nichž tělo její babičky opouštělo místnost, napřímila Bay baculatá ramena a postavila se k terminálu. *Zadala* počítači dotaz, zda dokončil program.

PROGRAM UKONČEN, rozsvítilo se na monitoru - téměř dotčeně, blesklo Bay tou částí mysli, kterou neovládl smutek. Požádala o další informace. Obrazovka ukázala oslňující série výpočtů a skončila výzvou ODSTRAŇTE JEDNOTKU! NEBUDE-LI JEDNOTKA OKAMŽITĚ ODSTRANĚNA, HROZÍ NEBEZPEČÍ!

Překvapená Bay rozpoznala na pracovní ploše vedle elektronkového mikroskopu některé součásti vybavení. Kitti Pingová znovu manipulovala s genovým materiálem, což byl komplikovaný proces, kterého se Bay i přes ponoukání Kitti Pingové bála stejně jako Wind Blossomová. Takže Kitti provedla ty infinitezimální změny v chromozomech. Bay pocítila, jak jí baculatým tělem projel mráz z hrůzné předtuchy. Sevřela rty. Teď nebyl čas panikařit. Nesmějí ztratit to, co Kitti Pingová vytvořila ze syrového materiálu Pernu.

S ne zcela klidnýma rukama uvolnila mikrotubus, vyňala malou, gelem zapouzdřenou jednotku a umístila ji na kultivační misku, kterou Kitti připravila. Muka palčivá jako bodnutí nožem téměř Bay ochromila, ale přemohla žal i vědomí, že Kitti Pingová-Yungová zemřela,

aby dala vzniknout této pozměněné vaječné buňce. Byl už připraven i štítek: *Zkouška 2684/16/M: nukleus 22A, mentasyntéza Generace B2, bórsilikonový systém 4, velikost 2H; 16.8.204.*

Tak rychle, jak jí jen třesoucí se nohy dovolovaly, postupně ale stále soustředěněji, vzala Bay poslední dědictví po skvělé techničce do komory, kde probíhal další vývoj vajíček, a pečlivě ho uložila vedle jednačtyřiceti podobných jednotek, které skrývaly naděje Pernu.

„Tohle už je druhá sonda, co se porouchala," řekl Ezra Paulovi a Emily tichým hlasem plným vzteku a zklamání. „Když ta první explodovala, nebo co se to s ní stalo, myslel jsem si, že to byla nehoda. Ani vakuum nechrání před postupným rozpadem. Mohly selhat motory, záznamové zařízení se mohlo nějak zanést a podobně. Tak jsem předělal program pro tu druhou. Dostala se přesně tak daleko jako ta první, a pak všechna světla zčervenala. Buď je ta atmosféra tak žíravá, že zničí i povrch naší sondy, nebo byly nějak poškozeny skladovací prostory na *Jokohamě* a s nimi i ty sondy. Nerozumím tomu."

Ezra obvykle moc nedbal na vzrušená gesta, ale teď přecházel po Paulově kanceláři a máchal kolem sebe rukama jako strašák ve vichřici. Za posledních pár dnů se unavil a zestárl. Paul a Emily se na sebe znepokojeně podívali. Smrt Kitti Pingové byla velkým šokem, který navíc přišel tak bezprostředně po té kolizi kluzáků. Genetička působila velice nezničitelně, i když si každý uvědomoval její fyzickou křehkost. Budila dojem nesmrtelnosti, který se nakonec ukázal být falešný.

„Čí to byla teorie, že jsme byli zasaženi z vesmíru, aby nás to donutilo k rezignaci?" zastavil se z ničeho nic Ezra a měřil si oba vůdce.

„Ale jdi, Ezro!" vysmál se mu bez obalu Paul. „Přemýšlej chvilku, chlape. Všichni jsme pod tlakem, ale nepřijdeme kvůli tomu o rozum. Všichni víme, že existují typy atmosféry, které dokážou zničit sondy a taky to dělají. Navíc," odmlčel se, nebyl si jistý, co by Ezru - a jeho samého - dokázalo uklidnit.

„Navíc, ten organismus, který nás napadá," pokračovala Emily vyrovnaně, „je na bázi uhlovodíku, a jestli pochází z té planety, není její atmosféra žíravá. Já se přikláním k selhání přístrojů."

„To je i můj názor," pokýval Paul energicky hlavou. „Podívej, Ezro, neprobírejme tu víc problémů, než musíme."

„Musíme," Ezra položil na stůl zaťaté pěsti, „prozkoumat tu planetu sondami, jinak nebudeme vědět, jak s tou věcí bojovat. Půlka kolonistů chce znát její zdroj a zničit ho, abychom se mohli vrátit ke svému životu. Zamést trosky a zapomenout na to."

„Co nám tajíš, Ezro?" zeptala se Emily, malinko se napřímila a měřila si kapitána neústupným pohledem.

Ezra její pohled dlouho opětoval, pak se narovnal, jak byl napůl skloněný nad stolem, a zatrpkle se zasmál.

„Seděl jsi v tom boxu ve spojení tolik hodin, Ezro, a jistě sis tam nehrál blechy, když ty programy běžely," pokračovala Emily.

„Moje propočty jsou děsivé," řekl tiše a rozhlédl se kolem sebe. „Jestli je program ve všech směrech v pořádku, a já ho už pětkrát prošel od začátku do konce, pak budeme mít s Vlákny co dělat ještě dlouho potom, co ta rudá planeta zmizí z vnitřního systému."

„Jak dlouho to bude?" Paul cítil, jak chvějícími se prsty svírá opěradla křesla, a snažil se je ovládnout. Pokoušel se vybavit si nějaký uklidňující rys týkající se oběžné dráhy oné planety.

„Spočítal jsem to na něco mezi čtyřiceti a padesáti lety!"

Emily pootevřela ústa překvapením a pak pomalu vydechla. „Čtyřicet nebo padesát let, říkáš?"

„Pokud," dodal Ezra pochmurně, „ta hrozba pochází z té planety."

Paul zachytil jeho pohled a spatřil mu v očích nevýslovnou únavu a beznaděj. „Pokud? Je tu nějaká alternativa?"

„Rozpoznal jsem kolem té planety opar, nehledě na její atmosférický obal. Opar, který se rozprostírá za ní v tomto systému a víří kolem její nepravidelné dráhy. Nedokážu už teleskop vyladit, aby ukázal víc. Může to být nějaký vesmírný odpad, zbytky ocasu komety, spousta neškodných věcí."

„A jestli je ničivý?" zeptala se Emily. „Může to trvat až padesát let, než se to rozptýlí z oběžné dráhy Pernu, něco směrem na Rukbat - a zbytek, kdo ví?"

Dlouho bylo ticho.

„Nějaké návrhy?" zeptal se Paul konečně.

„Ano," řekl Ezra a prudce narovnal ramena. Zvedl dva prsty. „Uspořádejme výpravu na *Jokohamu,* zjistěme, co kazí sondy, a dvě z nich pošleme k té planetě, aby získaly co nejvíc informací. Další dvě pustíme po dráze toho kometárního prachu a pomocí silnějšího dalekohledu na *Joko* a bez planetárního rušení uvidíme, jestli dokážeme objevit jeho zdroj a součásti." Ezra spojil prsty a luskl jimi, což byl zvyk, při němž se Emily vždycky otřásla. „Promiň, Em."

„Přinejmenším navrhuješ pozitivní akci," pokračoval Paul.

„Velká otázka je, Paule, jestli máme dost paliva, abychom někoho dostali na *Joko* a pak zpátky? Kenjo už podnikl víc výprav, než se mi zdálo možné."

„Je to dobrý pilot," řekl Paul diskrétně. „Na to, co teď potřebujeme, ho máme dost. Poletí Kenjo. Přál by sis letět s ním?"

Ezra pomalu zavrtěl hlavou. „K tomu je vyškolená Avril Bitrová."

„Avril?" vyštěkl Paul, zavrtěl hlavou a kysele se zašklebil. „Avril je ta poslední, kterou bych z jakéhokoli důvodu pustil na *Mariposu.* I kdybychom věděli, kde je."

„Opravdu?" Ezra se podíval na Emily, aby mu to nějak vysvětlila, ale ta jen pokrčila rameny. „No, pak to zvládne všechno Kenjo. Ne," opravil se. „Když bude něco v nepořádku se sondami, potřebujeme dobrého technika. Stev Kimmer. Už je zpátky, ne?"

„Kdo dál?" Paul raději zapisoval jména, než by znepokojoval Ezru dalšími podezřeními.

„Kenjo je velice schopný technik," trvala na svém Emily.

„V té výpravě by měli být dva, z bezpečnostních důvodů," řekl Ezra a zamračil se. „Ten výlet by nám měl dát výsledky, které potřebujeme."

„Zi Ongola," navrhl Paul.

„Ano, to je on," souhlasil Ezra. „Když se dostane do nějakých problémů, budu mít u spojení Steva, aby odborně poradil."

„Čtyřicet let, co?" řekla Emily a dívala se, jak Paul v bloku podtrhává dvě vybraná jména. „To je trochu dýl, než jsme čekali, kamaráde. Začněme cvičit zálohy."

Jejich myšlenky nevyhnutelně zamířily k Wind Blossomové. Bylo samozřejmé, že tato křehká žena bude pokračovat v práci, kterou začala její babička.

Avrilinu podezíravou náturu nevzburcovalo to, co slyšela, i když to, co neslyšela, bylo stejně významné, ale to, co viděla v únavných hodinách, které strávila u dalekohledu kluzáku. Obvykle byl namířen na *Mariposu,* parkující na vzdáleném konci přistávací dráhy. Večer před každým svým letem Kenjo prováděl vnější i vnitřní kontrolu letadla. Pusík Fusík! Přezdívku teď nemínila posměšně. Nedokázala prostě zjistit, jak se mu podařilo dosud vyjít s malou rezervou paliva na *Maripose.* Minulého večera pozorovala kolem letounu nějakou aktivitu, ale nebyl to Kenjo. Nesvítil žádný z měsíců, a tak vlastně viděla jen pohyb stínů, které naznačovaly nějakou činnost u raketoplánu. Značně ji to znervóznilo. Jediné, co ji uklidňovalo, bylo, že tam bylo několik postav. Žádná ale do letounu nevstoupila. A to ji mátlo.

Jakmile se začalo rozednívat, tak brzo, že ještě nikdo nepracoval na kostře raketoplánu, který byl po celý týden centrem dění, překvapilo ji, když spatřila Fulmara Stonea a Zi Ongolu, jak se blíží k lodi. Její obavy, zostřené týdny čekání, ji podnítily k tomu, že z kluzáku odstranila ochranný kryt pro případ nutnosti rychlého odletu. Při plné rychlosti mohla dosáhnout přistávací dráhy do patnácti minut. Časný ranní provoz na Přistání by jí poskytl dostatečné krytí.

Na chvíli v úzkosti přemýšlela, zda snad *Mariposa* neutrpěla nějakou poruchu a zda ji nerozebírají na náhradní díly. Kenjo letěl na výpravu před třemi dny se svým běžným hospodárným vzletem a přistáním. To mu musela přiznat - hladce klouzal dolů bez motorů. Ale kde jen bere palivo na vzlet?

Ti muži se pohybovali téměř jako zloději, kradmo vklouzli do malé vesmírné lodi a zavřeli průlez. Ale přístup k motorům byl externími panely, a tak se začala uklidňovat. Zůstali v lodi tři hodiny, dost dlouho na úplnou kontrolu vnitřních systémů. To ale nevěstilo obvyklý let. Možná se s *Mariposou* něco zpackalo. Do hajzlu s Kenjem. *Mariposa* musí být schopná letět do vesmíru. Avril zaklela.

Nebo se něco stalo Kenjovi, že poletí s lodí Ongola? Ale jak? Nemohlo přece už zůstat moc paliva. Tak proč prověřují vnitřní sys-

témy? Proč chystají další výpravu? Nespokojená Avril dokončila přípravy k odletu.

Sallah Telgarová-Andiyarová právě dávala dcerce snídani na stinné kryté verandě domu Mairi Hanrahanové na Asijském náměstí, když si všimla známé postavy, kráčející po cestě. Měla na sobě volnou kombinézu a čepici se štítkem, naraženou do čela, ale chůze to byla nepochybně Avrilina, zvláště při pohledu zezadu. I přes špinavé ruce, prázdnou trubku, ostentativně nesenou v jedné, psací desku s klipsem ve druhé. To byla Avril, která si jen pro nějaký účel ty ruce ušpinila. Nikdo ji neviděl od té doby, kdy opustila Velký ostrov. Sallah ji nepřestávala sledovat, dokud nesplynula s davem u hlavního skladiště, kde se technici strkali o součástky a materiál.

Od té chvíle, kdy Sallah vyslechla Avrilin rozhovor s Kimmerem, věděla, že se ta ženská pokusí utéct z Pernu. Ví Avril o Kenjově zásobě paliva? Sallah podrážděně zavrtěla hlavou. Cara zamrkala velkýma hnědýma očima a bystře matku pozorovala.

„Promiň, miláčku, máma myslí na bůhvíco." Sallah nabrala na další lžičku sladkého pyré a vložila ji do Cařiny poslušně otevřené pusinky. Ne, řekla si Sallah prudce, neboť tomu tak moc chtěla věřit, Avril nemohla to palivo objevit. Byla přespříliš zaneprázdněná těžbou drahokamů na Velkém ostrově. Aspoň do té doby před třemi týdny. A kde byla Avril pak? ptala se Sallah sama sebe. Sledovala, jak Kenjo lítá s *Mariposou?* To by jistě Avril Bitrové začalo zatraceně vrtat hlavou.

No, Sallah bude muset stejně brzy na směnu a její kluzák stál naštěstí na přistávací dráze. Bude dobře vidět na *Mariposu* a na ty, kdo se k ní přiblíží. Jestli se tam Avril objeví, může Sallah všechny vzburcovat.

Už se nemluvilo o tom, že by se měl Kenjo dál pokoušet zničit Vlákna v atmosféře. A jeho lety byly obvykle naplánovány na časné ráno. Služba Sallah začínala o dost později.

Všechno se to přihodilo velice rychle. Sallah právě kráčela ke kluzáku, který měla určen, když Ongola a Kenjo, vybaveni na cestu do vesmíru, odcházeli z věže s Ezrou Keroonem, Dieterem Clissmannem a dvěma dalšími postavami v kombinézách, v nichž Sallah podle držení těla s úžasem poznala Paula a Emily. Ongola a Kenjo vypadali,

jako že poslouchají poslední instrukce. Pak, jakoby procházkou, pokračovali dál k *Maripose,* zatímco ostatní se vraceli k meteorologické věži. Najednou se přes dráhu vydala směrem k Ongolovi a Kenjovi další postava. I v pytlovité kosmické výstroji si vykračovala tak, jak to dělá jen Avril!

Sallah popadla první velký francouzák, který byl po ruce, a dala se do klusu přes dráhu. Ongola a Kenjo zmizeli za hromadou vyřazených součástek kluzáků na okraji pole. Avril se rozběhla a Sallah zrychlila krok. Ztratila Ongolu a Kenja z dohledu. Pak spatřila Avril, jak bere z hromady krátký trám a mizí jí z očí.

Sallah obešla hromadu a uviděla Kenju s Ongolou ležet nehybně na ploše. Kenjo měl na zátylku krev a Ongolovi krvácelo rameno a krk. Sallah se v přikrčení rozběhla směrem, aby mezi ní a *Mariposou* zůstaly hromady šrotu. Dorazila k lodi, právě když se zavíral poklop. Vrhla se dovnitř a cítila, jak ji něco škráblo na levé noze; následoval nesmírný sykot a pak ztratila vědomí.

==========

Mairi Hanrahanové připadalo podivné, když Sallah v poledne nezavolala, že se opozdí. Bylo třeba nakrmit tolik drobečků, proto se každá matka snažila v době jídla dorazit. Mairi nechala Caru nakrmit jedním ze starších dětí a pomyslela si, že Sallah muselo zaměstnat něco velmi důležitého.

Nikdo z lidí ve věži ani v administrativní budově nečekal, že se Ongola nebo Kenjo budou hlásit, dokud se raketoplán bude pohybovat v ionizující atmosféře. Ezra, usazen na pracovišti s hlasovým spojením s lodí, mohl sledovat její kurz prostřednictvím aktivovaných monitorů na palubě *Jokohamy*. *Mariposa* se k ní rychle blížila a brzy dosáhla přístavního doku. „Bezpečně dorazili," oznámil Ezra, když se dovolal na věž a do řídícího střediska.

O půl hodiny později přiběhly děti, hrající si na okraji přistávací dráhy, s křikem za svou učitelkou, že našly mrtvoly. Ve skutečnosti se Ongola ještě jakžtakž držel při životě. Paul se sešel s lékařským týmem v nemocnici.

„Žije, ale ztratil víc krve, než by se mi líbilo," řekl lékař admirálovi. „Co se mu a Kenjovi sakra stalo?"

„Jak Kenja zabili?" zeptal se Paul.

„Starým tupým nástrojem. Zdravotníci našli poblíž zakrvácenou trubku. Možná tou. Kenjo asi ani nevěděl, co ho zasáhlo."

Paul si náhle připadal stejně. Nohy ho odmítaly nést. Doktor rychle kývl na jednoho ze zdravotníků, aby pomohl admirálovi posadit se, a podal mu sklenku quikalu.

Paul se pokusil ochotné ruce odmítnout. Dosah těch dvou násilných činů ho velice rozrušil. Kenjovu smrt nemohlo nic zmírnit, i když ten mizerný quikal trochu ztlumil silný šok. Jak do sebe drink obracel, napadlo ho jediné, kam asi Kenjo ukryl zbytek paliva. Proč

jen, zlobil se Paul sám na sebe, jsem se toho chlapa nezeptal dřív? Mohl jsem to udělat kdykoli před posledními několika lety, které Kenjo vykonal v *Maripose*, nebo po nich. Jakožto admirál věděl přesně, kolik paliva zůstalo v raketoplánu po posledním letu. Teď už je pozdě! Pokud to neví Ongola. Ten se Paulovi zmínil, že na původním místě toho moc nezůstalo, ale že Kenjo *Mariposu* nějak doplňuje. Množství, které Sallah původně nahlásila Ongolovi, naznačovalo mnohem víc paliva, než Paul viděl v jeskyni tuhle v noci. No, tak ta zpronevěra paliva - ano, to je to správné slovo - posloužila nakonec dobré věci. A je docela možné, že Kenjova žena ví, kde ten zbytek schoval.

Paul se tou myšlenkou utěšoval. Ano, Kenjova žena bude jistě vědět, jestli na pozemcích Honšú jsou někde další pytle s palivem. Přinutil se vycházet z dané situace - jeden muž byl zavražděn a druhý leží polomrtvý. A to se stalo na planetě, na které až dosud nebyl zaznamenán žádný hrdelní zločin.

„Ongola to přežije," říkal lékař a dolil Paulovi sklenku. „Má silnou konstituci a my uděláme zázraky. Možná bychom zachránili i Kenja, kdybychom se k němu dostali dřív. Ale mozek už nepracoval. Vypijte to - máte špatnou barvu."

Paul dopil quikal a rozhodným pohybem postavil sklenku. Zhluboka se nadechl a zvedl se. „Jsem v pořádku, díky. Jděte dál zachraňovat Ongolu. Musíme se dozvědět, co se přihodilo, až přijde k sobě. Snažte se, ať se zbytečně nešíří nějaké poplašné zvěsti, lidi!" dodal ke všem v místnosti.

Vyšel ze stanice pohotovostní služby a hned si to namířil k budově, v níž byl terminál se spojením a Ezra. Jak tak šel, probíral si skládačku, která otřásla jeho systematickou myslí. Viděl, jak *Mariposa* startuje. Kdo s ní letěl? Stavil se pro Emily v její kanceláři a krátce ji zpravil o tom neštěstí. Ezru překvapil společný náhlý příchod admirála i guvernérky. Vždyť přece let *Mariposy* probíhá rutinně.

„Kenjo je mrtvý a Ongola vážně zraněný, Ezro," řekl Paul, jakmile za sebou zavřel a zamkl dveře. „Řekni mi, kdo letí s *Mariposou?"*

„Bože na nebesích!" Ezra vyskočil a ukázal na monitor, který jasně ukazoval *Mariposu,* bezpečně stojící v doku. „Let byl vypočítán tak, aby se loď zachytila zprava, ale spojení bylo na pilotovi. Proběhlo to velmi hladce. To nedokáže každý."

„Prověřím, kde jsou všichni piloti, Paule," řekla Emily a zvedla sluchátko.

Paul zíral na monitor. „To myslím není třeba. Zavolej..." Paul málem řekl „Ongolu". Přejel si rukou po tváři. „Kdo je na věži?"

„Jake Chernoff a Dieter Clissmann," hlásila Emily.

„Tak se zeptej Jakea, jestli na dráze nestojí nějaké bezprizorní kluzáky. Přesně zjistěte, kde je Stev Kimmer, Nabol Nahbi a Bart Lemos. A -" Paul zvedl varovně ruku „- jestli někdo někde viděl Avril Bitrovou."

„Avril?" opakoval Ezra a pak pevně sklapl ústa.

Paul najednou spustil proud nadávek, takže i Ezra na něj zůstal v údivu hledět, a vyrazil ze dveří. Emily se soustředila na hledání pilotů, a než se Paul vrátil, byla s prověrkou hotova. Opřel se o zavřené dveře a chytal dech.

„Stev, Nabhi a Lemos se našli. Kde jsi byl?" zeptala se Emily.

„Zkontrolovat Ongolův skafandr. Doktor říkal, že se ze svých zranění dostane. Ta trubka těsně minula ramenní sval a ochromila ho. Ale -" Paul zvedl malou průhlednou krabičku, kterou držel mezi ukazováčkem a palcem. „Nikdo se s *Mariposou* nedostane moc daleko." Ezra si uvědomil, co admirál drží v ruce. Ten zamračeně přikývl. „Jedna ze základních součástek řídícího systému! Ongola ji nestačil namontovat."

„Ale jak se pak - Avril?" zkusil to Ezra a počkal si na potvrzení.

Paul pomalu přikývl. „Ano, musela to být Avril, ne? Ale proč by se chtěla dostat na *Joko?"*

„To je první krok k opuštění této soustavy, Emily. Byli jsme úplně stupidně nevšímaví. Ano, jasně, máme tohle," potvrdil, když Emily ukázala na balíček s čipem. „Ale neměli jsme jí v první řadě dovolit, aby se dostala tak daleko. A všichni víme, jaká je. Sallah nás varovala, a za ty roky..."

„A nedávné neobvyklé události," přidal se Ezra s lehkou narážkou na to, že se Paul nemusí z ničeho obviňovat.

„Měli jsme *Mariposu* hlídat, dokud v ní zbyla poslední kapka paliva."

„Taky nás mělo napadnout zeptat se Kenja, kde všechno to palivo nabral," dodal Ezra.

„To víme," řekla Emily s křivým úsměvem.

„Vy to víte?" ujistil se překvapeně Ezra.

„Alespoň že Ongola nic neriskoval," pokračoval Paul a otřásl se, když si vzpomněl na rozbité rameno a krk toho muže. „Tohle," velice pečlivě položil čip na poličku nad pracovním pultem, „bylo Ongolovo speciální bezpečnostní opatření, prováděné za Kenjovy spolupráce."

Emily těžce klesla na nejbližší židli. „Takže co teď?"

„Na tahu bude asi Avril." Ezra smutně zavrtěl hlavou. „Má víc než dost paliva, aby se dostala zpátky dolů."

„To nemá v plánu," řekl Paul.

„Naneštěstí," řekla Emily, „má s sebou rukojmí, ať už o tom ví nebo ne. Postrádá se taky Sallah Telgarová-Andiyarová."

Když Sallah nabyla vědomí, uvědomila si jisté nepohodlí a pulzující bolest v levé noze. Byla pevně spoutaná v nepohodlné pozici s rukama za zády, přichycenýma ke svázaným nohám. Vznášela se a bokem právě drhla o podlahu raketoplánu; absence gravitace jí napověděla, že už není na Pernu. V pozadí se ozýval nějaký rytmický, ale nepříjemný hluk spolu s jakýmsi klapotem a klouzáním.

Pak si uvědomila, že ty monotónní a příšerné zvuky jsou nadávky Avril Bitrové.

„Cos to ksakru *udělala* s řídícími systémy, Telgarko?" zeptala se a kopla svázanou ženu do žeber.

Kopanec zvedl Sallah ze země a ona zjistila, že se najednou vznáší jen kousek od hlavy rozzuřené Avril Bitrové. Zřejmě jediným důvodem, proč Sallah ještě dýchala, bylo, že kabina *Mariposy* měla vlastní zásobování kyslíkem. Snad Kenjo doplnil nádrže až po okraj, ptala se Sallah sama sebe v panice, jak se tak dál vznášela kolem Avril. Ta měla výstroj; přilba spočívala na věšáku nad pilotním sedadlem, připravena k použití.

Avril se natáhla a popadla Sallah za ruku. „Co ty o tom víš? Řekni mi to, a hezky rychle, nebo tě vyhodím a ušetřím vzduch pro sebe!"

Sallah vůbec nepochybovala, že ta ženská je schopna udělat právě tohle. „Nevím nic o ničem, Avril. Viděla, jsem tě, jak ses kradla za

Ongolou a Kenjem, a věděla jsem, že máš něco v úmyslu. Tak jsem šla za tebou a skočila do průlezu, zrovna když jsi startovala."

„Tys šla za mnou?" Avril se ohnala pěstí. Tím nárazem od sebe obě ženy odskočily. Avril se zachytila držadla. „Jak ses opovážila?"

„No, celé měsíce jsem tě neviděla a toužila jsem vědět, jak se ti vede, vypadalo to jako dobrý nápad." Když už, tak ať to stojí za to, pomyslela si Sallah. Nemohla ani pokrčit rameny. Co jí to sakra udělala s nohama? Dost to bolelo.

„Hovno leda. Tys s touhle vošoustanou herkou lítala. Jak mám projít předletové pokyny? Musíš to vědět."

„Možná, jestli mi ukážeš terminál." Zahlédla v Avriliných očích naději a pak maniakální pochybnosti. Sallah nelhala. „Jak ti to můžu říct odsud? Nevím, kde jsme. Lítala jsem jen v kluzáku proti Vláknům." I té lehce paranoidní ženské to muselo být jasné. Sallah varovala sama sebe, aby byla opatrná. „Nech mě, ať se podívám."

Neřekla si, aby ji rozvázala, i když po tom zoufale toužila - potřebovala to. Pravé rameno měla jistě odřené po pádu do kabiny a všechny svaly v křeči.

„Nemysli si, že tě rozvážu," varovala ji Avril a s pohrdáním postrčila Sallah kabinou. Chytila se madla a bolestivě zarazila její točení o velitelský řídicí pult. „Koukej se!"

Sallah to udělala, i když viset mírně hlavou dolů nebyla ta nejlepší pozice. Musela pečlivě uvažovat. Avril raketoplány řídila a něco o jejich systémech věděla. Ale *Mariposa*, i když malá, byla určena ke zdolávání meziplanetárních vzdáleností, spojování s řadou stanic nebo s jinými plavidly a měla složité řízení, které jí dávalo značnou schopnost manévrování ve vesmíru a na povrchu planet. Sallah doufala, že v podstatné části přístrojové techniky by se Avril vůbec nemusela vyznat.

„Abys zjistila, co ta loď právě udělala," radila, „zmáčkni to krajní tlačítko v horní řadě zelených. Ne, to nalevo."

Avril Sallah škubla, zatáhla ji za napjaté svaly na paži a na zádech a narazila ji hlavou o dalekohled. Dlouhé vlasy Sallah se uvolnily ze sponek a nahrnuly se jí do tváře.

„Nebuď moc chytrá!" vyštěkla Avril s prstem nad určeným tlačítkem. „Tohle?"

Sallah přikývla a znovu poodlétla. Avril jednou rukou zmáčkla knoflík a druhou ji přitáhla zpět. Pak se zachytila držadla, aby se udržela na místě.

Každá akce vyvolává reakci, pomyslela si Sallah a pokoušela se zvládnout bolest a zmatek v hlavě.

Na monitoru naskočily předletové instrukce. „*Mariposa* byla naprogramována přistát zde na *Joko."*

Aspoň vím, kde jsem, uvažovala Sallah.

„Jakmile zažehnete motory, nemůžete už změnit kurz."

„No," řekla Avril značně změněným tónem. „Tak jako tak jsem chtěla nejdřív sem. Akorát jsem chtěla přiletět sama." Sallah s vlasy padajícími do obličeje pocítila zmírnění napětí, které z té ženy vyzařovalo. Do tváře, nezkřivené nespokojeností, se vrátilo trochu krásy. „Nepotřebuju, aby ses mi tam vznášela." Avril se natáhla a strčila do Sallah, až odlétla na druhou stranu kabiny, lehce narazila na stěnu a levitovala tam. „No, dám se do práce."

Jak dlouho tam tak Sallah visela, nevěděla. Podařilo se jí naklonit hlavu a odhodit si vlasy z očí, ale neodvážila se moc pohybovat - akce vyvolává reakci a ona si nepřála na sebe příliš upozorňovat. Bolelo ji celé tělo, ale bolest v nohou byla téměř k nesnesení.

Z Avriliných rtů se spustil vodopád zlovolných a rozmrzelých kleteb. „Žádný program nefunguje, zkurvená smůla. Nic nefunguje!"

Sallah měla co dělat, aby sklonila hlavu před Avril, která se na ni hnala. To ji roztočilo. Avril se škodolibě smála, dokud Sallah z té rotace nezačala zvracet.

„Ty kurvo!" Avril Sallah zastavila dřív, než stačila vydávit do vzduchu další zvratky. „Dobře! Když je to tak, ty víš, co potřebuju vědět. A ty mi to povíš, nebo tě pomaličku zabiju." Přes špičku nosu jí přejel zavírací kosmonautský nůž s mnoha nástroji v rukojeti.

Pak Sallah ucítila, jak jí jeho ostří neurvale přeřezává pouta na rukou a na nohou. Do cév se zase dostala krev a napjaté svaly bolestivě reagovaly. Kdyby nebyla ve stavu beztíže, jistě by upadla. Takhle se jen rozvzlykala a roztřásla.

„Nejdřív si ukliď to blití," řekla Avril a vrazila jí do ruky nádobu na odpadky.

Sallah udělala, co jí bylo nakázáno, vděčná za absenci zemské tíže, vděčná za uvolnění. Uvažovala, co dělat, aby získala navrch. Ale neměla moc šancí užít si svobody, Avril ovládala i další způsoby, jak si zabezpečit spolupráci své vězeňkyně.

Než si Sallah uvědomila, co se děje, Avril jí ke zraněné noze přivázala provaz a zatahala za něj. V té chvíli jí projela nohou ostrá bolest, jako by ji někdo bodal skleněným střepem, a pokračovala až do slabin. V žaludku už jí toho moc nezbylo, co by mohla vyhodit. Avril strčila Sallah k ovládacímu pultu, zatlačila ji do pilotního křesla a přivázala ji tam, přičemž škubala za své improvizované vodítko, aby Sallah připomněla její bezmocnost.

„A teď prověř, kolik máme na palubě paliva, prověř množství v nádržích *Joko* - už jsem to udělala a vím, kolik toho tam je, takže nezkoušej chytračit." Zdůraznila výhrůžku zataháním za zraněnou nohu. „Pak rozjeď program, který mě dostane tady z té pitomé řiti téhle zahnojené soustavy."

Sallah udělala, co jí řekla, přestože ji bolela hlava a dělalo se jí temno před očima. Nedokázala potlačit překvapení nad množstvím paliva v nádržích *Mariposy.*

„No jo, někdo ho sem dotáh zpátky. Ty?" Škubnutí za provaz.

„Myslím, že Kenjo," odpověděla Sallah klidně a podařilo se jí potlačit výkřik. Rozhodla se neposkytnout Avril ani kapku uspokojení.

„Pusík Fusík? No jo, to sedí. Myslela jsem si, že to tak lehce nevzdá! Kde to schovával?" Zatahání. Sallah se kousala do rtů, aby nevzlykla.

„Asi na svém pozemku. Je to daleko. Nikdo se tam nedostane. Tam mohl schovat cokoli."

Avril si odfrkla a neřekla nic. Sallah se přinutila hluboce se nadechnout a zvýšit množství adrenalinu v žilách, aby zvládla bolest, únavu a strach.

„Dobře, vypočítej mi kurz na..." Avril se podívala do bloku. „Sem."

Sallah rozeznala čísla jen díky tomu, že už znala souřadnice. Avril chtěla letět do nejbližšího systému, sice neobydleného, ale přesto blíž osídleným částem vesmíru. Ten kurz by vyčerpal všechnu zásobu paliva na *Maripose*, i kdyby Avril vybrakovala i nádrže na *Joko.*

Sallah moc netěšila představa malé vesmírné lodi letící celá staletí s Avril na palubě, bezpečnou a klidnou v hlubokém spánku. Pokud, čistě náhodou, Ongola nezasáhl i do spacích kontejnerů. To pomyšlení se jí zalíbilo. Ale znala Ongolu dost dobře, že si u něj netroufla předpokládat takovou prozíravost.

Bohužel, ženské jako Avril se zabydlí v každé době a v každé kultuře. Kdyby se Avril uložila do hlubokého spánku, pravděpodobně by ji někdo nebo něco časem spolu s *Mariposou* zachránilo. Sallah to ani nepotřebovala vidět a bylo jí jasné, že Avril má s sebou na palubě *Mariposy* drahokamy a vzácné kovy za celé jmění. Nikdo nikdy nepochyboval, proč si Avril vybrala pozemky na Velkém ostrově, ale nikdo o to nedbal. Ale tehdy si taky nikdo nedokázal představit, že by byla natolik bláznivá a pokusila se opustit Pern, i když ho ohrožují Vlákna.

Sallah udělala, co se po ní chtělo, a uvažovala, proč Avril jako astronavigátorka nebyla schopna nastavit tak jednoduchý kurz. U řídicího pultu *Mariposy* měla větší zkušenosti než Avril. Ale program se nerozběhl. Objevil se jen nápis ERROR 259 NA ŘÁDKU 57465534511.

Avril pořádně zatahala za provaz a Sallah nad tou pálivou, ochromující bolestí v noze zasyčela.

„Zkus to znovu. Je víc způsobů, jak nastavit kurz."

Sallah poslechla. „Musím obejít stávající parametry."

„Klidně celou tu zasranou věc resetuj, ale nastav ten kurz," řekla jí Avril.

Když Sallah začala s pracnějším způsobem, jak se oklikou dostat do ovládacího centra nastavení kurzu, uvědomila si, že Avril sebrala ze stojanu, kde měla přilbu, dlouhý úzký válec. Pohrávala si s ním, nelibozvučně si tiše pobrukovala a připadala si sama se sebou úplně spokojená.

Když se Sallah konečně podařilo vyvolat tabulku pro „návrat", uvědomila si, že se Avril velice zajímá o blikající panel. Odvážila se podívat na to, s čím si to pohrává. Byla to podomácku vyrobená kapsle. Ne pro přenos zpráv - ty byly tlustší a delší - spíš něco jako standardní světelná bóje. Najednou před sebou Avrilin plán jasně viděla.

Avril chce odletět s *Mariposou* ze soustavy Rukbat tak daleko, jak to jen půjde, a pak namíří nouzovou světlici směrem k tratím vesmírných lodí. Každý planetární systém sdružený ve Federaci obydlených planet a dokonce i některé životní formy, které tam nejsou, dokážou nouzovou světlici vystopovat k jejímu původu. Po přístrojích, automaticky uvolněných při zničení lodi, se často pídili ti, kdo chtěli z plovoucích vraků vytěžit, co se dá.

Avrilin plán nebyl tak bláznivý, jak to vypadalo. Sallah cítila jistě, že Stev Kimmer chtěl ten výlet podniknout s ní a být zachráněn pomocí nouzové světlice, kterou sám vyrobil.

Na obrazovce naskočil nápis. BEZ STANDARDNÍHO FCP/120/GM PŘÍSTUP NEPOVOLEN.

„Do hajzlu! To je všecko, co z toho dokážu dostat. Zkus to znova, Telgarko." Avril přitiskla Sallah nohu ke spodku ovládacího terminálu. Bolest byla tak krutá, až Sallah cítila, že ztrácí vědomí. Avril jí vztekle zmáčkla levé ňadro. „Neomdlívej mi tu, Telgarko!"

„Podívej," řekla Sallah a hlas se jí třásl víc, než se jí líbilo, „zkusila jsem to dvakrát, tys to taky zkusila. Vyzkoušela jsem bezpečnostní přístup, který mě naučili. Někdo tě předešel, Bitrová. Otevři tenhle panel a já ti řeknu, jestli se tu namáháme zbytečně." Třásla se nejen bolestí, ale i úsilím udržet svůj močový měchýř. Ale netroufala si jí říct, aby ji pustila na toaletu.

Avril s nadávkami, tvář brunátnou zklamáním a vztekem, obratně odstranila panel a ve své zuřivosti terminál nakopla. Sallah se odtáhla, jak jí to jen pouta dovolovala, doufala, že tak unikne nějaké zatoulané ráně.

„Jak to udělali? Co sebrali, Telgarko, řekni, nebo tě začnu pomaloučku rozřezávat." Avril položila levou ruku Sallah na odkryté mikroprocesorové destičky a zajela jí ostrým nožíkem až ke kosti malíčku. Sallah projela tělem ochromující bolest. „Tenhle stejně nepotřebuješ!"

„Krev se vznáší ve vzduchu stejně jako zvratky a moč, Bitrová. Jestli toho nenecháš, budeš tu mít oboje!"

Vzájemně se měřily pohledem v souboji vůlí. „Co... to... odstranili?" Avril jí s každým slovem zařízla do malíčku. Sallah křičela. Ule-

vilo se jí a věděla, že to zapadne do obrázku, který si o ní Avril udělala: slaboch. Jenže Sallah si v celém svém životě nepřipadala tvrdší.

„Řízení. Odstranili řídicí čip. Nedostaneš se nikam."

Ostří se vzdálilo od prstu a Sallah fascinovaně zírala na kapky krve, které se začaly vznášet kabinou. Koukala na to a nevnímala, co Avril říká, dokud ji ta ženská nepopadla za rameno.

„Jsou všechny náhradní díly na planetě? Vzali z *Joko* všecko?"

Sallah silou vší vůle potlačila bolest a zoufale se soustředila na důležitou úvahu: jak zmařit Avril plány, aniž by to tak vypadalo. „Řekla bych, že nějaké čipy mohly zůstat v hlavním počítači. Ty by ho mohly nahradit."

„Doufej, že jo." Avril přeřízla provaz, který Sallah poutal k pilotnímu sedadlu. „Dobře. Oblečem se a namíříme si to na můstek."

„Nedřív si zajdu na záchod, Avril," odpověděla Sallah. Kývla směrem ke své ruce. „A ošetřím si tohle. Nechceš přece mít na těch čipech krev." Škubnutí nohou. Vykřikla jakoby nesnesitelnou bolestí. Cítila, že roli podřízené zvládla dobře. Avril možná čekala rychlejší kapitulaci. „A jiné boty."

Konečně se mohla Sallah střízlivě podívat na svou nohu. Polovina paty chyběla, kaluž krve se pomalu přelévala sem tam podle směru Avriliných kopanců.

„Počkej!" Avril si také všimla krve. Obrátila se ke skříňce u palubního jícnu a vrátila se se skafandrem a s jakýmsi špinavým hadrem. „Tady máš! Stáhni si to!"

Sallah si nejčistším kouskem stáhla prst a zbytek použila na nohu. Příšerně to bolelo. Cítila, jak se jí úlomky pracovní boty zařezávají do masa. Směla použít záchod, zatímco Avril přihlížela a jízlivě vtipkovala o mateřských změnách ženského těla. Sallah předstírala větší ponížení, než ve skutečnosti cítila. Avril si pak bude připadat skvělá. Čím výš vylezeš, tím hůř spadneš, pomyslela si Sallah vztekle. S námahou se soukala do skafandru.

Opustila raketoplán, admirále," řekl Ezra najednou do napjatého ticha v přeplněném sále se spojením. Byl sem povolán i Tarvi. Po tváři

mu tiše stékaly slzy. „Minula snímače na rampě. Ne," opravil se, „minula je dvě těla." Tarvi vydal trhaný vzlyk, ale neřekl nic.

Kousek po kousku se dílky skládačky, která vysvětlovala zmizení Sallah a znovuobjevení Avril Bitrové, dávaly dohromady.

Jeden technik, který pracoval na opravě kluzáku poblíž stroje Sallah, si vzpomněl, že viděl, jak odchází od své práce a loudá se směrem ke hromadě šrotu na okraji dráhy. Všiml si i Kenja a Ongoly, jak kráčejí k *Maripose.* Poblíž neviděl už nikoho. Krátce potom spatřil, jak *Mariposa* startuje.

Když je napadlo hledat, lehce objevili Avrilin kluzák. Nenesl žádné znaky, které měly všechny ostatní pernské kluzáky. Nechala ho na okraji dráhy mezi jinými, které tam čekaly na údržbu. Povolali Steva Kimmera, aby ho identifikoval. Odstranila všechny stopy své přítomnosti. Steve poukázal na pár škrábanců, které neznal. Zdržel se též osobních poznámek o své bývalé partnerce, i když jeho vzteklý výraz Paulovi a Emily napověděl, že byl podveden. V jednu chvíli zaváhal. Pak s pokrčením ramen odpověděl na všechno, nač se ho ptali.

„Nikam se nedostane," řekla Emily pevně a pokoušela se o optimismus.

„Ne, to nedostane." Paul se podíval na kazetu s řídicím čipem, netroufal si pohlédnout Tarviho směrem.

„Nemůže ho nahradit podobnými čipy na můstku?" zeptal se Tarvi, ve tváři bledý jako mátoha, rty suché, uslzené oči zmučené.

„Nemají správnou velikost," řekl Ezra s nekonečně smutným výrazem. „*Mariposa* je modernější a používá menší a složitější krystaly."

„Kromě toho," dodal Paul těžce, „ten čip, který opravdu potřebuje, nahradil Ongola atrapou. Ano, může nastavit kurz a bude to vypadat, že to funguje. Loď vycouvá z doku, ale jakmile zažehne motory, poletí prostě jen dopředu."

„Ale co Sallah!" ozval se Tarvi úzkostně. „Co bude s mou ženou?"

Sallah počkala, dokud Avril nevycouvala s *Mariposou* z doku, nechala ji oddělit od trupu *Jokohamy* a zažehla motor na zádi. Až pak

zapnula komunikační jednotku. Avril nadělala u terminálu na můstku tolik škod v systému obvodů, kolik se jen dalo, ale zapomněla prohlédnout admirálovo stanoviště. Jakmile odešla z můstku, Sallah se tam vrhla.

„*Jokohama* Přistání. Ezro, slyšíte? Musíte tam někde být!"

„Tady Keroon, Telgarová! Jaká je vaše pozice?"

„Sedím," řekla Sallah.

„Sakra, Telgarová, nevtipkujte v takové chvíli," zařval Ezra.

„Pardon, pane," řekla Sallah. „Nemám vizuální spojení." Byla to lež, ale nechtěla, aby ji v takovém stavu někdo viděl. „Mám přístup do doku sond. Nehlásí mi to tu žádné poškození. Zůstaly vám tři sondy. Jak je můžu naprogramovat?"

„Sakra, holka, nemluvte teď o sondách! Jak vás můžeme dostat dolů?"

„Nemyslím, že můžete, pane," řekla vesele. „Tarvi?"

„Sal-lah!" ty dvě slabiky byly proneseny tónem, při němž jí srdce skočilo až do krku a slzy vstoupily do očí. Proč nikdy předtím její jméno takhle nevyslovil? Znamená to dlouho očekávané vyznání lásky? Úzkost v jeho hlase vypovídala o jeho mukách.

„Tarvi, lásko." Ovládla hlas, i když se jí stahovalo hrdlo. „Tarvi, kdo je tam s tebou?"

„Paul, Emily, Ezra," odpověděl zlomeně. „Sallah! Musíš se vrátit!"

„Na křídlech modlitby? Ne. Běž za Carou! Běž odtamtud. Mám něco na práci, pro Pern. Paule, ať odejde. Nemyslí mi to, když vím, že poslouchá."

„Sallah!" To jméno jí znovu a znovu znělo v uších.

„Dobře, Ezro, řekněte mi, kam je chcete."

Ozvalo se přiškrcené odkašlání. „Chci, aby jedna letěla k tomu kometárnímu útvaru a druhá aby obíhala." Ezra si znovu odkašlal. „A další aby následovala spirálovou dráhu té mlhoviny. A jestli funguje velký dalekohled, chtěl bych údaje z okolí té zatracené věci. Dalekohledem, co tu máme, ji nedokážeme zachytit - není dost silný pro tu ostrost, kterou potřebujeme. Nenapadlo nás, že budeme potřebovat ten velký, a tak jsme ho tam nechali." Plácá, pomyslela si Sallah s láskou,

aby se ovládl. Neslyšela v pozadí něčí křik? Guvernérka Bollová nebo admirál snad byli tak hodní a vyprovodili Tarviho z místnosti.

Pak se musela soustředit na informace, které jí Erza dával, aby zakódovala funkce a dráhu jednotlivých sond.

„Sondy vypuštěny, pane," řekla a vzpomněla si, kdy to vyslovila naposledy. Viděla Pern na velké obrazovce; nikdy by ji nenapadlo, že se bude znovu z kosmu dívat na svět, který poznala jako svůj domov. „Teď posílám nějaké údaje Dieterovi k dešifrování. Avril řekla, že zabila Ongolu a Kenja. Opravdu to udělala?"

„Kenja ano. Ongola to přežije."

„Staří vojáci se jen tak nedají. Podívejte, Ezro, to, co posílám Dieterovi, je pár záznamů o dostupném palivu. Ongola už bude vědět. A poslala jsem taky Avrilin kurz. Vydala se správně, ale všimla jsem si v řídícím systému nějakého dost podivného krystalu, jaký jsem na *Maripose* nikdy neviděla, když jsem ji dřív řídila. Nemám pravdu? Nedostane se nikam, že?"

„Jakmile Bitrová zapne motory, poletí jen rovně."

„Výborně," řekla Sallah s pocitem nezměrné úlevy. „Přímo a rovně, naše drahá zmizelá přítelkyně. A teď aktivuju velký dalekohled. Naprogramuju ho, aby udával údaje přímo vám. Dobře?"

„Hlaste mi ty údaje sama, Telgarová," řekl Ezra chraplavě.

„Nesouhlasím, kapitáne," řekla, vděčná za to neosobní oslovení. Viděla, jak se hubená postava Ezry Keroona sklání nad přístroji. „Nemám tolik času. Jen kyslík ve svých nádržích. Byly plné, když mi je Avril dovolila vzít, ale řekla mi, že vypíná nezávislý systém na můstku. Nemám důvod jí nevěřit. A ještě jeden důvod, proč posílám ta data z dalekohledu dolů. Ty rukavice od skafandru jsou dobré, ale nedovolují jemné ladění. Podařilo se mi opravit jen pár škod, které Avril nadělala na ovládacím panelu. Aspoň nouzově, takže... jestli se někdo dokáže sem nahoru dostat, skoro všechno bude fungovat."

„Kolik máte času, Sallah?"

„Nevím." Cítila, že jí ve velké botě dosáhla krev až po lýtko, a rukavice jí byla taky plná. Kolik krve v sobě člověk má? Připadala si unavená a uvědomovala si, že se jí začíná hůř dýchat. Všechno to sedělo. Škoda že Caru nepoznala líp.

„Sallah?" Ezrův hlas zněl velice jemně. „Sallah, promluvte s Tarvim. Nemůžeme ho odtud dostat. Je jako šílený. Pořád s vámi chce mluvit."

„Jistě, dobře. Chci s ním mluvit," řekla hlasem, který jí samotné připadal zvláštní.

„Sallah!" Tarvimu se podařilo ovládnout hlas. „Zmizte odtud, všichni! Teď je moje. Sallah, klenote mé noci, má zlatá holčičko, má paní se smaragdovýma očima, proč jsem ti nikdy neřekl, jak moc pro mě znamenáš? Byl jsem moc hrdý. Byl jsem moc nafoukaný. Ale tys mě naučila milovat, svou obětí jsi mě naučila, když jsem byl tak pohlcen svou další láskou - svou prací - vidět ten neocenitelný dar lásky a laskavosti. Jak jen jsem mohl být tak hloupý? Jak jsem mohl nevidět, že jsi víc než jen tělo, které přijímá mé semeno, více než ucho, které naslouchá mým snům, více než ruce k - Sallah? Sallah! Odpověz mi, Sallah!"

„Tys - mě - miloval?"

„Já tě miluju, Sallah. Miluju! Sallah? Sallah! *Sa-lla-hh!"*

„Co o tom soudíš, Dietere?" zeptal se Paul programátora, studujícího údaje, které jim dal Ezra.

„No, tahle první skupina čísel nám uvádí přes dva tisíce litrů paliva. Ta druhá je hrubý odhad, kolik Kenjo spotřeboval na těch čtyřech výpravách a kolik spálila dnes *Mariposa.* Z toho vychází, že někde tady dole je ještě značné množství nevyužitého paliva. Třetí skupina je zřejmě to, co zůstalo v nádržích *Joko* a co je teď v *Maripose.* Ale upozorňuju, stejně jako Sallah, že v nádrži *Joko* je toho dost pro drobné úpravy oběžné dráhy na celá staletí."

Paul stroze přikývl. „Pokračuj."

„A tady se uvádí kurz, který se pokusila nastavit Bitrová. Teď právě by mělo dojít k jeho první úpravě." Dieter se zamračil na rovnice na svém monitoru. „Ona se vlastně řítí přímo k naší excentrické planetě. Možná že zjistíme, z čeho je její povrch, dřív, než jsme mysleli."

„Nemyslím, že by Avril chtěla pomoci a poskytnout nám pár užitečných informací, jako - jako to udělala Sallah." Drsný tón admirálova hlasu přiměl Dietera vzhlédnout. „Omlouvám se. Pojďme dál. Máš pravdu. A jestli něco nevyjde..." Paul nechal větu viset ve vzduchu a vedl Dietera chodbou k místnosti, kde se zajišťovalo spojení.

Emily odešla s Tarvim, aby ho utěšila, jak se dá, takže Ezra byl v místnosti sám. Vypadal, jako by zestárl, přesně jak se po skličujících emocích toho dne cítil Paul sám.

„Něco je slyšet?"

„Nic pro vychovanou společnost," řekl Ezra se zašupěním. „Právě zjistila, že k té první korekci kurzu nedošlo." Obrátil reproduktor, takže bylo jasně slyšet tiché vrčení pomstychtivých nadávek.

Paul se zlomyslně zašklebil na Dietera. „Jak jsi říkal." Obrátil se k mikrofonu.

„Avril, slyšíš mě?"

„Bendene! Co kurva ta vaše čubka provedla? Jak to udělala? Nedá se to resetovat. Nemůžu ani manévrovat. Já věděla, že jí mám tu *haksnu* uříznout!"

Ezra zbledl a Dieter vypadal, že je mu zle, ale Paul vydal pomstychtivý smích. Takže Avril Sallah podcenila. Zhluboka se nadechl hrdostí nad tou statečnou ženou.

„Letíš prozkoumat tu pekelnou planetu, moje milá Avril? Co kdybys byla tak hodná a hlásila nám, co se děje?"

„Jdi s tím někam, Bendene. Víš kam! Ode mě nic nedostaneš. Ach, kurva! Ach, kurva! To není - ach, kurrrrva."

Její poslední nadávka se utopila v syčícím rachotu, až Ezra musel stáhnout hlasitost.

„Kurva!" opakoval Paul jemně. „‚To není...' - co? K čertu s tebou, Avril, navždycky! To není *co?"*

Emily a Pierre spolu s Chio-Chio Yoritomo, bývalou spolubydlící Kenjovy manželky v kabině na *Buenos Aires* a pak na Irském náměstí, se rychlým kluzákem vypravili na Kenjovu usedlost Honšú. I když většina lidí na Přistání už o Kenjově smrti a Ongolově těžkém

zranění věděla, veřejně to oznámeno nebylo. Hodně se mluvilo o ‚neznámém' útočníkovi.

Když se Emily toho večera vrátila, přivezla admirálovi zapečetěný vzkaz.

„Řekla nám," oznámila Emily suše, „že by raději zůstala na Honšú a sama obdělávala pozemky pro své čtyři děti. Moc toho nepotřebuje a nebude nám dělat problémy."

„Je velice tradicionalistická," řekla Chio-Chio admirálovi bez dechu. „Neprojeví žal, protože by to tu smrt znevažovalo." Pokrčila rameny, ruce svírala v pěst a zase je povolovala. Pak vzhlédla s téměř vzdorným vztekem. „Je už taková. Kenjo si ji vzal, protože se ho na nic neptala. Nejprve požádal o ruku mě, ale já měla rozum, i když to byl válečný hrdina. Ach!" Zakryla si dlaní obličej. „Ale takhle zemřít! Zabitý zezadu. Potupná smrt pro chlapa, který si s ní tak často zahrával!" Pak se otočila a vyběhla z místnosti, byl slyšet jen její pláč, jak běžela do noci.

Emily naznačila Paulovi, aby otevřel malý dopis, dobře zapečetěný voskem a oražený jakousi značkou. Rozlomil pečeť a rozvinul svitek krásného silného ručního papíru. Zmateně ho podal Emily a Pierrovi.

„Byly vytesány dvě jeskyně, soudě podle spotřebovaného paliva a navršené sutě. Jedna jeskyně skrývala letadlo. Kde je ta druhá, nevím," četla Emily. „Takže se mu povedlo nějaké palivo přemístit? Kolik?"

„Uvidíme, jestli to Ezra dokáže spočítat - nebo Ongola, až se dá dohromady. Pierre, dokážeš mlčet?" obrátil se Paul na šéfkuchaře.

„Jistě. V mé rodině jsme celé generace vychováváni k diskrétnosti, admirále."

„Paule," opravil ho admirál.

„V takových případech, starý brachu, jsi admirál!" Pierre srazil paty a lehce se uklonil, na chvíli mu to přineslo uvolnění. „Emily, jsi unavená. Měla by sis teď odpočinout. Paule, řekni jí něco!"

Paul vzal Pierra de Courci kolem ramen a druhou uchopil Emily za paži. „Dnes je před námi ještě jedna povinnost, Pierre, a nejlépe by bylo, kdybys šel s námi."

„Oheň!" Emily se opřela o Paulovo rámě. „Nevím, jestli budu schopna -"

„Kdo bude schopný?" doplnil Paul, když se zajíkla. „Tarvi nás o to požádal."

Všichni tři se váhavě vydali na cestu, přidali se k hloučkům jiných, kteří šli stejným směrem k temnému Ohňovému náměstí. V každém domě nechali svítit jedno světlo. Na obloze zářily rozptýlené hvězdy a první měsíc, Timot, svítil jako srpek na východním horizontu.

U pyramidy z křovin a kapradí stál se svěšenou hlavou Tarvi, stejně vyzáblý jako některé větve, které vršil na hromadu. Najednou, jako by věděl, že už jsou tam všichni, kteří chtěli přijít, zapálil pochodeň. Zaplála a ozářila jeho obličej, vyčerpaný žalem, rozcuchané vlasy spadající na uplakané tváře.

Tarvi zvedl pochodeň vysoko a pomalu se obrátil, jako by si chtěl pevně vrýt do paměti tváře všech přítomných.

„Od této chvíle," řekl tvrdě, „už nejsem Tarvi, nejsem Andiyar. Jsem Telgar, aby se její jméno vyslovovalo každý den, aby si její jméno každý zapamatoval, za to, že *nám* dnes obětovala svůj život. I naše děti teď ponesou toto jméno. Ram Telgar, Ben Telgar, Dena Telgarová a Cara Telgarová, která nikdy nepozná matku." Zhluboka se nadechl. „*Jak se jmenuju*?"

„Telgar!" opakoval Paul co možná nejhlasitěji.

„Telgar!" zvolala Emily vedle něj, jako ozvěna ji následoval Pierrův baryton. „*Telgar*!"

„Telgar! Telgar! Telgar! *Telgar! Telgar!"* Téměř tři tisíce hlasů se spojilo v jakýsi chorál, lidé mávali rukama, dokud Telgar nevhodil hořící pochodeň na oheň. Plamen zaburácel suchým dřevem a kapradím a jméno nabývalo na síle. „*Telgar! Telgar! Telgar*!"

==========

Šok ze smrti Sallah Telgarové se rozšířil po celém kontinentě. Byla mezi lidmi velmi dobře známá - jako pilotka raketoplánu během vylodění a coby schopná organizátorka v kempu Karáčí. Její odvážný čin však přinesl neočekávaný vzestup morálky. Sallah obětovala poslední chvíle života ve prospěch kolonie a každý jako by se teď chtěl víc snažit, aby tuto její oběť ospravedlnil. Tak to alespoň vypadalo příštích osm dní, než začaly kolovat jisté znepokojivé řeči.

„Podívej, Paule," začal Joel Lilienkamp, ještě než za sebou dovřel dveře. „Každý má právo na přístup do Skladiště. Ale tenhle Ted Tubberman si bere na botanika dost podivný věci."

„Ne, Tubbermana už ne," znechuceně si povzdechl Paul a zaklonil se v křesle. Včera volal Tarvi - Telgar, opravil se Paul v duchu, a ptal se, jestli má Tubberman oprávnění brát si věci z raketoplánu, který se rozebírá.

„Ano," řekl Joel. „Kdyby to bylo na mně, měl by přístup jen k půlce těch krámů. Ty toho máš už takhle dost, Paule, ale houby víš, co ten blb dělá. Vsadím poslední flašku brandy, že má něco za lubem."

„Pol mu na žádost Wind Blossomové zakázal další přístup do biologických laboratoří," řekl Paul unaveně. „Vypadá to, že se chová, jako by *on* řídil celé bioinženýrství. Ani Bay ho nemá moc ráda."

„To není sama," odpověděl Joel, složil se do křesla a promnul si obličej. „Chci od tebe povolení, že mu můžu taky prásknout dveřma před nosem. Přistihl jsem ho v budově G, kde máme citlivou techniku. Nechci tam nikoho, komu to výslovně nedovolím. A on se tam objeví, nestydatě si vykračuje, jako by měl všechna práva, on a Bart Lemos."

„Bart Lemos!" Paul se v křesle zase narovnal.

„Jo. On, Bart a Stev Kimmer se tyhle dny zase dali dohromady. A mně se nelíbí ty řeči, který se prý šíří."

„Stev Kimmer je u toho taky?" Paula to překvapilo.

Joel pokrčil rameny. „Je s nima až moc často."

Paul si zamyšleně mnul klouby. Bart Lemos je naivní nula, ale Stev Kimmer je vysoce zkušený technik. Po Avrilině odletu Paul tajně sledoval, co ten chlap dělá. Stev podnikl třídenní flám a pak ho našli, jak spí v rozebíraném raketoplánu. Když se vzpamatoval z účinků quikalu, vrátil se do práce. Fulmar říkal, že ostatní mechanikové s ním neradi dělají, protože je nerudný, když už ne vyloženě hrubý. Představa, že Tubberman má tak přístup ke Kimmerovým odborným znalostem, Paulovi nedělala dobře. „Co přesně jsi slyšel, Lili?" zeptal se.

„Spoustu hovadin," řekl malý skladník a složil ruce na prsou. „Já nevím, jestli někdo, kdo má všech pět pohromadě, může věřit, že Avril a Kenjo byli parťáci. Nebo že Ongola zabil Kenja, aby nemohli vzít *Mariposu* a letět pro pomoc. Ale varuju tě, Paule, jestli ten Kittin program nepřinese pozitivní výsledky, jsme v troubě. Sázím se, že se po tobě a Emily bude chtít, aby se znova uvážilo, jestli neposlat ten modul."

Předcházejícího večera Paul probíral toto nouzové řešení s Emily, Ezrou a Jimem. Největším odpůrcem vyslání modulu se žádostí o pomoc byl Keroon, pokládal to za zbytečnou námahu. Jak poznamenal Paul, taková pomoc by přišla nejdřív za deset let. A možnost, že Federace obydlených planet se přiměje k nějaké rychlé pomoci, byla žalostně malá. Poslat pro pomoc by znamenalo nejen zavrhnout sebeobětování Sallah, ale i zbaběle přiznat porážku ve chvíli, kdy ještě nevyčerpali všechen důvtip a zdroje, kterými komunita disponuje.

„Co za materiál chtěl Ted, Lili?" zeptal se Paul.

Joel vylovil z kapsy kalhot hromádku papírů, ostentativně je rozkládal a četl z nich. „Všehochuť od hydroponie po izolační materiál, ocelové pletivo a tyče, nějaké počítačové čipy, které podle Dietera nemůže potřebovat, použít ani jim rozumět."

„Neptal ses náhodou Tubbermana, na co je potřebuje?"

„Náhodou zrovna jo. Byl trošku drzej. Řekl, že to potřebuje na svý experimenty," Joel nezakrytě pochyboval o jejich kvalitě, „aby zajistil účinnější obranu proti Vláknům, dokud nepřijde pomoc."

Paul se ušklíbl. Slyšel už botanikovy divoké proklamace, že on, nikoli biologové a jejich vysoce mutovaní dráčkové, dokáže zachránit

Pern. „Nemám rád tyhle řeči ‚dokud nepřijde pomoc'," zaskřípal Paul zuby.

„Tak mi řekni, ať ho tam nepouštím, Paule. Ať si je nájemce, ale svůj kredit už přečerpal, a to pořádně." Zamával listem papíru. „Můžu to dokázat."

Paul přikývl. „Dobře, ale až příště přijde, nech ho, ať ti řekne, co chce, a pak teprve ho vyhoď. Chci vědět, co má za lubem."

„Vykaž ho na jeho pozemky," řekl Joel a se znepokojeným výrazem v kulatém obličeji se zvedl, „a ušetříš nám všem dost problémů. Je mazanej. Nevíš, odkud příště vyrazí."

Paul se na skladníka usmál. „To bych moc rád, Lili, ale tohle mi můj mandát nedovoluje."

Joel si posměšně odfrkl, chvíli zaváhal, svým nenapodobitelným způsobem pokrčil rameny a vyšel z kanceláře.

Paul na ten rozhovor nezapomněl, ale následující ráno přineslo ještě horší starosti. I přes nejlepší snahy Fulmara a jeho týmů mechaniků neprošly tři další kluzáky prověrkami způsobilosti k letu. To znamenalo mít více posádek na zemi, v poslední linii obrany, která byla pro lidi, už tak pracující na hranicích svých možností, nejvíc vyčerpávající. Paul ani Emily nedocenili význam tří různých hlášení: z veterinární laboratoře, která hlásila, že v noci někdo vykradl její sklad; od Pola Nietra o tom, že Ted Tubberman byl viděn na pracovišti biologů; a třetí od Fulmara, které uvádělo, že kdosi zmizel s jedním prázdným válcem z rozebíraného raketoplánu.

Když následoval rozzlobený telefonát Joela Lilienkampa, Paul si bez problémů dal všechno dohromady.

„Ať mu zamrznou všecky díry a upadnou všecky končetiny," zaječel Joel. „Ukradl ten modul!"

Zděšení zvedlo Paula z křesla. Emily a Ezra ho udiveně pozorovali. „Víš to jistě?"

„Jistěže to vím jistě, Paule. Schoval jsem krabici mezi trubky od kamen a topná tělesa. Nedala se nikam založit, ale kdo sakra mohl vědět, že krabice 45/879 obsahuje modul?"

„Vzal ji Tubberman?"

„Sázím na to svoji poslední láhev brandy," řekl Joel tak rychle, až mu nebylo rozumět. „Ten hajzl! Ten hovnožrout, ten slizkej červ!"

„Kdy jsi na to přišel?"

„Teď! Volám z budovy G. Kontroluju to tady nejmíň jednou denně."

„Mohl tě Tubberman sledovat?"

„Myslíš, že jsem úplnej blb?" Joel se rozzuřil, jako by byl sám osočen z krádeže. „Denně kontroluju každou budovu a můžu ti říct přesně, co se vydalo včera a předevčírem, takže já, kurva, dobře vím, když něco chybí!"

„Já o tobě ani na chvíli nepochybuju, Joeli." Paul si přejel rukou přes ústa a bleskově přemýšlel. Pak si všiml vylekaného pohledu Emily a Ezry. „Počkej," řekl do sluchátka a tlumočil jim, co mu Joel oznámil.

„No," reagoval Ezra a ve vyzáblé tváři se mu rozhostila úleva. „Tubberman ten modul nemůže vypustit. Stěží dokáže manévrovat s kluzákem. O to se nebojím."

„Nejde o něj. Ale mám strach, že s ním byli poslední dobou moc často vidět Stev Kimmer a Bart Lemos," řekl Paul tiše. Ezra vypadal zklamaně, složil hlavu do dlaní.

„Ted Tubberman sebral ten modul," řekla Emily, odložila šanon, v němž si četla, spořádaně na stůl a zvedla se. „Kašlu na jeho postavení nájemce a na soukromí jeho půdy. Prohledáme pozemek Calusa." Plácla Ezru po rameni. „Pojď, ty víš, jaké součástky by potřeboval."

Najednou všichni zaslechli, jak někdo běží, pak se rozrazily dveře a do kanceláře vrazil Jake Chernoff.

„Omlouvám se, pane," zvolal mladý muž s brunátnou tváří. Těžce oddechoval. „Váš telefon -" Rozčileně ukázal na sluchátko v admirálově ruce. „Je to moc důležité. Snímače objevily - něco bylo odpáleno z plochy Oslo, před třemi minutami - a není to kluzák. Je to moc malé."

Paul, Emily a Ezra jako jeden muž vyrazili ze dveří a hnali se do místnosti se spojením. Ezra ve spěchu rozjížděl na monitoru příslušný program. Byly jasně vidět stopy výfuku, směřující na severozápad. Ezra v duchu klel. Připojil se na terminál *Joko*, který ten bod sledoval. Dlouho přihlíželi, ztuhlí vztekem a zklamáním. Pak Ezra narovnal své dlouhé tělo a svěsil ruce.

„No, co se stalo, stalo se."

„Ne tak úplně," řekla Emily drsným hlasem, úsečně oddělujíc každou slabiku. Obrátila se k Paulovi. Oči měla jasné, rty našpulené, výraz nesmiřitelný. „Z plochy Oslo, hm, ten modul sotva odstartoval. Pojďme si ty prevíty podat."

Paul a Emily nechali Ezru monitorovat stoupání modulu a odběhli. První tři velké muže, na které cestou na plochu narazili, vzali s sebou na pomoc. Paul zahlédl Fulmara a přikázal mu řídit Kenjův vylepšený kluzák.

„Na nic se neptej, Fulmare," řekl Paul a nekompromisně odvelel dva statnější techniky. „Jen zamiř směrem k Jordánu a všichni bedlivě sledujte kluzáky." Připoutal se a natáhl se po komunikační jednotce. „Kdo je na věži? Tarrie? Chci vědět, kdo je ve vzduchu nad řekou, kam letí a kde byl."

Fulmar odstartoval tak rychle, že hluk přerušil Tarrinu odpověď.

„Nad Jordánem je jen jeden kluzák, pane, kromě toho - dalšího letu." Slova se jí vzpříčila v hrdle, pak opět nabyla neosobního odstupu komunikačního důstojníka. „Ten kluzák nereaguje."

„Bude reagovat," ujistil ji Paul pochmurně. „Sledujte dál veškerý dopravní ruch v té oblasti."

Tubberman byl dost hloupý na to, aby se nechal vidět. Paul si ale nedokázal představit, že by stejnou hloupost mohl čekat i od Steva Kimmera nebo od kohokoli jiného, koho Ted přemluvil k tak neslýchanému porušení demokratického rozhodnutí kolonie.

Tubberman byl v kluzáku sám, když ho Fulmar donutil k přistání na opuštěném břehu řeky na zpustošeném pozemku Bavaria. Při setkání s nimi se choval zatvrzele, ruce si založil na prsou a vzdorovitě vysunul bradu.

„Udělal jsem, co se mělo udělat," začal nabubřele, jako by byl v právu. „První krok k záchraně téhle kolonie před vyhlazením."

Paul přitiskl sevřené pěsti pevně k bokům. Emily vedle něj se třásla vztekem stejně jako on.

„Chci jména tvých kompliců, Tubbermane," procedil Paul skrz zuby, „a chci je hned!"

Tubberman se nadechl a napjal se. „To jste vedle, admirále. Jsem dost chlap, abych to zvládl sám."

Ten falešný hrdinský přístup byl tak absurdní, že se jeden z mužů za Paulem krátce nedůvěřivě zasmál a rychle se zarazil. Ale ten posměšný výbuch změnil Paulovu náladu.

„Tubbermane, nedovolím nikomu, aby ti zkřivil vlásek na hlavě," řekl Paul a úlevně se usmíval. „Jsou vhodné způsoby, jak s tebou naložit, vytyčené v chartě - nic tak krutého ani barbarského jako fyzický útok." Obrátil se. „Vemte ho, chlapi, jeho kluzákem zpátky na Přistání. Odveďte ho do mé kanceláře a zavolejte Joela Lilienkampa. Ten si vězně převezme." Pak se zadostiučiněním sledoval, jak z Tubbermanova pohledu mizí výraz mučedníka a místo něj nastupuje směs úzkosti a překvapení. Paul se otočil na podpatku a naznačil Emily, Fulmarovi a ostatním, aby se vrátili do kluzáku. Tarrie hlásila, že v dané oblasti nejsou žádné další dopravní prostředky, a omlouvala se, že se už neuschovávají záznamy o provozu. „Kromě té... rakety je vše v normálu, pane. Aha, Jake je zpátky. Chcete s ním mluvit?"

„Ano," odpověděl Paul a zatoužil, aby se už Ongola vrátil do služby. „Jakeu, chci vědět, kde je Bart Lemos a Stev Kimmer. A Nabhi Nabol." Emily vedle něj souhlasně přikývla.

Fulmar mezitím zdolal krátkou vzdálenost mezi pozemky Bavaria a plochy Oslo. Zbytky odpalovací rampy ještě dýmaly. Paul s ostatními šel hledat zarážky kluzáku, Fulmar pečlivě prošťoural vypálený kruh kolem a přitom čichal.

„Podle zápachu je to palivo do kluzáku, Paule," hlásil. „Tenhle modul toho moc nepotřebuje."

„Chce to vědět, jak na to," řekl Paul zachmuřeně. „A odbornost. A ty víš stejně jako já, kolik lidí tady dokáže s takovými technologiemi pracovat." Podíval se Fulmarovi zpříma do očí a on jen svěsil ramena. „Není to tvoje vina, Fulmare. Měl jsem tvou zprávu. Měl jsem i další hlášení. Prostě jsem si to nedal dohromady."

„Kdo by si byl pomyslel, že by Ted dokázal takovou bláznivinu? Nikdo přece nevěří ani polovině toho, co říká!" protestoval Fulmar.

Emily s ostatními se vrátili z bezvýsledného pátrání. „Je tu spousta stop po zarážkách, Paule," oznámila. „A smetí." Ukázala na prázdný pytel od paliva a spoustu spojovacích článků a drátů. Fulmarův zničený výraz se ještě prohloubil.

„Ztrácíme tu čas," řekl Paul a snažil se potlačit roztrpčení.

„Cherry a Cabot budou čekat v mé kanceláři," zabručela Emily, když nastupovali do kluzáku.

„Je na to *hrdý,* co udělal," zuřil Joel, když ho Paul s Emily po návratu zavolali do Emiliny kanceláře. „Říká, že byla jeho *povinnost* zachránit kolonii. Že prý budeme překvapeni, kolik lidí s ním souhlasí."

„On bude jediný, kdo tu bude překvapený," opáčila Emily. Bradu měla rezolutně vystrčenou a rty zkřivené v podivném úsměvu, který v unavených očích chyběl.

„Sakra, Em, co mu *můžeme* udělat?" chtěl vědět Joel s bezmocným rozhořčením.

Emily si nejprve nalila šálek čerstvého klahu a upila. „Dáme ho do klatby."

„Koho dáme do klatby?" ozvala se chraplavým hlasem Cherry Duffová, právě vstupující do místnosti. Hned za ní šel Cabot Carter, který byl vyzván, aby soudkyni doprovodil.

„Do klatby?" Carterova hezká tvář ožila úsměvem, který se ještě rozšířil, zatímco netrpělivě těkal pohledem z Paula na Emily. Pak se nepatrně začal vytrácet, když uviděl zarputilého skladníka.

Paul mu úsměv vrátil. „Do klatby!"

„Do klatby?" řekl Joel znechuceně.

Emily pokynula Cherry, aby se usadila do pohodlného křesla, a vybídla k usednutí i ostatní. Pak, když Paul pokývl, podala stručné hlášení, končící zprávou o Tubbermanovu pokoutním vypuštění modulu.

„Takže my máme tu klatbu nařídit, co?" Cherry se ohlédla po Carterovi.

„Právně je to v pořádku, Cherry," řekl jurista, „protože to není tělesný trest, *per se*, což je podle zásad charty nepřípustné."

„Připomeň mi ten proces," řekla Cherry hraně žertovným tónem.

„Klatba je mechanismus," začala Emily, „kterým může skupina lidí ukáznit svého provinilého člena. Uchylovaly se k tomu náboženské skupiny, když někdo z jejich sekty porušil zásady. Velice účinné.

Zbytek sekty se choval, jako by ten člověk neexistoval. Nikdo s ním nemluvil, nikdo si nevšímal jeho přítomnosti, nikdo člověku v klatbě nijak nepomohl ani nedal najevo, že on - nebo ona - vůbec existuje. Nevypadá to moc krutě, ale po psychické stránce to člověka dokáže zničit."

„To půjde," řekla Cherry a spokojeně přikývla. „Skvělý trest pro někoho, jako je Tubberman. Skvělý!"

„A úplně legální!" přidal se Cabot. „Mám sestavit oznámení, Emily, nebo to raději uděláš ty, Cherry?"

Cherry k němu mávla rukou. „Udělej to ty, Cabote. Tys určitě studoval všechny ty příslušné obraty. Ale vysvětli přesně, co ta klatba znamená. Ne že by většina z nás neměla už plný zuby těch keců a pomluv toho chlapa, že by nás nepotěšil oficiální důvod k... ó... dej ho do klatby! Dej ho do klatby!" Zaklonila hlavu a rozesmála se zvonivým nezvladatelným smíchem. „U všech svatých - a zákonů - to se mi líbí, Emily. To se mi moc líbí!" Jiným tónem, ale stále s humorem dodala: „Zchladí to spoustu horkých hlav." Změřila si Paula a Emily bystrým pohledem. „Tubberman to ovšem neudělal sám. Kdopak mu pomáhal?"

„Nemáme na to důkazy," začal Paul zároveň s Joelem, „ale byl to Stev Kimmer, Bart Lemos a možná Nabhi Nabol."

„Tak je dejme do klatby taky," zvolala Cherry a udeřila tenkýma starýma rukama do opěradel křesla. „Sakra, nepotřebujem tu žádný rozbroje. Potřebujeme podporu, spolupráci, tvrdou dřinu. Nebo nepřežijeme. Ach, plameny pekelné!" Zvedla obě ruce do výše. „Co budeme dělat, jestli nám sem ten modul přinese ty pijavky z Federace obydlených planet?"

„Na to bych si nevsadil," odpověděl jí Joel a vykulil oči.

Cherry se na něj upřeně zadívala. „Ráda vím, že je něco, na co by sis nevsadil, Lilienkampe. Dobře, tak co *opravdu* uděláme s těmi Tubbermanovými komplici?"

Cabot se natáhl a lehce se dotkl její paže. „Nejprve musíme prokázat, že jimi opravdu jsou, Cherry." S očekáváním se podíval na Paula a na Emily. „Charta říká, že dokud se neprokáže vina, pohlíží se na člověka jako na nevinného."

„Sledujeme je," řekl Paul. „Sledujeme je. Cartere, sestavte to oznámení a dohlédněte, aby bylo vyvěšeno po celém Přistání a aby se s ním obeznámil každý farmář. Cherry, sdělíš ten rozsudek Tubbermanovi?" Vzal ji za paži, aby jí pomohl vstát.

„S největším uspokojením. Skvělý způsob, jak zahnat nudu," dodala polohlasně v chůzi. Škodolibá radost v její tváři zvedla Joelovi Lilienkampovi náladu. Šel za nimi a mnul si ruce.

Posel moc rád doručil kopii oficiálního oznámení Bay a Wind Blossomové, které měly službu ve velké komoře s inkubátorem. Místnost byla oddělena od hlavní laboratoře a izolována před změnami teploty a hlukem. Inkubátor sám stál na těžkém podstavci, tlumícím otřesy, aby embrya v choulostivých počátečních vývojových stadiích ve svých váčcích nemohla být poškozena zařízením, přesunujícím se po hlavní laboratoři.

I když vejce v přirozeném prostředí dělohy nebo i v odpovídající skořápce mohou překonat i značné šoky, výchozí oplodnění *ex utero* a proces pozměnění byly příliš citlivé, aby se riskoval i ten nejmenší otřes. Vývoj ještě nebyl usměrněn, nová genetická struktura vyvážena a jakákoli variace v prostředí obklopujícím embrya by nepochybně napáchala škody. Později, až budou vejce ve stadiu vývoje, kdy by za přirozených podmínek ležela v hnízdě, přemístí se do budovy s podlahou z vyhřívaného písku a s lampami, imitujícími přírodní podmínky, ve kterých se klubou dračí vajíčka. Do té doby scházelo ještě několik týdnů.

Vyrobily se speciální vitríny s tlumeným světlem, aby do temnoty, jaká panuje v děloze, neproniklo žádné světlo, zatímco pozorovatelé měli dobrý výhled na drahocenný obsah inkubátoru. Byla vymyšlena přenosná zvětšovací čočka, která se dala na čtyřech skleněných stranách inkubátoru nastavit do jakékoli pozice pro zběžné a pravidelné prohlídky. V laboratořích na Kentauru Jedna a na Zemi by bylo každé vyvíjející se embryo neustále monitorováno a údaje zaznamenávány. Ale v poměrně primitivních podmínkách na Pernu, na které si Wind Blossomová neustále stěžovala, bylo nutné vyvarovat se všech

škodlivých látek a k embryím v kultivačních komůrkách se nesměly přiblížit žádné senzory.

Bay právě zaznamenávala hodnocení Wind Blossomové, když dorazil posel s oznámením. Hoch si převelice přál vysvětlit cokoli ohledně klatby, ale Bay ho vyprovodila na další roznášku.

„Jak zvláštní," řekla Bay, když dočetla Wind Blossomové oznámení. „Opravdu, Ted byl poslední dobou dost protivný. Slyšela jste ty pomluvy, které rozšiřoval, Blossomová? Jako kdyby ta bídná Bitrová měla za lubem něco jiného než vlastní plány, když ukradla *Mariposu.* Letět pro pomoc, to jistě!" Oddaně sjela pohledem do inkubátoru, hýčkajícího dvaačtyřicet nadějí pro budoucnost. „Ale poslat modul, když jsme skoro všichni hlasovali proti takové akci!"

„Mně se ulevilo," řekla Wind Blossomová a lehce si povzdechla.

„Ano, začínal vás už rozčilovat, že," poznamenala Bay laskavě. Snažila se připomínat si, že ta žena stále truchlí po své babičce. Nedávno v několika případech by ale Bay nejradši Blossomové připomenula, že to nebyla jen rodina Yungových, která utrpěla těžkou ztrátu. Neudělala to, protože Blossomová byla poslední dobou trochu prchlivá. Mohla by si takovou poznámku vyložit jako očernění své schopnosti pokračovat v babiččině skvělém genetickoinženýrském programu. Jako její první asistentka vlastně řídila jeden z biologických programů počítače Mark 42. I Bay ho sledovala, aby se seznámila s tou procedurou. Kitti Pingová po sobě zanechala bohaté poznámky o postupu, předjímala drobnější úpravy, či další nutné změny. Zjevně předvídala všechno - až na svoji smrt.

„Vy jste mi nerozuměla," opakovala Blossomová a naklonila hlavu v podobném gestu, jakým její babička opravovala chybující učedníky. „Ulevilo se mi, že byl odeslán ten modul. Teď si nemůžeme nic vyčítat."

Bay si nebyla jista, jestli dobře slyšela. „Co tím proboha myslíte, Blossomová?"

Blossomová si Bay dlouze změřila a mírně se usmívala. „Všechna naše vejce jsou v jednom košíku," řekla s nevyzpytatelným úsměvem a přesunula kontrolní čočku do nové polohy.

Když je přišli vystřídat Pol a Phas Radamanth, Bay s odchodem otálela. S Polem tak jako tak neměli moc času pro sebe a vyhlídka na další mdlou večeři ve společné jídelně ji nelákala.

„Už jste taky dostaly oznámení, koukám," řekl Pol a ukázal na zprávu o klatbě.

„Je to pozoruhodné."

„To je," vzhlédl Phas od poznámek Blossomové. „Doufejme, že není tak neschopný odpalovač jako botanik."

Bay na xenobiologa zůstala zírat v úžasu a Phas byl tak slušný, že ho to uvedlo do rozpaků.

„Nikdo neschvaluje Tubbermanovy činy, drahá," ujistil ji Pol.

„Ano, ale jestli přiletí..." Bay gestem přejela inkubátor, laboratoř a vše, co se kolonistům s jejich novým světem podařilo.

„Existuje-li nějaká útěcha," řekl Phas, „Joel Lilienkamp na to nesbírá sázky."

„Ach!" Pak se zeptala: „A co se stalo Tedovi Tubbermanovi?"

„Byl eskortován na svůj pozemek a dostal nařízeno, že tam má zůstat."

Pol dokáže vypadat dost zuřivě, když chce, napadlo ji. „A co Mary? A ty jeho malé děti?" zeptala se.

Pol pokrčil rameny. „Může tam zůstat nebo přijet sem. Ona v klatbě není. Ned Tubberman vypadal dost rozčileně, ale nikdy si s otcem nebyl moc blízký, a Fulmar Stone ho považuje za velmi slibného mechanika." Znovu pokrčil rameny a pak se na svou ženu povzbudivě usmál.

Bay se obrátila k odchodu a tu se pod nimi otřásla země. Instinktivně přiskočila k inkubátoru a zjistila, že Phas a Pol učinili totéž. I bez zvětšovacího skla viděli, že plodová voda ve váčcích se zemětřesením ani nezčeřila. Tlumiče otřesů vykonaly své.

„Ještě to!" zvolal Pol zuřivě. Těžce došel ke komunikační jednotce, natipoval číslo meteorologické věže a pak práskl sluchátkem. „Obsazeno! Bay, uklidni je." Ukázal na první skupinu techniků, mířících v obavách do dveří komory. Natipoval číslo znovu a dostal spojení právě ve chvíli, kdy do místnosti vrazil Kwan Marceau. „Mají být další otřesy, Jakeu?" zeptal se Pol. „Proč nás nevarovali?"

„Byl jen malý," odpověděl Jake Chernoff konejšivě. „Patrice de Broglie to předpověděl, ale já musel nejdřív varovat nemocnici, protože se operuje, a pak jste měli obsazeno." To vysvětlení Pola upokojilo. „Patrice říká, že jde o pohyb tektonických desek směrem k východu a že v příštích několika týdnech dojde k dalším otřesům. Inkubátory jsou stejně na tlumičích, ne? Nemusíš se ničeho bát."

„Ničeho bát?" opakoval Pol. Praštil sluchátkem zpátky do vidlice.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře admirálovy kanceláře, a když Paul odpověděl neosobním „vstupte", otevřel je Jim Tillek. Emily se úlevně usmála. Mistr ze zálivu Monaco byl vždycky vítán. Paul se zaklonil v otáčecím křesle, připraven přerušit únavnou inventuru kluzáků schopných letu a fungujících plamenometů.

„Nazdar, lidi," řekl Jim. „Právě jedu dát opravit to svoje vznášedlo."

„Odkdy při tom potřebuješ pomoc?" zeptal se Paul.

„Od té doby, co všecky moje náhradní díly v Monaku sebral Joel Lilienkamp." Jimova líná mluva zněla vesele.

„A prasata lítají," oplatil mu Paul.

„Ale, to je teda ten váš další projekt?" zeptal se Jim a komicky se zašklebil. Složil se na nejbližší sedadlo a propletl prsty. „Mimochodem, Maxmilian a Teresa referovali o tom průzkumu delfínů, který chtěl Patrice. Ze sopky Illyrian vytékají značné proudy lávy. Je malá, tak nebuďte překvapeni, když od východu přijde nějaký černý prach. *Nejsou* to mrtvá Vlákna. Jen poctivý sopečný prach. Chtěl jsem, abyste to věděli, než vzniknou nějaký řeči."

„Dík," řekl Paul suše.

„Logická vysvětlení vždycky vítáme," dodala Emily.

„Stavil jsem se taky za naším oblíbeným pacientem." Jim se zabořil hlouběji do křesla a pevně se podíval Paulovi do očí. „Už trošku chodí a vyhrožuje, že se vydá do druhého patra věže a povede odtamtud komunikaci. Sabra hrozí, že se s ním rozvede, jestli udělá něco bez lékařského schválení. Já mu řek, že se nemusí bát, mladej Jake Cher-

noff to dělá dobře. Ten kluk si nedovolí ani hádat počasí, dokud si dvakrát neprošťuduje satelitní zprávu a nepodívá se z okna."

Paul a Emily se jeho vtipnému popisu zasmáli.

„Ongola *potřebuje* zpátky do práce," souhlasila Emily.

„Už jistě ví, že s tou rukou už toho moc nenadělá. Líp když bude mít co na práci, než aby se šťoural v takových černých myšlenkách," kývl Jim na Paula.

„Podle doktorů," řekla Emily s vděčným úsměvem, „*bude moci* Ongola tu ruku používat - i když tomu odmítá uvěřit - ale rozsah pohyblivosti je pořád ve hvězdách."

„Zvládne to," řekl Jim mírně. „Hele, co je pravdy na těch řečech, že Stev Kimmer byl zapletenej s Tubbermanem?"

Paul se zašklebil a Emily po něm střelila pohledem. „Říkala jsem ti, že se o tom mluví," řekla.

Jim se s dychtivým výrazem předklonil. „A je něco pravdy na tom, že odletěl s jedním z těch velkých kluzáků, co udržujou atmosférický tlak? S tím, co ho viděli blízko Velkého západního pohoří, kde si Kenjo zabral půdu? Kimmer je mnohem nebezpečnější, než byl kdy Ted Tubberman."

Paul si přejel palcem přes protézy prstů a zarazil se, když viděl, že si Jim Tillek toho nervózního zvyku povšiml. „To teda je. Komunikační jednotka na tom ukradeném kluzáku byla zapnutá, když odstartoval, takže se taky dozví, že chceme, aby se vrátil a odpověděl nám na pár otázek."

Jim vážně souhlasně přikývl. „Je Ezra moudrý z těch zpráv sond, co Sallah..." S podezřele vlhkýma očima zamrkal.

„Ne," řekl Paul a odkašlal si. „Pořád je zkouší rozluštit. Výstupy jsou nejasné."

„No," řekl Jim, „mám pár hodin volna, než mi opraví vznášedlo. Viděl jsem stovky zpráv týmu VHS, než jsem našel planetu, která se mi líbila. Můžu nějak pomoct?"

„Čerstvý pohled se může hodit," odpověděl Paul. „Ezra na tom dělá nepřetržitě."

„Slyšel jsem dobře," zeptal se Jim jemně, „že *Mariposa* se vrhla přímo do té planety?"

Paul přikývl. „A ona nám to nijak užitečně neokomentovala." Paul stále cítil, že musí rozluštit Avrilinu tajemnou předposlední větu ‚To není...', která nesla nějaký vzkaz. „Koukej, Jime, stav se tam a podívej se, jestli můžeš Ezrovi nějak pomoct. Potřebujeme dobré zprávy. Morálka je po těch vraždách pořád nízká. A moc nám nepomohlo ani uvalení klatby na Teda Tubbermana, ani vysvětlení, jak se dostal k tomu modulu."

„Ale byl to chytrý trik," řekl Jim a se smíchem se zvedl. „Nemusíte rušit autonomii jeho pozemku a drží to toho blázna tam, kde nemůže nadělat víc škody. Tak já mažu k Ezrovi." Mávl na Emily a Paula a odešel.

Oba dva, nesmírně potěšeni jeho návštěvou, se vrátili k obtížnému úkolu stanovit posádky pro nadcházející Spad a shromáždit týmy pro sběr jedlé zeleně na siláž z míst dosud nedotčených žravým organismem.

==========

„Podívej se Jime, já prostě nedokážu najít žádné jiné logické vysvětlení pro zničení těch sond a pro *tohle*." Ezra Keroon mávl hrstí záběrů sond, tak rozmazaných, že nebyly vidět žádné detaily. „Jedna, řekněme dvě sondy můžou selhat. Ale poslal jsem jich sedm! A Sallah," Ezra se na chvíli odmlčel a ve tváři se mu objevil smutek, který stále pociťoval nad její ztrátou, „Sallah nám řekla, že ve skladu sond nebyly hlášeny žádné škody. Pak tu máme *Mariposu.* Něco ji trefilo, právě v té době, kdy se rozbila jedna ze sond!"

„Takže si myslíš, že něco tam na té planetě se brání pozorování?" zeptal se Jim Tillek sarkasticky. Zaklonil se v křesle a protáhl si ramena, napjatá po hodinách ohýbání a hledění skrz čočky. „Ezro, tomu nemůžu věřit. Koukej, chlape. Jak by mohlo na té planetě něco fungovat? Povrch je zmrzlý. Nemůže roztát zrovna v době, kdy se blíží k Rukbatu."

„Na neobydlené planetě by neměly být takové pravidelné tvary. Neříkám, že nemůžou být přirozené. Ale nevypadají tak. A určitě se nebudu dohadovat, jací tvorové je udělali. Pak se podívej na úroveň teploty tady, tady a tady." Ezra bodl prstem do snímků, které studoval. „Je vyšší, než bych na téměř zmrzlém povrchu čekal. Tolik jsme zjistili od té jediné sondy, která nám poslala údaje."

„Mohla by to být vulkanická činnost pod povrchem."

„Ale co ty pravidelné *konvexní,* ne konkávní, formace podél rovníku?"

Jim byl skeptický. „Ty prostě *chceš* věřit, že ta pekelná planeta by mohla být *zdrojem* toho útoku?"

„Líbí se mi to víc než Hoyle-Wickramansinghova teorie, fakt, Jime."

„Kdyby Avril neukradla ten raketoplán, mohli jsme zjistit, co je ta mlhovina zač. Pak bysme to věděli jistě! Hoyle-Wickramansingh nebo malí zmrzlí modří trpaslíčci," řekl Jim žertovným tónem.

„Máme raketoplány," podotkl Ezra zkusmo a poťukával o desku stolu tužkou.

„Není palivo a mezi těmi piloty, co zbyli, není nikdo, kdo by se chtěl pokusit o takovou těžkou věc. Musel bys jí chytit na oběžné dráze. Sám jsem viděl ty šrámy na trupu *Mariposy*, kde selhaly obranné štíty. A nevzali jsme dolů žádné těžké kombinézy, které by člověka ochránily v bouři meteoritů. A jestli je správná ta tvá teorie, taky by ho něco zasáhlo."

„Jen kdyby se dostal moc blízko k té planetě," pokračoval Ezra opatrně. „Ale to by kvůli získání vzorků nemusel. Jestli to není nic než led, špína a kamení, jak je u komet obvyklé, věděli bychom, že ta opravdová hrozba je planeta, ne ta její stopa. Je to tak?"

Jim si ho přemýšlivě měřil. „Tak jako tak by to bylo nebezpečné. A stejně na to není dost paliva!" Jim roztrpčeně rozhodil rukama.

„Palivo *je*."

„Je?" Jim se bleskově v křesle narovnal a překvapením vyvalil oči.

Ezra se zahořkle usmál. „Ví to jen pár vyvolených."

„Dobře!" Jim povytáhl obočí. Zároveň se ale usmál, aby dal najevo, že si nedělá nic z toho, že nebyl mezi nimi. „Kolik?"

„Bude-li pilot šetrný, je to pro náš účel dost. Nebo možná, pokud najdeme Kenjovu hlavní skrýš, ještě víc."

„Víc?" Jim na něj zůstal hledět. „Kenjovu skrýš? On kradl palivo?"

„Vždycky byl šikovný pilot. Ongola říká, že to ušetřil při svých letech s raketoplány."

Jim dále hleděl na Ezru, ohromen Kenjovou drzostí. „Tak proto Kimmer čenichá kolem Západních hor. Snaží se najít Kenjovu skrýš. Pro své vlastní záměry, nebo pro naše?"

„Nemůžeme v nic moc doufat, pamatuj," pokračoval Ezra a udělal varovné gesto. „Možná není tak špatné, že Tubberman vypustil ten modul. Protože *je-li* to ta planeta, budeme potřebovat pomoc, a já nejsem tak hrdý, abych o ni nepožádal." Ezra se zašklebil. „Kimmer

neřekl nikomu ani slovo a odletěl s tím velkým kluzákem a takovou spoustou koncentrované potravy a palivových článků, aby se mohl ztratit na celé roky. Joel Lilienkamp zuřil, že si každý může *krást* z jeho skladu. Zato víme, jak se Stev dozvěděl o tom Kenjově pokladu. Kromě toho víme, kolik paliva měla *Mariposa* v nádržích před osmi lety. Takže si musel spočítat, že někdo ušetřil palivo, když Kenjo podnikal ty průzkumné lety." Pak, když se Jim nadechl, dodal: „Nedělej si starosti, že by Kimmer odletěl, i kdyby to palivo našel. Ongola a Kenjo už před nějakou dobou ty raketoplány vyřadili z činnosti. Kimmer neví, kde tady máme ty pytle s palivem. Nevím to ani já."

„Jsem potěšen - tvojí důvěrou a starostmi, které jsi tak pečlivě naložil na má shrbená ramena."

„Přišel jsi sem před třemi dny a dobrovolně nabídl pomoc," připomenul mu Ezra.

„Před třemi dny? Připadá mi to jako před třemi roky. Zajímalo by mě, jestli už mám opravené vznášedlo." Vstal a znovu se protáhl, až mu kosti a klouby zapraskaly. „Tak co, dáme tenhleten chlívek," ukázal na množství fotografií a fólií úhledně srovnaných na pracovní desce, „hochům, ať počítají, nebo co s tím uděláme?"

Paul a Emily beze slova poslouchali, dokud oba muži neskončili vysvětlování svých protichůdných pohledů.

„Ale jestli nás ta planeta v příštích osmi nebo devíti letech mine, Spad skončí," řekl Paul, když se dobral závěru.

„Záleží na tom, které teorii dáváš přednost," dobromyslně se šklebil Jim. „Nebo jak schopní jsou ti Ezrovi trpaslíci. Zrovna teď, podle jeho teorie, si nás drží na dosah ruky, dokud nás ta Vlákna nezničí."

Paul Benden tu myšlenku zavrhl. „Tomu nevěřím, Ezro. Při předcházejícím pokusu se to Vláknům nepovedlo. Ale ta ďábelská planeta se tím může bránit. Tolik z tvé teorie, co je založeno na důkazech, dokážu strávit."

Emily se dívala upřeně na Jima. „Jak dlouho bude ta hrůza padat, jestliže pochází z toho tvého kometárního ocasu?"

„Dvacet třicet let. Kdybych znal jeho délku, mohl bych to odhadnout líp."

„Zajímalo by mě, jestli je to to, co myslela Avril," řekl Paul pomalu, „tím ‚To není...' Chtěla říct, že to není planeta, čeho se máme bát, ale ocas komety přicházející z mlhoviny Oort?"

„Kdyby neukradla *Mariposu,* měli bychom šanci na to přijít." V Emilině hlasu zazněl ostrý tón.

„To pořád můžeme," řekl Ezra. „Je dost paliva, aby se vypustil raketoplán. Nebude to tak ekonomické jako *Mariposa,* ale bude to stačit."

„To myslíš vážně?" Paul s napjatým výrazem sáhl po bloku a udělal několik výpočtů. Se zamyšlenou tváří se zaklonil, podal blok Emily a Jimovi. „Bylo by to možné." Zachytil a vydržel Emilin pohled. „Musíme to vědět. Musíme vědět, co nejhoršího můžeme čekat, než budeme moci něco plánovat."

Ezra s varovným výrazem zvedl ruku. „Pamatujte, nemohou se dostat k té planetě moc blízko! Ztratili jsme sedm sond. Mohly to být miny, mohly to být střely - ale sondy vybuchly."

„Ať poletí kdokoli, bude přesně vědět, jaká a jak velká jsou rizika," řekl Paul.

„Dost riskantní je už vydat se tam," řekl zasmušile Ezra.

„Nechci se mýlit, ale jistě je tu aspoň jeden pilot, který vyslyší výzvu k záchraně světa," dodal Paul.

Nejprve kontaktovali Drakea Bonneaua. Soudil, že ten plán je přijatelný, ale zároveň poukázal na rizika. Raketoplán, který nebyl osm let používán, jistě nemůže být spolehlivý. Potom ještě řekl, že je ženatý a má závazky, a že jsou tu jiní, stejně kvalifikovaní piloti. Paul a Emily se s ním už nedohadovali.

„Manželství a děti bude omluva prakticky každého," řekl Paul svým soukromým poradcům Ezrovi, Jimovi a Ongolovi, kterému doktoři neochotně povolili čtyři hodiny práce denně. „Jediný, s kým jsme se zatím nespojili, je Nabhi Nabol."

„Je to dost šikovný pilot," řekl Ongola přemýšlivě, „i když ne přesně ten typ, na kterém by měla viset budoucnost celé planety. Ale když mu stanovíme dost atraktivní odměnu, aby na sebe vzal to riziko, pak je to náš člověk."

„Jak?" zeptala se Emily skepticky.

Nabhi dostal už mnohokrát důtku a odpykával si trest udělený Cherry Duffovou za sociální poklesky. Například za „opilství a výtržnictví", několikrát za nedbalost v práci a jednou za „oplzlé návrhy". V poslední době se přece jen uklidnil, stal se z něho dobrý vůdce čety a mladíci, které vedl, ho obdivovali.

„On je kontrahent," řekl Ongola. „Kdyby se mu nabídla, řekněme, práva nájemce pozemků, myslím, že by se chytil. Dost často si stěžoval na nerovnosti v držení půdy. To by mu to osladilo. Považuje se za výborného pilota."

„Máme pár velmi dobrých mladých pilotů," začal Jim.

„Kteří nemají žádné zkušenosti s raketoplánem ve vesmíru," zamítl Ongola rázně ten návrh. „I když by bylo dobré vybrat jednoho z nich jako druhého pilota a dát jim šanci sžít se. Ale já bych spíš věřil Nabhimu než úplnému nováčkovi ve vesmíru."

„Když naznačíme, že není naše jediná šance...," poznamenala Emily.

„Měli bychom s tím pohnout, ať už uděláme cokoli," řekl Ezra. „Už se nedokážu pořád vykrucovat otázkám. Potřebujeme údaje a potřebujeme vzorek té věci ve stopě komety. Pak budeme vědět jistě, jakou máme budoucnost."

Vyjednávání s Nabhim začalo odpoledne. Lichocení a ocenění svých schopností se ušklíbal a chtěl jen vědět, jakým majetkem a dalšími právy by ten výlet byl ohodnocen. Řekl si o celou provincii Cibola. Paul a Emily se s tím smířili. Když Nabhi trval na tom, že chce mít zaručen statut nájemce půdy, se značnou nechutí souhlasili, že tomu zdatnému licitátorovi vyhoví.

Pak se Emily nenuceně zmínila o tom, že Velký ostrov je nyní prázdný. Jí i Paulovi se povedlo nedat najevo úlevu, když najednou zabral na myšlenku osídlit bývalý Avrilin pozemek.

Nabhi řekl, že chce raketoplán, který řídil během vyloďování, a určil si, kdo má pod jeho dohledem připravit *Moth* pro provoz. Nedbal na to, že všichni, koho jmenoval, byli už naprosto vytíženi v klíčových

projektech. Podnikne tu výpravu jen tehdy, bude-li přesvědčen, že dlouho neužívaný raketoplán bude technicky vyhovovat. Ale další požadavky mu byly hned přislíbeny.

Pak chtěl jako druhého pilota Barta Lemose s podmínkou, že i on dostane statut nájemce. Paulovi a Emily toto připadalo zvlášť nestravitelné, ale nakonec i s tím, i když neochotně, souhlasili.

Nabolův přístup k admirálovi a guvernérce se okamžitě proměnil. Začal se chovat tak arogantně a nabubřele, že Emily těžce ovládala svůj odpor k tomu muži. Když odcházel z jejich kanceláře s podepsanou listinou nájemce, neměl jeho triumfální smích daleko k otevřenému výsměchu. Pak si zabral jednu z rychlých lodí, přestože byla potřebná pro nastávající Spad, a vydal se na obhlídku své nové akvizice.

Admirál a guvernérka oficiálně oznámili plánovanou výpravu, její cíle a zainteresované osoby. Ta zpráva zastínila všechna ostatní témata zájmu s jedinou výjimkou: převoz všech zralých vajec do jejich umělého hnízdiště.

Při tomto manévru pomáhal biologům celý tým veterinářů. Sorka Hanrahanová a Sean Connel jakožto zkušení veterinární učedníci vykonali též několik počátečních analýz a vedli zdlouhavou dokumentační práci v rámci projektu pod bezprostředním dohledem Kitti Pingové. Převoz vajíček netrval dlouho, ale Sorka si všimla, jak jejího přítele rozčiluje množství otřesů během něj. Ale projekt pro něj znamenal více než roztrpčení z ustaraných biologů, a tak své podráždění potlačil. Konečně byla vejce na místě k plné spokojenosti Wind Blossomové, Pola i Bay, ve dvou soustředných kruzích, sedmnáct ve vnitřním, dvacet ve vnějším, s teplým pískem navršeným vysoko kolem nich, aby imitoval přirozené prostředí dráčků.

„Celá ta věc se dala udělat za třetinu času," zabručel Sean temně k Sorce. „Takový zmatek vejcím nesvědčí." Mračil se na dokonalé kruhy.

„Jsou mnohem větší, než jsem myslela," poznamenala Sorka po chvíli ticha.

„Mnohem větší, než *oni* mysleli," řekl Sean posměšně. „Je myslím velký štěstí, že jich tolik až doteď přežilo - díky Kit Pingové, když člověk uváží všechno, co se muselo udělat, aby vznikly."

Sorka věděla, že pro Seana znamená účast v projektu tolik jako pro ni. Nakonec, byli přece první, kdo objevil hnízdo v přírodě. Dychtivá, ale unavená, balancovala na jednom z obvodových trámů s nohama mimo nepříjemně horký písek umělého hnízdiště.

Ačkoli byl převoz u konce, pomocníci se dosud nerozešli. Wind Blossomová, Pol a Bay byli zabráni do diskuse s Phasem, admirálem a guvernérkou, kteří se oficiálně zúčastnili přepravy. Sorka si pomyslela, že Emily Bollová vypadá zvlášť přetažená a vyčerpaná, ale smála se stále vřele a upřímně. Ani jim se zřejmě nechtělo pryč.

Většina osazenstva dráčků na Přistání byla uvnitř hnízdiště či před ním, vylétala ke krovům a soupeřila o místo na hřadě. Vypadalo to, že se spokojí s přihlížením; nikdo si netroufl prozkoumat vejce zblízka. Sorka si jejich cvrlikání vykládala jako uctivé a plné bázně.

„Můžou vědět, co jsou ta vejce zač?" zeptala se tiše Seana.

„A my to víme?" opáčil Sean pobaveně. Měl obě ruce založené na prsou; teď jednu natáhl a ukázal na nejbližší vejce. „Tohle je největší. Zajímalo by mě, jestli bude zlaté. Ztratil jsem v tom zmatku přehled, které je které. Mezi těmi, o které jsme přišli, bylo víc samců než samiček. Lili se začal sázet o to, kdo z nás které dostane."

Sorka si vejce dlouho pozorně měřila. Přemýšlela, je-li či není zlaté, a pak se nějak intuitivně rozhodla, že není. Je bronzové. Seanovi o tom neřekla. Sean o takových věcech rád diskutoval a teď, při pozorování prvního hnízda „draků", na to nebyla ta pravá chvíle. Povzdechla si.

Dráčci se pro ni stali stejně důležití jako koně. Ochotně přiznávala, že Sean umí své hejno ovládat lépe než ona. Dokázal udržet mezi nimi kázeň a také ji udržoval v zájmu účinného nasazení dráčků během Spadu. Ale Sorka věděla, že ona sama *rozumí* každému z nich - svým, jeho či těm, které měl kdokoli jiný na Pernu - lépe než on, zvláště když během boje s Vlákny utrpěli zranění. Možná že se ta citlivost v ní rozvinula v posledních několika měsících spolu s těhotenstvím a připravovala ji tak na mateřskou péči. Lékař řekl, že je naprosto zdravá a že na jejím fyzickém stavu neshledal nic, co by vedlo k nějakým problémům. Mohla dál jezdit, dokud jí bude v sedle pohodlně.

„To stejně poznáte, až už nebudete moci jezdit," řekl jí s úsměvem. „A v pěti měsících budete muset omezit práci v pozemním týmu. To nebude nic pro vás, tahat celé čtyři hodiny tu tíhu plamenometu."

Sorka ještě nepřipadla na vhodnou chvíli, aby řekla Seanovi o jeho budoucím otcovství. Bála se, jaká bude jeho odezva. Našetřili už dost pracovních kreditů, aby si mohli pořídit značnou část pozemků Killarney, ale ne během pokračujících Spadů. Sean se sice o Killarney nezmínil od třetího Spadu, ale to neznamenalo, že na to nemyslí. Čas od času zaznamenala v jeho očích jakýsi vzdálený pohled.

Předpokládala, že se Sean o Killarney zmíní, když teď jeho otec mu vrátil Cricketa. Ale nezmínil se. Všichni pracovali dvojnásob, aby udrželi v chodu základní služby, a velice málo lidí mělo čas brát v úvahu osobní zájmy. Sean a Sorka trávili každou volnou chvíli u svých koní. Chtěli je udržet v dobré v kondici, a proto s nimi vyjížděli na hodiny vzdálené pastvy mimo zničenou oblast.

Otevřely se hlavní dveře a vpustily dovnitř jednoho z bezpečnostních techniků. Galerie okřídlených diváků okamžitě reagovala. Sean se tiše zasmál. „Nechtějí tu bezpečnostní systém," zabručel k Sorce. „Pojď, lásko, za pět minut máme ordinaci."

Oba se jen neochotně vraceli do práce. Když přecházeli jednu z ulic, uviděli osly, kteří pomalu táhli raketoplán *Moth* do startovní pozice.

„Myslíš, že se jim to povede?" zeptala se Sorka Seana.

„Nadělají kolem toho dost," odpověděl nevrle. Nabhi Nabol ani Bart Lemos od svého náhlého povýšení do společnosti nájemců nijak nezískali na oblibě. „Každopádně bych nechtěl být v jejich kůži!"

Zachichotala se. „Kosmonautka Yvonne. Nikdy jsi mi neřekl, Seane, pomohlo ti to při tom přistání?"

Dlouze a zkoumavě se na ni podíval a rty se mu prohnuly v mírném úsměvu. Pak ji objal a přitiskl si ji k boku. „Myslel jsem jenom na to, abych ti ukázal, že se nebojím. Ale sakra jsem se bál!" Pak se jeho výraz proměnil. Zastavil se, rázně ji k sobě obrátil, rukama jí přejel po břiše, kombinéza se jí pevně přitiskla k tělu. Vyčítavě se na ni podíval. „Proč jsi mi neřekla, že jsi těhotná?"

„No, sotva se to potvrdilo," řekla vzdorně.

„Ví to někdo kromě mě?" Zlobil se na ni, poprvé za společně strávená léta se zlobil *na ni*. Oči mu plály a ruce pevněji sevřely její zaoblující se postavu.

„Neví to nikdo než doktor a nezakázal mi práci ještě tři měsíce." Zatáhla ho za ruku, aby ji pustil. „Ale je tady Killarney a já vím, že na to myslíš..."

„Tvá matka to ví?"

„Kdy mám možnost se s ní vidět? Hlídá polovinu dětí na Přistání a mýho nejmladšího bratra. Jsi jediný, kdo to ještě ví."

„Někdy ti nerozumím, Sorko," řekl Sean už méně vztekle. Zavrtěl hlavou. „Proč jsi čekala, než mi to řekneš? Killarney je teď daleká budoucnost. Máme co dělat tady. Myslel jsem, že to chápeš." Položil jí obě ruce na ramena a vážně s ní zatřásl. „Chci být táta tvých dětí. Chci, abys měla děti jen ode mě. Chci to hned, miláčku, ale nemyslel jsem, že mám právo chtít po tobě, abys přivedla dítě do takovéhodle světa." Jeho hlas nabral zvláštní něžný tón, jako vždycky když se milovali.

„Ne, teď je ta nejlepší doba mít dítě. Něco, co bude nás obou," řekla. Nedodala „pro všechny případy", ale uhodl, na co myslí, a sevřel ji ještě pevněji. Pohledem ji donutil, aby se na něj podívala. Vztek vystřídalo odhodlání.

„Hned po službě jdeme za Cherry Duffovou. Tohle dítě bude mít oba rodiče, nebo se nejmenuju Sean Connel!"

Sorka vybuchla v smích a nedokázala se přestat smát, dokud nedošli do ordinace.

Ongola skončil v procesu znovuuvádění raketoplánu *Moth* do provozu jako arbiter. Tým opravářů se mohl z Nabhiho Nabola zbláznit, v kritických momentech je vyrušoval, chtěl vědět, jestli tento obvod či tamta část trupu byly prověřeny. Přestože měl dobré praktické znalosti o složitostech raketoplánu, více zdržoval, než pomohl. Raketoplán *Mayfly*, stojící vedle *Mothu*, byl rozdělen na kanceláře pro Ongolu, Fulmara a Nabhiho a vybaven šesti komunikačními linkami, takže Ongola mohl plnit další povinnosti, i když byl právě u raketo-

plánu. Jeho kancelář byla ověnčena snímky sond a průzkumnými mapami i výpočty o různých nejvhodnějších dobách startu, přístupných Nabhimu. Nabhi tam často přicházel a zamyšleně se díval na oběžné dráhy, přičemž se tahal za spodní ret. Ongola si ho nevšímal.

Moth byl v zásadě v překvapivě dobrém stavu: neměl zničeny téměř žádné vnitřní obvody ani spoje. Ale všechno se muselo prověřit dvakrát. V tom byl Ongola zajedno s Nabhim. Pro Fulmarův tým mechaniků to znamenalo značnou zátěž, ale v tomto případě se samovládným Nabhim všichni souhlasili.

„Nevadí mi, co po mně chce," stěžoval si Fulmar Ongolovi, „jen kdyby si o to řekl slušně. Člověk by řekl, že *mi* dělá nějakou laskavost. Víš jistě, že je tak dobrý pilot, jak si to o sobě myslí?"

„Je dobrý," přiznal neochotně Ongola.

„Radši bych, kdyby tu misi vedl Bonneau," odpověděl Fulmar a smutně zavrtěl hlavou. „Ale při tom velkém pozemku, dětech a tak, ho nemůžu vinit, že nechtěl. Je to prostě tak." Došla mu řeč. Zvedl jen své velké upracované ruce v bezmocném gestu.

„Ta mise musí vyjít, Fulmare," řekl Ongola a povzbudivě poklepal muže po rameni. „A ty jsi ten nejlepší, kdo může dohlídnout, aby to vyšlo."

Třináctý týden po prvním Spadu se najednou změnila jeho zákonitost. Když oddíly dorazily na určené místo, které bylo převážně nad neobydlenou oblastí, viděli okraj Spadu jen ti v největších výškách. Bylo to dost na sever od jejich pozice: šedé třpytící se skvrny na horizontu se daly lehce identifikovat.

„Krucinál!" vykřikl Theo Force a rychle volal Ongolovi na Přistání. „Ta zatracená věc se posunula na sever, Zi. Budem potřebovat posily."

„Dej mi souřadnice," řekl Ongola, přičemž zároveň začal vydávat různé rozkazy a gestikuloval na Jakea, aby se spojil s Dieterem nebo Borisem. „Jděte na to. Pošlu na pomoc další jeden nebo dva oddíly. Vzburcuju Drakea."

Nalezli Borise a ten provedl pár rychlých výpočtů. „Zasáhne to pozemky Calusa a Bordeaux. Vypadá to, že se to o pět stupňů posunulo severně. Nedává to smysl. Proč by se to propána mělo tak najednou pohnout?"

Na to nikdo nedokázal odpovědět. Ongola zavěsil. „Máš tam týdenní rozpis, Jakeu? Zkontroluj, kde je dnes Kwan. Zavolám Chuckovi Haversovi na Calusu."

Telefon vzala Sue Haversová. Po úvodním šoku z té zprávy se sebrala. „Máme teda několik hodin, že? A může nás to těsně minout? Doufám. Nevím, kde Chuck dneska pracuje. Díky, Zi. A," dodala méně jistým hlasem, „zavoláte Mary Tubbermanové, nebo ji mám varovat já?"

„Pošlu s tím Neda." Ongola zavěsil.

Klatba byla pro Tubbermanovy příbuzné velice těžká. Ned byl oprávněn pomáhat matce a mladším bratrům a sestrám v boji s Vlákny. Kdyby chtěl v nebezpečí pomáhat i otci, byla by jediným svědkem jeho rodina. Tubberman rychle obložil své budovy kovem, takže jeho pozemek byl tak bezpečný, jak jen to šlo. Nepotřeboval žádnou další pomoc.

Ongola pak kontaktoval Drakea a nařídil mu, aby se vyhnul Tubbermanovým pozemkům. Drake nejprve protestoval, že nemohou nechat Vlákna padat na žádnou půdu, ať už je její majitel v klatbě nebo ne.

„Ned s matčinou pomocí to dokáže ochránit, Drakeu, ale my nemůžeme pomáhat Tedu Tubbermanovi."

„Ale to jsou Vlákna, člověče."

„To je rozkaz, pane," odpověděl Ongola tvrdým tónem.

„Provedu!"

Ongola pak informoval Paula Bendena a Emily Bollovou o změně modelu Spadu.

„Ezra řekne, že je to důkaz, že Spad řídí nějaká inteligentní síla," poznamenal Paul k Emily, když to probírali.

„Když ztratíme hlavu, ztratíme všechno," odpověděla s povzdechem Emily.

„Stejně už nebudeme muset dlouho čekat a přijdeme na to." Paul pokývl směrem k dráze, kde právě probíhaly poslední kontroly před

startem *Mothu*. Nikdo z techniků se nesměl zapojit do dalších pomocných oddílů pro boj s Vlákny. Jejich přidělení k raketoplánu se stalo věcí prvořadého významu.

Drake Bonneau se ze zdvořilosti na zpáteční cestě od konce Spadu, který se těsně dotkl Bordeau na řece Jordán, zastavil na Haversově pozemcích, aby je zkontroloval. Přistál, aniž se podíval na Tubbermanův velký dům.

„Ned a Mary byli venku s plamenomety," řekl vůdci oddílu Chuck, „a pak, z nějakého bláznivého důvodu, je Ted zahnal zpátky do domu. Nemohly tam být velké škody, jinak bychom to viděli."

„No, tady jste v pořádku," řekl Drake srdečně.

„Pozemní oddíl dorazil ve slušném předstihu. Ale ví někdo, proč se ten model změnil?" zeptala se Sue. Byla z boje unavená a potřebovala pár milých slov, která by ji uklidnila.

„Ne," odpověděl Drake vesele, „ale snad se to dozvíme!"

Přijal šálek osvěžujícího ovocného nápoje, který jemu i jeho lidem přinesla nejstarší dcera Haversových, a pak se rozloučil. Drake poslechl Ongolův rozkaz vynechat během Spadu Tubbermanův pozemek, ale po tom, co mu Haversovi řekli o Tedovi, byl zvědavý. Podle jeho názoru se měla zničit všechna Vlákna, i když padají na území, které je v klatbě. Vlákna lidské konflikty nezajímají: jen požírají a požírají. Drake si nepřál vidět žádnou vyrytou brázdu po nich, vzniklou kvůli lidským zákazům.

Proto se po startu neuspěchaně stočil doprava nad Tubbermanovými pozemky. Na zeleném trávníku obklopujícím dům uviděl Neda. Ned mával a divoce gestikuloval, ale Drake se řídil povinností splnit rozkaz a obrátil se severozápadně směrem k Přistání.

Dával si právě narychlo něco na zub v jídelně, když ho Ned Tubberman našel.

„Viděls to, Drakeu, vím, žes to viděl. Musels to vidět," řekl Ned a vzrušeně zatahal Drakea za rukáv, aby ho přiměl vstát. „Pojď, musíš jim říct, cos viděl."

Drake se mu vytrhl. „Říct komu co?" Znovu si nabral plnou pusu horkého jídla. Boj s Vlákny mu dával neuvěřitelnou chuť k jídlu.

„Říct Kwanovi a Paulovi a Emily, cos viděl."

„Já jsem nic *neviděl*!" A pak se najednou Drake jasně rozpomněl: Ned stál na zeleném obdélníku trávy, na zeleném obdélníku, obklopeném sežehnutou zemí. „Nevěřím tomu, co jsem viděl!" Otřel si ústa a nepřítomně žvýkal, jak se pokoušel strávit tu vzpomínku. „Ale Vlákna padala přímo na váš pozemek a Chuck a Sue viděli, jak vám tvůj otec zabránil pálit plamenometem!"

„Přesně tak!" Ned se široce zašklebil a znovu do Drakea strčil. Vůdce oddílu vstal a šel za Nedem z místnosti. „Chci, abys jim řekl, cos viděl, a potvrdil to, co říkám já. *Nevím*, co to otec udělal." Úšklebek zmizel a z Neda Tubbermana najednou *začala* sálat jakási chuť do života. „Říká, že ta klatba funguje oboustranně. Máma mi řekla, že se zamkl ve své laboratoři a nikoho tam nepustil. Bratři a sestry celou dobu jezdili k Sue, ale matka otce neopustí, i když se moc v domě nezdržuje. Ona to místo udržuje v chodu."

„Tvůj otec s něčím experimentoval?" ptal se zmateně Drake.

„No, má přece botanické vzdělání. Řekl, že dokud nepřijde pomoc, je jedinou ochranou planeta sama." Ned teď zpomalil tempo řeči. „A ten plácek trávníku se musel nějak ubránit sám - nějak - proti tomu dnešnímu Spadu, protože tam pořád je!"

Drake řekl všechno Kwanovi, Paulovi, Emily a narychlo zavolaným Polovi a Bay. Ned trval na tom, že viděl Vlákna padat na rostlinný pokryv, ale neviděl ho vadnout ani mizet, a že když Drake přelétal nad pozemkem, nebyly už dokonce ani stopy po tom, že by Vlákna na ten obdélník dvanáct na dvacet metrů padala.

„Netroufnu si ani domýšlet, jak to udělal," řekl nakonec Paul a podíval se na Bay, zda souhlasí. „Možná se mu podařilo adaptovat základní program Kitti Pingové na jednodušší životní formu. Profesionálně ale o tom musím pochybovat."

„Ale já to viděl," trval na svém Ned. „Drake to taky viděl."

Následovalo dlouhé ticho, které nakonec přerušila Emily. „Nede, nezpochybňujeme *tvé* tvrzení ani Drakeovo svědectví, ale jak řekl tvůj otec, klatba funguje oboustranně."

„Jste moc hrdí, abyste se ho zeptali, jak to udělal?" chtěl vědět Ned. Pleť mu pod opálením zbledla, chřípí se rozšířilo rozhořčením.

„Nejde o hrdost," řekla mírně Emily. „Jde o bezpečnost. Dostal se do klatby, protože neuposlechl vůli celé kolonie. Můžeš-li upřímně říci, že se jeho přístup změnil, pak se můžeme bavit o nastolení původního stavu."

Ned se začervenal a uhnul Emilinu shovívavému pohledu. Hluboce si povzdechl. „Nechce mít s Přistáním nic společného ani s nikým odtud." Chytil se hrany stolu a naklonil se přes něj ke guvernérce. „Ale dělá něco neuvěřitelného. Drake to viděl."

„Opravdu jsem viděl zeleň tam, kde žádná být neměla," uznal Drake.

„Mohla by tvoje matka svědčit v jeho prospěch?" zeptal se Paul, hledal kvůli Nedovi nějaké čestné východisko.

„Matka říká, že mluví jen s Péťou, a Péťa tvrdí, že ho zapřisáhl mlčením, takže na něj máma nemůže naléhat." Nedův obličej přepadla na dlouhou dobu bolest, pak se mu tvář vyjasnila. „Zeptám se jí. Zeptám se Péti. Můžu to zkusit!"

„Nemáš to lehké, Nede," řekla Emily. „Všichni z nás by rádi viděli tu záležitost šťastně vyřešenou." Dotkla se jeho ruky, která stále svírala hranu stolu. „Právě teď potřebujeme všechny."

Ned se jí pevně podíval do očí a pomalu přikývl. „Věřím vám, guvernérko."

„**Někdy mi ta funkce** za všechny ty povinnosti nestojí," zašeptala Emily Paulovi, když se za Nabhi Nabolem a Bartem Lemosem konečně zavíral palubní poklop raketoplánu. Mluvila tiše, protože všichni mladí mužové z Nabhiho oddílu přišli, aby svému vůdci popřáli hodně štěstí. Obrátila se a usmála se na ně, zahájila ústup z dráhy do bezpečné vzdálenosti a poslušně spolu s techniky čekala na start.

Čekali a čekali, až admirál a guvernérka začali úzkostně pozorovat věž. Právě když už si oba začali myslet, že Nabhi chystá nějaký švindl, jak ho stále podezírali, uslyšeli řev vznícených motorů a uviděli žlutobílé plameny, proudící z trysek.

„Chytily dobře," zařval do toho hluku Paul. Emily jen kývla a zacpávala si rukama uši.

Přítomnost mechaniků raketoplánů si ani neuvědomovala, ale mladíci se smáli a triumfálně mávali rukama. Fulmar měl ve tváři téměř komický výraz úlevy. Raketoplán majestátně zahájil stoupání, jeho rychlost závratně rostla. Už byl ve vzduchu, motory ho tlačily v prudkém, ale půvabném zdvihu. Plameny se na modré obloze začaly ztrácet a diváci si clonili oči před vycházejícím sluncem. Pak na nebi rozkvetly kondenzační páry a vzdouvaly se jako stopa dráhy raketoplánu. Technici, kteří tento let umožnili, se radovali a plácali se navzájem po zádech.

„Sakra, ale je to prima zas toho ptáčka dostat do vzduchu," zavolal jeden z mužů. „Hej, co je to s nimi?" dodal a ukázal na několik letek dráčků, ženoucích se zčistajasna nízko nad dráhou a podivně přitom broukajících.

„Kdo tu má dítě?" chtěl vědět Fulmar.

Emily a Paul se na sebe podívali. „My," řekla a rychle vklouzla do vznášedla. „Vidíš? Letí přímo k Hnízdišti."

Nebylo pochyb, že se letky dráčků hrnou právě tím směrem. Na přistávací dráze se nezdržel žádný. Střecha Hnízdiště byla pokryta broukajícími a povykujícími tvorečky. Kakofonie těch zvuků byla spíše vzrušující než popuzující. Když dorazili admirál s guvernérkou, museli si k otevřeným dvojkřídlým dveřím proklestit cestu davem.

„Vítej v té devítisethlasé harmonii," zašeptala Emily Paulovi, když se dostali na okraj horkého písku. Tam se v posvátné úctě před nadcházející záležitostí zastavili.

Kitti Pingová zanechala přesné instrukce o tom, kdo má být přítomen narození. Šedesát mladých lidí ve věku osmnácti až třiceti let, kteří již prokázali blízký vztah k dráčkům, mělo privilegium stát kolem kruhu s vejci. Po straně na dřevěném pódiu postávali Wind Blossomová, Pol, Bay a Kwan, tváře zardělé očekáváním.

Píseň dráčků venku byla stále něžně jásavá, zatímco pobrukování těch, kteří nalezli hřad uvnitř, znělo jako tlumené, téměř uctivé povzbuzování.

„Nemůžou přece vědět, co tu dnes čekáme, nebo ano, Paule?"

„Tamhle mladý Sean Connell," Paul ukázal na muže, stojícího po boku své ženy v blízkosti vajec, „by tě přesvědčil, že ano. Na druhé straně, narození je přitahuje vždycky! Nakonec, chrání svá vlastní mláďata."

Celá aréna rázem ztichla, když se ozvalo zřetelné prasknutí. Jedno z vajec se malinko zakolébalo. Lidé si začali vzrušeně šeptat.

Emily se chytla za palce a ruce schovala do záhybu kalhot. Všimla si, že ostatní dělají totéž, a pousmála se. Tolik toho záviselo na událostech tohoto jediného dne, na prvním líhnutí a na tom, co se tak neodvolatelně zavázal vykonat Nabhi Nabol.

Prasklo druhé vajíčko a další se zahoupalo. Svůdný chorus neustával, napínal struny ve všech přihlížejících k prasknutí.

A pak najednou jedno vejce prasklo docela a objevil se tvor, celý vlhký z toho líhnutí. Zatřepal mohutnými křídly, klopýtal přes skořápku a poplašeně křičel. Dráčkové mu konejšivě odpovídali. Mladí lidé v kruhu zůstali stát. Emily obdivovala jejich odvahu, neboť tento nemotorný tvor nebyl to půvabné stvoření, které očekávala, zvíře ze starých legend a zobrazení, chovaných v knihovnách. Přistihla se, jak zadržuje dech, a rychle vydechla.

Tvor roztáhl křídla; byla širší a tenčí, než si představovala. Stvoření bylo vytáhlé a neohrabané a jeho velmi podivně utvářené oči plály rudě a žlutě. Emily se zmocnila panika. Tvor zoufale zanaříkal a v odpověď se mu ozval uklidňující mnohohlasý chór seshora. Zakymácel se dopředu, jeho hlas úpěnlivě žadonil, a pak se jeho křik změnil v radostný vysoký sladký tón. Zavrávoral o další krok a složil se u nohou Davida Catarela, který se hned sklonil, aby tvorovi pomohl.

Vzhlédl s očima rozšířenýma údivem. „Chce mě!"

„Tak ho přijmi!" zakřičel Pol a gestikuloval na jednoho z pomocníků, aby přinesl mísu jídla. „Nakrm ho! Ne, ať ti nikdo nepomáhá. Teď se vytvoří to pouto!"

David klesl na kolena ke své nové povinnosti a nabídl malému drakovi kus masa. Ten ho zhltl a úpěnlivě křičel o další, hlavou naléhavě strkal Davidovi do nohy.

„Říká, že má velký hlad," křičel David. „Mluví ke mně. V mé hlavě! To je neuvěřitelné! Jak to ta ženská dokázala?"

„Tak ta mentasyntéza funguje!" zašeptala Emily Paulovi. Ten přikývl jako někdo, koho to vůbec nepřekvapilo.

„Jejda, ten je ale šeredný," řekl Paul velice potichu.

„Na tebe asi taky nebyl pěkný pohled, když ses narodil," překvapilo Emily samotnou, co řekla. Usmála se jeho rychlému udivenému pohledu.

David vylákal svého nového přítele z kruhu lidí směrem ke kraji Hnízdiště a volal po dalším jídle. „Polenth říká, že umírá hladem."

Bay nařídila, aby byla připravena celá spousta tmavého masa ze zvířat, která se dobře adaptovala na zdokonalené pernské traviny. Mladí draci budou v prvních měsících života potřebovat k růstu spoustu bóru a nejlepší bude, když ho získají z dobytčího masa.

Prasklo další vejce a druhý bronzáček se vydal přímo k Petrovi Semlingovi. Petrova letka dráčků vydala spontánní výkřik. Pak se dlouho čekalo na další dění. Diváci začali v obavách hlučet. Najednou se rozbila čtyři další vejce, dvě s neočekávaně rozkošnými stvořeními, jedním zlatým a jedním bronzovým, kteří se spojili s Tarrií Chernoffovou a Shin Laem; další dva byli tupě vyhlížející hnědáci a zasvětili se Ottovi Hegelmanovi a Paulu Logoridesovi.

„Čeká se, že se všichni vylíhnou dnes?" zeptala se Emily Paula.

„Pojďme za Polem a Bay," řekl Paul. Kousek po kousku postupovali doprava, na chvíli se zastavili, aby obdivovali bronzáčka Davida Catarela, který hltal kusy masa tak rychle, jako by je vdechoval. David vypadal jako v transu.

„No, mohli by se vylíhnout," odpověděl Pol, když se k němu dostali. Dobře skrýval svou úzkost. Wind Blossomová ne, sotva zaznamenala tichý admirálův a guvernérčin pozdrav. „Byli sestrojeni během šestatřiceti hodin. Těch šest, kteří se vylíhli, bylo z první a druhé skupiny. Měli bychom čekat. Z našich pozorování divokých dráčků víme, že kladení vajec může trvat několik hodin. Myslím, že zelení a zlatí mohou být jako jeden druh pozemských zmijí, který dokáže uchovat vejce v těle, dokud nenajde vhodné místo nebo čas, aby je nakladl. Víme, že v přírodě se vejce klubou víceméně současně. Tohle," řekl a ukázal na Hnízdiště, „je ústupek úctě Kitti Pingové před starými zvyky těch zvířat. Ale, praská další." Pohlédl na papír, který držel v ruce. „Ze třetí skupiny!"

„Šest samců, ale jen jedna samička," řekla Bay tiše. „Upřímně řečeno, radši bych měla víc samic. Co myslíte vy, Blossomová?"

„Jeden perfektní samec a jedna perfektní samice nám úplně stačí," řekla Wind Blossomová přísným ovládaným hlasem. Ruce měla skryty ve volných rukávech, ale ve tváři se jí rýsovaly hluboké vrásky napětí a mračila se.

„Ten bronzák Petra Semlinga vypadá statný," řekla Emily povzbudivě. Wind Blossomová neodpověděla, pohledem visela na vejcích. „Je to tak, jak jste čekali?" zeptala se a podívala se na Pola a Bay.

„Ne," připustila Bay, „ale to Kitti si vymyslela jejich podobu. Kdyby tak..." Odmlčela se. „Ale, další zlatá samička. Věřím, že Kitti Pingová ta pohlaví naplánovala. Á, jde k Nyasse Clissmannové. A jsou to tak krásná stvoření!"

Emily se nedařilo vidět v mláďatech nějakou krásu, ale byla ráda, že jich je tolik živých. Ale co měla v úmyslu Kitti Pingová, když upravovala dračí vajíčka? Tohle nebyli draci žádného druhu, který Emily znala. A přece měla nečekanou vizi nebe plného těch tvorů, prudce stoupajících a klesajících, chrlících oheň. Měla i Kitti Pingová takovou představu?

„Raketoplán!" vzpomněl si najednou Pol. „Neslyšel jsem, jak startuje."

„Ano, odstartoval," odpověděl Paul. „Ongola nás bude informovat. Nemáme dost paliva pro přímý let. Raketoplán bude muset plout týden setrvačností, než dosáhne té stopy."

„Aha." Pol opět zaměřil pozornost na vejce.

Dav se měnil, někteří lidé se museli vrátit dokončit přerušené úkoly a jejich místa zaujímali jiní. Biologům a vůdcům přinesli na stupínek jídlo a dřevěné lavice, aby se mohli posadit. Wind Blossomová zůstala stát. Jídlo bylo přineseno i do kruhu budoucích dračích jezdců. Povzbuzování malých dráčků nebralo konce a Emily si lámala hlavu, jak to vydrží.

Další pohyb nastal až za tmy, a pak se najednou vylíhli hnědák a dvě zlaté. Marco Galliani dostal hnědého a zlaté Kathy Duffová a Nora Sejbyová. Následovala všeobecná radost.

Dav u dveří prořídl, ale dráčkové stále zaujímali své pozice a pěli povzbudivou píseň. Emily začínala být unavená a pozorovala počínající únavu i u jiných. Už napůl spala, když Kateřina Rašelinová-Doyleová získala zlatou samici.

„Vždycky si volí samice ženu?" zeptala se Emily Pola. „A samec muže?"

„Od mužů se čeká, že budou bojovníci, a ženy pokračovatelky rodu, Kitti to připadalo logické."

„Zrovna jí," řekla Emily, malinko překvapena. „Nejsou mezi nimi žádní modří ani zelení," uvědomila si najednou.

„Kitti naplánovala mohutnější samce, ale věřím, že nesou semeno všech druhů. Zelení budou nejmenší bojovníci; modří budou statnější a budou mít více síly; hnědáci budou něco jako jistící bojovníci s větší vytrvalostí. Pamatuj, budou muset bojovat čtyři až šest hodin! Bronzáci jsou vůdci a zlaté..."

„Budou čekat doma u vajec."

Pol se na Emily dlouze podíval, v unaveném obličeji se mu zrcadlil údiv nad jejím sarkasmem.

„V přírodě ti zelení nemají dobrý mateřský instinkt. Zlatí ano," vložila se do hovoru Bay a zvláštně se na guvernérku podívala. „Kitti Pingová zachovala tolik přirozených instinktů, jak se jen dalo. Tak to alespoň říká její program."

„Hele!" řekl Nabhi a odklonil se od ovládacího pultu, snědou tvář napjatou sebeuspokojením. „Kenjo nebyl jediný, kdo uměl ušetřit palivo."

Bart na něj překvapeně a zmateně zíral. „Ušetřit nač, Nabhi?" Promluvil přísněji, než měl v úmyslu, ale ničilo ho to neustávající napětí. Ne že by nevěřil Nabhimu jako pilotovi - Nabhi byl dobrý, jinak by se Bart nedal k tomu bláznivému dobrodružství přemluvit, ani za tu nejlepší půdu na Pernu.

„Na manévrování," řekl Nabhi. Jeho falešný úšklebek moc Barta neuvolnil.

„Kam? Přece nechceš... nejsi takový blázen, aby ses pokoušel přistát na té zatracené planetě?" Bart se natáhl po bezpečnostních pásech, ale Nabhiho pomalé záporné gesto ho zastavilo.

„Vůbec ne. Jsme tu, abysme sebrali ty zámotky nebo co." Jeho úsměv se rozšířil a Barta v něm překvapil humor. „Náš kurz je prakticky stejný, jako nabrala Avril." Ohlédl se a podíval se přímo na svého druhého pilota.

„Tak?"

„Říkali, že ta loď vybuchla." Nabhiho úsměv byl čirá zlomyslnost. „Zapni monitory. Může tu být nějaký zajímavý vrak. Diamanty a zlaté nugety a co ještě si Avril vzala s sebou. Nikdo nemusí vědět, co ještě si nabereme ve vesmíru. A je to samozřejmě lepší než těžit to sami."

O půlnoci se Pol a Bay rozhodli prohlédnout zbývající vejce a pomalu udělat obhlídku. Pro kandidáty byla přinesena dřevěná plata, na nichž mohli odpočívat, protože teplo sálající z písku bylo vyčerpávající. Nikdo z vybraných si nepřál zahodit šanci zasvěcení s dračím mládětem jen proto, že by Hnízdiště opustil.

Když se oba biologové vrátili, Pol vrtěl havou a Bay vypadala zničeně. Zamířila přímo k Wind Blossomové a dotkla se její paže.

„Zbytek první skupiny nevykazuje známky života. Ale už tak je výsledek lepší, než se čekalo. V ostatních jsme vypozorovali život. Můžeme jen čekat. Všechna nebyla vytvořena najednou."

Wind Blossomová tu stála dál jako nehybná socha.

Sean šťouchl Sorku do žeber, aby ji vzbudil. Usnula opřená o něj, tvář na jeho paži. Okamžitě byla vzhůru a uvědomovala si vše kolem. Sean ukázal na největší vejce, které spočívalo téměř přímo před nimi. Zabral si tuhle pozici hned na počátku a teď se po jeho dlouhém bdění vajíčko konečně lehce zakymácelo.

„Kolik je hodin?" zeptala se.

„Skoro svítá. Jinak se nic nedělo. Ale poslouchej dráčky. Poslouchej Blazer. Nevynechá ani tón!"

Všimli si svých dráčků v tom dlouhém dni už dříve a Sorku jejich neustávající povzbuzující chorál posiloval.

„To vejce tamhle se už druhou hodinu občas pohne," řekl tiše. „A to za ním se chvílema kymácelo, ale pak se úplně zastavilo."

Sorka se pokusila potlačit zívnutí, pak se tomu nutkání poddala a bylo jí líp. Chtěla se protáhnout, ale jiný kandidát jí ležel na nohách a tvrdě spal. Za ním se další začínali probouzet.

V době, když Sorka dřímala, odešli admirál a guvernérka. Paul a Bay se opírali jeden o druhého, Kwanovi spočívala hlava na hrudi, paže skleslé v klíně. Wind Blossomová se od chvíle, kdy zaujala hlídku, očividně ani nepohnula.

„Ta je divná," řekla Sorka a odvrátila se od genetičky.

Všechny najednou vyburcovalo jediné mohutné zapraskání. Vejce před nimi se rozskočilo na dvě půlky. Velitelsky z něj vykročilo bronzové mládě, zvedlo hlavu a vydalo zvuk jako zajíkavá trumpeta. Všichni zpozorněli. Sean byl na nohách a Sorka ho postrkovala kupředu. Nemusela si dělat starosti. Jakmile se Sean pohledem střetl s mládětem, tiše a nedůvěřivě zasténal a vydal se mu vstříc. Jejich svazek byl triumfálně odtrouben. „Maso, rychle," zavolala Sorka a kývla na ospalého pomocníka. Doufala, že se maso teplem v budově nezkazilo, běžela k muži, popadla od něj mísu, vrátila se a vrazila ji Seanovi do rukou. Nikdy předtím v jeho očích neviděla takové zaujetí.

„Říká, že se jmenuje Carenath, Sorko. Zná své vlastní jméno!" Sean přemisťoval jídlo z mísy do Carenathovy tlamy tak rychle, jak to jen dokázal. „Ještě maso. Honem, potřebuju další maso."

Jeho chvějící se hlas všechny na Hnízdišti vzburcoval. Pak prasklo další vejce a z něj se vyloudala zlatá samička, broukala a naléhavě se rozhlížela. Sorka byla příliš zaměstnaná podáváním mis Seanovi a ničeho si nevšimla, dokud ji Betsy nezatahala za ruku.

„Hledá tě, Sorko. Podívej se na ni!"

Sorka se ohlédla a najednou i ona pocítila nepopsatelný dotek jiné mysli, mysli, která se raduje, že objevila svého životního partnera. Sorku naplnila taková radost, až ji téměř rozbolelo srdce.

Jmenuju se Faranth, Sorko!

==========

„Pravda je, že jsme se z těch nevylíhnutých vajec hodně poučili," řekl Pol Emily a Paulovi, když s Wind Blossomovou a Bay vyhotovili o dva večery později zprávu.

„Jak to jde, dobře?" zeptal se Paul s nadějí.

„Velmi dobře," řekla Bay nadšeně, důrazně pokyvovala hlavou a usmívala se. Wind Blossomová vykouzlila upjatý, ztuhlý úsměv. Neprostupnou auru stísněnosti, která ji obklopovala v den Líhnutí, vystřídala blazeovaná nadřazenost.

„Takže myslíte, že všech těch osmnáct mláďat dobře dospěje?" zeptal se Paul Wind Blossomové.

Sklonila hlavu. „Musíme trpělivě počkat, až dospějí."

„Ale *budou schopni* chrlit oheň z těch fosfornatých kamenů a pohybovat se *telekineticky* jako dráčkové?" chtěl vědět Paul.

„Já osobně jsem hodně optimistický," ozval se Pol, když Wind mlčela. „Bay je na tom stejně, díky způsobu, jak mentasyntéza vytvořila silné empatické pouto a telepatickou komunikaci."

„Pravé spojení dvou myslí," dodala Bay se spokojeným úsměvem. „Zvlášť silné je to u Sorky a Seana."

„Draci byli *vytvořeni*," řekla Wind Blossomová pompézně, „aby se zasvětili jinému než svému vlastnímu druhu. V tomto směru byl program úspěšný." Zvedla ruku. „Musíme zachovat trpělivost a snažit se dopracovat perfektních exemplářů."

„Zasvěcení jiným druhům byl nejdůležitější aspekt," řekl Pol a malinko se zamračil. „Nakonec, dráčkové se teleportují stejně přirozeně, jako dýchají."

„Dráčkové ano," poznamenala chladně Wind Blossomová. „Teprve uvidíme, jestli to dokážou i draci."

„Kitti Pingová tuhle schopnost nepozměnila, to víte. Samozřejmě, budou se muset ještě zdokonalit a řídit," pokračoval Pol. Nelíbil se mu přístup Wind Blossomové, její odmítání připustit již dosažený triumf. „Musím říct, že jsem moc šťastný, že ti mladí Connellovi se oba zasvětili. S jejich veterinárním vzděláním a všeobecnými dovednostmi, a to nemluvím o prokázané schopnosti ukáznit své oddíly dráčků, jsme si nemohli přát nikoho lepšího."

Wind Blossomová vydala jakýsi tichý zvuk, který si posluchači vyložili jako nesouhlas.

„Jsou kvalifikovaní," řekla Bay nečekaně vřele. „Někdo s tím musí začít."

„Jejich postup se musí přesně monitorovat," řekla Wind Blossomová, „abychom věděli, jakých chyb se máme příště vyvarovat."

„Příště?" Emily zamrkala údivem a všimla si, že Bay i Pol reagují podobně.

„Ještě nevím, jak si tito tvorové povedou na jiných úrovních projektu, ať už přirozených nebo uměle vytvořených." Její pohřební tón prozrazoval, že má vážné pochybnosti.

„Jak jen můžete nedoufat," začal Pol zapáleně.

Zarazilo ho rozhodné odmítavé gesto. Zůstal na Wind Blossomovou zírat.

„Začnu nanovo," informovala je téměř mučednickým tónem. Pol a Bay na ni udiveně hleděli. „Na základě poznatků, které jsme získali z vyšetření mrtvých mláďat, si nemohu být jistá, zda kterékoli z těch živých bude plodné či se rozmnoží. A co je důležitější - zda se rozmnoží sama! Musím to zkusit znovu, dokud nebude jistý úspěch. To byl jen začátek experimentu."

„Ale Wind Blossomová -" začal ohromeně Pol.

„Pojďte, budete mi asistovat." S velitelským gestem odkráčela z místnosti.

Veterináři ani xenobiologové neměli žádná kritéria, pomocí kterých by mohli posuzovat zdravotní stav osmnácti představitelů nového druhu. Ale jejich vydatný apetyt, sytá barva jejich jakoby sametové

kůže a přirozené fyzické úsilí - které sestávalo především z krmení se a protahování křídel - se bralo jako měřítko jejich dobrého stavu. V prvním týdnu života všichni vyrostli o rozpětí paží do výšky a zakulatili se; vypadali podstatně mohutněji. A jak bylo patrno, že se jim postupně víc a víc zpevňují křídla, ulevilo se i těm, kteří se strachovali kvůli jejich křehkosti.

Oficiálně určená skupina lékařů fascinovaně přihlížela, jak Connellovi koupou a natírají své desetidenní draky olejem. Poblíž domů všech dračích partnerů byly postaveny velké mělké bazénky ze siliplastu. Faranth si upejpavě uvědomovala obdivné pohledy.

„Předvádí se, tati," řekla Sorka pobaveně, zatímco lila olej na šupinaté místečko mezi zádovými výčnělky. „Tam tě to svědí, Farrie?"

Jmenuji se Faranth a to je *to svědivé místo,* řekla Faranth zprvu vyčítavě, pak úlevně. *Něco mě začíná svědit na zadní noze.*

„Nelíbí se jí, když se jí říká přezdívkou," řekla Sorka shovívavě a usmála se na otce. „Ale drbání má ráda." K tomuto účelu byl vyroben štětinatý kartáč, dost tuhý, aby škrábal v oleji, ale ne moc drsný, aby nepoškodil jemnou hladkou kůži.

Najednou byli všichni pokropeni. Carenath v nízkém bazénku zamával blýskajícími se křídly a postříkal je vodou.

„Carenathi, chovej se slušně!" řekli Sorka i Sean přísně.

Už jsem byla čistá, ty skvrnitý idiote, napodobila Faranth skvěle jednu z oblíbených Sorčiných nadávek. *Už jsem byla skoro suchá a teď mě bude třeba znovu naolejovat.*

Sean se Sorkou se rozesmáli a hned horlivě vysvětlovali promočeným divákům, že je tak pobavilo to, co Faranth řekla, na Carenathovu hravost. Sean něco gestem naznačil dráčkům, kteří hřadovali na střeše a sledovali všechno dole. Na mokré přihlížející se téměř okamžitě snesly ručníky.

„Šikovní hoši, Seane," řekl Red Hanrahan, zatímco si utíral obličej a ruce a osušoval oblečení.

„Jsou užiteční i těm malým drakům, Rede," odpověděl Sean. „V jednom kuse pro tyhlety žrouty loví ryby."

Dělám ti velké problémy? zeptal se zarmouceně Carenath.

„Ale vůbec ne, miláčku," rychle ho ujistil Sean a láskyplně pohladil hlavu, která se toužebně sklonila. „Nehloupni. Jsi mladý, máš chuť k jídlu a nakrmit tě, to je naše starost."

Red už si začínal zvykat na nenadálé zdánlivě nesmyslné výroky své dcery a zetě, ale ostatní to překvapilo. Faranth strčila do Sorky hlavou se žádostí o pomazlení, a když se jí ho dostalo, zabarvily se jí oči do spokojené modři.

„Nedá se už teď na nich jezdit? A nemůžou si lovit sami?" zeptal se Phas Radamanth.

„Na hříběti se taky nepokoušíte jezdit, ani na dobrém a velkém," odpověděl Sean a vtíral kartáčem olej do hrubých míst na Carenathově širokém hřbetě. „Program Kitti Pingové předpokládá, že počkáme celý rok, a až pak se o to pokusíme."

„Můžeme si dovolit čekat, než dospějí?" Hrozba v podobě Vláken a nutnost boje proti nim nešly nikomu z hlavy.

„Nikdy jsem nepospíchal na žádného koně," řekl Sean, „a nebudu s tím začínat ani u draka. Ale s tou rychlostí, s jakou rostou, a když si budem jistí, že jejich kostra - je to bórsilikát, víte, a je pevnější než ta naše vápenatá - se náležitě vyvíjí, pak myslím, že budou schopni létat s člověkem na hřbetě, jak bylo naplánováno." Sean se zašklebil. „No, jaké časy nás pak čekají, kámo, co?"

Napětí, starostlivost a hluboký cit v Seanově hlase uváděly téměř do rozpaků. Red se na svého zetě překvapeně podíval. Zasvěcení tedy ovlivnilo mladého Connella, stejně jako změnilo všechny dračí druhy. Dokonce i Sorka, která bývala vždycky pečlivá a schopná, vypadala nějak posilněná a vyzařovala z ní krása, kterou nebylo možno plně přičíst na vrub jejímu těhotenství.

Nejnápadněji se změnil mladý David Catarel. Psychicky i tělesně velice těžce utrpěl během prvního Spadu a tragické smrti Lucy Tubbermanové. Trpěl syndromem sebeobviňování vyúsťujícím odporem k sobě samému. Touto skořápkou nepronikla ani intenzivní léčba. David bojoval s Vlákny tak mstivě, až to děsilo. Vážný cit dráčků vzal na milost teprve tehdy, když viděl, jak užiteční jsou pozemním oddílům.

Obrození jeho osobnosti začalo ve chvíli, když ho Polenth šťouchl do kolena. Široce se usmívající vzrušený David Catarel opustil písek Hnízdiště a starostlivě a obratně pomáhal vrávorajícímu dra-

kovi. Změny u ostatních mladých lidí byly stejně šťastné, i když sklon Kateřiny Radelinové-Doylové hihňat se nevysloveným poznámkám své zlaté družky dokázal ostatní vyvést z míry. Kdysi zádumčivá tvář Shih Laa, který zasvětil bronzového Firtha, se nyní také usmívala, Tarrie Chemoffová se přestala omlouvat za každou maličkost či nesrovnalost a Otto Hegelman se úplně zbavil koktání.

„Dělají vám čest," řekl Caesar Galliani Seanovi a Sorce. „I když Marcův Duluth, jestli to můžu posoudit, vypadá stejně dobře."

Sean se na farmáře z pozemku Řím zašklebil. „To opravdu ano. Dokud se krmí, spí -"

„Nechají se koupat, rozmazlovat, škrábat, *nemají* si na co stěžovat," dokončila Sorka jeho řeč i kartáčování Faranthiny tlamičky. „A teď, miláčku, co kdyby ses stočila do klubíčka a trošku si schrupla?"

Carenath ještě není hotový, namítla Faranth, ale přesto se stěhovala na sluncem vyhřáté plato, které si oblíbila jako lehátko. *Chci se o něj opřít. A mám trochu hlad.*

Sorka vložila prsty mezi zuby a pronikavě zahvízdala. Dráčkové okamžitě zmizeli.

Už jsem celý čistý, zavolal Carenath a vyskočil z koupele. Po Seanově varování už se na své publikum neotřepával. Opatrně roztáhl mokrá lesknoucí se křídla a držel je ve výši v lehkém vánku, zatímco Sean se Sorčinou pomocí ho utíral zespoda.

„Potřebuješ něco, Seane, když už jsme tady?" zeptal se Red.

„Nic," zavrčel Sean, sehnutý, aby mohl vysušit lůžka drápů. Jejich podoba, to byla jedna z úprav, kterými Kitt Pingová dráčky pozměnila. Drápy na způsob prstů mohly být podle ní užitečnější k chytání běžících zvířat než drápy dráčků v podobě klepet. „Jakmile dostanou svačinu, dáme si ji my taky."

„Ohromný pár," řekl Phas Radamanth a usmál se na Reda. „Jestli je ten bronzák plodný a ta zlatá taky, budeme mít novou generaci."

„Nedoufejme moc dopředu," řekl Caesar a ohlédl se přes rameno. „Wind Blossomová vyzývá u téhle první skupiny k velké opatrnosti."

„Vytvořila je její *babička*," řekl Phal pevně a zastavil se.

„No, vytvořila i nedokonalé tvory, kteří se nevylíhli."

„Osmnáct je velmi dobrý výsledek a z pitvy těch mrtvých jsme se hodně poučili," řekl Phas.

Právě se zase obraceli, když se povětří naplnilo dráčky, z nichž každý nesl v pařátech slušně velkou rybu. Draci zvedli hlavy, otevřeli tlamy a přijali nabízené jako právoplatný hold. Muži se usmáli a pokračovali v ranní obchůzce.

Jakmile Faranth a Carenth posvačili, přáli si už jen stočit se vedle sebe do klubíčka. Carenath si složil klínovitou hlavu úhledně na natažené přední nohy, Faranth položila hlavu a krk na jeho předek, ocasem mu chvílemi pošvihávala přímo před nosem, křídla lehce svěšená a složená na zádech. Čerstvě naolejované hřbety se na slunci leskly.

„Budu šťastný, až si *dokážou* lovit sami," zašeptal Sean Sorce, když se unavení usadili na zemi do stínu východní zdi svého domku.

„Zatím," řekla Sorka a natáhla se pro džbán s vodou, „bychom to bez té naší letky nezvládli." Vyslala v duchu silné díky Dukeovi, Emmetovi, Blazer a ostatním. Jejich odpověď, s ohledem na spící draky němá, zněla „Rádo se stalo".

„Architekti Přistání nebrali v úvahu potřeby draků," poznamenal Sean a bral si zpátky džbán s vodou. Z mytí draků člověk dostal žízeň. „Až budou větší, něco se bude muset udělat. Stejně na Přistání není dost místa ani pro lidi, natož pro draky."

„Myslíš, že by měli pohodlí v některé té Kateřinské jeskyni? Včera se o nich zase zmínila."

„Jo, to udělala. Pak se zas hihňala."

Connellovi si vyměnili pobavené a shovívavé úsměvy. Lidští druhové draků se najednou začali považovat za oddělenou skupinu, lišící se svým zaměstnáním a určením, stejně jako drobnými změnami na sobě samých. Přestože měli bezvýhradnou podporu každičkého člena lékařského, veterinárního i biologického týmu, zjišťovali, že lépe je probrat drobné problémy mezi sebou. Člověk musí *být* dračí druh, aby si ty problémy uvědomil - i ty radosti!

Sorka s tichou hrdostí zaznamenala, že ostatní stále častěji chtějí znát Seanův názor. Byla tomu jen ráda. Vždycky měl ke zvířatům cit. Ale jak si uvědomila, nedokázala nazývat draky ‚zvířaty'. Byli tak... lidští. Dokonce i ten jejich hlas: Carenathův zněl zrovna jako Seanův slabý baryton, vycházející z dlouhého tunelu. A Sorka měla podezření, že hlas Faranth je verzí jejího vlastního.

Od chvíle, kdy si přinesli obě mláďata na Irské náměstí, si Sorka uvědomovala, že slyší Faranth i Carenatha, zatímco Sean slyšel jen Carenatha. Nezdálo se, že by draky nějak trápilo, že je Sorka vnímá oba. Byli přístupni čemukoli, co život přinesl, pokud měli plná bříška a naolejovaná záda. Později, jak se rozvíjelo Seanovo pouto s bronzákem, slyšela Sorka už méně soukromých rozhovorů. I ona se učila, stejně jako podle ní zřejmě každý dračí druh, komunikovat vzájemně soukromě.

„Řek bych, že budou připraveni lovit za týden nebo za dva - když budem mít malou ohradu, kam zvěř zavřeme." Sean našel její ruku a stiskl ji, pak položil svou dlaň na její bříško. „Neškodí tohle všecko našemu malýmu, že ne?" Sorka se zastyděla. V poslední době neměla čas přemýšlet o svém stavu: vždycky bylo co dělat s Faranth nebo s některým z dalších mladých dráčků. A spolu se Seanem měli stále služby na klinice pro dráčky, kde jim ošetřovali zranění utrpěná v boji proti Vláknům.

„Doktor řekl, že jsem zdravá a můžu jezdit..." Sorka náhle vyjekla. „Budeme *schopni* je učit létat meziprostorem, Seane?" Mluvila tiše a bojácně mu sevřela ruku.

„Miláčku, budeme schopni všeho, co bude třeba." Strach z neznámého Seana zjevně netrápil.

„Ale Seane..."

„Když budeme my vědět, kam se letí, oni poletí. Přečtou si to v našich hlavách. Vidí tam všechno ostatní. Proč si myslíš, že by to vedení měl být problém?"

„Ale my ani nevíme, jak to dělají ti malí dráčkové!"

Sean pokrčil rameny a usmál se na ni. „Ne, to nevíme. Ale když jsou ohňoví dráčci schopní teleportace, budou draci taky. Kitti Pingová s tím nic nedělala. Netrapme se tím. Nebudeme trápit ani je."

Kysele se na něj podívala a pak mu zahrozila prstem. „Tak se tím *ty* přestaň trápit!"

Zasmál se a modré oči mu zářily nad tím, jak chytře ho prokoukla. Vzal ji za ruku a objal ji. Přitulila se k němu, čerpala z něho sílu a vracela mu ji. I když se Sorka nikdy předtím necítila tak ve formě, tak plná síly, byly chvíle, kdy ji přepadaly obavy, že nějakým drobným, ale zásadním způsobem Faranth nezvládne. Svěřila se s tím Seanovi.

„Ne, to se nestane," řekl a odhrnoval jí zpocené vlasy z obličeje. „Ani mně s Carenathem. Jsou naši a my patříme jim." Otočil si ji k sobě tváří, aby se na něj podívala, oči tak plné lásky a sebedůvěry, až se jí tajil dech. Znovu ji pevně objal. „Od té chvíle, co jsme přistáli na téhle planetě, Sorko, to byl náš osud. Proč bysme jinak jako první našli ty ohňové ještěrky? Proč jsme na ně padli zrovna my, ze všech lidí, kteří prozkoumávali tuhle planetu? Proč si ty poslední výtvory Kitti Pingové vybraly ze všech zrovna *nás?* Ne, věř si, věř nám a těm našim drakům taky." Chvíli ji ještě držel v náručí a pak ji pustil. „Myslím, že bysme měli dát Cricketa a Doove tvému tátovi. Brian s Cricketem vychází moc dobře."

Sorka věděla, že se ohledně koní budou muset nějak rozhodnout, obě zvířata se od začátku nemotorných dráčat děsila. Red a Brian je vzali do hlavní veterinární budovy. Sorka krátce zavzpomínala na všechny velké chvíle, které strávila na hnědčině hřbetě, většinu z nich společně se Seanem a Cricketem. Ale draci teď byli ze všeho nejdůležitější.

„Ano," slyšela se říkat bez další lítosti. „Nikdy by mě nenapadlo, že přijde den, kdy nebudu mít čas na koně." Pohlédla láskyplně na spící tělo Faranth a usmála se vydutému zlatému bříšku, které se až příliš brzy ztratí. „Udělám nám něco k jídlu."

Sean ji políbil na čelo. Chuť projevovat cit bylo u něj něco nového, získal ji díky Carenathovi a Sorka ho milovala víc než dřív. Opřela se o něj, nadechla se jeho mužné vůně s příměsí bylinného dračího oleje.

„Udělej sendviče, lásko," poradil jí Sean. „Tamhle kluše David Catarel. Jestli Polenth spí, budou spát i ostatní."

„Zvládli to," informoval Ongola Paula, když si admirál vzal sluchátko komunikátoru u Emily v bytě, kde čekal na jednu z Pierrových skvělých večeří. Emily se ho zželelo, protože Ju se předchozího dne vrátila zkontrolovat jejich hospodářství Boca. „Zrovna se ozval Nabhi. Bart Lemos nabral spoustu vzorků. Ale..."

„Ale co?" zeptal se Paul a vyměnil si pohled s Emily.

„Ale dost jim to trvalo," dokončil Ongola a utrápeně si povzdechl. „Měli být v té stopě už hezky dávno." Ongolův hlas zněl zmateně. „Mají, co potřebujeme, to je důležité: ty zámotky. Zrovna teď se sem přenášejí snímky. Ezra a Jim budou mít někdy zítra hotové rozbory."

„Jsi pořád v *Moth*?" zeptal se Paul a zamračil se. Ongola se ještě úplně nevyléčil ze svých zranění a Paulův zájem o něj byl téměř vlastnický. Ongola bude klíčovým mužem v nadcházejícím boji za samostatnost a přežití.

„Ano, ale Sabra mi sem donesla večeři," dopřál si Ongola jeden ze svých řídkých úsměvů, zatímco zavěšoval.

„Mají, co potřebujeme," řekl Paul Emily, když si znovu sedal. „Teď si tu večeři vychutnám."

Poprvé to zaburácelo následující ráno, dost časně, takže se s mnoha lidmi otřásla postel. Jen mladí draci se nenechali rušit a celé to pozdvižení mezi vzrušenými, vyděšenými lidmi zaspali.

„Nechá nás ta planeta někdy na pokoji?" řekl Ongola, když se vymotal ze spacího pytle a sáhl po komunikační jednotce.

„To bylo zemětřesení?" zeptala se Sabra ospale. Nechala děti u kamarádky, aby si s Ongolou mohli užít pár společných hodin. Sabra cítila, že tu útěchu potřebuje stejně jako jistě i Ongola. A to podepsala chartu, která slibovala pořádek a klid!

„Spi ještě," řekl jí Ongola, zatímco vymačkával číslo. „Co říká Patrice, Jakeu?" zeptal se svého schopného asistenta.

„Říká, že všechny měřicí přístroje zaznamenaly nějaké dění v lávových komorách podél pásu ostrovů. Neví, co se chystá vybuchnout, ale zdá se, že něco to je. Pokouší se odhadnout nejpravděpodobnější bod erupce."

Příští Ongolův telefonát směřoval Paulovi domů.

„Ani chvilka odpočinku pro unavené, co?" řekl Paul rezignovaně.

„Vulkanická činnost podél pásu ostrovů."

„Podél ostrovů, páni! Hřmělo mi to zrovna u ucha, Ongolo, a nad námi se tu rýsují tři sopky."

Ongola si už tak přivykl velkým vrcholům, až zapomněl, že i ony mohou představovat jistou hrozbu, přestože se všichni odborníci shodovali, že poslední erupce Mount Garbenu se odehrála před tisícem let.

Ještě to ráno Patrice rozptýlil nejhorší obavy prohlášením, že nová sopka vybuchla na moři za východním výběžkem provincie Jordán. Mladá hora, která byla posledních osm let sledována, vychrlila oblak kouře, plynu a trochu popela, ale magma se zřejmě nevylilo.

Druhé podzemní chvění polekalo všechny uprostřed odpoledne. Když dorazil Patrice, zaparkoval kluzák na Administrativním náměstí a šel na poradu s Paulem a Emily. Brzy se shromáždil vylekaný dav a čekal na výsledky schůzky. Konečně se oba vůdcové kolonie s Patricem objevili ve dveřích. Ten se usmíval a mával papíry v obou rukách.

„Nová sopka se musí pojmenovat. Zrodila se z moře jako Afrodita, ale netrvám zrovna na tomhle jménu," zavolal.

„Kde je?"

„Za nejvýchodnějším výběžkem Jordánu, v bezpečné vzdálenosti od nás, přátelé." Zvedl největší snímek, aby všichni viděli rozbouřené moře a vyčnívající kouřící vrcholek.

„Jo, ale pořád je to to samý malý tektonický plato, na kterým jsme i my, ne?" vykřikl jeden muž. Ukázal za sebe na vznešený vrchol Mount Garbenu. „Tahle se může, zase probudit. Nebo ne?"

„Jistěže ano," odpověděl Patrice lehce a pokrčil rameny. „Ale podle mě je to hodně nepravděpodobné. Odstřelila si špičku před tisíci lety. Nepozorovaly se u ní žádné známky činnosti. Je to stařenka, tahleta sopka. Ty mladší mají spíš co říct, a taky to říkají. Nepanikařte. Na Přistání jsme v bezpečí." Jeho hlas zněl velice jistě. Bázlivý šepot utichl a dav se rozešel.

Po celý den se ozývala ojedinělá vrčení, jak to nazval Telgar. Vydal se nazdařbůh po Přistání, aby byl na dosah všem, kteří potřebovali uklidnit. Bylo to poprvé od smrti Sallah, co se Telgar vydal do společnosti jiných lidí. Toho večera se značná část obyvatel Přistání shromáždila na Ohňovém náměstí, kde vyrostla hranice až do nezvyklé, téměř vzdorovité výše.

„Té naší pernské krásce vyrostl na tváři vřed," řekl Telgar s náznakem své bývalé družnosti v rozhovoru se skupinou mladých lidí. „Není tak stará, takže zažívání má v pořádku. Vyrušili jsme ji vším tím naším vrtáním a dolováním."

Když se vydal dál, pustil se za ním jeden z učňů-geologů. „Podívejte, Tarvi - Telgare," začal mladík vážně. „Tady na Přistání nejsme na pevném podloží."

„To máš naprostou pravdu," odpověděl Telgar a pousmál se. „Proto se to taky s námi trošku třese. Ale mě to neděsí."

Učeň se začervenal. „No, tady na severním kontinentě je široký dlouhý pás základové skály, podél pásma hor na západě."

„No, dobře ses to naučil," poznamenal Telgar. Klidně pokývl na Cobbera Alhinwu a Ozzie Munsona, kteří se k nim v té chvíli přidali. „Pojďte na skleničku."

Mladík, v rozpacích, že oznámil tak jasnou věc, se rychle omluvil.

„Takže lidi mluví o základové skále," řekl Cobber a Ozzie vedle něho se uculil.

„Já to vím, ty to víš, on to taky ví, ale máme tu dneska až moc nebezpečí. Základová skála se neotřásá. Abyste věděli, řekl jsem svoje mínění Paulovi, Emily a Patricovi." Telgar se náhle zadíval do dálky, kterou viděl jen on. Cobber a Ozzie si vyměnili významné pohledy. Strnulý výraz plný bolesti v Telgarově tváři naznačoval, že si vzpomněl na něco, co bylo spojeno se Sallah.

Cobber šťouchl loktem do Ozzieho a tajnůstkářsky se naklonil k Telgarovi. „Máme jít teď všichni hledat nějakou základovou skálu, Telgare?"

Následujícího rána Paula probudil poněkud jiný zvuk. Ju se natáhla přes něj pro sluchátko.

„Pro tebe," zašeptala ospale, položila sluchátko na polštář a obrátila se.

Paul po něm zašátral a odkašlal si. „Benden."

„Admirále," řekl Ongola naléhavě, „zahájili návrat a Nabhi nabral špatný kurz."

Paul se vymotal z přikrývky a sedl si zpříma. „Jak je to možné?"

„*On* říká, že je v zelené, admirále."

„Jdu tam." Paul měl strašlivou chuť zavěsit a dál spát vedle své ženy. Místo toho ale zavolal Emily, která řekla, že se sejdou ve věži. Pak zalarmoval Ezru Keroona a Jima Tilleka.

„Paule?" řekla Ju ospale.

„Spi, miláčku. Nemusíš se bát."

Pokoušel se mluvit tiše, bylo mu líto, že ji probudil. Ju ve druhé polovině dalšího těhotenství potřebovala více spánku. Zůstali dlouho vzhůru a povídali si, s lítostí si uvědomovali, že musí jít příkladem a opustit své hospodářství. Neustálé Spady měly ničivý účinek na zásoby a zdroje. Joel se zvlášť trápil nad ubývající výkonností palivových článků. Podle Toma Patricka byl psychologický profil obyvatel Přistání v zásadě dobrý, i když bylo potřeba čím dál více léčby a léků, které by udržely ztrápené lidi při chuti do práce. Paul přiměl sama sebe doufat, že Nabhi Nabol a Bart Lemos přivezou zpátky něco povzbudivého.

Ezra a Jim včera provedli poslední rozbor dráhy té excentrické planety. Byla tak nevyzpytatelná, řečeno slovy Jima Tilleka, jak nalitá štětka v sobotu večer v kosmickém zařízení v pásu asteroidů. To, co vypadalo jako přiměřená předvídatelná eliptická dráha systémem Rukbat, se ukázalo být mnohem bizarnější vzhledem k úhlu ekliptiky. Planeta se může dokolíbat do blízkosti Pernu každých dvě stě padesát let, i když Ezra provedl odhad budoucího vývoje, který předpověděl jisté odchylky jejího kurzu závislé na vlivech jiných planet v systému. Během některých oběhů se zdálo, jako by ta planeta i její doprovodný mrak mohly Pern minout.

„To je nejvýstřednější planeta, jakou jsem se kdy pokoušel vystopovat," řekl omluvně Ezra a podrbal se na hlavě, když shrnoval svou zprávu.

„A normální dráha?" zeptal se Jim a pousmál se na astronoma.

Ezra si ho dlouho pohrdavě měřil. „Na téhle planetě není nic normálního."

Ačkoli se Vlákna při současné třetí sérii Spadů posunula o pět stupňů na sever, admirál už příliš nevěřil v Ezrovu teorii, že Spady jsou ovládaná procedura nějaké uvažující síly, která má zlomit jejich

odpor. Kdyby tomu tak bylo, namítal, Spady by měly nabírat na frekvenci a hustotě, když se ta planeta přiblížila k Pernu na maximum. Ale Vlákna padala dál podle neuvědomělého modelu v souladu s posunem na sever. Matematické výpočty, prověřené a znovu kontrolované Borisem Pahlevi a Dieterem Clissmannem, podporovaly Ezrův depresivní závěr. Excentrická planeta opustí systém Pernu jen proto, aby se za dvě stě padesát let zase vrátila.

Snímek, který Bart poslal na Pern, ukázal, že stopa trosek se zdá být nekonečná.

„Celou cestu až k okraji systému," oznámil Ezra totálně poraženeckým tónem. „Planeta vstupuje do mlhoviny Oort a táhne tu věc za sebou. Hoyleova a Wickra-mansinghova teorie se v systému Rukbath potvrdila."

„Nemáme my štěstí?" dodal Jim. „To smetí může být jen led a kamení. Nebudeme to vědět jistě, dokud neuvidíme, co tam Bart Lemos nabral." Jim nebyl vůbec rád, že se jeho teorie potvrdila. Dal by spíš přednost vnímavé inteligenci, která by nějakým způsobem na výstřední planetě přežívala. S inteligencí se obvykle domluvíš. Jeho teorie byla pro Pern špatná.

V chladném ranním světle se Paul rychle oblékl, vklouzl do bot a zapnul si lodní kombinézu. Použil vznášedlo - bude to tišší, než kdyby sám supěl a běžel k věži. Pokoušel se chovat v souladu se svými kázáními o životním prostředí, ale tohle ráno si nepřál být slyšen.

Posledních několik dní, kdy měla *Moth* zpoždění, bylo pro něj těžkých. Čekání nikdy nepatřilo k jeho silným stránkám: rozhodování a plnění záměrů, v tom byl doma. Emily se znovu projevila jako spolehlivá, neochvějná guvernérka, tvrdá k sobě i podřízeným. Nejlépe doplňovala jeho klady i zápory.

Na Irském náměstí uviděl světlo a mezi řadami domů zahlédl třepáni křídel, mladí Connellovi dávali svým drakům brzkou snídani. I David Catarel byl vzhůru a krmil svého mladého bronzáka.

Při pomyšlení na tyto mladé lidi, odhodlané přežít na Pernu, pocítil Paul příliv sebedůvěry, že spolu s Emily tím dokážou všechny provést. Sakra, jistěže dokážou! Copak nepřežil ještě ti snivější dny před bitvou v Purpurovém sektoru? A Emily přetrpěla pětileté obléhání a přes nedostatek surovin i se zdravou, normálně fungující populací.

Ve věži byla ještě tma, když vedle ní Paul zaparkoval kluzák. Okna byla zavřená okenicemi, ale hlavní dveře byly pootevřené. Vyšel nahoru po schodech, jak nejtišeji dovedl. Poslední dobou, kdy byly společné ložnice značně přeplněny, přespával komunikační personál, který neměl službu, dole. Vlastně celé Přistání bylo přecpáno - uprchlíky, přiměl se Paul dodat. Lidé si dokonce začali budovat obydlí v některých Kateřinských jeskyních. Mohlo to mít původ v jistých atavistických pudech, ale jeskyně *byly* vláknuvzdorné a některé i velice prostorné. Jeskyně by mohly být i vhodným místem k ubytování rychle rostoucích draků.

Když vystoupal nahoru, okamžitě vyhledal očima velkou obrazovku, která ukazovala pozici *Mothu* nad Pernem, přenášenou ze zařízení na měsíci.

„Vůbec neopravil kurz," řekl Ongola a otočil se na křesle k Paulovi. Naznačil gestem Jakeovi, aby uvolnil druhou židli u ovládacího pultu. Oči mladého muže připomínaly unavené černé díry, ale Paul věděl velice dobře, že Jake tu zůstane, dokud nebude raketoplán bezpečně na zemi. „Před deseti minutami měl zažehnout motory. *On* říká, že to není třeba."

Paul klesl do křesla a zapnul komunikační jednotku. „Věž pro *Moth*, slyšíte mě? Tady Benden. *Moth*, odpovězte."

„Dobré ráno, admirále Bendene," odpověděl bryskně a drze Nabhi. „Držíme kurz a vstupujeme do atmosféry pod správným úhlem."

„Vaše přístroje vám hlásí špatné údaje. Opakuji, máte špatné údaje, Nabole. Musíte nutně opravit kurz."

„Nesouhlasím, admirále," odpověděl Nabhi bezstarostně. „Netřeba plýtvat palivem! Sestupujeme v zelené."

„Opravu, *Moth!* Na našem panelu a na monitoru se pohybujete v rudém a oranžovém poli. Patrně došlo k poruše přístrojů. Dám vám správné údaje." Paul přečetl čísla z bloku, který mu Ongola podal. Byl si jistý, že v pozadí zaslechl překvapené zalapání po dechu.

Ale Nabhiho zřejmě Paulova informace nevyvedla z míry a dál považoval své údaje za vhodné pro vstup.

„Já tomu nemůžu uvěřit," řekl Ongola. „Přilétá z nesprávného kvadrantu, je v moc velkém úhlu a plácne sebou přímo doprostřed Moře ostrovů. Brzo."

„Opakuji, *Moth,* máte špatný úhel. Zrušte vstup. Nabole, vykonejte další oblet. Opravte to. Vaše přístroje nefungují." Jestliže Nabol sám necítil pochybenost tohoto vstupu, pak nebyl tak dobrý pilot, za jakého se považoval.

„Já jsem kapitán téhle lodi, admirále," vyštěkl Nabol. „To váš monitor se pokazil... Cos říkal, Barte? Tomu nevěřím. Musíte se plést. Praštěte do toho! *Nakopněte to!"*

„Zvedněte předek a proveďte třísekundový *zážeh,* Nabole!" zařval Paul, očima visel na monitoru a na rychlosti blížícího se raketoplánu.

„Pokouším se. Nezažehlo se to. Není palivo!" Nabol začal najednou strachem vřískat.

Paul náhle zaslechl kdesi v pozadí Bartův křik. „Říkal jsem ti, že je to špatně. Říkal jsem ti to! Neměli jsme...! Já odhodím náklad. Dostanou to!" Bart křičel. „Kdyby fungovalo to zatracený zařízení!"

„Použij páku na manuální oddělení, Barte," zařval Ongola Paulovi přes rameno.

„Zkouším to, zkouším to... Moc rychle se zahřívá, Nabhi. Zahřívá."

Paul, Ongola a Jake v hrůze sledovali, jak se loď rozpadá. Vzápětí se odlomilo jedno obrovské křídlo a loď začala rotovat. Odpadla ocasní část a odplula jiným směrem, pak v atmosféře shořela. Druhé křídlo ji následovalo.

„Spadne do moře?" sotva slyšitelně zašeptal Paul a pokoušel se propočítat účinek nárazu tohoto tělesa na zem. Ongola sotva znatelně přikývl.

Jako úmrtní oznámení se obrazovka rozzářila nádhernou sluncem ozářenou sprškou mnoha částeček a jednoho většího objektu, mizícího v mnoha slabě se lesknoucích bodech.

Do Moře ostrovů byl vyslán tým delfínů, aby nalezl vrak. Unavení Maxmilian a Teresa se vrátili za týden a nevesele sdělili lidem, že viděli zkroucený trup lodi vklíněný do útesu natolik hluboko, že ho nemohli blíže prozkoumat. Všichni delfíni dál pátrali v Moři ostrovů po odloučeném modulu.

„Řekneme jim, ať toho nechají," zabručel zarputile Jim Tillek. „Není moc pravděpodobné, že by tam zůstalo něco k analýze. Víme, že se to svinstvo táhne ve stopě dlouhé celé roky. Jsme k ní přilípnutí. Ať žijí Hoyle a Wickramansingh!"

„Ezro?" oslovila Emily vážného astronoma.

Vypadalo to, že Keroonova žlutohnědá pleť nabrala nádech došeda, a zdálo se, že se prohýbá pod vlastní odpovědností. Těžce, unaveně si povzdechl a poškrábal se na zátylku. „Musím uznat, že Jimova teorie je správná. Ty zámotky měly být konečným potvrzením, ale i já pochybuju, že se ten modul zachoval. A i kdyby ano, trvalo by roky, než bychom ho na tak rozlehlé ploše objevili. Bojím se, že i roky mají na tu stopu vliv. Nebudeme moci soudit, dokud se neukáže její konec."

„A co teda máme dělat?" položil Paul řečnickou otázku.

„Vyrovnat se s tím, admirále, vyrovnat!" odpověděl hrdě Jim Tillek. Škubl rozložitými rameny, odložil tragický výraz a místo něj se obrátil s výzvou k nim ke všem. „A za dvě hodiny nám padají Vlákna, takže se radši přestaňme strachovat o budoucnost a dejme si bacha na současnost. Správně?"

Emily se podívala na Paula a vykouzlila lehký úsměv, s nímž se obrátila i na Ongolu, jenž je apaticky sledoval.

„Správně! Vyrovnáme se s tím," pronesla pevným odhodlaným hlasem. Budeme se s tím muset vyrovnávat jistě nejmíň deset let. Napadlo ji, proč se nikdo nezmínil o zpátečním modulu se zprávou Federaci obydlených planet. Zřejmě proto, že nikdo neměl mnoho důvěry v Teda Tubbermana. „Musíme."

„Dokud nám draci nezačnou splácet tu naši péči," řekl Paul. „Ale toto sídliště se musí přebudovat." Spolu s Emily už celé dny diskutovali o novém rozmístění. Čekali na pravou chvíli, kdy na toto téma zavést řeč s ostatními na neformální radě Přistání.

„Ne," řekl rázně Ongola k všeobecnému překvapení. „Musíme se úplně přestěhovat. „Přistání už není životaschopné. Bylo to jakési spojení s naším původem, s loďmi, které nás sem přivezly. Teď už nepotřebujeme tenhle pocit kontinuity."

„A zvlášť," navázal Jim na jeho myšlenky, „když se v okolí objevují sopky a chrlí lávu."

Jim se zvedl v křesle a pustil se do probírání základních problémů. „Poslouchal jsem, o čem si povídají lidi. Stejně tak Ezra. Telgarův nápad přestěhovat se do toho jeskynního systému na úpatí skal na severu nabírá podporu. Ten jeskynní komplex je dost velký, aby pojal celou populaci Přistání - včetně draků! Máme suroviny pro výrobu plastových a kovových materiálů na domy. Ale jejich výroba ubírá čas základnímu úkolu boje proti Vláknům a udržování nás naživu. Proč tedy nevyužít přirozený systém? Použít naše technologie a udělat jeskyně pohodlné, udržitelné a naprosto bezpečné před Vlákny?"

Emily se ani nestačila nadechnout. „To je přesně to, co jsme probírali s Paulem. Myslím, že máme dost paliva, aby se těžší vybavení přestěhovala raketoplánem. Pak můžeme využít kov na vhodném místě. Jime, pernské loďstvo bude mít dost práce."

Paul se na Emily usmál. Je mnohem snazší, když si lidé rozhodnou sami to, co pro ně jejich vůdcové považují za nejlepší.

Část třetí

Přesun

==========

11.18. 08 Pern

„Nejsvětější mezi svatými," zamumlal Telgar s úctou. Louč držel vysoko, a přesto ještě pořád neosvítila strop. Jeho hlas ve velkém prostoru spustil ozvěnu, zněl stále dál a dál postranními chodbami, dokud konečně nezmizel v dálce.

„Teda, kámo, tohle ale je prima velká jeskyně," řekl Ozzie Munson šeptem. Oči mu ve snědé, větrem ošlehané tváři bíle a doširoka zářily.

I Cobbera Alhinwu, na kterého zapůsobilo máloco, to naplnilo úctou. „Zatraceně krásná!" Přizpůsobil hlas Ozzieho šepotu.

„Jenom v tomhle komplexu jsou stovky připravených prostor," řekl Telgar. Rozprostřel plastovou fólii, na níž se svou milovanou Sallah před osmi lety zaznamenával výsledky výzkumu. „Jsou tu nejméně čtyři otvory ústící do horní části skály, které poslouží pro cirkulaci vzduchu. Vyhloubit kanál k úrovni vody a instalovat pumpy a uzávěry - navrhuju velké artéské studny. Provrtat se dolů k termální vrstvě a celý tenhle komplex, i když je tak veliký, se dá v zimě vyhřívat." Obrátil se k ústí jeskyně. „Ucpat vchod skálou a bude z toho nedobytná pevnost. Při Spadu nejbezpečnější místo na tomto světě. Dál tady v údolí poblíž pastvin jsou jeskyně na úrovni země. Samozřejmě, pastviny by se musely osít, ale pořád máme osivo vojtěšky, co jsme si přivezli pro první rok."

„Teď to není třeba prozkoumávat do hloubky, ale možnosti tu jsou. Když jsme přelétali tady to pásmo hor nad námi, vzpomněl jsem si, že jsme asi půlhodinu letu odtud objevili středně velkou kalderu, pokrytou malými útesy. Nenapadlo nás zaznamenat, jestli je přístupná

z úrovně země. To by bylo ideální pro draky, s přístupem by nebyl problém, umějí-li létat stejně jako malí dráčkové."

„Viděli jsme pár podobných starých kráterů," řekl Ozzie a podíval se do ohmataného zápisníku, který nosil v horní kapse. „Jeden na východním pobřeží a jeden v horách nad těmi třemi jezery, když jsme pátrali po rudách kovů."

„Tak," začal Cobber, který už ze sebe setřásl počáteční úzkost, „první věc je vysekat schody na tuhletu úroveň." Přešel k okraji jeskyně a kriticky zhodnotil skalní povrch. „Možná i něco jako rampu, aby se sem snáz stěhovaly věci. Tamhle v tom svahu už je skoro hotové schodiště." Ukázal nalevo. „Úhledné schody, račte dále nahoru."

Ozzie nápad odmítl. „Ne, tihleti lidi z Přistání budou chtít ty svý mazaný inženýry a architekty, aby pro ně vymysleli všecko to moderní zařízení."

Cobber si nasadil přilbu a rozsvítil světlo. „Jo, eště pár teploušů s klozetfobií."

„Klaustrofobií, ty blbe," opravil ho Ozzie.

„To je fuk. Tady uvnitř je bezpečno, když furt padá ten hnus. Poď, Ozzie, dem to prohlídnout. Víš, že admirál a guvernérka počítají s naším dobrozdáním." Bezděčně vyjekl, jak si naložil na rameno těžkou vrtačku, a vydal se odhodlaně k prvnímu tunelu. Ozzie si také nasadil přilbu a sebral stočený provaz, skoby a horolezecké kladívko. Registrační přístroje zaznamenávající teplotu a ultrafialové záření, komunikátor a další těžařské potřeby měl připevněné u opasku. Nakonec si hodil přes rameno jednu menší skalní vrtačku. „Pojďme si otestovat tu klaustrofobii. Začnem zleva, jo? Za chvilku na tebe zavolám, Telgare."

Coober už zmizel v prvním otvoru po levé ruce a Ozzie ho následoval. Telgar osaměl. Dlouho tam tak stál se zavřenýma očima a zakloněnou hlavou, s rukama malinko odtaženýma od těla a dlaněmi obrácenými nahoru v prosbě. Slyšel tiché zvuky vyrušených tvorů a vzdálený šum rozhovoru Ozzieho a Cobbera, jak putovali prvním zákrutem tunelu.

V jeskyni nezůstalo ze Sallah nic. Dokonce i místo, kde si vybudovali ohýnek, bylo holé až na očazenou skálu. A přece to bylo tady, kde se mu nabídla, a on té noci *nevěděl*, jaký dar dostal!

Myšlenky mu náhle přerušil vysoký pronikavý zvuk vrtačky. Přiměl ho věnovat se naléhavé záležitosti přeměnit tuto přirozenou pevnost na lidské obydlí.

Sorku probudilo hučení. Pokusila se najít pro své těžkopádné tělo nějakou pohodlnější polohu. Panečku, bude šťastná, až se bude konečně zase moci vyspat na břiše. Hučení neustávalo, byl to takový podvědomý zvuk, který jí bránil znovu usnout. Nelíbil se jí, za posledních pár týdnů se pořádně nevyspala, a přitom tolik potřebovala odpočívat. Popuzeně se protáhla a odhodila pokrývku. Ještě nemůže být den. Pak překvapeně sevřela cíp deky. Před domem bylo světlo - světlo mnoha dračích očí, zářících v šeru před svítáním.

Její výkřik vyburcoval Seana. Pohnul se vedle ní a zašátral po ní. Naléhavě mu zatřásla ramenem.

„Vstávej, Seane. Koukej!" Při každém pohybu pocítila v břiše náhlý nápor bolesti, až vyjekla.

Sean se vedle ní vzpřímil a objal ji. „Copak je, miláčku? Dítě?"

„To nemůže být nic jiného," řekla. Ukázala z okna a nedokázala zadržet smích. „Hlídali mě!" Nemohla se přestat smát. „Běž se podívat, Seane. Řekneš mi, jestli dráčkové hřadují! Nechci, aby to zmeškali, ani jediný."

Sean si protřel oči a pokoušel se probrat. Měřil si ji napůl nasupeně za tu nevhodnou lehkovážnost. Jakmile se ale její smích náhle změnil v další úzkostné nadechnutí, když jí objemným břichem projela druhá vlna bolesti, vystřídalo mrzutost okamžitě znepokojení.

„Už je čas?" Rukou jí jemně přejel po břiše, prsty instinktivně vyhledaly stahující se svaly. „Ano, je. Co je na tom tak zábavnýho?" dodal. V šeru mu neviděla dobře do tváře, ale hlas měl vážný, téměř rozhorlený.

„Uvítací výbor, samozřejmě! V plné sestavě. Faranth, lásko, jsou všichni tady a připraveni?"

Jsme tu, řekla Faranth, *kde máme být. Jsi veselá.*

„Jsem moc veselá," řekla Sorka, ale pak ji ovládla nová kontrakce. Chytila se Seana. „Ale tohle vůbec není veselé. Měl bys radši zavolat Gretu."

„Sakra, nepotřebujem ji. Jsem stejně dobrá porodní bába jako ona," zabručel a vstrčil pod postelí nohy do bot.

„Pro koně, krávy a kozy jo, Seane, ale lidem obyčejně pomáhají lidské... aaaach, Seane, už se to blíží."

Zvedl se. Zdržel se jen natolik, než si přes nahá ramena hodil přikrývku proti časnému rannímu chladu, a vtom se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Zaklel.

„Kdo je to?" zařval. Vůbec ho netěšila představa, že ho právě teď někdo povolává k naléhavému veterinárnímu případu.

„Greto!"

Sorka se znovu rozesmála, ale z ničeho nic jí ten smích zamrzl na ústech. Pustila se do dýchání, jak ji to učili, a chytila se za mohutné břicho.

„Jaks to sakra věděla, Greto?" slyšela Seanův hlas, v němž bylo znát překvapení.

„Byla jsem zavolána," řekla Greta důstojně a jemně ho odstrčila.

„Kým? Sorka se sotva probudila," odpověděl Sean a šel za Gretou zpátky do pokoje. „Dítě má přece ona."

„Ne vždycky ví jako první ta dotyčná, že začnou bolesti," řekla Greta velmi tiše, téměř lhostejně. „Aspoň ne tady na Přistání. A už vůbec ne tehdy, když ji v duchu poslouchá dračí královna." Vstoupila do místnosti, rychle rozsvítila a položila svůj porodnický kufřík na příborník. Bývala to vyčouhlá dívka, která dorostla ve statnou ženu s pletí a vlasy téže kávové barvy a nosem posetým pihami. Oči v laskavé tváři měly sytou hnědou barvu a byly mírně krátkozraké.

„Faranth ti to řekla?" zeptala se překvapeně Sorka. Drak, který mluví s někým vně jejich společenství, byla neslýchaná věc.

„Ne tak úplně," zasmála se Greta. „Vletěla mi do okna celá letka dráčků a bylo jasné, že je mě někde třeba. A jakmile jsem byla venku, nebylo už těžké si spočítat, čí dítě se to rodí. A teď se podívám, co se děje."

Řekla jsem jim, aby ji přivedli, řekla Faranth Sorce domýšlivě. *Ty ji máš ráda.*

Sorka si lehla na záda, aby ji Greta mohla prohlédnout, a pokoušela se to všechno pochopit. I doktora měla ráda a neměla by nic proti tomu, aby byl přítomen porodu. Jak ale Faranth vycítila, že tu skutečně chtěla mít Gretu? Mohla Faranth vědět, že s Gretou byly vždycky kamarádky? Nebo to bylo nějaké spojení, které si zlatý drak vytvořil, protože Sorka pomáhala Gretě při porodu nejmladšího dítěte Mairi Hanrahanové, svého nejnovějšího bratra? Ale aby Faranth rozpoznala tu neuvědomělou sympatii...

Sean se opatrně protáhl na druhou stranu postele a natáhl se po její ruce. Sorka mu ji stiskla, uvnitř jí ale stále klokotal smích. Tak nenáviděla poslední týdny, kdy jí její tělo připadalo jako cizí, kdy všechny jeho funkce jako by ovládal živý, kopající, neomalený a neúnavný plod, který jí nedopřál ani chvilku klidu. Smála se z čiré radosti, že všechno *tohle* už je skoro za ní.

„A teď mě nech, ať se podívám... další kontrakce?"

Sorka se soustředila na dýchání, ale křeč byla mnohem bolestivější, než čekala. Pak to všechno odeznělo. Cítila na čele pot. Sean jí ho jemně setřel.

Bolí tě to? dala se Faranth do křiku.

„Ne, ne, Faranth. Je mi dobře. Neměj strach!" zavolala Sorka.

„Faranth je rozčilená?" Sean stále pevně svíral její ruku. Skrčil se, aby se podíval z okna na draky, kteří tam čekali. „Ano, je! Oči se jí barví do oranžova."

„Toho jsem se bála!" Sorka se s němou prosbou podívala na Seana. Po tváři mu přelétl jakýsi výraz. Jestli ho Sorka správně rozluštila, zlobil se na Faranth a tentokrát - poprvé - nevěděl, co dělat, bál se o ni. Když na ni shlédl, převládla mu ve tváři zase něžná starostlivost a ona cítila, že ho nikdy nemilovala víc než v tuhle chvíli.

„Škoda že nemůžeme nechat tvého draka ohřát kotel vody, aby neměl čas na neplechy," poznamenala Greta a šikovnýma rukama mezitím dokončovala prohlídku. Lehce plácla Sorku po mohutném břiše. „Hned se o tu její úzkost postaráme. Můžeš se obrátit na bok? Seane, pomoz jí."

„Připadám si jako obrovský platýs," stěžovala si Sorka a pokoušela se obrátit. Pak jí Sean obratně, rukama něžnějšíma než kdy dřív pomohl ten manévr dokončit. Právě zaujala novou polohu, když ji

zachvátila další křeč, až překvapeně vydechla. Faranth venku naléhavě zatroubila. „Neopovažuj se všechny budit, Faranth. Já jen budu mít miminko!"

Jsi zraněná! Máš bolesti! odpověděla rozhořčeně Faranth.

Sorka ucítila slabý tlak dole na páteři, chlad injekce a pak úlevné ztuhnutí, které se jí rychle rozlévalo spodní částí těla.

„Zlatá Greto, to je výborný!"

Nemáš bolesti. To je lepší. Faranthino znepokojení ustoupilo, zůstalo jen to podivné dračí hučení. Sorka v něm dokázala rozpoznat její hlas se stejnou jistotou, s jakou cítila, že ten hluk sílí. Bylo to podivné, ale hučení ji jaksi uklidňovalo - nebo to bylo tím, že už nemusela čekat tu bolestivou křeč děložního svalstva?

„A teď se postav a trochu choď, Sorko," řekla Greta. „Už jsi dost otevřená. Nemyslím, že ten porod bude trvat dlouho, i když jsi prvorodička."

„Jsem celá strnulá," řekla Sorka omluvně, když ji Greta zvedala. Pak z druhé strany přistoupil Sean.

Stačil se obléknout, ale jak se Sorka pokoušela dívat, kudy šlapou její necitlivé nohy, všimla si, že nemá ponožky. Připadlo jí to roztomilé. Jaký je to podivný rozdíl mezi jeho a Gretinýma rukama - obojí jsou pečlivé, laskavé, ale ty Seanovy navíc milující a znepokojené.

„To je holka," řekla Greta povzbudivě. „Vedeš si dobře, jsi rozevřená už na tři prsty. Není divu, že jsou dráčkové v pohotovosti. A ty nejsi tuhle noc jediná, která je rozrušila." Greta se usmála. Vydali se zpět přes pokoj, do krátké předsíňky a do ložnice. „Chodit je moc důležité... á, další stah. Moc dobře. Dýcháš dobře."

„Kdo ještě rodí?" zeptala se Sorka. Pomáhalo jí od bolesti, když se soustřeďovala na jiné věci než na to, co jí provádějí svaly.

„Naštěstí Elizabeth Jepsonová. To další dítě jí pomůže se vyrovnat se ztrátou dvojčat."

Sorka náhle zesmutněla. Z *Joko* si ty dva chlapce pamatovala jako rozpustilce a připomněla si, jak záviděla bratrovi Brianovi, že tam má kamarády svého věku.

„To je zábavný, co?" drmolila Sorka. „Lidi mají dvě úplné rodiny, skoro úplně jiné generace. Třeba tohle dítě bude mít jen o šest měsíců staršího strýčka. A bude patřit do úplně jiné generace... opravdu."

„To je důvod, proč musíme pečlivě vést záznamy o narození," řekla Greta.

Sean zachrchlal. „Všichni jsme Perňané, a o to jde!"

V té chvíli Sorce odtekla plodová voda a hučení zvenku se o několik tónů zvýšilo a nabralo na intenzitě.

„Myslím, že tě radši prohlídnu, Sorko," řekla Greta.

Sean na ni hleděl. „Ty se řídíš dračím zpěvem?"

Greta se tiše zasmála. „Mají pro to instinkt, Seane, a já vím, že vy veterináři to taky znáte. Položíme ji zpátky do postele."

Sorka ve druhé fázi porodu zjistila, že ji dračí píseň těší a uklidňuje. Bylo to, jako by se kolem ní třpytila vrstva tónů, obalovala ji a zvedala a utěšovala. Zvuk se najednou zrychlil, stoupal k vrcholu. Sean ji popadl za ruce, předával jí svou sílu a odvahu. Pokaždé když cítila stah, díky droze bezbolestný, pomáhal jí tlačit. Křeče byly prudší, téměř neustávaly, jako by se úplně vymkly její kontrole. Nechala se vést instinktem, odpočívala, když to šlo, pomáhala, protože neměla jinou možnost.

Pak ucítila, jak se jí tělo zaškubalo obrovským úsilím. Jakmile to odeznělo, zaznamenala ohromnou úlevu ode vší bolesti a tlaku. Venku bylo na chviličku naprosté ticho a pak zaslechla nový zvuk. Seanův triumfální výkřik se ztratil v troubení osmnácti draků a bůhvíkolika ohňových dráčků! Moji drazí, pomyslela si zneklidněně. Probudíte celé Přistání!

„Máte syna, moji milí," řekla Greta hlasem plným uspokojení. „S pěknou čupřinou zrzavých vlasů."

„Syna?" opakoval Sean jakoby převelice překvapen.

„Neříkej mi, Seane Conneli, po té strašné dřině, žes chtěl holku?" ozvala se Sorka.

Sean ji ve vytržení popadl do náruče.

„Někdy mi připadá, jako by na nás všichni úplně zapomněli," řekl David Catarel Seanovi, když přihlíželi, jak jejich dva bronzáci loví. Sean, oči upřené na Carenatha, to nechal bez odpovědi.

Ačkoliv všichni draci už uměli dobře létat na krátké vzdálenosti a prokázali, že dovedou ulovit divokého werýse, jejich lidští partneři cítili úzkost, když jim odlétli z dohledu. Nebylo možno vždycky použít kluzák nebo vznášedlo a letět s nimi. Jako kompromisní řešení přemluvil Sean Reda, aby jim dával vyřazená nebo zraněná zvířata z hlavních stád. Spolu s ostatními vybudovali pro smíšené stádo v jedné jeskyni útulek před Vlákny a střídali se v jeho krmení. Mladí draci byli silní a dobře létali. Ale veterinární odborníci pro všechny případy rozhodli, že se raději nebude zkoušet na nich létat, dokud neuplyne celý rok. Sean si Sorce soukromě stěžoval na takovou bázlivost. Ona ho ale přemluvila, aby se neprotivil, připomněla mu, kolik by mohli ztratit, kdyby mladé draky k něčemu nutili. Rozhodnutí bylo naštěstí přijato bez porady s Wind Blossomovou, proto bylo pro Seana snazší smířit se s tím, čemu říkal „vyložené okolkování". Neměl rád její vlastnický vztah k drakům. Dále prováděla program Kitti Pingové, i když bez téhož výsledku. V jejích prvních čtyřech pokusech nevzniklo ani jedno životaschopné vajíčko, ale sedm dalších zárodků v inkubátoru vypadalo slibně.

Poměr sázek u Joela Lilienkampa favorizoval úspěch prvního líhnutí, ale jen nepatrně. Sean byl osobně odhodlán ten poměr posílit, ale nechtěl riskovat oficiální výtku ani ohrožení mladých draků.

„Nemůžu si pomoct, ale prostě nemám k Wind Blossomové tu důvěru jako ke Kitti Pingové," řekl Paul Seanovi a Sorce v soukromém rozhovoru, „ale všem by se nám dýchalo snáz, kdybychom mohli zaznamenat nějaký pokrok. Vaši draci jedí, rostou, dokonce létají na lov. Budou taky žvýkat kameny?" Paul začal na levé ruce vypočítávat jednotlivé body. „Nosit jezdce? A chránit si svou cennou kůži před Vlákny? Situace s palivovými články je napjatá, Seane, opravdu moc napjatá."

„Já vím, admirále," odpověděl Sean a připadal si trapně a jakoby zahnán do obrany. „Ale osmnáct plně funkčních draků ten boj s Vlákny zas tak výrazně nepodpoří."

„Ale z dlouhodobého hlediska budou sami se reprodukující, soběstačtí bojovníci proti Vláknům znamenat velice výrazný rozdíl. A právě to dlouhé údobí, upřímně řečeno, Seane, Sorko, to mě děsí."

Sean si nechal svůj názor na Wind Blossomovou pro sebe. Částečně pro svou oddanost Carenathovi, Faranth a ostatním z prvního líhnutí. Mnoho pramenilo z jeho nedostatku důvěry v tu ženu, přestože její babičce věřil nesmírně. Nakonec, Kit Pingová se učila u samého zdroje, u Eridanů.

Když tak pozoroval Carenathův šarm, s nímž se vrhal na tučného skopce v prchajícím stádě, jeho víra v tyto úžasné tvory ještě rostla.

„Nabral už docela výšku," řekl David s upřímnou pochvalou. „Koukej, Polenth stáhl křídla. Chystá se támhle na toho!"

„A už ho má," odpověděl Sean, aby pochvalu vrátil.

Možná jsou všichni moc opatrní, bojí se výsledku, až dojde na lámání chleba. Carenath létá opravdu dobře a spolehlivě. Bronzový drak byl v kohoutku vysoký téměř jako Cricket, i když stavbu těla měli naprosto rozdílnou. Carenath měl mnohem delší tělo, mohutnější trup a silnější zadní partii. Draci byli vlastně již mnohem silnější než podobní koně, s pevnější kostrou, využívající pro sílu a pružnost karbidy křemíku. Pol a Bay hovořili o jednotlivých rysech podoby draků, jako by to byl nový typ kluzá ků, což skutečně byla ta zamýšlená náhrada, pomyslel si Sean trpce. Podle programu měli draci postupně po několik generací mohutnět, až dosáhnou optima. Ale v Seanových očích byl Carenath naprosto přiměřený.

„Aspoň jedí úhledně," řekl David a odvrátil pohled od draků, kteří rvali maso ze svých mrtvých obětí. „Ale bych byl rád, kdyby to nedávali na sobě tak moc znát, že si užívají."

Sean se rozesmál. „Ty seš z města, co?"

David přikývl a slabě se usmál. „Ne že bych pro Polentha neudělal všecko. Ale jedna věc je vidět trojrozměrný model a jiná koukat na ně ve skutečnosti a *vědět*, že tvůj nejlepší přítel rád loví živá zvířata. Co jsi říkal, Polenthe?" Davidův zrak se tak zvláštně rozostřil, jak to bývalo, když k člověku promlouval jeho drak. Pak se smutně rozesmál.

„No?" pobídl ho Sean.

„Říká, že všechno je lepší než ryba. Chce lítat, ne plavat."

„Dobře že má dva žaludky," poznamenal Sean a sledoval, jak Polenth polyká berana, včetně rohů, kopýtek i vlny. „Podle toho, jak hltá tu vlnu, by mohl klidně chrlit oheň, až začne žvýkat ohňovec."

„Dokáže to, že jo, Seane?" Davidova vážně pronesená prosba, aby mu potvrdil jeho názor, Seana docela znepokojila. Dračí druhové by neměli o svých svěřencích zapochybovat ani na chviličku, v žádném případě.

„Jistěže ano," řekl Sean a vstal. „To stačí, Carenathe. Dva jsou dost. Nebuď nenasytný. Dneska se tu budou ještě krmit další."

Bronzový drak se užuž chystal vystartovat znovu do vzduchu. Chtěl si to namířit přes vršek do dalšího údolí, kam uteklo vyděšené stádo.

Opravdu bych si ještě jednoho dal. Jsou tak chutní. Mnohem lepší než ryby. Rád lovím, ozval se Carenath trochu rozmrzele.

„Teď budou lovit královny, Carenathe." Carenath nevrle pokýval hlavou a vydal se dolů k Seanovi, roztáhl křídla, aby mohl lépe udržovat rovnováhu. Draci vypadali při chůzi podivně, protože se museli kvůli krátkým předním nohám krčit. Někteří raději hopkali a vždy po chvíli se vpředu opřeli o zem, nebo se za pomoci křídel udržovali ve vzpřímené poloze. Sean se nerad díval na draky v této poloze.

„Tak zatím," řekl Davidovi a spolu s Carenathem se obrátili na cestu zpátky do své jeskyně.

Draci rychle přerostli přístřešky na dvorcích a v řadě případů i trpělivost sousedů, z nichž někteří měli noční směny a dospávali se ve dne. Přestože draci nemohli mluvit nahlas, byli dost hluční. Proto s nimi jejich lidští druhové prozkoumali Kateřinské jeskyně, aby nalezli ubytování trochu stranou. Sorka se zpočátku strachovala života pod zemí kvůli synkovi Michaelovi, ale místo, které Sean vybral, bylo rozlehlé, s několika velkými prostorami - jejich nový domov byl tak mnohem větší než domek na Irském náměstí. Faranth a Carenath byli rádi. Nad vchodem jeskyně byla dokonce holá římsa, kde se mohli vyhřívat na sluníčku, což draci ve volných chvílích milovali ještě víc než plavání.

„Tady nám to bude vyhovovat mnohem víc," kapitulovala nakonec Sorka a pustila se do zkrášlování domova pomocí lamp, ručně pletených koberečků, závěsů a obrázků, které vyloudila na Joelovi.

Ale nové bydlení se ukázalo být něčím víc než jen fyzickou separací, uvědomil si Sean, když se k němu s Carenathem vlekli. David Catarel na to poukázal ve své zamyšlené poznámce o zapomnění.

To je dlouhá cesta. Radši bych letěl napřed, řekl Carenath a svým podivným způsobem poskakoval vedle Seana. Toho znovu napadlo, že jeho statečný a milovaný Carenath vypadá jako nepovedený kříženec králíka a klokana.

„Byl jsi určený k létání. Budu moc rád, až spolu poletíme."

Tak proč se teda na mně neproletíš? Na mně to bude lepší než na té lekavé kreatuře. Carenath si Cricketa coby jízdní zvíře pro svého druha moc nepovažoval.

Lekavá kreatura, uchechtl se Sean. Chudák Cricket. Jak by bylo lehké vyhoupnout se Carenathovi na záda a prostě se vznést! Z toho pomyšlení se mu až zatajil dech. Letět *na* Carenathovi místo štrachat se po prašné stezce. Roky dospívání už měli draci téměř za sebou. Sean se v hlubokém zamyšlení rozhlédl. Kdyby se Carenath spustil z výšky, měl by on dost prostoru k tomu prvnímu, nejdůležitějšímu letu na jeho křídlech...

Sean strávil spoustu času sledováním, jak si ohňoví dráčci a draci počínají ve vzduchu, stejně jako kdysi pozoroval koně. Ano, spustit se z vyvýšeného místa, to bude ono.

„Pojď, Carenathe. Ještě že jsem tě nenechal se přežrat. Pojď, přímo tadyhle nahoru."

Nahoru? Na vrchol? Sean v drakově mysli *zaznamenal,* že pochopil. Carenath se drápal nahoru s takovou rychlostí, až se Sean ze zvířeného prachu na cestě rozkašlal. *Rychle! Je správný vítr.*

Sean si promnul oči a nahlas se rozesmál. Cítil povznesenou náladu a zrychlený pulz z očekávání toho, co přijde. Tohle je ta věc, kterou uděláš *teď,* v pravou chvíli, na správném místě, pomyslel si. Pravá chvíle pro to, abys letěl na Carenathovi!

Neměl sedlo, do nějž by se vyhoupl, ani třmeny, které by mu do té výšky pomohly. Carenath se ohleduplně přikrčil a Sean lehce stoupl na nastrčené předloktí a pak se pevně chytil za dva hrbolky na krku. Vyhoupl se nahoru a uvelebil se mezi nimi.

„Sakra, seš pro mě jako dělaný," řekl s triumfálním smíchem a láskyplně poplácal Carenatha po krku a pevně se chytil hrbolku před sebou.

Carentah seděl na samém okraji vrcholu a Sean měl hrůzyplný výhled na skalnatou rokli. Rychle polkl. Let na Carenathovi se vůbec

nepodobal jízdě na Cricketovi. Zhluboka se nadechl. Nebyl čas na rozmýšlení. Sevřel zvíře nohama, silnýma po letech ježdění, a zabořil se hýžděmi do přirozeného sedla tak hluboko, jak jen to šlo.

„Leťme, Carenathe. Teď!"

Poletíme, řekl Carenath s nevýslovným klidem. Naklonil se z útesu dolů.

Přes ty roky, které Seaň Connell strávil v sedle, když jezdil na koni, vedl koně a skákal na nich, byl ten pocit, který zažil v oné zdánlivě nekonečné chvíli, naprosto odlišný a úplně nový. Hlavou mu probleskla krátká vzpomínka na dívčí hlas, nabádající ho, aby myslel na kosmonautku Yvesovou. A teď znova klesá prostorem. Velmi omezeným prostorem. Jak má být teď klidný?

Faranth chce vědět, co děláme, řekl Carenath klidně.

Než Seanova rozjitřená mysl otázku zaznamenala, Carenathova křídla dokončila let dolů a začali stoupat. Sean zaznamenal náhlý návrat tíhy, cítil pod sebou Carenathův krk, cítil svou váhu a návrat jistoty, která ho během toho počátečního zdánlivě nekonečného klesání úplně opustila. Síla záběrů křídel ho vnořila hlouběji mezi krční výběžky, jak se Carenath hnal dál nahoru. Byli v úrovni dalšího hřbetu skal, už nehrozilo, že se rozbijí o dno úvozu.

„Řekni Faranth, že letíme, samozřejmě," odpověděl Sean. Sorce by to nikdy nepřiznal - stěží by to přiznal sám sobě - ale na chviličku byl úplně a naprosto hrůzou bez sebe.

Nenechám tě spadnout, řekl vyčítavě Carenath.

„To by mě nikdy ani nenapadlo." Sean se přinutil uvolnit se, natáhl své dlouhé nohy dolů a kolem hladkého Carenathova krku, ale pevněji se chytil krčního výběžku. „Jen jsem myslel, že se na tobě neudržím."

Carenathova křídla máchala nahoru a dolů přímo za Seanovým periferním zrakem. Cítil jejich silné a rovnoměrné záběry, i když je neviděl. Cítil na tváři a na hrdle nápor vzduchu. Kolem něj nebylo nic než vzduch, otevřený, prázdný a absolutně úžasný prostor.

Ano, jakmile tomu jednou přišel na kloub, bylo létání na drakovi nejúžasnějším pocitem, jaký kdy zažil.

Mně se to taky líbí. Líbí se mi létat s tebou. Hodíš se ke mně. Jde to dobře. Kam poletíme? Celá obloha je naše.

„Podívej, radši to zrovna teď nebudeme přehánět, Carenathe. Právě ses najedl a budeme si muset tuhletu věc pořádně promyslet. To není jenom skočit z útesu. Ooooóóóó -" zvolal bezděčně, když se Carenath v zatáčce naklonil a on uviděl doširoka otevřenou, prašnou, Vlákny oholenou půdu hluboko, hluboko pod sebou. „Vyrovnej to!"

Nenechal bych tě spadnout! ozval se Carenath zase tak rozhořčeně. Sean se jednou rukou pustil, aby ho na uklidnění poplácal. Ale rychle zase vrátil ruku zpátky na místo na výběžku. Sakra, jezdec přece nemůže letět bojovat proti Vláknům a přitom se držet jako o život!

„Ty bys mě spadnout nenechal, kamaráde, ale já sám sebe málem jo!"

Sean se pokoušel ovládnout paniku, která se ho zmocňovala, a odvážil se znovu pohlédnout na zem. Už byli skoro v oblasti jeskynního systému, který se jim stal domovem. Sean viděl Farenath ve výšce, kde se vyhřívala na sluníčku. Seděla na zadku, křídla poloroztažená. Několika záběry Carenathových mocných křídel zdolali vzdálenost, která jim běžně zabrala půl hodiny chůze nahoru dolů.

Faranth říká, že Sorka říká, že máme jít radši hned dolů. Hned! Carenathův hlas zněl vzdorně, přímo žebronil, aby se Sean zlaté dračici a všemu, co by mělo ukrátit jejich novou zkušenost, vzepřel. *Letíme spolu. To je pro draky a jejich jezdce ta správná věc.*

„Je to fantastická věc, Carenathe, ale už jsme doma, mohl bys přistát, řekněme, u Faranth? Pak jí můžeš vyprávět, jak jsme to udělali!"

Sean nedbal na to, jestli Sorka dostane hysterický záchvat nad jeho spontánním a naprosto neplánovaným letem. Vykonal jej, podařil se jim a konec dobrý, všechno dobré. Draci z Pernu konečně mají jezdce! Tohle zamíchá s poměrem Joelových sázek!

Zbylých sedmnáct jezdců, včetně Sorky, když ji Faranth ubezpečila o Carenathově statečnosti, bylo jejich ohromným pokrokem potěšeno. Davida zajímalo, proč byl Sean tak ukvapený.

„Nemohls na mě počkat? Byli jsme s Polenthem zrovna za tebou. Na chvilku jsi mě docela vyděsil, víš?"

Sean stiskl Davidovi ruku s němou omluvou. „Bylo to, jaks to řekl o tom zapomenutí, Davide. Já to musel vyzkoušet, ale kdyby se to nepovedlo, nechtěl jsem nikoho ohrozit." Sean si všiml, že se Sorka na něj mračí, a předstíral ústup. „Byl jsem v pořádku, lásko. Ty to *víš!* Ale -" Varovně se podíval na ostatní, kteří seděli na koberci kolem. „Musíme na to jít s rozumem a citem, lidi. Lítání na drakovi není jako jízda na koni."

Padl pohledem na Noru Sejbyovou. Rozhodně nebyla ten typ, do nějž by se řeklo, že zasvětí draka, ale Tenneth si ji vybrala a budou to muset zvládnout, jak to nejlépe půjde. Nora byla smolařka. Tenneth ji už jednou vytáhla z jezera a zachránila ji před pádem do puklin a jam, kterými byly posety kopce kolem Kateřinských jeskyní. Na druhé straně se Nora kdysi plavila po Monackém zálivu, než byla tak silná, aby zvládla řídicí páku a mohla ovládat kluzáky a vznášedla.

„Jednak, nedovedete si představit, kolik volného prostoru je kolem vás. Kdybyste spadli dolů, určitě byste se zranili." Sean to doprovázel příslušnými gesty, pleskl rukou do dlaně a tím zvukem Noru vyděsil.

„No a?" řekl Petr Semlíng. „Tak použijeme sedlo."

„Dračí záda jsou plná křídel," podotkla Sorka suše.

„Směřujete dopředu, zadkem vězíte v prohlubni mezi dvěma posledními hrbolky," pokračoval Sean a natáhl se pro blanket matného filmu a značkovač. Rychle načrtl dračí krk a ramena a umístění dvou řemenů. „Jezdec musí rozhodně mít silný pás, široký jako pás na nástroje. Připoutáte se na obou stranách a pro větší bezpečí vám půjde pás ještě přes stehna. A budeme potřebovat speciální jezdeckou výstroj a ochranné brýle - z větru mi slzely oči, a to jsem po celou dobu zas tak vysoko nebyl."

„Co jsi doopravdy cítil, Seane?" zeptala se Kateřina Radelinová s očima zářícíma očekáváním.

Sean se usmál. „Nejneuvěřitelnější pocit, jaký jsem kdy měl. Proti tomu je lítání na strojích úplný nic. Chci říct..." Sevřel pěsti, přitiskl si paže k hrudi a obrátil ruce vzhůru v gestu nevýslovného nadšení. „Je to... je to mezi vámi a vaším drakem a..." Rozmáchl se pažemi. „A celým tím zatraceným širým světem."

Méně dramatické představení předvedl na neplánované schůzce, kde byl volán k odpovědnosti za takové riskování. Raději by referoval soukromě, ať už admirálu Bendenovi, Polovi nebo Redovi, ale ocitl se před celou radou najednou.

„Podívejte, pane, to riziko bylo opodstatněné," řekl a rychle přejel pohledem z admirála na Reda Hanrahana. Jeho tchán byl vzteklý a uražený, považoval to za zradu. Takovou reakci Sean vůbec nečekal. „Už jsme byli skoro u toho vrcholku, když jsem najednou věděl, že si musím ověřit, jestli s námi draci mohou létat. Pane, všechny plány světa vás někdy nedovedou do správného místa ve správný čas."

Admirál Benden moudře pokýval hlavou, ale vyděšený výraz na strohé tváři Jima Tilleka a Ongolovo náhlé zpozornění Seanovi naznačily, že řekl něco nevhodného.

„Vlastní krk riskovat můžu, nikdo jiný ne," pokračoval, „takže teď budeme mít čas připravit ostatní jezdce. Mám za sebou nějaké ježdění a řízení kluzáku, ale lítání na drakovi není totéž a já se do toho nepustím znovu, dokud nebude mít Carenath bezpečnostní postroj. A já taky."

Joel Lilienkamp se nahnul přes stůl. „A co by to chtělo, Connelle?"

Sean se zašklebil, spíše úlevně než pobaveně. „Neměj strach, Lili, to, co potřebuju, toho má Pern hodně - kůži. Našel jsem využití pro tu vydělanou kůži werýsů, co máš ve skladištích. Je dost pevná a na dračím krku bude lepší než ty plastové popruhy, co jsou v kluzácích. Udělal jsem pár náčrtků." Rozložil nákresy, značně vylepšené po diskusích s ostatními dračími druhy. „Tyhle ukazují uspořádání popruhů a pásů, které budeme potřebovat, a letecké obleky. Můžeme použít nějaké ty pracovní ochranné brýle z umělé hmoty."

„Letecké obleky a plastikové brýle," opakoval Joel a natáhl se po nákresech. Zkoumal je a jeho zloba se postupně vytrácela.

„Jakmile vystrojím Carenatha těmi pásy, admirále, guvernérko, pánové," oslovil Sean zdvořile všechny přítomné a nádavkem zkusil vyslat zkusmý úsměv k zamračené Cherry Duffové, „uvidíte, jak dobře se mnou můj drak lítá."

„Informovali vás," řekl Paul Benden a Sean si všiml, že si tře klouby levé ruky, „že v písku Hnízdiště jsou nová vejce?"

Sean přikývl. „Jak jsem vám už řekl, admirále, osmnáct nestačí, aby se to postavilo na nohy. A bude trvat celé generace, než jich bude dost."

„Generace?" podivila se Cherry Duffová svým nakřáplým hlasem a hněvivě se obrátila na veterinární tým. „Proč jste nám neřekli, že to bude trvat generace?"

„Dračí generace," odpověděl Pol a lehce se usmál jejímu chybnému výkladu. „Ne lidské."

„No, a jak dlouhá je dračí generace?" požadovala stále vzdorně. Znechuceně se zamračila na Seana.

„Samičky mohou poprvé naklást vejce ve třech letech. Sean prokázal, že samci dokážou létat před prvním rokem -"

Cherry položila obě ruce na stůl a vyloudila ze sebe ostrý hlasitý zvuk. „Sakra, Pole, fakta."

„No tak, čtyři až pět let?"

Cherry mrzutě sešpulila ústa, díky čemuž se ještě více podobala sušené švestce, pomyslel si Sean.

„Hm, tak to teda asi neuvidím eskadry draků na obloze, co? Čtyři až pět let. A kdy začnou spalovat Vlákna? Pro to byli navrženi, ne? Kdy začnou být užiteční?"

Sean už toho měl dost. „Dřív než si myslíte, Cherry Duffová. Začni na to přijímat sázky, Joeli." S tím vyšel z kanceláře. Byl řádně rozčilen, že teď musí vzít vznášedlo a vrátit se k Sorce a ostatním, kteří čekali, aby si vyslechli, co se stalo.

Za deset dní, když Joel Lilienkamp dodal požadované popruhy, pásy, letovou výstroj a brýle, začal letecký výcvik draků z Pernu naostro.

Přistání si za posledního půldruhého roku zvyklo na hučení a rachocení pod nohama. Ráno druhého dne čtvrtého měsíce devátého jara na Pernu zaznamenala ranní ptáčata ospale proužek dýmu, aniž by si uvědomila jeho význam. Sean a Sorka, kteří zrovna s Carenathem a Faranth vycházeli ze své jeskyně, si toho také všimli.

Proč ta hora kouří? chtěla vědět Faranth.

„Ta hora *co?"* zeptala se Sorka, už natolik probuzená, aby pochopila význam otázky své dračice. „Sakra, Seane, koukej!"

Sean se tam dlouze pozorně zadíval. „To není Garben. To je Picchu. Patrice de Broglie se spletl! Nebo ne?"

„Co tím proboha myslíš, Seane?" zírala na něj Sorka užasle.

„Myslím, že byla spousta řečí o základové skále a o přestěhování Přistání na praktičtější základnu se speciálním ubytováním pro draky a pro nás..." Sean nespouštěl oči z proužku dýmu. Mdle se vinul z vrcholu, krčícího se vedle mohutnějšího Garbenu, ale neméně zlověstného. Pokrčil rameny. „Ani Paul Benden nedokáže přimět sopku vybuchnout na povel. Pojďme, můžem posnídat u tvý mámy. Nacpi Micka do letecké kombinézy a letíme. Možná že tvůj táta má nějaký oficiální informace." Zamračil se. „My jsme vždycky ti poslední, komu se něco řekne. Musím přesvědčit Joela, aby uvolnil sem do jeskyní aspoň jednu komunikační jednotku."

Sorka nacpala vrtícího se syna do vlnou lemovaného cestovního pytle, pak se nasoukala do kazajky a dala si na hlavu přilbu a brýle. Sean přinesl Micka k Faranth. Sorka zkušeně dvěma kroky vyběhla na ochotně nastavená křídla své dračice a přehoupla se přes ně. Sean jí předal protestující uzlík, upevnila si ho na záda, a on se pak obrátil, aby nasedl na Carenatha.

Draci skočili z římsy před jeskyní, čímž získali dost prostoru, aby se mohli mohutně rozmáchnout křídly. Za posledních pár týdnů jim zesílila záda a zpevnily se svaly. Zvládli už i několikahodinové lety. Jezdci, dokonce i Nora Sejbyová - Sean vymyslel zvláštní postroj, v němž se cítila bezpečně připoutaná k Tenneth - se zlepšovali. Díky dlouhým diskusím s Drakem Bonneauem a některými dalšími piloty se zkušenostmi z dávné války proti Nathiům a četnými boji s Vlákny lépe pochopili dovednosti, které jsou třeba. A zkušenosti jim dodávaly odvahu.

Před třemi týdny se vylíhl poslední pokus Wind Blossomové. Čtyři tvorové, kteří přežili, nebyli zasvěceni čekajícími kandidáty, přestože slupli připravené jídlo. Ukázalo se, že ta ubohá stvoření jsou světloplachá. Blossomová, ke znechucení Pola a Bay a v rozporu s jejich názorem, trvala na vyčlenění zvláštních temných prostor pro ně za účelem dalšího zkoumání této varianty.

To jsou i ohňové ještěrky užitečnější, pomyslel si Sean, když se ve vzduchu kolem nich najednou zjevily dvě letky a vysokými sladkými hlásky troubily na pozdrav novému jitru. Kdyby tak ti draci dokázali *tohle,* pomyslel si Sean závistivě. Ale jak naučit draka udělat něco, čemu sám nerozumíš? Draci byli bystří žáci a den ode dne byli chytřejší, ale bylo nemožné jim vysvětlit princip telekineze nebo je žádat, aby se teleportovali, jako to dělají ohňové ještěrky. Kitti Pingová to nazývala instinktivní akcí. Nikde v genetickém programu, jak si ho Sean pamatoval, nenašel žádné moudro o tom, jak naučit draky použít svůj vrozený instinkt.

Ale to nebylo cvičení, které se dá provádět spontánně. Nejprve musí zkusit žvýkat ohňovec a naučit se chrlit plameny. Lidé už věděli, odkud ohňoví dráčkové berou kámen obsahující fosfin. Sean dokonce pozoroval hnědáky a Sorčina Dukea, jak si vybírají kousky ke žvýkání a jak svědomitě se při žvýkání soustřeďují. Ohňové ještěrky se naučily chrlit oheň na povel, proto si Sean nedělal těžkou hlavu, jak se draci naučí tohle. Ale přemisťovat se *mezi* jedním místem a jiným... to bylo děsivé.

O tři dny později sežehl zasedající radu plamen poněkud jiného druhu.

„Paule, Emily, lidé chtějí vědět," řekla Cherry Duffová a přejela pronikavým pohledem z admirála na guvernérku, „nakolik jste byli informováni o sopečné aktivitě Picchu."

„Vůbec ne," řekl pevně Paul. Emily přikývla. „Zprávy Patrice de Broglieho se nezměnily. Podél prstence ostrovů byla spousta činnosti, stejně jako u toho nového vulkánu. Cítila jste tytéž otřesy jako já. Obyvatelé Přistání a všichni farmáři byli seznámeni se všemi technickými detaily. Pro nás je to stejně nepříjemné překvapení jako pro vás!" Pak se Paulův vážný výraz změnil. „Sakra, Cherry, ten spadlý černý popel včera mě vyděsil stejně jako všechny ostatní."

„Takže?" chtěla vědět Cherry, aniž změnila tón.

„Picchu je oficiálně aktivní sopka!" rozhodil Paul rukama a podíval se za Cherry na Cabota Francise Cartera a Rudiho Shwartze. „A

oficiálně je pravděpodobné, že bude dál chrlit kouř a popel. Patrice se svými lidmi je teď nahoře u kráteru. Dnes večer podá na Ohňovém náměstí veřejné hlášení."

Cherry mu věnovala dlouhý přísný pohled, její černé oči ho provrtávaly, tvář měla bezvýraznou. Pak si odfrkla. „Já mu věřím, ale to neznamená, že se mi to líbí - nebo ty jasné prognózy. Přistání se stěhuje, ne?"

Emily Bollová vážně přikývla.

„A vaše příští prohlášení," pokračovala Cherry tvrdým hlasem, „bude, že jste pro nás připravili nějaké místo!"

Paul se srdečně rozesmál. Emily smích ztlumila, když viděla, jak taková lehkovážnost uráží Rudiho Shwartze. „Nemáte právo," řekl Paul a ovládl smích, „ukrást to Emily, Cherry Duffová! Sakra, pracovali jsme na oficiálním oznámení, když jste sem vrazila. A vy zatraceně dobře víte, jak jsme spěchali dokončit tu pevnost na severu. Přistání už moc dlouho nemůže dál fungovat jako životaschopné sídliště, i kdyby na nás Picchu nezačala metat popel. To samozřejmě neznamená," dodal rychle a zvedl ruku, aby předešel Cabotově výbuchu, „že budeme žádat farmáře, aby opustili své pozemky. Ale správa téhle planety musí být na nejchráněnějším místě, jaké dokážeme vymyslet. Užitečnost Přistání je prostě už pryč. A nikdy nebylo zamýšleno jako stálé sídlo."

Pak se do rozhovoru vložila Emily, dala každému kopii instrukce, kterou sestavili s Paulem. „Přesun bude organizován podobně jako naše cesta vesmírem sem. Máme techniku a vybavení, abychom ten přesun na sever zvládli co nejsnáz. Je dost paliva pro dva raketoplány na přepravu objemného zařízení, které by se nedalo připevnit na některou z Jimových lodí. Pro ty raketoplány to bude jednosměrná cesta: pak se rozeberou na součástky. Když bude čas, můžeme poslat zpátky týmy, které by rozebraly zbylé tři. Joel Lilienkamp pracuje na přednostním nákladu pro velké kluzáky, aby se pokud možno co nejméně snížila bojová síla."

„Když je řeč o bojové síle, naučil je ten mladý nafoukanec nějaké nové triky?" otázala se Cherry velitelsky a shlížela přes svůj dlouhý nos na Paula. „Když se mluví o erupcích, jaké pokroky dělají ti tvoro-

vé Kitti Pingové? Celou dobu je tu vidím poletovat. Ve formaci vypadají roztomile, ale budou k něčemu v bitvě?"

„Dosud," začal Paul rozvážně, „dospívají rychleji, než jsme plánovali. Ti mladí Connellovi se ukázali být výbornými vůdci."

„Byli nejlepší vůdci pozemních posádek, jaké jsem měl," řekl Cabot Carter nabručeně.

„Jako bojovníci ve vzduchu budou výborní," pokračoval Paul a nevšímal si právniččiny nevyslovené kritiky. „Nevyčerpatelní, na rozdíl od kluzáků a vznášedel."

„Víte to jistě?" otázala se Cherry svým chraplavým hlasem. „Experimenty Blossomové nebyly všechny tak úspěšné."

„Ale ty, které dělala její babička, ano," odpověděl Paul sebejistě a doufal, že tím Cherry uklidní. „Podle Pola a Bay samci produkují ekvivalent spermií. Genetické analýzy už byly zahájeny, ale budou trvat měsíce. Pak bychom mohli mít přímý důkaz dračí plodnosti, protože zlaté královny dospívají později." Paul se snažil, aby to nepůsobilo, že se brání. Chtěl ale čelit velmi špatné publicitě, obklopující výtvory Wind Blossomové. Zvlášť teď, když se mladí jezdci na dracích tak tvrdě pokoušeli zdokonalit se pro boj proti Vláknům. I když se to veřejně ještě nevědělo, Sean se svou skupinou už sloužili jako poslové a úspěšně přepravovali lehčí náklady.

Paul měl na stole hlášení od Telgara a jeho lidí. Provedli průzkum starého kráteru nad pevností se spoustou jeskyní a kroutících se chodeb a prohlásili ji za vhodné ubytování draků a jejich jezdců. Telgar měl tým lidí, kteří pracovali na tom, aby to místo upravili pro příjemné obývání, dokud mají pohon pro těžkou techniku. Jedna říčka byla přehrazena na koupaliště dračí velikosti, voda trubkami svedena do největší z jeskyň na úrovni země pro kuchyňské účely, vyvrtal se komín pro odtah kouře celého komplexu krbů.

Samozřejmě, bude to jen předloha pro budoucí lidská obydlí na Pernu a pro některé lidi, zvyklé na rozlehlejší životní prostor, nebude snadné si přivyknout. Ale je to ta nejlepší cesta, jak přežít!

==========

„Pole?"

Biologovi chvíli trvalo, než ten úzkostlivý hlas rozpoznal. „Mary?" Jeho odpověď zněla stejně zkusmo. Přitom zatahal Bay za rukáv, aby odpoutal její pozornost od monitoru, na nějž zamračeně hleděla. „Mary Tubbermanová?"

„Prosím, nezavrhuj starou přítelkyni a nejdřív ji vyslechni."

„Mary," řekl Pol laskavě, „*ty* v klatbě nejsi." Dělil se o sluchátko s Bay, která prudce kývla na souhlas.

„Mohla jsem být taky," řekla žena hořce, pak se jí hlas roztřásl a Bay a Pol slyšeli, jak pláče. „Podívej, Pole, něco se stalo Tedovi. Ti jeho tvorové jsou *volní*. Zavřela jsem okenice proti Vláknům, ale oni tu pořád kolem slídí a vydávají hrozné zvuky."

„Tvorové? Jací tvorové?" Pol si vyměnil pohled s Bay. Jejich dráčkové vzadu se probrali z dřímoty a v soucitné úzkosti se rozcvrlikali.

„Ty bestie, který choval." Mary mluvila, jako by myslela, že Pol ví, o čem mluví, a schválně se tváří nechápavě. „On - on ukradl pár zmrazených zárodků z laboratoře a změnil je tím Kittiným programem, aby ho poslouchaly, ale jsou to pořád... jen předměty. Jeho mistrovství je nezastavilo." Opět jí z hlasu zaznívala hořkost.

„Proč si myslíš, že se Tedovi něco stalo?" zeptal se Pol a snažil se zachytit, co mu Bay naléhavě gestikuluje.

„Nikdy by ta zvířata nenechal bez dozoru, Pole! Mohla by zranit Péťu!"

„Poslyš, Mary, uklidni se. Zůstaň v domě. Přijdeme."

„Ned není na Přistání!" zvolala žalujícím hlasem. „Zkoušela jsem mu volat. On by mi věřil!"

„To není otázka důvěry, Mary." Bay si přitáhla sluchátko, aby mohla mluvit přímo k ní. „A tobě by přišel pomoct každý."

„Sue a Chuck se neozvali."

„Sue a Chuck jeli na sever, Mary, po té první sprše kamení z Picchu." Bay byla trpělivá. Ta žena měla právo na to být ze všeho trochu mimo, když žila tak dlouho odloučeně, s nevyrovnaným manželem a při tolika otřesech a hřmění sopek.

„Jedeme tam s Polem, Mary," řekla Bay pevně. „A přivezeme pomoc." Položila sluchátko.

„Kdo?" zeptal se Pol.

„Sean a Sorka. Draci na zvířata platí. A takhle to nemusíme provést oficiální cestou."

Pol se podíval na svou ženu s mírným údivem. Nikdy nekritizovala Emily ani Paula, nepřímo ani nepokrytě.

„Odjakživa jsem si myslela, že měl někdo prozkoumat to hlášení Drakea a Neda Tubbermana. Někdy se tady v tom zmatku přehlédnou priority." Rychle napsala vzkaz a připevnila ho na pravou nohu svého zlatého dráčka. „Najdi zrzku," řekla pevně a chytila klínovitou hlavu do dlaní, aby si zajistila plnou pozornost Mariah. „Najdi zrzku." Bay s ní přešla k oknu, otevřela je a ukázala Sorčiným směrem. Představila si v duchu obraz Sorky, skloněné nad Faranth. Mariah šťastně zacvrlikala. „A teď leť!" Když dráček poslušně odlétl, přejela Bay prstem přes černý prach, opět usazený na okenní římse, kterou předtím zametla. „Budu šťastná, až se přestěhujeme na sever. Už jsem tak unavená z toho věčného černého prachu všude. Pojď, Pole, měli bychom se teple obléct."

„Hrneš se pomoct Mary, protože budeš mít možnost zase se proletět na drakovi," poznamenal se smíchem Pol.

„Pole Nietro, já už mám o Mary Tubbermanovou starost dlouho!"

Za čtvrt hodiny se střemhlav přes vrcholek snesli na silnici před jejich domem dva draci.

„Jsou tak půvabní," řekla Bay a překontrolovala si, zda má pevně uvázaný šátek, jednak proti prachu venku, jednak v nadějném očekávání letu. Když vycházela z domu, Mariah zakroužila dolů, cvrlikala samolibým uspokojením a usadila se jí na kypré rameno. „Jsi úžasná, Mariah, prostě úžasná," pošeptala Bay své královničce, když procha-

zela mezi Faranth a Carenathem. Obrátila se však na Sorku. „Díky, že jste přiletěli, má drahá. Právě nás kontaktovala Mary Tubbermanová. Na Caluse mají problémy. Utekla jim tam nějaká zvířata a Mary si myslí, že se něco stalo Tedovi. Vezmete nás tam?"

„Oficiálně, nebo neoficiálně?" zeptal se Sean, když se na něj Sorka podívala.

„Pomoci Mary je v pořádku," řekla Bay a obrátila se pro podporu k Polovi, který se právě blížil k drakům se stejně obdivným pohledem jako obvykle. „A když nikdo neví, co je to za tvory..."

„To se draci hodí," odpověděla Sorka a zašklebila se. Už se rozhodla. Kývla na Bay. „Nastav dámě nohu, Faranth. Podám ti ruku."

S pomocí Faranth se Bay ukázala být dost hbitá, aby se sama tiše usadila za Sorku. Nikdy by neuznala, že je zpředu i zezadu sevřená mezi výstupky. Mariah vydala. své obvyklé zapištění na protest.

„Ale Mariah, Faranth je naprosto bezpečná," řekla Bay a podívala se, jak se Pol usazuje za Seana. Mladý jezdec na drakovi se široce usmíval a mrkl na Bay. No, tentokrát tu máme opravdu naléhavý případ, řekla si pro sebe. Žena zavřená v domě s malými dětmi a neznámými nebezpečnými tvory, kteří slídí venku.

„Teď se pevně drž," řekl Sean jako vždy. Mávl rukou na znamení, že se mohou vznést. Bay potlačila výkřik, když ji záběr Faranth vzhůru bolestivě přitiskl k dračímu tvrdému zádovému výstupku. Nepohodlí trvalo jen chvilku, než zlatý drak nabral vodorovnou polohu a volně se stočil doprava. Bay zatajila dech. Na tohle by si nikdy nezvykla; ani by nechtěla. Let na drakovi byla nejvíc vzrušující věc, kterou zažila od té doby... od té doby, co Mariah poprvé vzlétla k páření.

Na Calusu to vzdušnou čarou netrvalo dlouho, ale let byl naprosto úžasný. Draci zachytili jeden z mnoha vzdušných proudů, které byly výsledkem aktivity Picchu, a Bay, sevřená v Sorčině postroji, nacpala prsty až po klouby do jeho smyček. Létat na drakovi bylo mnohem bezprostřednější než se vézt v uzavřeném kluzáku nebo vznášedle. Opravdu mnohem radostnější. Bay obrátila hlavu, takže ji Sorčina vysoká mohutná postava chránila před nejhorším větrem a prachem z Picchu, který jako by zahlcoval vzduch i v těchto výškách.

Cesta poskytla Bay čas přemýšlet o tom, co Mary řekla o těch „bestiích". Red Hanrahan jednou nahlásil, že někdo pozdě večer vnikl

do veterinární laboratoře. Postrádal se přenosný rentgenový přístroj, aniž by byl odepsán, ale protože si biologická laboratoř vždy půjčovala veterinární zařízení, pustili to z hlavy. Později si někdo všiml, že bylo zpřeházeno pořadí, v němž se ukládala zmrazená vajíčka různých pozemských zvířat. K tomu *mohlo* dojít během zemětřesení.

Ted Tubberman byl svou nespokojeností plně zaměstnán, pomyslela si chmurně Bay. V její profesi mikrobiologa patřilo k nejpřísnějším zákonům striktní omezení genetické manipulace. Byla skutečně překvapená, i když radostně, že Kitti Pingová-Yungová jakožto nejstarší vědec expedice na Pern povolila použití bioinženýrských metod na ohňové dráčky. Věděla vůbec Kitti Pingová, jaký úžasný dar věnovala lidem na Pernu?

Ale aby Ted Tubberman, nespokojený *botanik*, fušoval do vajíček - a to *vůbec* nerozuměl postupům ani procesu samotnému - a vytvořil samostatné upravené tvory, to bylo pro ni nesnesitelné z profesionálního i osobního hlediska. Bay se považovala za tolerantní osobu, přátelskou a taktní, ale kdyby byl Ted Tubberman mrtvý, nesmírně by se jí ulevilo. A nebyla by sama. Už jen pomyšlení na toho muže v ní probouzelo známky rozrušení a čirého vzteku, až ztrácela profesionální odstup, a to ji hněvalo ještě víc. Teď tu sedí na dračím hřbetě, skvělá příležitost pro pokojné rozjímání, jež ruší jen hvízdání větru v uších, s celým Jordánem rozkládajícím se dole, a ona zatím marní čas přemýšlením o Tedu Tubbermanovi. Bay si povzdechla. Člověk má tak málo času na úplné uvolnění a soukromí. Jak jen závidí téhle mladé Sorce, Seanovi a ostatním.

Překvapilo ji, že v dalším údolí už uviděla Calusu. Byl to mohutný komplex, postavený Tubbermanovými jako centrum jejich pozemků. Galvanizované střechy hlavních budov nabraly po opakovaných spadech sopečného popele z vrcholu Picchu, kdykoli jen zavál vítr, matně šedou barvu. Bay však měla sotva čas si toho povšimnout, když ji vzpamatoval Sorčin překvapený výkřik.

„Sakra, tamhleta budova je v troskách!" Sorka ukázala na pravou stranu a Faranth se v reakci na nevyslovenou žádost okamžitě obrátila. Zádový výběžek se jí zařízl do měkkého stehna. Pevněji sevřela Sorčin popruh.

„Koukej!" Sorka nasměrovala její pohled dolů.

Pětasedmdesát metrů od hlavní budovy byl zastřešený komplex s jednotlivými ohradami podél spojovací chodby ve tvaru písmene L, který ze dvou stran lemoval vnitřní prostor. Jedna z venkovních zdí a několik vnitřních oddělení byly rozbity a roh střechy se ohnul ven. Bay si nemohla vzpomenout, jestli v této oblasti byla hlášena nějaká další zemětřesení, která by mohla způsobit tak velké škody. Žádné jiné budovy poškozeny nebyly.

Drak znovu změnil směr a Bay se chytila Sorky, cítila dívčiny uklidňující prsty na svých, a pak najednou byly dole.

„Moc ráda lítám s Faranth. Je tak půvabná a silná," řekla Bay a zkusmo poplácala teplý dračí krk.

„Ne, nelez dolů," řekla Sorka. „Faranth říká, že tu něco kolem slídí. Dráčci se podívají. Šup!"

Nebe bylo najednou plné štěbetání rozzlobených dráčků. Bayina Marian jí zakřičela u ucha.

„No, no, to je v pořádku. Faranth nedovolí, aby ti někdo ublížil." Bay zvedla ruku, aby její zlatá královnička mohla na ni usednout, ale Mariah se připojila k průzkumným letkám. Bay si překvapeně uvědomila, že drak vrčí, což cítila i z tělesného kontaktu. Faranth obrátila svou nádhernou hlavu ke komplexu a množství fazet jí v očích zářilo jasnou rudou a oranžovou barvou.

Ozval se pronikavý jekot a pak se rozhostilo ticho. Vzrušené letky se stočily zpět nad oběma dračími hlavami a štěbetaly své zprávy. Faranth vzhlédla a soustředěně koulela očima, jak přijímala popisy dráčků.

„Tam někde je nějaké moc veliké skvrnité zvíře," řekla Sorka Seanovi. „A ještě něco dalšího, ještě většího, ale to je tiše."

„Budeme jistě potřebovat uspávací pistole," řekl. „Sorko, ať Faranth přivolá posily. Marka a Dulutha, jestli to půjde; Davida, Katku - možná budem potřebovat lékaře. Petrův Gilgath je silný, Nyassa nepanikaří a chtějte Paula nebo Jerryho. Myslím, že dokážeme evakuovat Mary a ty dvě malé děti, než se ta zvířata pochytají."

Mary Tubbermanová, jejíž těžká zkouška byla u konce, se rozvzlykala na Bayině rameni. Její syn Petr, obvykle veselý sedmnáctiletý hoch, měl kamennou tvář a byl celý napjatý úzkostí. Jeho dvě malé sestřičky se choulily k sobě na pohovce a nereagovaly na Polovy sna-

hy uklidnit je, přestože to jinak s dětmi velice uměl. Mary se návrhu, aby se přestěhovala do bezpečí, nevzpírala.

„Táta je mrtvý, že?" zeptal se Péťa.

„Možná že je venku a pokouší se znovu chytit ty potvory," řekla dobrosrdečná Bay. Chlapec se na ni pohrdavě podíval a odešel chodbou do svého pokoje.

Dorazily dračí posily s uspávacími pistolemi. Seana potěšilo, když viděl, jak přistávají ve formaci, kterou měli nacvičenou. Sean rozdal zbraně a poslal je na dracích do okolí, aby se pokusili najít a zneškodnit uprchlá zvířata. Sean nechal Sorku, aby pomohla Tubbermanovým sbalit si věci, a spolu s ostatními, vyzbrojeni pistolemi, se opatrně blížili ke zničenému komplexu. V budově se vznášel těžký zvířecí puch a na zemi byly hromady čerstvého trusu. Nalezli potlučené a ohryzané tělo Teda Tubberrnana, bídně vyvlečené z malé laboratoře.

„Sakra, nic, co máme, takhle nezabíjí!" prohlásil David Catarel a couval z chodby.

Katka poklekla u mrtvoly, tvář bezvýraznou. „Ať to bylo cokoli, mělo to tesáky a ostré drápy," poznamenala a pomalu se zvedala na nohy. „Má zlomený vaz."

Marco vzal starý laboratorní plášť a z věšáku jakýsi ručník a tělo přikryl. Pak zvedl zbytky židle, vyrobené z lisovaných místních rostlinných vláken, která se užívala k výrobě nábytku. „Tohle bude hořet. Podívejme se, jestli tu toho najdeme dost, abychom ho mohli spálit. Ušetříme si spoustu rozpaků." Mávl rukou směrem k domu. Pak pokrčil rameny, zjevně se mu nechtělo hýbat se zmrzačeným tělem.

„Ten chlap byl blázen," řekl Sean a šťoural tyčí v hromadách trusu v jedné ohradě. „Vyvinul velké predátory. Už tak máme dost problémů s werýsy a hady!"

„Jdu to říct Mary," zabručela Katka.

Sean ji chytil za ruku, když kolem něj procházela. „Řekni jí, že umřel rychle." Přikývla a odešla.

„Hele!" Petr Semling sebral ze zaneřáděné podlahy laboratoře psací desku s klipsem. „Vypadá to jako nějaké záznamy," prohlásil a prohlížel si tenké archy filmu popsané špatně čitelnými poznámkami.

„To jsou botanické záležitosti." Pokrčil rameny, podal desku Katce a zvedl další. „Tohle je... biologické? Hm."

„Seberme všechny poznámky," řekl Sean. „Všechno, co by nám řeklo, jaký tvor ho zabil."

„Hej!" řekl Petr znovu. Smetl nános věcí z přenosného rentgenu, který tu byl i s monitorem a klávesnicí. „Tohle vypadá jako ten, co se před nějakou dobou ztratil z veterinární laboratoře, spolu s těmi vzorky AI."

Pečlivě sebrali všechny zbytky materiálu, vzali dokonce i tabulku s vyrytým tajemným *nápisem Heuréka, Mycorrhiza*!, přibitou k desce kuchyňské linky. David vynesl několik pytlů, které se vezmou zpět na Přistání. Pak Sean a Petr sesbírali dost hořlavého materiálu na hranici, kterou zapálí, jakmile Mary s dětmi odletí.

„Seane!" zavolal David Catarel. Dřepěl u širokého zeleného pásu, což byla jediná živoucí věc na pozemku z červeného pískovce, pokrytého popelem, ačkoliv i trávník byl tmavý od vše pronikajícího černého popela. „Kolik Spadů bylo v téhle oblasti?" zeptal se a rozhlížel se kolem. Přejel rukou přes trávu, byl to odolný hybrid, který vyvinuli agronomové pro zazelenění ploch kolem domů ještě dřív, než začala padat Vlákna.

„Dost na to, aby tohleto sežrala!" Sean si klekl vedle něj a vyryl pořádný trs. V hlíně kolem kořenů byla spousta živočichů, včetně několika chlupatě vyhlížejících larev.

„Tyhle jsem nikdy neviděl," poznamenal David a tři z nich obratně chytil, jak padaly. Zašmátral v kapse bundy, vytáhl kus látky a larvy pečlivě zabalil. „Ned Tubberman něco drmolil o novém druhu trávy, která tady přežívá Spady. Vezmu to do agronomické laboratoře."

Hned nato Sorka, Pol, Bay a Petr, všichni obtíženi ranci, vyšli z domu. Sean a David začali nakládat osm draků.

„Můžeme se ještě jednou obrátit, Mary," navrhla Sorka taktně, když se k nim žena připojila se dvěma velikými ranci.

„Nemám toho moc kromě šatů," řekla Mary a sklouzla pohledem ke komplexu. „Katka říkala, že to bylo rychlé. .." Její oči úzkostlivě žadonily o potvrzení.

„Katka je lékařka," ujistil ji Sean měkce. „Teď pojďte nahoru. Vezmou vás David a Polenth. Nasedněte. Děti, letěly jste někdy předtím na drakovi?"

Seanův příjemný hlas děti dokázal uklidnit. Dohlédl, aby byli všichni pryč, než s Polem zažehli pohřební hranici. Pak vzlétli v další sprše sopečného prachu, který možná časem pohřbí Přistání.

„Nedokážu proniknout Tedovým osobním kódem!" prohlásil Pol roztrpčeně a odhodil pero na stůl, přeplněný mnoha deskami a stohy papíru. „Ničema jeden, cvok!"

„Ezra miluje kódy, Pole," navrhla Bay.

„Soudě podle DNA/RNA, experimentoval s kočkovitými šelmami, ale neumím si představit proč. Tady na Přistání jich už tak dost běhá divoce. Pokud -" Pol se zarazil a nervózně si skousl spodní ret. Zašklebil se, myšlenky se mu ubíraly po tíživých cestách. „*Víme*," odmlčel se a na důraz udeřil do stolu, „že kočkovité šelmy mentasyntézu nesnášejí dobře. I *on* to věděl. *Proč* by opakoval chyby?"

„A co ta další skupina poznámek?" zeptala se Bay a ukázala na desky, ležící vratce na samé hraně stolu.

„Bohužel, dokážu z nich vyčíst jenom citace z Kittina dračího programu."

„Ach!" Bay se ušklíbla. „Kromě anarchisty si hrál i na stvořitele?"

„Proč by jinak uváděl eridanské genetické rovnice?" Pol plácl dlaní do desky stolu, zklamaný a zneklidněný, s odbojným výrazem. „A čeho si myslel, že dosáhne?"

„Já myslím, že můžem být rádi, že se nepokoušel upravovat dráčky, i když si myslím, že něco dělal s vajíčky, která ukradl z veterinární mraznice."

Pol si promnul bříšky prstů unavené oči. „Můžeme být vděční za drobnosti. Zvlášť když vezmeš v úvahu, co udělala Blossomová. Neměl jsem to říkat, moje milá. Zapomeň na to."

Bay si dovolila pohrdavé odfrknutí. „Blossomová měla aspoň rozum, že nechala ty své světloplaché tvory pod zámkem. Nemůžu přijít

na to, proč na nich tak lpí. Je ale taky jediná, koho mají rádi." Bay se otřásla hnusem. „Oni se k ní fakt lísají."

Pol zasupěl. „Tak proto," řekl nepřítomně a rychle listoval nečitelnými poznámkami v deskách. „Co nepochopím, je, proč si vybral ty velké kočkovité šelmy?"

„No, proč se nezeptáme Péti? Pomáhal tam tátovi, ne?"

„Ty jsi rozum sám, moje drahá," řekl Pol. Zvedl se z křesla, přešel k ní, vtiskl jí na tvář něžný polibek a pocuchal jí vlasy. Napomínala ho, zatímco zadával číslo k Mary Tubbermanové. Spolu s Bay ji denně navštěvovali, aby jí pomohli usadit se zpátky v komunitě. „Mary, je tam Petr?"

Když se Petr ozval, nezněl jeho hlas zvlášť povzbudivě. „Jo?"

„Ty velké kočky, co choval tvůj otec... měly pruhy nebo skvrny?" zeptal se Pol konverzačním tónem.

„Skvrny." Petra ta neočekávaná otázka zaskočila.

„Aha, gepard. Tak je nazýval?"

„Jo, gepardi."

„Proč gepardi, Petře? Vím, že jsou rychlí, ale k lovu werýsů by se asi moc nehodili."

„Jsou výborný při lovení tunelových hadů." Petr ožil. „A přijdou na povel a udělají všechno, co jim táta řek -" hlas se mu zlomil.

„Myslel jsem, že to tak bude, Péťo. Některé staré kultury na Zemi je nejrůznějšími hrami cvičily k lovu. Nejrychlejší čtyřnozí tvorové!"

„To ony se na něj vrhly?" zeptal se Petr po chvíli ticha.

„Nevím, Péťo. Přijdeš dneska k ohni?" zeptal se Pol vesele, cítil, že nemůže uzavřít rozhovor v tak smutném tónu. „Slíbils mi odvetu. Nemůžu tě nechat, abys v šachách pokaždé vyhrál." Když od Petra dostal slib, že přijde, zavěsil. „Z toho, co Péťa říká, by to vypadalo, že Ted použil mentasyntézu na gepardy, aby prohloubil jejich poslušnost. Používal je k lovu tunelových hadů."

„Zaútočili na něj?"

„To je možné. Ale proč? Kéž bychom věděli, kolik vajíček vzal z laboratoře. Kdybychom tak dešifrovali tyhlety poznámky a objevili, jestli jenom použil mentasyntézu nebo jestli provedl nějakou část Kittina programu. Ale ať je to, jak chce -" Pol znechuceně vydechl. „Máme tu nezjištěné množství šelem, které se volně potulují venku po

pozemku. Venku po pozemku!" Pol se uchechtl nad svým nezamýšleným rýmem. „Zajímalo by mě, jestli se Phasi Radamanthovi povedlo rozluštit něco z poznámek o těch larvách. *Ty* by se mohly hodit."

Patrice de Broglie vtrhl do Emiliny kanceláře. „Garben se chystá vybuchnout. Musíme všechny evakuovat. Okamžitě!"

„*Cože!"* Emily se postavila, papíry, které právě studovala, jí vyklouzly z rukou a rozsypaly se po podlaze.

„Zrovna jsem byl u vrcholů. Nastaly změny v poměru síry a chlóru. To Garben se chystá vybuchnout." Plácl se rukou do čela v sebeobviňujícím gestu. „Měl jsem to přímo před očima, a neviděl jsem to."

Paul, vyburcovaný Emiliným křikem, přišel z vedlejší kanceláře. „Garben?"

„Musíte okamžitě evakuovat," zvolal Patrice s vyděšeným výrazem ve tváři, „z toho zatraceného kráteru vychází o moc víc rtuti a radonu. A my jsme mysleli, že to uniká z Picchu."

„Ale kouří přece Picchu!" Užaslý Paul se snažil zachovat si chladnou hlavu. Sáhl po komunikační jednotce ve stejném okamžiku jako Emily. Byla rychlejší, a tak se stáhl a nechal ji spojit se s Ongolou.

„Ten Garben je tak lstivá hora jako ten chlápek, co jsme ji po něm pojmenovali. Vulkanologie ještě není přesná věda," řekl Patrice a rozčilením začal přecházet po malé kanceláři. „Poslal jsem tam vznášedlo s korelačním spektrometrem, aby se prověřil obsah fumarol, které se začaly tvořit v kráteru Garbenu," pokračoval Patrice. „Přivezl jsem vzorky posledního popela. Ale ten vzrůstající poměr síra-chlór znamená, že magma stoupá."

„Ongolo," řekla Emily. „Spusť sirénu. Sopka je v činnosti. Okamžitě povolej všechny kluzáky a vznášedla. Ano, já vím, že je dneska Spad, ale musíme evakuovat Přistání *teď*, ne později. Kolik máme času, Patrice?"

Roztrpčeně pokrčil rameny. „Nemůžu vám říct přesnou chvíli katastrofy, lidi, ani jak to poteče, ale je silný severovýchodní vítr. Popela je už víc. Všimli jste si?"

Guvernérka a admirál překvapeně vyhlédli z okna a viděli, že nebe je šedé popelem, který zatemnil sluneční svit, a že kouřící žlutý chochol Picchu je mohutnější než obvykle. Podobná svatozář začínala vyrůstat nad vrcholem Garbenu.

„Člověk si nakonec zvykne i žít pod sopkou," poznamenal Paul se suchým humorem.

Patrice znovu pokrčil rameny a jen se mlčky zašklebil. „Ale dál už ne, kamarádi. I když je pyroklastický tok minimální, Přistání brzo pokryje popel, vzhledem k tomu, jak teď padá. Jakmile určíme možné cesty toku lávy, okamžitě vám podám zprávu, takže budete moct nejdřív evakuovat ohrožené oblasti."

„To je štěstí, že už máme evakuační plán," poznamenala Emily, vybrala soubor a otevřela ho na obrazovce. „Tady!" Poslala ho na všechny tiskárny jako naléhavý případ. „Jde to ke všem vedoucím oddělení. Evakuace už běží, pánové. Nepříjemné je, že se to musí dělat ve spěchu. Něco se určitě zapomene, bez ohledu na to, jak pečlivě to bylo dopředu připraveno."

Obyvatelstvo Přistání, zkušené z opakovaných cvičení, okamžitě reagovalo na sirénu a chodilo si pro rozkazy ke svým vedoucím oddělení. Krátce trvající nervózní paniku se podařilo potlačit a evakuační proces se rozběhl na plné obrátky.

Obloha začínala temnět, valila se mohutná černá mračna popela a zakrývala vrcholy probuzených sopek, které se dříve zdály tak neškodné. Z oživených fumarol Garbenu a z rozsedlin na jeho východní straně vyrůstaly bílé chocholy kouře. Nečistoty se množily a z rána se stával soumrak. Byly rozdány svítilny a plynové masky.

Joel Lilienkamp, který stál v čele probíhající evakuace, vše sledoval z jednoho z rychlých kluzáků, střechu měl otevřenou, aby mohl hulákat své rozkazy a výzvy a zároveň přijímat zprávy a vydávat nová rozhodnutí. Laboratoře a sklady, které stály nejblíž bouřícímu vulkánu, byly odstěhovány jako první spolu s nemocnicí, kromě jednotky první pomoci a střediska popálenin. Všude bylo vidět, jak lidé uvazují náklady na vycvičené osly a odvádějí je do dočasného úkrytu v Kateřinských jeskyních.

Patriceův tým už propočítal oblasti vysokého a nízkého pyroklastického rizika. Varování bylo posláno na východ až do Cardiffu, zá-

padně do Bordeaux a jižně do Cambridge. Monaco, již obdařeno těžkým spadem popela, bylo také v oblasti průměrného pyroklastického spadu. V zálivu byly připraveny všechny čluny, lodě i pramice, které, jakmile byly naloženy, odpluly skrýt se za první poloostrov Kahrajnu.

Do nádrží dvou zbývajících raketoplánů byly vyprázdněny poslední pytle paliva. Většina dračích jezdců se zapojila do hnaní stád dobytka k přístavu. Ponejprv se nikdo neshromažďoval k boji proti Vláknům na jezeře Maori - teď hrozil ještě smrtonosnější spad.

Nikdo neměl čas mávat, když Drake Bonneau odstartoval se starou lodí *Swallow,* naloženou dětmi a přístroji, když se na plošině začalo smrákat. Technici se okamžitě přesunuli k *Parrakeetu.* Ongola a Jake, kteří vše sledovali z věže, si dopřáli přestávku na teplé jídlo, které za nimi přinesli. Komunikační přístroje byly dány na vozíky, aby v případě ohrožení věže se mohly rychle přesunout.

„*Swallow* vypadá dobře," volal Ezra ze spojovací místnosti, kde monitoroval let. Velkou část dne strávil obkládáním komory štíty ze žáruvzdorného materiálu, nedbaje na spěšné Patriceovo ujištění, že umístění tohoto prostoru je mimo kanály předchozích toků lávy. Naneštěstí se nedalo přerušit spojení s *Jokohamou* na oběžné dráze, které záviselo na pevném spojení s přijímačem na *Joko.* Protože se nastavení na *Joko* už nedalo změnit do jiného směru, nedalo se spojení nijak ukončit a jinde zase navázat.

Té noci se vzduch naplnil sirnými výpary a drobnými částicemi a Patrice varoval, že přetlak sopky dosahuje kritického bodu. Bílý kouř z Picchu a Garbenu, zlověstně vycházející z němého žáru z vrcholu kráteru, byl viditelný i proti temné obloze a vrhal na osadu děsivé světlo.

Drake Bonneau hlásil, že po obtížném letu bezpečně přistál. „Málem jsem vytřepal tu zatracenou dopravní klec, ale nic se nepoškodilo. Děcka mají nanejvýš modřinu, ale nemyslím, že by si některé vypěstovalo nějakou zvláštní chuť na lítání. Při tom těžkém přistání jsme vyorali brázdu do země, když jsme přeletěli značku. Zbytek dne potřebujeme na uprázdnění toho místa pro *Parrakeet.* Řekněte Fulmarovi, ať zkontroluje gyrostaty a stabilizační monitory. Přísahal bych, že jsme měli ve *Swallow* tunelové hady."

Dolů k přístavu směřoval neustálý proud vozidel, na větší lodi a pramice se nakládala protestující zvířata, zaháněla se do stání, vybudovaných na palubách. Klece s kuřaty, kachnami a husami se přivazovaly, kam se dalo, aby byly vyloženy v zátoce Kahrajn, pryč z nebezpečné oblasti. S trochou štěstí se podaří evakuovat většinu dobytka. Jim Tillek na vznášedle nad přístavem jako by byl všude najednou, povzbuzoval své lidi a současně jim nadával.

Za soumraku Sean vyhlásil dračím jezdcům, dopravujícím lidi a náklad do zátoky Kahrajn, padla. „Nebudu riskovat životy unavených draků i jezdců," řekl Lilienkampovi trochu rozčileně. „To je velké riziko, a draci jsou ještě moc mladí na takové vypětí a zatížení."

„Čas, člověče, nemáme čas na výběr!" odpověděl vztekle Joel.

„Ty si řiď evakuaci, Joeli, já si budu řídit svoje draky. Jezdci budou makat, dokud nepadnou, ale pohánět mladý draky, to je úplná pitomost! A to se nestane, dokud jsem tady já."

Joel po něm hodil vzteklým, zklamaným pohledem. Draci byli nesmírně užiteční, ale i on věděl, že není radno takhle riskovat. Vystřelil na kluzáku pryč, za řídicím pultem se tyčil jako malá, popelem pokrytá soška.

Sean a ostatní jezdci pracovali do úmoru. Každý drak se pak ochranářsky stočil kolem svého spícího jezdce. Nikdo neměl čas si všímat, že je kolem jen pár ohňových dráčků.

A pak, až příliš brzy, už tu byl zase Joel, ze vzduchu je vzburcoval a oni se znovu připojili k titánským výkonům lidí kolem.

Najednou třikrát pronikavě zahoukala siréna. Veškerá činnost naráz ustoupila zprávě, která následovala.

„Chystá se vybuchnout!" nesl se po Přistání ozvěnou Patriceův téměř triumfální hlas.

Všechny hlavy se obrátily ke Garbenu, jehož vrchol se rýsoval podivným jasem, vycházejícím z kráteru.

„Nahoru s *Parrakeetem*!" přerušil úzkostné ohromené ticho Ongolův velitelský hlas.

Hřmot motorů raketoplánu se utopil v burácení země a ohlušujícím lomozu hrozné síly vybuchnuvší sopky. Přihlížející na stanovišti se rozprchli, lidé se hnali dokončit naléhavé úkoly a přes ten lomoz na sebe křičeli. Ti, kdo viděli, jak se vrcholek odlomil a pomalu se začala

valit rudá, rozžhavená láva, tvrdili, že vše se odehrálo jakoby ve zpomaleném rytmu. Viděli, jak se začaly rýsovat oranžovorudé pukliny v kráteru, viděli, jak přes okraj vyletují kusy hmoty, viděli dokonce, jak některé částice vystřelují z vulkánu, a mohli sledovat jejich závratnou dráhu. Jiní naopak tvrdili, že se vše odehrálo příliš rychle na to, aby si byli jisti detaily.

Jasně rudé jazyky lávy se zlověstně vyvalily nahoru a přes zničený okraj Garbenu. Jeden proud se překvapivou rychlostí hrnul přímo na nejzápadnější budovy Přistání.

V této časné hodině svítání ustal vítr, a tím uchránil mnoho z východní části Přistání před nejhorší sprškou menších kamenů a horkého popela. Větší, ničivé kusy, kterých se Patrice obával, se neobjevily. Ale láva byla dostatečně úděsnou hrozbou.

Parrakeet, obtížený nenahraditelným zařízením, pronikl šerem na západě, mířil na severozápad do bezpečí a na nebi byly vidět, když už ne slyšet, žhavé proudy z jeho motorů.

Na povel sirény začali delfíni vléci těžce naložené menší čluny ze zálivu Monaco. Nebyla to flotila vhodná pro jakoukoli delší cestu po moři. Ale delfíni ujistili lidi, že náklad dopraví bezpečně do chráněného přístavu za prvním poloostrovem Kahrajnu. *Maid* a *Mayflower*, které nebyly plně naloženy, opustily přístav a čekaly za hranicemi zóny předpokládaného Spadu, až se budou moci vrátit pro poslední náklad. Jim na palubě *Jižního kříže* doprovázel pramice a rybářské plachetnice podél pobřeží na jejich dlouhé pouti do Seminole, odkud se nakonec vydají na sever.

Kluzáky a vznášedla létaly mezi Přistáním a pozemky u řeky Paradise, kde bylo nejbližší bezpečné shromaždiště. Provoz tu byl chaotický, životně důležité zásoby se nechávaly v dosahu a náklady se shromažďovaly do určených oblastí na pláži. Z Přistání se odváželo všechno, co by se dalo použít na novém místě na severu. Budovy Přistání začal pokrývat těžký popel páchnoucí sírou. Některé lehčí střechy se pod jeho váhou zhroutily a pozorovatelé mohli slyšet skřípání plastu. Vzduch byl téměř nedýchatelný a byl cítit po chlóru. Všichni bez reptání nosili plynové masky.

Uprostřed odpoledne přistál vyčerpaný Joel Lilienkamp se svým poničeným kluzákem na závětrné straně věže vedle Ongolova stroje.

Chvíli počkal, než sebere sílu zmáčknout tlačítko komunikační jednotky.

„Odvezli jsme, co se dalo," lapal po dechu, hlas měl chraplavý od štiplavých par ve vzduchu. „Osli jsou v Kateřinských jeskyních, dokud je neodeženeme dolů a nenalodíme. Teď už můžete taky odletět."

„Už jdeme," odpověděl Ongola.

Objevil se za malou chvilku, pomalu se vytáčel s těžkou komunikační soupravou na vozíku mezi dveřmi. Za ním šel Jake, podobně obtížený. Následoval Paul se dvěma dalšími komponenty.

„Chcete pomoct?" zeptal se Joel automaticky, i když ze způsobu, jakým se hroutil u ovládacího panelu, se dalo stěží uvěřit, že mu zbyla ještě nějaká energie.

„Ještě jedna várka," řekl Ongola, když umístili přístroje do jeho kluzáku. „Máš dost pohonu na náklad?" zeptal se Joela.

„Jasně. Svůj poslední nový článek."

Zatímco se Ongola a Jake vrátili do věže, Paul přešel k vlajkovému stožáru a se smutkem v očích pomalu stáhl ožehnuté cáry vlajky kolonistů. Smotal je do balíku a ten nacpal pod své sedadlo v kluzáku. Změřil si mistra skladníka jedním dlouhým pohledem. „Chceš, abych řídil, Joeli?"

„Dostal jsem vás sem, dostanu vás taky pryč!"

Paul se neodvažoval ohlédnout se na trosky Přistání, ale když Joel v široké zatáčce měnil směr na východ a pak na sever, všiml si admirál, že není sám, komu stékají po tvářích slzy.

Díky silnému severovýchodnímu větru byla zátoka Kahrajn uchráněna před nánosy popela a štiplavými zplodinami z erupce Garbenu. Východní horizont přikryl šedivý povlak, vulkán dále chrlil lávu a hutný popel. Patrice a základ jeho týmu i po opuštění Přistání stále sledovali jeho činnost.

„Dnes ráno se bude lovit," řekl Sean ostatním jezdcům.

Našli si malou zátoku nad pláží od hlavního evakuačního tábora. Žádný z draků, roztažený v teplém slunci, neměl moc dobrou barvu a Sean se v duchu strachoval, jestli své dospívající síly nepřepínali. Na-

pevno se rozhodl, že kousek dobrého jídla by nic nepokazil. Rozhlédl se po ohňových ještěrkách a v duchu zaklel. „Sakra! *Potřebujeme* všechny. Čtyři královny a deset bronzáků nemůže nachytat dost ryb, aby se nakrmilo osmnáct draků! Jistě už někdy předtím viděli sopky vybuchnout."

„Ne ale takhle," odpověděla Allianne Zuluetová. „Já ty svoje nemohla uklidnit. Prostě zmizeli!"

„Tmavé maso by bylo lepší než ryby - má víc železa," navrhl David Catarel a měřil si svého pobledlého bronzového Polentha. „Tamhle jsou ovce."

„Na to zapomeň," řekl pevně Marco Galliani a zvedl na odpor obě ruce. „Můj táta je odveze do Říma, jakmile budou volné kluzáky. Prvotřídní rasa."

„Stejně jako draci." Sean se s podivným výrazem ve tváři zvedl. „Petře, Davide, Jerry, pojďte se mnou. Sorko, vy nás kryjte - jestli bude třeba."

„Hej, počkej chvilku, Seane," začal Marco, v němž se střetaly dvě stránky svědomí.

Sean se mazaně zašklebil a sáhl mu prstem na nos. „Co oči nevidí, Marco, to srdce neželí."

„Je to pro tvýho draka, chlape," zabručel David, když ho míjel.

O hodinu později několik draků zmizelo na západ, letělo těsně nad stromy. Ostatní jezdci se pak nápadně snažili pomáhat posádkám, které se pokoušely zlikvidovat chaos na pláži, až nikdo nezaznamenal, že tam nejsou všichni. V poledne se na pobřeží líně povalovalo sedmnáct jasně zbarvených přecpaných draků. Jeden seděl trpělivě na výběžku do moře a pět dráčků se potápělo a lovilo ryby.

Caesar a Stefano Galliani, průběžně sčítající nakládané ovce, zjistili, že schází nějakých šestatřicet kusů včetně jednoho z nejlepších beranů. Caesar požádal jezdce, aby prohledali oblast a sehnali chybějící ovce zpět k pobřeží.

„Potvory jedny, vždycky se zaběhnou," souhlasil Sean a soucitně znechuceným a popleteným Gallianiům přikyvoval. „Podíváme se po nich."

O hodinu později hlásil Sean Gaesarovi, že ovce musely spadnout do některé z krasových propastí, tak četných v této oblasti. Gallianio-

vé neochotně odcestovali s neúplným stádem. Velké transportní kluzáky musely dodržovat svůj harmonogram a náklad se nedal odkládat.

Když odletěly poslední kluzáky, přišla za Seanem Emily. „Jsou draci v pořádku pro službu?"

„Pro cokoli řeknete!" souhlasil Sean tak přívětivě, že si ho Emily dlouze změřila. „Ohňové ještěrky celé ráno tvrdě dřely, aby draky nakrmily." Ukázal směrem k zálivu, kde Duluth právě dostával od bronzáčka rybu.

„Ohňové ještěrky?" Emily na chvilku popletly ty „ještěrky", ale pak si vzpomněla, že Sean má pro ty malé tvorečky svůj vlastní název. „Aha, takže se vaše letky vrátily?"

„Ne všechny," řekl Sean smutně a pak rychle dodal, „ale dost královen a bronzáků, aby to stačilo."

„Ten výbuch je všechny postrašil, že?"

Sean zasupěl. „Ten výbuch nás všechny postrašil!"

„Ale nevyvedl vás z míry tak moc, zdá se," řekla Emily s křivým úsměvem. „Alespoň nikdo se nechoval tak bláznivě jako ty ovce, že?" Sean nepředstíral nevinnost ani pochopení; opětoval její pohled, dokud neuhnula očima. „Když vaši draci ztratili chuť na ryby, ať loví werýse. Ta erupce už tak dost oklestila naše stáda." Sean tu stál mlčky se sklopenou hlavou. „Tolik se toho ještě musí udělat, a rychle udělat." Poradila se s tlustým svazkem papírů v deskách, odmlčela se a třela si čelo. „Kdyby tak naši draci byli plně funkční..." Pak k němu vyslala kajícný úsměv. „Promiňte, Seane, to byla nepěkná poznámka."

„Já bych si taky přál, aby byli, guvernérko," odpověděl Sean naprosto upřímně. „Ale my nevíme, *jak* se to dělá. Dokonce ani co jim říct, že mají dělat." Setřel si z čela a z krku pot, který tam nevyvstal jen z horkého sluníčka.

„Máme dobrý cíl a musíme do toho proniknout, ale ne tady a teď. Podívejte, Seane, Joel Lilienkamp má starosti o zásoby, které zůstaly na Přistání. Odvážíme náklady odsud, jak rychle to jen jde." Máchla rukou směrem k hromadám barevně, označených beden a pěnovkou obalených palet. „Ty oranžově je třeba uchránit před Spadem Vláken, takže se musí co možná nejdřív přesunout na sever a uskladnit v pev-

nosti. A ještě se musíme pokusit zachránit to, co zbylo na Přistání, než to pokryl popel."

„Ten popel pálí, guvernérko. Snadno propaluje křehká dračí křídla -" Sean se zarazil a bez hnutí zíral k severní pláži, ruku zvednutou v marném varovném gestu. Emily se obrátila, aby se podívala, co vzbudilo jeho pozornost.

Horkým vzduchem se mdle a slabě neslo dračí poplašné troubení. Pilot kluzáku, který směřoval ke srážce s tím zvířetem, si zřejmě neuvědomoval, že klesá přímo na jiný létající objekt. A pak, těsně předtím, než by je kluzák mohl zasáhnout, drak i s jezdcem zmizeli.

„Skvělý instinkt!" zvolala Emily, tvář jí zářila úlevou, že nedošlo k žádné tragické srážce, a nadšením z toho, že drak předvedl vrozenou schopnost. Obrátila se na Seana a její výraz se okamžitě proměnil. „Co se děje, Seane?" Rychle se podívala na oblohu. Nebyl tam drak ani kluzák, ten se ztratil v hustém provozu v zálivu Kahrajn. „Ale ne!" Ruka jí vyletěla k hrdlu, které se jí sevřelo, a ona cítila, jak jí v útrobách hlodá strach. „Ne. Ale ne! Nemůžou se teď zas objevit? Nemůžou, Seane? Neměl to být rychlý přesun?"

Upřeně se na něho zadívala, naklonila se k němu, sevřela mu paži a malinko s ním zatřepala, aby upoutala jeho pozornost. Shlédl na ni a bolestný výraz v jeho očích jí dal odpověď, která proměnila obavy v žal. Pomalu zavrtěla hlavou ve snaze obelhat sama sebe.

Právě když k ní dlouhými kroky kráčel jeden dozorce, v ruce svazek fólií a ve tváři naléhavý výraz, vzduch se rozechvěl úděsným žalozpěvem. Ten nelibozvučný křik byl tak pronikavý, že si polovina lidí na pláži začala zacpávat uši. Jakmile se ten nesnesitelný zvuk ustálil, bylo povětří plné ohňových dráčků, každý přidal svůj pronikavý hlas ke všeobecnému bědování.

Ostatní draci se bez jezdců snesli k místu, kde jejich druh se svým lidským partnerem přišli o život. Ve složité formaci, která by pozorovatele při každé jiné příležitosti uchvátila, poletovali ohňoví dráčci kolem svých větších bratranců a přidávali k jejich hlubokému pulzujícímu truchlivému řevu svůj zvláštní druhý hlas.

„Já zjistím, jak se to mohlo stát. Ten pilot toho kluzáku -" Emily se zarazila, když viděla zoufalý výraz v Seanově tváři.

„To nám Marka Gallianiho a Dulutha nevrátí, nebo jo?" Ostře, odmítavě šlehl rukou. „Zítra poletíme, kam budete potřebovat, pro všechno, co budeme moct zachránit."

Dlouho, dlouho tam Emily stála a dívala se za ním, dokud se jí obraz zarmouceného mladého muže nevryl nesmazatelně do paměti. Půvabná zvířata na nebi kroužila, klesala, klouzala západně k pláži, jako by ho doprovázela zpět k táboru jezdců.

Ať už Emily cítila jakkoli velkou bolest, ve srovnání s tím, co asi cítili jezdci, to nebylo nic, uvědomila si. Promnula si obličej, chvějící se bradu, odhodlaně polkla knedlík, který jí narostl v krku, a podrážděně naznačila dozorci nákladu, aby šel k ní.

„Zjistěte, kdo řídil ten kluzák, a přiveďte ho nebo ji v poledne do mého stanu. No, co jste to chtěl?"

„Marco a Duluth zmizeli, zrovna jako to dělají ohňové ještěrky," řekl Sean podivně laskavým hlasem.

„Ale oni se *nevrátili,"* zaprotestovala Nora. Znovu se rozplakala a zabořila tvář do ramene Petra Semlinga.

Šok nad nečekanou smrtí byl hojivý. Nářek draků během odpoledne ustal. Večer je jejich druhové přemluvili, aby se stočili v písku a spali. Mladí lidé se stěsnali kolem ohýnku, draky měli na dohled, deprimovaní a apatičtí.

„Musíme zjistit, co se pokazilo," řekl Sean, „aby se to už nikdy neopakovalo."

„Seane, ani nevíme, co vlastně Marco a Duluth dělali!" zvolal David Catarel.

„Duluth instinktivně reagoval na nebezpečí," vmísil se další hlas. Ve světle ohně se zastavil Pol Nietro s Bay po boku. „Byl to vypěstovaný instinkt. Chtěli bychom vyjádřit soustrast ode všech, kdo byli zapojeni do dračího programu. My - Bay a já - no, vy všichni jste pro nás jako rodina." Pol si neohrabaně otřel oči a popotáhl.

„Prosím, pojďte k nám," řekla Sorka tiše a důstojně. Zvedla se a přivedla Bay a Pola do světla ohně. „Pokoušeli jsme se zjistit, co to

nevyšlo," pokračoval Pol, když se s Bay unaveně posadili na přinesené bedýnky.

„Ani jeden z nich nekoukal, kam letí," řekl Sean s těžkým povzdechem. „Díval jsem se na to. Marco a Duluth se odlepili z pláže a stoupali a ten pilot kluzáku zrovna prováděl přibližovací obrat. Neviděl, jak se zespodu blíží Marco a Duluth. Draci nemají vrozený nějaký varovný instinkt, co se týká bezpečné vzdálenosti." Sean zvedl obě ruce v bezmocném gestu. „Vím od velice spolehlivého svědka, že ten pilot vypnul alarm, protože se v tom provozu pořád spouštěl a ten hluk ho znervózňoval."

Pol se k němu naklonil. „Pak je důležitější než kdy jindy, abyste vy jezdci učili draky disciplíně." Vlna rozzlobeného odmítnutí, která se zvedla, ho přiměla zvednout obě ruce. „To není žádné kárání, moji drazí. Já chci opravdu být konstruktivní. Ale zřejmě nastal čas popojít ve výcviku draků o další krok - cvičit je, aby se naučili využívat instinkt, který dnes mohl Marka a Dulutha zachránit."

Jeho poznámka vzbudila reptání, zlostné i poplašené. Sean zvedl ruku, aby si zjednal klid. Unavenou tvář mu osvětlovaly tančící plameny ohně. Sorka sedící vedle si dobře všimla jeho strnulého výrazu.

„Myslím, že jsme uvažovali dost podobně, Pole," řekl napjatým hlasem, který biologovi prozradil, pod jakým tlakem se mladý dračí jezdec nachází. „Myslím, že Marco a Duluth zpanikařili. Kdyby se bývali prostě vrátili zpátky na místo, odkud zmizeli, ten zatracený kluzák už by byl pryč!" Jeho bolest byla přímo hmatatelná. Zhluboka se nadýchl a pokračoval vyrovnaným, téměř bezvýrazným hlasem. „Všichni máme ohňový ještěrky. To byl jeden z důvodů, proč nás Kit Pingová vybrala za kandidáty. Všichni už jsme je někdy poslali se vzkazy, řekli jim, kam mají letět, co udělat nebo koho najít. Měli bysme být schopní dát drakům pokyn, aby udělali to samý. Teď po tý hrozný věci víme, že se dokážou teleportovat zrovna jako ohňový ještěrky. Musíme ten instinkt řídit. Musíme ho ale ukáznit, jak říkal Pol, aby nás panika nedostala tak jako Marka."

„Proč Marco zpanikařil?" zeptala se žalostně Tarrie Chernoffová.

„Co bych za to dal, kdybych to věděl," řekl Sean a do hlasu se mu zase vkrádala bolest. „Jednu věc ale vím jistě. Od tohoto okamžiku žádný jezdec nevyletí bez prověření, co je v bezprostředním okolí ve

vzduchu. Musíme lítat *opatrně* a snažit se všímat si možnejch nebezpečí. *Opatrnost,"* řekl a zabodl si ukazovák do spánku, „se nám musí vrýt do očí." Mluvil rychle, rázným tónem. „Víme, že ohňový ještěrky si lítají, kam chtějí, mezi jedním místem a dalším, takže přestaňme brát ten jejich instinkt jako jasnou věc a *koukejme* se přesně, co dělají. Prozkoumejme ty jejich přílety a odlety. Posílejme je na zvláštní místa, kde nikdy předtím nebyly, a uvidíme, jestli dokážou plnit naše duševní příkazy. Naši draci nás slyší telepaticky. Rozumějí přesně, co říkáme - ne jako ohňový ještěrky - takže když jsme si zvykli předávat přesný vzkazy ohňovejm ještěrkám, měli by draci umět nechat se vést stejnými duševními instrukcemi. Když porozumíme chování ohňovejch ještěrek, jak to jen dovedem, *pak* se taky pokusíme řídit svý draky."

Ostatní jezdci si začali mezi sebou šeptat. Sean po nich přejel nesmlouvavým pohledem.

„.Neohrozí to naše dráčky?" zeptala se Tarrie a pohladila malého zlatého tvorečka, který se jí uvelebil v ohbí paže.

„Lepší dráčky než draky!" řekl pevně Petr Semling.

Sean si posměšně odfrkl. „Ohňový ještěrky se o sebe uměj moc dobře postarat. Chápejte mě dobře -" zvedl ruku proti okamžitému Tarriinu protestu. „Já si jich vážím. Byli to výborní malí bojovníčci. Sakra, nikdy bysme ty dračí mláďata bez jejich pomoci nenakrmili, ale -" odmlčel se a rozhlédl se po kroužku lidí „- mají dobře rozvinutý pud sebezáchovy, jinak by nepřežili první míjení té mlhoviny Oort. Ať to bylo, kdy chtělo. Jak řekl Petr, je o moc bezpečnější experimentovat s ohňovejma ještěrkama než s dalším drakem a jezdcem."

„Řekls pár moc dobrých věcí, Seane," navázal Pol, teď už klidný a zase vyrovnaný, „myslím, že hodláš použít zlaté a bronzové ohňové dráčky. Bay a mně vždycky připadali spolehlivější."

„To jo. Zvlášť když modří a zelení po tý erupci všichni vzali roha."

„Já jsem pro to to vyzkoušet," řekl David Catarel. Zatáhl ramena, narovnal se a vyslal k ostatním vyzývavý pohled. „Něco musíme zkusit. Opatrně!" Rychle se podíval na Seana.

Seanova tvář pomalu roztála úsměvem, natáhl se přes plameny ohně a stiskl Davidovi ruku.

„Já jsem taky pro," přidal se Petr Semling. Váhavě souhlasila i Nora.

„Mně to připadá velice rozumný," řekl Otto, prudce přikývl a rozhlédl se. „Nakonec je to to, k čemu byli draci určení, uniknout nebezpečí Vláken, co mechanický kluzáky neumějí."

„Díky, Otto," řekl Sean. „Všichni musíme myslet pozitivně."

„A jednat s rozvahou," doplnil ho Otto a varovně zvedl prst.

Jezdci, vyburcovaní z apatie, si začali mezi sebou šuškat.

„Pamatuješ si, Sorko," řekla Bay a naklonila se k ní, ,,jak jsem za tebou poslala Mariah, toho dne, když nás zavolali na Calusu?"

„Přinesla mi od tebe vzkaz."

„To ano, ale já jí jen řekla, ať najde zrzku z jeskyně." Bay se významně odmlčela. „Samozřejmě, Mariah tě zná celý život a na Přistání ani na celé planetě není zas *tak* moc zrzek." Bay si uvědomovala, že žvaní, což dělala zřídka, ale plakala taky zřídkakdy, a když se doslechla tu hroznou novinu, brečela i přes Polovo uklidňování skoro hodinu. Jak řekl Pol, bylo to jako ztratit někoho z rodiny. Bez počítače, se kterým by se mohli poradit o možných řešeních, strávili dvě hodiny horečným hledáním bedny, do níž zabalili všechny své psané poznámky o dračím programu. Chtěli mít nějaké pozitivní návrhy, kterými by ty mladé lidi utěšili. „Ale Mariah tě ten den našla bez problémů a tys byla u našeho domu za pár minut. Takže jí to nemohlo trvat moc dlouho."

„Ne, to nemohlo," souhlasila Sorka přemýšlivě. Rozhlédla se po kroužku tváří osvětlených ohněm. „Přemýšlím, kolikrát jsme řekli dráčkům, aby nám přinesli ryby pro mláďata."

„Ryby jsou ryby," poznamenal Petr Semling a nepřítomně šťáral prutem v písku.

„Ano, ale dráčci věděli, které mají draci nejradši," řekla Kathy Duffová. „A od té chvíle, co jsme jim to řekli, jim to nezabralo vůbec žádný čas. Prostě jenom zmizeli, a než ses dvakrát nadechl, byli zpátky s rybou."

„Dvakrát nadechl," opakoval Sean a strnule civěl do dálky. „Našim drakům trvalo dýl než dva nádechy, než si uvědomili, že... se Marco a Duluth nevrátí. Můžem z toho vyvodit, že drakům trvá teleportace taky jenom dva nádechy?"

„Opatrně..." Otto znovu zvedl prst.

„Dobře," pokračoval Sean spěšně, „do tohohle se pustíme zítra ráno, jen co se rozední." Natáhl se, sebral Petrovu větev a nakreslil do písku rozeklané pobřeží. „Guvernérka po nás chce odvézt náklad z Přistání. Davide, Katko, Tarrie, vy máte zlaté ohňové ještěrky. Poletíte první. Až se dostanete k věži, pošlete své ohňové ještěrky se ke mně a Sorce. Bay, máš být s Polem zítra někde?"

Bay malinko nakrčila nos. „My dva nemáme co dělat, dokud nezprovozníme svoje systémy v pevnosti. A musíme čekat na dopravu. Moc rádi vám pomůžeme, jak jen budeme moci!"

„Budeme měřit ohňovejm ještěrkám čas. Jenom kdybysme tak měli vysílačky, abysme to mohli změřit přesně."

„Já nějaké seženu," nabídl se Pol.

Sean se vesele usmál. „Doufal jsem, že se nabídneš. Lilienkamp ti to neodmítne, že?"

Pol důrazně zavrtěl hlavou. Cítil se už mnohem líp než odpoledne, kdy na úplném dnu zoufalství marně pátral po založené dokumentaci.

„Tak dobře, my s Bay teď půjdeme," řekl Pol, zvedl se a podal ženě ruku. „Sehnat ty vysílačky. Kolik? Deset? Sejdeme se tu teda za úsvitu s vysílačkami." Uklonil se ostatním a všiml si, že jen Bay tomu gestu porozuměla. „Ano, za svítání zahájíme naše vědecké pozorování."

„Pojďme se všichni trochu vyspat, jezdci," řekl Sean. Začal sypat písek na skomírající plameny.

Pol, sluchátko u ucha, máchl prstem a Bay, Sean a Sorka zmáčkli své náramkové stopky. S ukazováky připravenými na tlačítku STOP všichni hleděli na východní oblohu, Bay ve slunečním svitu odrážejícím se od hladké hladiny moře lehce pošilhávala.

„Teď!" zazněly čtyři hlasy a čtyři prsty se pohnuly, když se jim ve vzduchu nad hlavami objevili ohňoví dráčkové a vzrušeně cvrlikali.

„Zase osm vteřin," prohlásil šťastně Pol.

„Pojď, Kundi," řekla Sorka a nastavila ruku pro přistání. Bronzák Davida Catarela zapípal, naklonil hlavu stranou, jako by zvažoval její pozvání, ale po varování Dukea, Sorčina bronzáka, změnil směr. „Nebuď zlý, Dukeu."

„Osm vteřin," řekl Sean obdivně. „To jim stačí, aby zdolali nějakých padesát kiláků."

„To je divné," uvažoval Pol a poklepával perem na desky s povzbudivým sloupcem čísel. „Ten údaj se nemění, ať je pošleme jakýmkoli směrem. Jak dlouho by jim trvalo dostat se, řekněme, do Seminole nebo do pevnosti na severu?" Pátravě se rozhlédl po ostatních.

Sean začal pochybovačně vrtět hlavou, ale Sorka se pro to nadchla.

„Můj bratr Brian v té pevnosti pracuje. Duke ho zná stejně dobře jako mě. A já viděla spoustu scén z toho místa. Mohl by letět za Brianem." Duke, jako by rozuměl, o čem se mluví, zakroužil a přistál na Sorčině rameni. Rozesmála se. „Koukejte, on je pro!"

„Když ho někdo zavolá, tak přiletí," řekl Sean, „ale poletí, kam ho pošleme? Přistání je jiná věc - to všichni dobře znají."

„Musíme to vyzkoušet a uvidíme," poznamenal Pol pevně. „A teď je dobrá doba k zastižení Briana v pevnosti." Zmáčkl komunikační jednotku. „To je výhoda, že věž funguje. Á, ano, tady Pol Nietro. Potřebuju nutně mluvit s Brianem Hanrahanem... Řekl jsem nutně! Tady Pol Nietro. Sežeňte mi ho! Idioti," zabručel stranou. „Je to prý naléhavé?"

Našli Briana a ten byl překvapený, že slyší sestru. „Hele, co se děje? Nemůžeš tady vykřikovat něco o důležitosti. Můžu tě ujistit, že se matka o Micka stará výborně. Úplně na něm visí."

I ostatní slyšeli jeho lehce ublížený hlas a Sorku jeho neochotná odpověď zaskočila. Sean si od ní převzal sluchátko.

„Briane, tady Sean. Marco Galliani a jeho drak Duluth včera nešťastnou náhodou zahynuli. Snažíme se něco udělat, aby se to neopakovalo. Chceme od tebe, abys nám věnoval jen pár minut. A je to moc důležitý."

„Marco a Duluth?" Brianův tón se změnil. „Sakra, my jsme se tu nic nedoslechli. To je mi líto. Co můžu udělat?"

„Jsi venku? Někde, kde budeš lehce dosažitelný ze vzduchu?"

„Ano, jsem. Proč?"

„Tak řekni Sorce přesně, kde jsi. Dávám ti ji."

„Do čerta, Sorko, já se omlouvám, že jsem si na tobě vylíval zlost. Takže jsem venku. Viděla jsi, jak to tu teď vypadá? Jsem přibližně dvacet metrů od té nové rampy. U veterinárních jeskyní. Nakonec to tu pro nás ještě víc vysekali a asi metr ode mě je zhruba stejně tak vysoká velká hromada kamení. Co mám teď udělat?"

„Jen tam stůj. Posílám k tobě Dukea. Až řeknu ‚teď", zmáčkni stopky."

„Tak jedem, ségro," začal se zjevnou nedůvěrou, „ty jsi v Kahrajnském zálivu, ne?"

„Briane! Aspoň jedinkrát v životě se se mnou nedohaduj."

„Dobře. Jsem připravený zmáčknout stopky." Pořád zněl jaksi utrápeně.

Sorka zvedla vysoko ruku, připravena vymrštit Dukea do vzduchu. „Leť k Brianovi, Dukeu. Je na tom novém místě! Teď!" Pevně zavřela oči a soustředila se na obrázek Briana, stojícího na místě, které popsal. ,,Leť, Dukeu."

S překvapeným výkřikem se Duke vznesl do vzduchu a zmizel.

„*Teď*!" zaječela Sorka.

„Hej, já tě slyším velice dobře, sestřičko. Nemusíš řvát. Já teda nevím, co z tohohle má být dobrýho. Přece si ani na chvíli nemyslíš, že by ohňový dráček mohl - Sakra!" Brianův hlas jí u ucha překvapeně zmlkl. „Já tomu do čerta nemůžu uvěřit. Kurva. Zapomněl jsem to stopnout."

„To je dobrý," řekla Sorka a potěšeně pokývala hlavou, „stopli jsme to při tom ‚sakra'."

Pol skákal nahoru dolů, svíral své náramkové hodinky a křičel: „Osm vteřin! *Osm vteřin*!"

Popadl Bay kolem pasu a točil se s ní dokola. Sean zvedl Sorku do výše a hlasitě ji políbil, zatímco Mariah a Blazer vedly zvětšující se letku prozpěvujících ohňových dráčků v závratné letecké akrobacii.

„Osm vteřin k pevnosti, jenom osm vteřin," oddechoval Pol a vrávoravě se zastavil s Bay přitisknutou k sobě.

„To nedává moc smysl, co?" řekla Bay, zhluboka supěla s jednou rukou na oddychující hrudi. „Za stejný čas padesát kilometrů nebo skoro tři tisíce."

„Hej, Sorko," ozval se Brianův smutný hlas. Přiložila si sluchátko zase k uchu a setřela si pot na čele rukávem. „Já fakt pospíchám, ale co mám dělat teď s Dukem, když jsi ho sem poslala?"

„Řekni mu, ať se ke mně vrátí. A stopni nám to, když zmizí."

„Jasně, dobrý. Připravit se, teď... Dukeu, najdi Sorku! Sorku! Najdi - je pryč. Kurva! Teď!"

Na pláži u Kahrajnského zálivu čtyři prsty zmáčkly tlačítko na hodinkách a čtyři páry očí se obrátily na západ k horké odpolední obloze. Čtyři hlasy odpočítávaly vteřiny.

„Šest... sedm... osm... Zvládl to!"

Jejich povznesená nálada ještě stoupla, když se šťastně pípající Duke znovu usadil na Sorčino rameno a třel si jí studený čenich o tvář.

„No, tohle bylo dost uspokojivé a produktivní," řekla Bay a široce se usmívala.

„Nahlásíš to Emily, ano, Bay?" zeptal se Sean a zavěsil se do Sorky. „My bysme měli radši jít pracovat, abychom splnili denní úkoly tahounů."

„Takže smrt toho Gallianiovic kluka se ukázala být katalyzátorem?" zeptal se Paul Benden Emily, když se toho dne večer domlouvali přes komunikační jednotku.

„Pola a Bay to hodně povzbudilo," odpověděla Emily, stále nevýslovně smutná z té tragédie. Byla unavená, uvědomovala si to, a zatímco mluvila s Paulem a doufala v nějaké dobré zprávy ze severního kontinentu, v duchu se stále zabývala záležitostmi, které se *musely* zorganizovat.

„Telgarova skupina se obrovsky snažila, Em. To bydlení je skvělé. Ani bys neřekla, že jsi pět nebo deset metrů v masivní skále. Cobber a Ozzie pronikli pár stovek metrů hluboko sedmi tunely. Je tam dokonce orlí hnízdo pro Ongolovu komunikační techniku, vysekané

vysoko ve skalní stěně. Tohleto místo je dost velké pro celou populaci Přistání."

„Ne každý chce žít v díře v zemi, Paule," řekla Emily spíš pro sebe.

„Je tam i pár jeskyní na úrovni země, snadno přístupných," uklidňoval ji. „Počkej. Uvidíš. A kdy se sem vypravíš? Já se musím dostavit na příští Spad, nebo mně to spočítají."

„To si nepřej!"

„Emily." Paulův lehký tón zvážněl. „Ať to od tebe převezme Ezra. On a Ongola můžou dělat styčné důstojníky při naladění. Ostatní můžou řídit dopravu a obsluhu kluzáků a vznášedel. Pierre by měl být tady, aby dohlížel na zásobování. Má nejlepší kuchyni na celém Pernu."

„To bude vítaná změna po tom posledním opékání masa v jámě! Ale já se bojím o draky, Paule."

„Já myslím, že si to musí vyřešit sami, Emily. Z toho, cos mi říkala, myslím, že to dokážou."

„Díky, Paule," odpověděla vřele, potěšena naprostou důvěrou v jeho hlase. „Rezervuju si místo dnes večer v kluzáku."

Po vzrušení z Dukeovy cesty na sever bylo posílání ohňových dráčků sem a tam mezi Kahrajnem a Přistáním slabší, ale pomáhalo zdolat nudu dlouhého únavného cestování. Na cestě zpátky nacvičoval Sean s dračími jezdci létání v sevřené a volné formaci, a co bylo ještě důležitější, učil je poznávat a využívat nápomocné proudy vzduchu.

Táborový oheň toho večera byl větší a Pol a Bay vklouzli do jeho světla, aby prodiskutovali pozorování ohňových dráčků a otázku, jak je aplikovat na draky. Nebylo třeba, aby Sean vyslovil své obvyklé varování: vzpomínka na Marka a Dulutha byla ještě u všech příliš živá. Aby předešel smutkům, navrhl Sean, že drahého dne budou dále nacvičovat formace, což jim bude velmi prospěšné během Spadu.

„Když víte, kde jste vzhledem k ostatním, vždycky víte, kam se vrátit," řekl a zdůraznil poslední slovo.

„Ti vaši draci jsou tak mladí," pokračoval Pol, když viděl příznivou reakci, „vzhledem ke svému druhu. Ohňoví dráčci zřejmě netrpí degenerací. Jinými slovy, fyziologicky nestárnou jako my."

„Chcete říct, že můžou žít dál, když my umřem?" zeptala se překvapeně Tarrie. Podívala se směrem k Porth, temnému obrysu na pozadí tmavé vegetace.

„Podle toho, co víme, ano, Tarrie," odpověděl Pol. „Naše hlavní orgány degenerují," navázala Bay, „přestože moderní technologie je dokážou vyléčit nebo nahradit a zajistit nám dlouhý a plnohodnotný život."

„To znamená, že oni ke stáru ani neonemocní, ani je nic nebude bolet?" rozzářila se Tarrie při té představě.

„To si *myslíme,"* odpověděl Pol, ale zároveň zvedl varovně ukazovák. „Ale ještě jsme *neviděli* žádné staré dráčky."

Sean nesouhlasně zafuněl a Sorka zmírnila jeho reakci smíchem. „Může to posuzovat jen *naše* generace," řekla. „My se dostaneme jen k ošetřování těch našich, kteří nám důvěřují, a to obvykle pro škrábance nebo spáleniny nebo občas zranění na zádech. Mně je příjemné vědět, že draci by mohli žít taky tak dlouho."

„Pokud neuděláme chybu *my*," řekl zasmušile Otto Hegelman.

„Proto je dělat *nebudeme*!" řekl Sean rozhodným hlasem. „A abysme nedělali chyby, zítra se rozdělíme do tří skupin. Šest, šest... a pět. Potřebujeme tři vůdce."

Přestože nechal Sean volbu otevřenou, určili ho hned jako prvního. Po kratinké diskusi byli jako další vybráni David a Sorka.

Později, když si Sorka se Seanem udělali pohodlí v písku mezi Faranth a Carenathem, dlouze ho objala a políbila ho na tvář.

„Za co to je?"

„Žes nám všem dal naději. Ale Seane, já mám strach."

„Ale?" Sean si odhrnul z úst její vlasy a vyhloubil si levým ramenem novou jamku v písku.

„Myslím, že bychom neměli dlouho čekat, než se zkusíme teleportovat."

„To si přesně myslím taky, a jsem rád, že Pol a Bay mluvili o tom dračím dlouhým životě. To mě taky povzbudilo."

„Takže dokud budeme *my* fit, budeme mít svý draky." Přitulila se k němu.

„Kdyby sis tak nechala narůst dlouhý vlasy, Sorko," zabručel a odhrnul si další kadeř z úst. „Tak bych ti jich tolik nesněd."

„Krátký vlasy jsou lepší pod jezdeckou helmu," zamumlala ospale. Pak oba usnuli.

Přestože se sklady na Přistání rychle vyprazdňovaly, ze zálivu Kahrajn se náklad nestěhoval tak rychle. Toho druhého večera, když Sean pomáhal svým jezdcům z formace vykládat, všiml si, jak jeden dorozce nákladu, usazený u provizorního stolu, civí na malý monitor přenosného počítače.

„Zítra dokončíme převoz nákladu z Přistání, Desi," ujistil Sean toho muže.

„To je bezva, Seane, bezva," řekl Desi úsečně a lhostejně mávl rukou.

„Co se sakra děje, Desi?" chtěl vědět Sean.

Cosi v jeho hlase přimělo Desiho překvapeně vzhlédnout. „Co se děje? Mám tu plnou pláž nákladu připraveného k převozu a dopravu veškerou žádnou." Desiho tvář byla tak zkřivená úzkostí, že Seana přešel vztek.

„Myslel jsem, že se ty velké kluzáky vracejí zpátky."

„Ale teprve až jsou znova nabité a opravené. Kdyby se tak o tom něco řeklo dřív." Desimu se roztřásl hlas zklamáním. „Všecky moje rozpisy... jsou v tahu. Co mám dělat, Seane? Brzo tady bude další Spad a všecky tyhlety krámy," máchl šátkem nasáklým potem k hromadě oranžových krabic, „jsou nenahraditelný. Kdyby tak..." Umlkl, ale Sean dobře věděl, co ten muž nedořekl. „Vedete si dobře, Seane, dobře. Fakt si to cením. Kolik jsi říkal, že se sem má ještě dopravit?"

„Zítra to tam doděláme."

„Tak podívej, pozítří..." Desi si znovu přetřel obličej a pokoušel se zakrýt náhlé rozpaky. „No, slyšel jsem to od Paula. Chce, abyste se vy jezdci vydali do Seminole a odtamtud na sever. A..." Desi znovu svraštil tvář.

„Chceš, abysme vzali něco z těch oranžovejch krabic do bezpečí?" Sean cítil, jak se ho zase zmocňuje rozmrzelost. „Asi máš pravdu, je lepší udělat aspoň něco," a rychle odešel, než v něm úplně převládne zlost.

Přicházejí Faranth a Sorka, řekl Carenath tlumeně. Sean zahnul k místu setkání. Sorku neoklame, ale při vykládání by ze sebe mohl dostat ten vztek.

„Tak co, co se stalo?" zeptala se Sorka a přitiskla ho k boku zlaté královny, obrácenému k moři. Tak byli kryti před ostatními jezdci, kteří ještě třídili balíky do barevně rozlišených sfér.

Sean několikrát vztekle máchl rukou. „Mají nás akorát za blbou smečku tahounů, za osly s křídlama!" řekl nakonec. I když překypoval zlostí, pamatoval, že má mluvit tiše.

Faranth se ohlédla přes rameno, změřila si oba jezdce, v modři očí jí začínaly probleskovat náznaky rudé. Carenath ji rýpl hlavou do zad. Sean uslyšel, jak si za nimi ostatní jezdci něco šeptají. Hned nato byli se Sorkou obklopeni draky a jejich jezdci se proplétali doprostřed.

„No, tak se podívej, cos udělal," povzdechla si Sorka.

„Co se děje, Seane?" zeptal se David a protlačil se kolem Polentha.

Sean se zhluboka nadechl, tajil v sobě vztek a odpor. Kdyby se neovládl sám, nezvládl by ani ostatní. V očích draků, kteří na ně shlíželi, se objevily poplašené žluté plamínky. Měl by je nějak uklidnit, i ostatní jezdce. Sorka měla pravdu. Udělal něco, co by měl raději hned odčinit.

„Vypadá to, že jsme jediná dostupná transportní jednotka," řekl a povedl se mu i jakýsi úsměv. „Desi říká, že žádný velký kluzák nepřiletí, dokud neprojde údržbou."

„Hej, Seane," zaprotestoval Petr Semling a ukázal palcem přes rameno na množství materiálu na pláži. „Tohle všecko nemůžeme přestěhovat!"

„Jasně že ne." Sean rozhodně máchl rukama. „Tohle na nás nenaloží. Až odstěhujeme Přistání, chtěl Paul, abysme doletěli do Seminole a pak se konečně přesunuli na sever. To je v pořádku." Pokýval chápavě hlavou. „Ale Desi by chtěl, abysme s sebou vzali něco z těch nenahraditelnejch věcí."

„Pokud vím, my nejsme stěhováci," řekl Petr ztrápeným tónem, který odrážel Seanovo rozpoložení.

„O to nejde, Petře," řekl Sean pevně. „Jsme jezdci na dracích a postupujeme dobře. Ale Desi je v úzkejch a potřebuje nás."

„Přála bych si jenom, aby nás potřebovali k tomu, k čemu jsme byli určení," poznamenala Tarrie.

„Až si splníme ty úkoly tady," řekl Sean, „soustředíme se na to, a jen na to. Než se dostaneme do Seminole, chtěl bych vidět, jak se všichni teleportujem,"

„Na místa, který jsme nikdy neviděli?" zeptal se praktický Otto.

„Ne, na místa, kde jsme zrovna byli. Berme ten náš let do Seminole jako možnost podívat se na nejdůležitější místa na jihu," odpověděl Sean povzbudivě. Překvapeně si uvědomil, že tomu sám věří. „Budem potřebovat takový body k teleportaci, až budeme bojovat proti Vláknům." Sorčina tvář zářila hrdostí, jak se mu podařilo nejen odvrátit vlastní hněv, ale i zajímavě vykreslitt jejich důstojnou budoucnost. Žluť z dračích očí nad jejich hlavami se vytrácela. „*Cítím jídlo. Mám hlad. Pojďme se najíst. Zasloužili jsme si to."*

„Měli bysme draky nakrmit, než se s nimi poženeme přes kontinent," řekl Petr a ukázal bradou k ohradě se zvířaty.

Sean zavrtěl hlavou a usmál se, vzpomněl si na Emilino nepřímé varování. „K tomuhle prameni nemůžem dvakrát, Petře. Zítra budem lovit kousky, co zdrhly při shánění stád kolem Přistání." Začal se probíjet kruhem draků. „Jídlo bude zítra, Carenathe," řekl a něžně bronzáka poplácal, jak ho míjel.

Ryba? dotázal se Carenath trochu ulekaným tónem.

„Maso. Tmavé maso," řekl Sean. Zasmál se, když někteří draci vděčně vypískli. „Ale tentokrát ho pro vás nebudem unášet." Pak objal Sorku kolem ramen a vydal se s ní na pláž k ohňům, kde se vařilo jídlo.

Následujícího dne tři letky dračích jezdců překonaly řeku Jordán, rozptýlily se do tří směrů, vyhnuly se popelem pokrytému sídlišti a nízkým letem zamířily na jih a na východ.

Faranth říká, že objevila běžící maso, hlásil Carenath svému jezdci. *A co my?*

Sean namířil dalekohled do malého údolí. Byli právě severně od stopy dvou Spadů, které byly v této oblasti, takže tu byla vegetace, lákající býložravce.

„Řekni jí, že jsme taky narazili na pořádnej flák."

Na maso? zeptal se Carenath melancholicky.

Sean se zašklebil a poplácal draka po rameni. „Jo, jinak řečeno, maso. A tentokrát se najíte všichni," dodal. Malé smíšené stádo ovcí a dobytka se v panice snažilo uniknout nebezpečí, které se nad nimi vznášelo. Výraznými nacvičenými gesty dal Sean signál zbytku své letky. Protože draci mohli mezi sebou komunikovat, jezdci se vzdali vysílaček. Ale ty, které opatřil Pol, si Sean nechal. I když byly příliš cenné na to, aby se riskoval jejich pád z výšky, byly příliš užitečné na to, aby je odevzdali. „Přistaň se mnou na tom hřebeni, Carenathe. Je tam dost místa i pro ostatní."

Porth říká, že mají dost pro nás pro všechny, hlásil Carenath, když půvabně přistál a přikrčil se, aby mohl Sean sesednout.

„Řekni Porth, že děkujem, ale radši pospíchej chytit to nadělení," poradil Sean. Stádo se hnalo nejvyšší možnou rychlostí údolím. Musel si zakrýt tvář před štěrkem a všudypřítomným popelem, zvířeným prudkým Carenathovým startem. Za bronzákem se jen zablýskalo. „Vítejte zpátky," řekl Sean výsměšně, když rozeznal modré a zelené mezi malými barevnými těly ohňových ještěrek, následujících Blazer, která je vedla.

Zbytek letky se k němu brzy přidal. Dokonce i Noře Sejbyové se s Tenneth povedlo chvályhodné přistání; neustále se zlepšovala. Větší strach měl o Kateřinu Radelinovou-Doylovou: od té tragédie se svou Singlath vůbec nevtipkovala. Letku doplnili Nyassa, Otto a Jerry Mercer, Jakmile se jejich draci vydali na lov, Sean zaměřil dalekohled na Carenatha a spatřil, jak se bronzák právě snáší a úhledně uchvacuje volka, aniž by zpomalil let.

„Dobrý úlovek, Carenathe!" Sean podal dalekohled Nyasse, aby zkontrolovala svou Milath.

„Mně se zdá, že v tomhle stádu je dost dobytka," řekl Jerry, sundal si přilbu a promnul si zpocené vlasy. „Co s nima bude?"

Sean pokrčil rameny. „Nejlepší kousky se dostaly na sever. Tyhle buď přežijou, nebo ne."

„Seane, koukej, kdo přišel na oběd!" Nyassa ukázala na sever na nezaměnitelný obrys pěti werýsů. „Jděte na to!" dodala, když spatřila ohňové dráčky, jak se chystají zaútočit na vetřelce. „Jen si počkejte!"

„Vzala jsem nějaký jídlo," řekla Kateřina a vyvlékala je z batohu. „My si taky můžem dát pauzu."

Když každý drak zhltl dvě zvířata, Sean lov zarazil. Carenath si stěžoval, že on sežral jenom jednoho velkého tvora, takže potřebuje ještě dva menší. Sean odpověděl, že bude mít břicho tak plné, že se ani nevznese, a přitom mají ještě práci. Draci reptali, Carenath bezelstně poznamenal, že Faranth chce taky ještě jíst, ale Sean byl neústupný a draci nakonec poslechli.

Jakmile byli ve vzduchu, Sean znovu zformoval letku.

„Fajn, Carenathe," řekl a myslel už s úlevou na poslední náklad na Přistání. „Vraťme se co nejrychleji k věži a máme to za sebou!"

Zvedl paži a pak ji zase spustil.

V následující chvíli jeho a Carenatha obklopila temnota. Temnota tak absolutní, až Sean myslel najisto, že se mu zastavilo srdce.

Nezpanikařit! pomyslel si vzrušeně a vytěsnil vzpomínku na Marka a Dulutha až do samého koutku duše. Srdce mu divoce bilo, uvědomoval si ohromující chlad černé nicoty.

Já jsem tady!

Kde jsme, Carenathe? Ale Sean to už věděl. Byli v mezimezí. Intenzivně zaměřil myšlenky na cíl přesunu, vzpomněl si na podivné, popelem filtrované světlo na Přistání, na siluetu meteorologické věže, na rovnou plochu za ní a na balíky, které tam na ně čekaly.

Jsme u věže, řekl Carenath jaksi překvapeně. A v té chvíli tam také byli. Sean hlasitě zařval úlevou.

Pak se mu oči rozšířily náhlou hrůzou. „Sakra! Co jsem to udělal?" zaječel. „Kde jsou ostatní, Carenathe? Řekni jim to!"

Už přilétají, odpověděl Carenath s nejvyšším klidem a důvěrou, zatímco se vznášel nad věží.

Před Seanovýma nevěřícíma očima se vzadu najednou zhmotnila jeho letka, stále udržující formaci.

„Přistaň, Carenathe, prosím, než z tebe slítnu," zašeptal Sean hlasem slabým úlevou, kterou pocítil.

Když ostatní zakroužili k přistání, zůstal Sean sedět na Carenathovi, vše si znovu v duchu přehrával, napůl v úžasu, napůl v hrůze nad nepředstavitelným rizikem, které právě tak nevysvětlitelně přežili.

„Juchúúúúú!" probralo ho z rozjímání Nyassino zajódlování. Točila nad hlavou svojí jezdeckou helmou, zatímco její Milath přistávala vedle Carenatha. Na druhé straně dosedly Kateřina a Singlath, za nimi Jerry Mercer a Manooth, Otto a Shoth přistáli vedle Tenneth a Nory.

„Hip, hip, hurá!!!" jásal Jerry. Sean na ně zíral a nevěděl, co říci.

Víš, bylo to lehké. Ty si myslíš, kam mám letět, a já tam letím. Řekl jsi mi, ať letím co nejrychleji, jak to jde. Carenathův tón byl malinko káravý.

„Jestli tohle je to celý, proč nám to trvalo tak dlouho?" zeptal se Otto.

„Nemá tu někdo náhradní kalhoty?" zeptala se Nora žalostně. „Já se tak vyděsila, až jsem se počurala. Ale zvládli jsme to!"

Kateřina se zvonivě rozesmála. Ten zvuk Seana dokonale přivedl k sobě. Teď se usmál i on.

„Byli jsme připraveni to zkusit!" řekl a nenuceně pokrčil rameny, zatímco si odepínal pásy. Pak si uvědomil, že by sám potřeboval čisté kalhoty.

==========

„Řekl jsem, že o Emilině stavu pomlčíme," řekl Paul přísně a zlobně si měřil Ongolu, Ezru Keroona a zamračeného Joela Lilienkampa. Opravdu nechtěl, aby Lilienkamp přijímal sázky na to, jestli se Emily zotaví z mnohonásobných zlomenin nebo ne. Jeho výraz se zmírnil, když pohlédl na skloněnou hlavu Fulmara Stonea, který neklidnými prsty cupoval chumáč zamaštěných hadrů. „Pokud se bude ptát někdo odtud, v klidu odpočívá. To je taky pravda, podle doktora a všech těch systémů, co kontrolují její stav. A pro ty zvenčí, má moc práce - přepínejte hovory na Ezru."

Paul najednou vyskočil na nohy a začal přecházet po své nové kanceláři, prvními prostorami nad Velkou halou. Její okna poskytovala přímý výhled na vyřízené řady nákladu a zásob, které plnily tuto část údolí. Časem budou všechny věci uskladněny ve velkých podzemních jeskyních pevnosti. Tolik se toho ještě musí udělat, a on tak tuze postrádá Emilinu podpůrnou přítomnost.

Přistihl se, jak si ohmatává umělé prsty. Rozčilením vrazil obě ruce do kapes. Jeho postavení od něj vyžadovalo, aby svou bolest zvládl a nepoplašil lidi, kteří jsou už tak pod značným tlakem. Ale před blízkými a důvěryhodnými přáteli mohl dát průchod obavám, které sdíleli všichni. Obyvatelé pevnosti viděli na vlastní oči, jak se zřítil velký kluzák, u něhož došlo k poruše gyroskopů, ale jen pár jich vědělo, že toho večera byla na palubě i guvernérka. Co se týče zranění pilota, lhát se nemuselo, protože zlomené ruce a četné tržné rány se vyléčí snadno. Nikdo z ostatních cestujících vážně zraněn nebyl a ti, kdo pomáhali postiženým, Emily nepoznali, tvář měla zalitou krví z hluboké rány na hlavě. Paul nechtěl, aby se o tom obecně vědělo, aspoň dokud se neuzdraví. Následky této srážky, následující tak bezprostředně po odchodu z Přistání, ztráta části nenahraditelných zdravot-

nických zásob a kluzáku samého se musí minimalizovat, aby se udržela morálka. „Pierre s tím souhlasí," pokračoval Paul. Cítil u ostatních nesouhlas, nevyslovený názor, že to zatajení podlomí jeho důvěryhodnost. „Trvám na tom. Emily by to taky tak chtěla." Jak tak přecházel, vyhlédl Paul mimoděk z okna a hned odvrátil oči od stopy, kterou před dvěma dny vyryl kluzák. „Ezro, pošli někoho, ať to tam uhladí, ano? Vidím to pokaždé, když se podívám z okna."

Erza cosi zabručel a poznamenal si to.

„Jak dlouho můžeme čekat, že se bude Emilin stav tajit?" zeptal se Ongola, jemuž strarosti vyryly ve tváři nové vrásky.

„Tak dlouho, jak to bude třeba, sakra, Ongolo! Můžeme přinejmenším ušetřit lidi jedné další starosti, zvlášť když nemáme pozitivní prognózu." Paul se zhluboka nadechl. „To zranění na hlavě nebylo vážné - k fraktuře lebky nedošlo - ale to bylo chvíli předtím, než ji přenesli z kluzáku. Traumatický šok nebyl dost rychle ošetřen a my nemáme jemnou přístrojovou techniku, která by zvládla šok z několikanásobných zlomenin. Musí dostat čas a odpočívat. Fulmar -" Paul se obrátil k inženýrovi. „Bude dnes transportní kluzák připravený letět na jih, ne? Nemůžu se Desimu pořád vymlouvat."

„Všechny ty věci označené oranžovou barvou jsou nenahraditelné," dodal Joel, a přesedl si do jiného křesla. „Ne že bysme tady měli ty věci uklizené dovnitř aspoň z půlky, ale bylo by bezpečnější vidět to všechno tady vpředu než na nějaké zkurvené pláži půl světa daleko. Jinak pro to budeš muset brzo poslat Keroona. A já sestavím nový rozvrh priorit. Ty nedokážeš uvést ty dva kluzáky do provozu, co, Fulmare?"

Fulmar k němu vzhlédl očima tak zrudlýma napětím a smutkem, že dokonce i otrlý skladník sebou polekaně trhl. Věděl, že Stoneovi lidé pracovali bez oddychu, aby zajistili údržbu velkých dopravních kluzáků. Joel by nikomu jinému než sobě nepřiznal, že větší vina na té havárii by se dala přičítat skladu než údržbě. Ale co mohl dělat, když ho stíhá jedna nepředvídaná událost za druhou?

„Udělej to, jak to půjde, Fulmare," řekl Joel laskavěji. „Až budou připraveny, budou." Bez ohlédnutí vyšel z místnosti.

„Děláme, co můžeme, admirále," řekl Fulmar unaveně a těžce se zvedal. Podíval se na hadr, který měl v rukou, překvapilo ho, že je na cáry, a pak ho zastrčil do zadní kapsy.

„Já vím, chlape, já to vím." Paul objal Fulmara kolem shrbených ramen a odvedl ho ke dveřím, tam ho ještě jednou uznale stiskl. „Jestli ti zbude čas, Fulmare, projdi si seznam servisních údajů menších plavidel. Musím vědět, kolik jich budu mít k dispozici pro tenhle Spad."

„Za tu havárii nikdo nemohl," řekl Paul, vrátil se ke stolu a zabořil se zpět do křesla. „Ale Fulmar si dává za vinu, že nenařídil údržbu dřív. Když jsme u toho, já neměl nabádat Emily, aby letěla na sever. Náklad byl v kabině nedostatečně zajištěn. Ale pánové, bylo by hloupé přičítat té nehodě víc než špatné načasování a pitomou shodu okolností. Přistání jsme evakuovali v pořádku. Místo jsme tu měli připraveno a podařilo se nám zmobilizovat dost lidí a strojů k boji proti Vláknům." V pomoc ze strany dráčků či draků už ani nedoufal.

„Udělal jsi co?" zařvala Sorka. Zprvu popelavá tvář jí jasně zrudla vztekem. Faranth sklonila hlavu, v očích jí to oranžově vířilo účastí s jezdkyní. Carenath zatroubil na poplach.

Sean popadl Sorku za paže, mírně podrážděn její reakcí. Podařilo se mu přimět ostatní, aby počkali, dokud Sorčina letka nepřistane, a teprve pak se pochlubit se svým hrdinským činem.

„Podívej, já to neplánoval, Sorko! Sakra, to bylo to poslední, na co bych pomyslel. Jen jsem řekl Carenathovi, aby se vrátil na Přistání, jak, to nejrychlejc půjde. A on to udělal!"

Opravdu to bylo dost jednoduché, poznamenal Carenath skromně. Řekl jsem to Faranth. Ona mi věří. Stočil hlavu dozadu a káravě se podíval na Sorku.

„Jak... jak... se to dozvěděli ostatní?" Oči jí znovu zatemnil strach. Nevšímala si všeobecného halasu kolem. Seanova letka dováděla s jejími jezdci, probírala ty dobré zprávy a do nejmenších podrobností halasně líčili, jaké vzrušení právě prožili.

On jim to řekl, opakovala Faranth ostřejším tónem.

„Dvě hodiny jsme strávili, než jsme na to přišli." Sean se usmál, doufal, že tím vyloudí úsměv i na Sorčině tváři. Objal ji kolem ramen a odvedl ji zpět k ostatním. „Já myslím," řekl a pečlivě volil slova, „že jsme byli všichni posraní strachy z toho, že Marco a Duluth takhle zemřeli. Teď víme z první ruky, proč Marco zpanikařil. Sorko, něco takového jsi nikdy neviděla, nic necítíš, dokonce ani draka mezi nohama. Otto tomu říká totální zbavení smyslů."

Je to mezimezí, řekl Carenath téměř učitelským tónem. Spolu s Faranth se vydali za svými jezdci zpátky k hromadě balíků pod ochrannou sítí, které měly být jejich posledním nákladem. Draci ze Seanovy letky seděli poslušně na zadku v kroužku a jen občas si setřásli popel, který na ně zavál vítr. Faranth vydala hluboký hrdelní tón. Sean se zašklebil. Zlatá královna je stejně skeptická jako její jezdkyně.

„Může mi Faranth říct, jak daleko je Davidova letka?" zeptal se Sorky.

Jsou už v dohledu, řekl Carenath zrovna ve chvíli, kdy Sorka odpověděla: „Faranth říká, že už jsou v dohledu." Ukázala severovýchodním směrem. „Polenth říká, že si dobře zalovili. Maso!" Sorka se na chviličku usmála a Sean si pomyslel, že už je na půl cesty mu odpustit.

Když David a jeho letka vyslechli novinky, následoval samozřejmě další úžas a mohutné gratulace.

„Tak dobře," řekl Sean a vylezl na jednu krabici, aby mohl všechny z výšky oslovit. „Uděláme tohleto, jezdci. Teleportujeme se do Kahrajnského zálivu. Z výšky to tam znáte stejně dobře jako Přistání. Takže to bude perfektní zkouška. Carenath si nedá vymluvit, že řekne ostatním drakům, kam se letí. Já bych ale radši, kdybyste to svým drakům řekli vy sami. Myslím, že to bude muset být součást našeho předletového cvičení, stejně jako připoutání a kontrola prostoru kolem." Široce se na ně zasmál.

„Co máme říct jim?" zeptal se David a ukázal palcem severním směrem.

„Emily odletěla za admirálem. Pol a Bay se mají vrátit zpátky prvním kluzákem." Sean se odmlčel, znovu se rozhlédl kolem a pak si dlouze změřil Sorku. Pomalu kývla na souhlas. „Myslím, že si to zatím necháme pro sebe. Překvapíme je až hotovou věcí - draky připra-

venými k boji! Poslat ohňové ještěrky na základě představy na sever je jedna věc. Já ale rozhodně nechci riskovat, že Carenath poletí někam, kde já nikdy nebyl." Sean se znovu zhluboka nadechl, odhadoval příznivou reakci. „Desi řekl, že máme letět podél pobřeží do Seminole. To nám dá čas cvičit si teleportaci mezi místy, kde jsme a kde jsme byli. Takhle budeme přesně vědět, jak se dostat zpátky na kterýkoli hlavní pozemek, když budeme potřebovat nad nimi bojovat s Vlákny."

„Jo, ale draci zatím nechrlí oheň," upozornil Petr Semling.

„Všude podél pobřeží jsou ty skály obsahující fosfin. Všichni jsme viděli, jak ohňové ještěrky žvýkají kameny. To je na celé té věci to nejjednodušší," odpověděl Sean přezíravě.

„Jedna věc je přemístit se z jednoho místa na druhé," začal pomalu Jerry. „To jsme právě dokázali. Dostali jsme se odtamtud," bodl levým ukazovákem, „tam." Zvedl pravý ukazovák. „A draci to zvládli. Ale vyhýbat se Vláknům nebo kluzáku..." odmlčel se.

„Duluth přistihl Marka nepřipraveného. Zpanikařil," promluvil Sean rychle a sebejistě. „Upřímně řečeno, Jerry, to místo v mezimezí mě pořádně vylekalo a já se vsadím, že se báli i všichni ostatní. Ale teď už o tom víme, přizpůsobíme se. Stanovíme si taktiku, jak se vyhnout nepředvídaným událostem." Sean vylovil z boty nůž a dřepl si. „Většina z nás při Spadu už řídila kluzáky nebo vznášedla, takže jsme viděli, jak ty mrchy padaj... většinou." Vyryl do popela řadu dlouhých diagonál. „Jezdec vidí, že se blíží kolizi s Vláknem... tady...," vyryl ten bod, „...a pomyslí na to, že musí rychle dopředu." Posunul bod dopředu. „Tohleto skákání budeme muset nacvičit. Bude to chtít rychlé reflexy. Viděli jsme, jak ohňové ještěrky tuhle taktiku používají celou dobu - šup sem, šup tam - když bojujou s Vlákny vedle pozemních posádek. Když to dokážou ony, tak draci taky!"

Draci zatroubili v odpověď na tu výzvu a Sean spokojeně pokýval hlavou.

„Správně?" vyzval Sean jezdce.

„Správně!" odpověděli všichni nadšeně a máchali pěstmi na znamení pevného odhodlání.

„No tak dobře." Sean vstal a hlasitě tleskl. Z ramen se mu sypal popel. „Naložme se a teleportujme zpátky do Kahrajnu."

„Co když nás někdo uvidí, Seane?" zeptala se bojácně Tarrie.

„Co? Létající osli dělají to, k čemu byli určení, ne?" zeptal se sarkasticky.

„Samozřejmě," řekl Paul znepokojeným pilotům, „nemůžeme ochránit mnoho půdy s tak nedostatečným krytím ze vzduchu."

„Sakra, admirále," řekl Drake Bonneau a zaškaredil se. „Měli jsme mít dost palivových článků na padesát let!"

„To jsme taky měli," vyskočil znovu Joel Lilienkamp. „Za normálních podmínek. Stroje neprocházely tím, co by se dalo nazvat slovy normální použití ani normální údržba. A neviňte Fulmara Stonea a jeho lidi. Nemyslím si, že by za posledních pár měsíců kdy spali celou noc. Ani ti nejlepší mechanici na světě nemůžou uvést kluzáky do provozu s napůl nebo špatně nabitými články." Bojovně se rozhlédl a prudce se posadil, až se židle na kamenné podlaze zakymácela.

„Takže je to opravdu záležitost co největší péče o kluzáky a vznášedla, které nám zbyly, nebo nám do roka nezbude žádné letadlo?" zeptal se Drake žalostně.

Nikdo se neměl k odpovědi.

„Je to tak, Drakeu," odpověděl konečně Paul. „Vysekejte vegetaci kolem svých domů a záhonků, které se vám podařilo zachránit, udržujte svůj pozemek čistý... a děkujte všemu, co můžete, že máme hydroponie."

„Kde jsou ti draci? Bylo jich osmnáct," řekla Chaila.

„Sedmnáct," opravil ji Ongola. „Marco Galliani zahynul v Kahrajnu i se svým hnědákem Duluthem."

„Pardon, to jsem zapomněla," zabručela Chaila. „Ale kde jsou ti ostatní? Já myslela, že to převezmou, až stroje vypoví službu."

„Jsou na cestě z Kahrajnu," odpověděl Paul.

„No a?" naléhala Chaila.

„Těm drakům ještě není ani rok," řekl Paul. „Podle Wind Blossomové" - po vyslovení jejího jména zaznamenal lehce odmítavou reakci -, „Pola a Bay draci nebudou plně dospělí, aby byli plně... funkční... ještě další dva nebo tři měsíce."

„Ve dvou nebo třech měsících," zvolal někdo hořce, „tady budeme mít osmnáct až dvacet neovladatelných Spadů!"

Fulmar se zvedl a obrátil se dozadu do jeskyně. „Do tří týdnů budeme mít tři plně renovované kluzáky."

„Já slyšel, že se vyklubalo ještě víc zvířat," řekl Drake. „Je to tak, admirále?"

„Ano, je to pravda."

„A vyšlo z toho něco?"

„Šest dalších draků," řekl Paul veseleji, než se skutečně cítil.

„Ubrat dalších šest mladých lidí z našich obranných sil!"

„Dává nám to šest dalších silných nezávislých a. vlastními silami se rozmnožujících bojovníků!" vy skočil Paul. „Dívejte se na ten projekt ze správné perspektivy. Musíme mít nějakou vzdušnou obranu proti Vláknům. Bioinženýrskými metodami jsme přetvořili domorodou životní formu, aby tuto kritickou potřebu naplnila. A oni ji naplní!" Snažil se mluvit přesvědčivě. „V několika generacích -"

„Generacích?" Ten výkřik podnítil u posluchačstva, už tak dost denervovaného nepříjemnou schůzkou, rozzlobené mumlání.

„Dračích generacích," řekl Paul zvýšeným hlasem. „Plodné samice jsou dost dospělé k rozmnožování ve dvou a půl nebo třech letech. Dračí generace trvá tři roky. Královny nakladou deset až dvacet vajec. Z prvního líhnutí máme deset zlatých, tři z toho druhého. Za pět deset let budeme mít nepřemožitelný systém letecké obrany k boji proti tomu vetřelci."

„Jo, admirále, a za sto let na téhle planetě nezbude místo pro člověka!" Ta představa vyvolala vlnu nervózního smíchu, i Paul se smál, vděčný anonymnímu vtipálkovi.

„Tak daleko to nedojde," řekl, „ale budeme mít unikátní obranný systém, bioinženýrskými metodami upravený k našim potřebám. A užitečný i v jiných směrech. Desi mi řekl, že jezdci během cesty sem rozváželi zásoby na jednotlivé pozemky. Tak zatím, máte své rozkazy."

Paul Benden se zvedl a rychle odešel, Ongola hned za ním.

„Sakra, Ongolo, kde k čertu jsou?" prohlásil Paul, jakmile osaměli.

„Hlásí se každé ráno. Postupují dobře. Od nedospělých tvorů nemůžeme chtít víc. Slyšel jsem, jak ti Bay říká, že mají s Polem obavy, že draci během evakuace nebezpečně přecenili své síly."

Paul si povzdechl. „Není jiný způsob, jak je sem dostat, s tou naší dopravní situací." Vydal se dolů po točitých železných schodech, které vedly z patra úředníků do podzemního komplexu laboratoří. „Lidé Wind Blossomové se musí přidělit jinam. Nemáme čas, lidi ani zdroje na další experimentování, bez ohledu na to, co tvrdí ona."

„Chystá se orodovat přímo u Emily!" odpověděl Ongola.

„Ať jen zbožně doufá, že se jí to podaří! Byly dnes ráno nějaké zprávy od Jima?" Paul dosáhl stavu, kdy byl tak prosycen špatnými zprávami, že už si další rány tak nepřipouštěl. Zpráva z předchozího dne, že konvoj Jima Tilleka, plující kolem Boky, zastihla náhlá tropická bouře, která potopila devět plavidel, se tak zdála být téměř nevýznamná.

„Nehlásí žádné ztráty na životech," řekl Ongola chlácholivě, „a všechny lodě až na dvě byly vyzdviženy a dají se opravit. Delfíni sbírají náklad. Je tam ale pár těžkých kousků, které musí objevit potápěči. Naštěstí byli v mělkých vodách a ta bouře netrvala dlouho." Ongola zaváhal.

„No, pokračuj," řekl Paul a zastavil se na odpočívadle.

„Neexistovaly žádné záznamy, takže se nedá zkontrolovat, jestli se našlo všechno."

Paul si Ongolu tupě měřil. „Má nějakou představu, jak dlouho ho to zdrží?" Ongola zavrtěl hlavou. „To je jen další důvod k tomu, přidělit lidi Wind Blossomové jinam," řekl pak Paul. „Až to bude, promluvím s Jimem. Je neuvěřitelné, že se s tak špatně sestavenou flotilou dostal tak daleko! Skrz mlhu, Spad a bouři!"

Ongola vřele souhlasil.

Carenath se pečlivě soustředil na žvýkání a Sean, stojící poněkud stranou, se snažil nebýt z toho všeho nervózní. Kolem draků poletovali ohňoví dráčci a cvrlikali, zjevně na povzbuzení. Duke a někteří další bronzáčci našli kamínky, které žvýkali pro demonstraci.

Draci a jejich jezdci našli na náhorní plošině na půl cesty mezi řekou Malay a Sadridem nezbytnou skálu obsahující fosfin. V několika posledních dnech sebedůvěra jezdců rostla spolu s tím, jak se dokázali stále znova teleportovat k určeným orientačním bodům a zpět. Otto Hegelman navrhl, aby si každý jezdec vedl deník a do něj zaznamenával příslušné body pro pozdější identifikaci. Myšlenka byla nadšeně přijata, přestože to vyžadovalo vyprosit si na pozemcích u řeky Malay psací potřeby. Překvapilo je, když tam našli jen děti, které hlídala šestnáctiletá dcera Phase Radamantha.

„Všichni jsou pryč, bojují s Vlákny, víte?" řekla s hrdě vztyčenou hlavou, což později Tarrie označila jako nepokrytou drzost.

„Desi nám dal pro vás zásoby," řekl Sean a potlačil v sobě touhu nějak ji zpražit za její nevyslovenou kritiku na adresu draků. Naznačil Jerrymu a Ottovi, aby přinesli náklad do domu. „Neměli byste tu nějaký bloky, který bysme si mohli vzít?"

„Na co?"

„Děláme průzkum po pobřeží," řekl Otto okázale.

Dívka vypadala překvapeně, potom ale zaujala méně nepřátelský výraz. „Myslím, že jo. Všecky tyhle věci jsou tamhle ve třídě. Kdo má v tyhle dny čas na školu?"

„Jsi velice laskavá," řekl Jerry, malinko se uklonil a široce se usmál, když odcházeli.

Ta scéna jen posílila odhodlání jezdců splnit svůj cíl během cesty na západ.

„Škoda že mu to nemůžeš předžvejkat, Seane," řekla Sorka a podala své Faranth další kousek. „Kolik toho potřebují sníst?"

„Kdo ví, kolik je toho třeba, než draci začnou chrlit oheň?" zvolala vesele Tarrie. „Já bych řekla, že tohle," potěžkala v ruce kámen, „je srovnatelný s velikostí toho kamene, kterým jsem krmívala svého zlatého dráčka. Je to tak, Porth?"

Královna poslušně sklonila hlavu a vzala si nabízený kus.

„Dráčci toho sežvýkali nejmíň hrst, než dokázali chrlit oheň," řekl David Catarel, ale pochybovačně si měřil Polentha. Bronzák pracoval čelistmi se stejným velebným a rozjímavým pohledem jako ostatní. „Koukej, Sorko, tvoje letka jim dává příklad!"

Duke vydal pořádný dlouhý plamen a Blazer se vznesla do vzduchu a plísnila ho.

V té chvíli Porth vyjekla, otevřela hubu a kámen se zelenými skvrnami vypadl na zem, těsně minul Tarriinu nohu. Porth zaklapla tlamu a bědovala.

„Co se jí stalo?" chtěl vědět David.

„Říká, že se kousla do jazyka," odpověděla Tarrie. Účastně poplácala Porth po rameni. „A taky že jo! Podívej!" Na slunci se zaleskl zelený ichor na kameni. „Nemám se jí na to podívat, Sorko? Mohla si nějak ublížit."

„Co říká Porth?" zeptala se Sorka s profesionálním klidem. Nedokázala si vzpomenout, jestli kdy měla co do činění s tím, že by se ohňoví dráčci kousli sami.

„Bolí to a ona počká, až to přestane, než bude žvýkat dál." Tarrie sebrala kámen, který královnu poranil, a vrátila ho na hromadu sesbíraných kusů.

Ozval se další dračí výkřik bolesti, Nořina Tenneth následovala Porthin špatný příklad. Sean a Sorka si vyměnili znepokojené pohledy a dále nabízeli ohňovec svým drakům.

Polenth najedou říhl a z nosu mu vyběhl malý plamínek. Vyděšený bronzák uskočil dozadu.

„Hej, zvládl to!" vykřikl David pyšně. „Uf!" dodal a ovíval si tvář. „Stůjte za větrem, lidi. Pěkně to smrdí."

„Koukejte!" uskočil Sean na bok, když začal chrlit plamen Carenath. Překvapil všechny úctyhodnou délkou plamene, taktak že nespálil svého jezdce. Ohňoví dráčci jim létali nad hlavami v blahopřejných kruzích, střídavě cvrlikali a vypouštěli oheň, oči jim souhlasně plály jasně modrou barvou.

„Za větrem a k jedné straně, jezdci!" zavelel Sean. „Zkus to znovu, Carenathe!" Nabídl mu větší kámen.

„Sakra, to je hrozné!" řekla Tarrie, když jí vítr zavál silný puch z ohňovce přímo do tváře. Dusila se a vrávorala kolem Porth, aby tomu unikla.

„Kde je oheň, tam je smrad," vtipkoval Jerry. „Ne, Manoothe, otoč hlavu tamhle!"

Sotva hnědý drak poslechl, vyvalil se mu z úst plamen a sežehl na uhel jeden z řídkých keřů, které tu a tam vyrůstaly na plošině.

Jerry s jásotem poplácal draka po rameni. „Dokázal jsi to! Manoothu! Seš mistr ohně!"

Ostatní se znovu s obnoveným nadšením pustili do krmení svých draků. Za hodinu už uměli chrlit oheň všichni samci, ale žádná ze samiček. Přestože zlaté dračice žvýkaly a žvýkaly, jedna za druhou ze sebe vydávily hrůznou šedivou pastovitou směs.

„Pokud si vzpomínám na ten program," řekl Sean, zatímco zlaté jezdkyně postávaly smutně kolem, „královny dospívají až ve věku přibližně tří let. Samci jsou... no..." Sean hledal vhodnou diplomatickou frázi.

„Funkční už teď," doplnila za něj Tarrie k malé radosti všech.

„Ale i sedm nováčků v pevnosti s radostí přijmou," řekl Otto a tentokrát se nepokoušel o nabubřelý tón.

Sorka se mračila, což bylo u ní tak neobvyklé, že Tarrie chtěla vědět proč.

„Jenom přemýšlím. Kit Pingová byla taková tradicionalistka..." Sorka si dlouho měřila svého muže, dokud nesklonil hlavu, neschopen dále snést ten pohled. „Dobře, Seane, ty znáš každý symbol v tom programu. Zavedla tam Kit Pingová rozlišení podle pohlaví?"

„Co?" zeptala se Tarrie. Ostatní jezdkyně přišly blíž, zatímco mladí muži se drželi v diskrétní vzdálenosti.

„Omezení podle pohlaví... to znamená, že královny kladou vejce a ostatní barvy bojují!" Sorka byla znechucena.

„Může to být jenom tím, že královny prostě ještě nejsou dospělé," řekl Sean, aby získal čas. „Některé rovnice Kit Pingové jsem nebyl schopný rozřešit. Možná že chrlit oheň dokážou jen dospělí. Nevím, proč ty královny všecky blijou. Musíme se na to zeptat Pola a Bay, až se dostaneme na sever. Ale řeknu vám, že není důvod, proč byste vy holky nemohly bojovat s plamenomety. S trochu delším ústím, abyste náhodou nepopálily svoje draky."

Jeho návrh jezdkyně na královnách prozatím trochu uchlácholil. Sean ale převelice doufal, že jim Pol a Bay poskytnou přijatelnější názor. Sedmnáct draků je působivějších než sedm. A on byl rozhodnut

zapůsobit, až dračí jezdci doletí do pevnosti na severu. Jediná břemena, která kdy draci ponesou, budou jejich jezdci a ohňovec!

„Fakt je, Paule," řekl Telgar a podíval se na Ozzieho a Cobbera, „že ti světloplaší tvorové Wind Blossomové se ukázali být mimořádně užiteční při podzemních výzkumech. Mají neomylný instinkt pro skrytá nebezpečí - jámy a slepé tunely." Geolog se usmál jedním ze svých neveselých úsměvů. „Rád bych si je teď nechal, když je Wind Blossomová opustila, aby se tak řeklo." Telgar se obrátil k Polovi a Bay.

„To je úleva, že mají nějaké využití," řekl Pol a těžce si vzdychl. Spolu se ženou se pokoušeli přemluvit rozhořčenou Wind Blossomovou, když byla žádána, aby přerušila dračí program. Přestože tvrdila, že přesun z Přistání na sever poškodil mnoho vajíček v hnízdě, s nimiž manipulovala, Pol a Bay viděli pitevní zprávy a věděli, že to není pravda. Byli šťastní, že se vylíhlo šest živých tvorů.

„Jakmile ti začnou věřit, jsou úplně neškodní," pokračoval Telgar. „Cara to poslední mláďátko zbožňuje a ono ji nespustí z očí, dokud nevyjde ven." Znovu předvedl svůj neradostný smích. „V noci drží hlídku u jejích dveří."

„Nemůžeme tu mít neovládaný chov těhletěch tvorů," řekl Paul rychle.

„Dohlédneme na to, admirále," řekl Ozzie vážně, „ale fakt jsou to užiteční malí smrádci."

„A silní. Vynesou z dolů víc, než sami váží," dodal Cobber.

„Dobře, dobře. Jenom omezte ten chov."

„Žerou všecko," dodal Ozzie jako přívažek. „Všecko. Takže dokážou místo pěkně vyčistit."

Paul souhlasně kýval. „Já jenom chci, aby se jakékoli další rozmnožování probíralo s Polem a Bay v oddělení biologie."

„To nás těší, ujišťuju tě," řekla Bay. „Já je neschvaluju, ale taky nemůžu schválit hromadné ukončení života jakéhokoli živého tvora, který může být užitečný."

Vtom se Telgar zvedl. Bay se domnívala, zda mu snad její slova nepřipomenula smrt Sallah, a v duchu si vyčítala, že na to víc nemyslela. Ozzie a Cobber také vyskočili.

„Teď když jste konečně dokončili mapování komplexu pevnosti Fort," řekl Paul a obratně vyplnil tu trapnou chvíli, „jaké máš plány, Telgare?"

Geologovu tvář krátce prozářil záblesk entuziasmu. „Hlášení sond naznačovala ložiska rud v Západním pohoří. Ta by se dala vyzkoušet jako alternativa k převozu rud z kempu Karáčí, který je náročný na energii. Nejlepší je mít zdroje při ruce." Telgar pokývl hlavou na úsečné sbohem a pak vyšel z místnosti. Ozzie a Cobber cosi zamumlali a následovali ho.

„Jak se ten muž změnil!" řekla Bay měkce, kulatý obličej jí zesmutněl.

Paul zachoval uctivé ticho. „Myslím, že jsme se změnili všichni, Bay. A teď, dá se něco dělat s tím nesmlouvavým přístupem Wind Blossomové?"

„Nic, dokud si sama nepromluví s Emily," řekl Pol s neutrálním výrazem. Z nezbytných důvodů byli oba vědci informováni o stavu guvernérky, který dvanáct dní po nehodě zůstával v podstatě nezměněn.

„Nevím, proč nepřijala tvoje rozhodnutí, Paule," řekla Bay mírně pobouřeně.

„Tom Patrick říká, že Wind Blossomová mužské půlce vedení nedůvěřuje," zašklebil se Paul. Celá situace mu připadala směšná, ale protože Wind Blossomová se zavřela ve svých prostorách, dokud se nedočká „řádného slyšení", chopil se příležitosti převelet její personál k produktivnější práci. Většina z těch lidí byla ráda. „Budete, samozřejmě, dále sledovat ta nová mláďata."

„Jistě. Jaké jsou poslední zprávy od Seana a ostatních?" zeptal se Pol trochu úzkostlivě. Spolu s Bay už mluvili o jejich delší nepřítomnosti a začínalo je zajímat, zda v tom není nějaký záměr. Oba dva věděli, jak Sean nerad vidí, že jsou jezdci považováni za poslíčky. Ale co jiného mohl čekat? Každý musí dělat, co může. Pol a Bay sami nebyli moc nadšeni projektem Kwana Marceaua na sledování larev z trávy na pozemku na Caluse, ale mohli při něm být užiteční.

„Brzy by měli být zpátky." Paulův hlas ani výraz nic neprozrazovaly. „Kdy Kwan plánuje pokusy tady na severu s těmi svými červy?"

„Jsou to spíš larvy než červi," poučil ho Pol. „Už se jich namnožilo dost pro pokusy v zemi."

„To je konečně opravdu dobrá zpráva," řekl Paul srdečně a zvedl se. „A pamatujte, zítra není dobrý den na žádné testy!"

Pol a Bay se na sebe podívali. „Je pravda, admirále," zeptal se Pol, „že se nechystáte letět proti celému Spadu přes hory?"

„To je pravda, Pole. Nemáme lidi, energii ani kluzáky, abychom zvládli víc než ochránit bezprostřední okolí. Takže jestliže tyhle larvy můžou být nějak nápomocny, budeme vám všichni vděční."

Když odešli, Paul se svezl do křesla, které si natočil tak, aby viděl z okna na hvězdami ozářený večer. Podnebí na severu bylo chladnější než na jihu, ale v mrazivém vzduchu se nyní známé obrazce hvězd jevily křišťálově jasné. Někdy si téměř dokázal představit, že je znovu ve vesmíru. Těžce si povzdechl a zapnul terminál. Musel v tom depresivním inventáři, který mu předložil Joel, objevit nějaké stopy naděje.

I kdyby byli nanejvýš opatrní a používali kluzáky a vznášedla jen pro nejnaléhavější účely, vydržely by sotva přes současný průlet Pernu mlhovinou Oort. Ale až je bude míjet znova, co budou dělat? Paul sebou trhl při vzpomínce na aroganci Teda Tubbermana, s níž se zmocnil zpátečního modulu a odeslal ho. Věděl ten člověk vůbec, jak ho správně aktivovat? To je ale ironie! Mohl by dorazit na místo? A mít nějakou odezvu? S pomocí technologicky vyvinuté společnosti, na kterou dříve přísahali, by jeho následníci mohli přežít. Chtěl by to? Měli by nějakou jinou možnost? S přiměřenými technologiemi by se problém Vláken dal pravděpodobně vyřešit. Ale zatím jejich duševní i přírodní zdroje bídně selhaly.

Draci dštící oheň, to jistě! Směšná představa, jak vyšitá z lidových pohádek. A zatím...

Paul se rázně pustil do rozebírání strohých faktů a čísel o mizících zásobách kolonie.

„**Tarrie!" Petr Chernoff** vyběhl pozdravit svou sestru z jeskynní stáje, umístěné na východním okraji sídla pozemků Seminole. Byl to vysoký mladý muž, tak vysoký, že mohl na jezdce, kteří ho obklopili, shlížet svrchu. „Řekněte, lidi, kde jste všichni byli?"

„Každý den jsme se hlásili v pevnosti," řekl překvapeně Sean.

„Já se hlásila včera a dokonce jsem mluvila s bráchou Jakem," dodala Tarrie s vylekaným výrazem. „Co se děje, Péťo?"

Petrovi se do odpovědi nechtělo, podupával nohou, kličkoval a koktal. „Je to čím dál tím horší. Už se nelítá, jedině pokud je to opravdu životně nezbytné."

„Tak proto jsme viděli tolik škod od Vláken," řekl otřeseně Otto.

Petr vážně přikývl. „A dneska padají Vlákna nad pevností a nikdo nesmí zasáhnout."

„A ani se nepokusit..." David Catarel byl vyděšený.

„Přesun z Přistání na sever přišel opravdu draho. Kluzáky jsou téměř v dezolátním stavu a palivové články jsou skoro vyčerpané," vysvětloval pomalu Petr a odhadoval, jaká bude jejich reakce. „A guvernérka měla havárii a je zraněná, to snad víte. Nikdo ji už celé týdny neviděl."

„Ale ne," řekla Sorka a pro útěchu se opřela o Seana. Nora Sejbyová se tiše rozplakala.

Petr zase tak vážně pokračoval. „Je to moc špatné. Moc špatné."

Všichni najednou začali loudit zprávy o svých příbuzných a Petr dělal, co mohl, aby pokud možno na všechno odpověděl. „Podívejte, lidi, já nesedím celou dobu u komunikátoru. Rozkaz je nedřepět nečinně a udržovat svůj pozemek čistý, jak jen to jde, s pozemními posádkami. Máme spoustu kyseliny dusičné a nádoby a válce se seženou snadno..."

„Ale ne půda," řekl rázně Sean hlasem nepřipouštějícím odpor. Šum okamžitě utichl, všichni jezdci se na něj podívali. „Řekl jsi, že dneska padají na pevnost Vlákna. Kdy?"

„Zrovna teď!" odpověděl Petr. „No, začíná to nad zálivem -"

„A máš tady plamenomety? Můžem si jich deset vzít?" zeptal se Sean netrpělivě.

„Vzít? No, museli byste se zeptat Cose, a ten tu zrovna není. A na co potřebujete deset plamenometů?"

Sean se zašklebil a vzletným gestem ukázal na jezdkyně. „Holky je potřebují, aby mohly bojovat s Vlákny! A musíme si pospíšit, abysme byli připraveni!"

„Co to meleš?" Petr byl ohromen. „Spad už začal. A přes to moře se tam tak rychle nedostanete. A měli jste se hned po příletu spojit s pevností."

„Petře, buď tak hodný, nehádej se se mnou. Ukaž holkám, kde jsou plamenomety, a nechej mě podívat se na poslední obrázek pevnosti. Nebo ještě líp, na ten přístav u ní, který se staví, jak jsem slyšel. Draci jsou mnohem rychlejší než ta flotila, co ji doprovází Jim Tillek. Oni ještě neprojeli ani začátkem západní delty."

Sean nedal Petrovi čas na rozmyšlenou, ani na protesty. Poslal Ottu, aby sehnal kopie pohledu na zařízení u ústí řeky u pevnosti Fort. Tarrie poháněla bratra, aby jim ukázal, kde mají plamenomety, a pomohl dívkám zkontrolovat nádrže. Několika záběry zlatých křídel přistály královny u skladiště a dovolily Seanovi, Davidovi a Shihovi přivázat jim na záda další nádrže. Sean zakřičel na Jerryho a Petra Semlinga, aby prověřili přepravní sítě s ohňovcem u hnědáků a bronzáků. Petr Chernoff chodil od jednoho jezdce ke druhému a prosil je, aby toho nechali. Co má jen dělat? Jak má tohle vysvětlit? Kdy všechno tohle vybavení vrátí? Nemůžou nechat Seminole bez ochrany.

A pak byly všechny šílené přípravy u konce a bronzoví a hnědí draci sežvýkali tolik ohňovce, kolik dokázali spolykat.

„Prověřit pásy!" zvolal Sean. Postupně se dopracovával k docela silnému hlasu. Křičet samozřejmě nemusel, protože všichni draci stejně poslouchali Carenatha, ale pomáhalo mu to zvýšit hladinu adrenalinu a dodat kuráž těm, kdo ho budou zanedlouho následovat do nebezpečí.

„Prověřeny!" následovala promptní odpověď.

„Víme, kam letíme?" Sám šel příkladem a rozvinul třepetající se obrázek, aby se naposled podíval na stavbu u vody s přístavištěm a kovovým jeřábem na vykládání lodí, který vypadal jako neohrabané podivné zvíře. Nahrbeně se vysoko tyčil nad kovovými trámy, které kdysi bývaly součástí vesmírné lodě.

„Víme!"

„Vzdušný prostor prověřen?" Rozhlédl se doleva a doprava kolem Carenatha, který se třásl dychtivostí užuž vyskočit do vzduchu.

„Prověřen!"

„Nezapomeňte uskakovat! Jdeme na to!"

Sean se zvedl na Carenathově krku, jak jen mu to pásy dovolovaly, zvedl ruku do výše a pak s ní máchl dolů: to byl signál ke skoku.

Sedmnáct draků se vzneslo k obloze, mířilo vzhůru po jasném tropickém nebi ve dvou formacích tvaru V. Pak, jak zmatený a nevěřící Petr Chernoff pozoroval, obě véčka zmizela.

Petr na to s otevřenými ústy dlouho zíral. Pak se otočil na podpatku, pospíchal do kanceláře a napojil se na komunikační jednotku. „Pevnosti, tady je Seminole. Pevnosti, jste tam?"

„Petře, to jsi ty?" zeptal se jeho bratr Jake.

„Byla tu Tarrie, ale zmizela, s plamenometem."

„Seber se trochu, Petře. Mluvíš dost nesmyslně."

„Pak všichni zmizeli. Vzali naše plamenomety a půlku nádrží a zmizeli. Všichni. Všichni najednou."

„Petře, uklidni se a mluv rozumně."

„Jak mám mluvit rozumně, když nevěřím vlastním očím!"

„Kdo tam byl? Tarrie a kdo ještě?"

„Oni. Ti, co jezdí na dracích. Odletěli do pevnosti. Bojovat s Vlákny!"

Paul zvedl sluchátko. Cokoli bylo lepší než tu sedět jako pecka v zabedněném pokoji, zatímco venku prší ty žravé organismy.

„Admirále?" V tom jediném Ongolově slůvku zvonilo vzrušení. „Máme zprávy, že dračí jezdci jsou na cestě sem."

„Sean a jeho skupina?" Paul nevěděl, proč to Ongolu tak vyvedlo z míry. „Kdy vyletěli?"

„Ať vyletěli kdykoli, pane, už jsou tady." Paula napadlo, jestli se jeho vždy tak chladnokrevný zástupce nezbláznil. Mohl by přísahat, že se ten chlap směje. „Přístav se ptá, jestli se mohou připojit ke vzdušné obraně v zátoce. A admirále, pane, už to tady vidím! Naši draci bojují proti Vláknům! Pošlu vám to na obrazovku."

Paul hleděl, jak se obraz vyjasnil a zaostřil na neuvěřitelný pohled na drobné létající tvory, nepopiratelně chrlící z tlam oheň na stříbrný déšť, který jako hrozný závěs padal na přístav. Po tomto jediném pohledu se obraz přerušil povlakem Vláken. Déle už nečekal.

Později se Paul divil, že si nesrazil vaz, jak se tak řítil po třech kamenných schodech najednou dolů. Tryskem přeběhl přes Velkou halu a dolů po kovovém schodišti, vedoucím do garáží, kde byly uskladněny kluzáky a vznášedla. Nad jedním gyroskopem se tam skláněl Fulmar s mechanikem a překvapeně na něj zírali.

„Vy tam, otevřete vrata. Fulmare, měl bys letět se mnou. Možná budou potřebovat pomoc." Vpadl do nejbližšího kluzáku a hned sáhl po komunikační jednotce. „Ongolo, řekni Emily a Polovi a Bay, že ti jejich chráněnci to zvládli. Nahrávejte to, u všech všudy, dostaňte toho na film, co se jenom dá."

Paul nahodil motor, dřív než Fulmar uzavřel nádrž. Proklouzl s kluzákem pod vraty, ještě než se úplně otevřela, za kterýžto manévr by kohokoli jiného stáhl z kůže, a pak přidal rychlost a strmě stoupal nahoru z údolí. Když se vynořili z úkrytu skal pevnosti, spatřil zlověstnou linii Spadu.

„Admirále, zbláznil jste se?" zeptal se Fulmar.

„Podívej se na obrazovku, velké rozlišení. Vlastně, sakra, Fulmare, vždyť to vůbec není třeba, koukej na vlastní oči!" Paul ukázal divoce dopředu. „Podívej. Plamen. Koukej na ty výšlehy. Počítám čtrnáct, patnáct zdrojů. Draci bojují proti Vláknům!"

Je to hrozné, přemýšlel Sean. Je to nádherné! Byla to ta nejlepší chvíle v jeho životě a on byl ztuhlý strachem. Všichni se objevili přesně v cíli, zrovna nad přístavem, o dračí délku před Spadem.

Carenath začal okamžitě chrlit oheň a pak skočil do mezimezí, když jim hrozilo střetnutí s jinou změtí Vláken.

Jsou ostatní v pořádku? zeptal se Sean úzkostlivě Carenatha, když vklouzli zpět do reálného prostoru.

Pálí výborně a uskakují dobře, ujistil ho Carenath s klidnou důstojností, lehce se pootočil k dalšímu vypuštění plamene, otáčel hlavou ze strany na stranu a vypaloval si cestu Vlákny.

Sean se rozhlédl kolem a viděl zbytek své letky, následující za ním ve stupňovité formaci, kterou převzali z Kenjovy taktiky pro kluzáky. Ta jim umožňovala nejširší možný záběr ničení. Sean si všiml, jak Jerry a Manooth zmizeli a okamžitě tu byli zpět, těsně unikli Vláknům. Pak skočil on s Carenathem.

Tři sta metrů pod sebou zachytil obraz Sorčiny pětičlenné letky, za ní ve stejné formaci následovala Tarrie, vedoucí zbývající královny.

Další! řekl Carenath naléhavě a mířil nahoru korytem mezi Vlákny. Stočil hlavu dozadu, tlamu široce otevřenou. Sean zašmátral po kusu ohňovce. Tohle se musí nacvičit, pomyslel si. Carenath s nimi skočil pryč.

Shoth má šrám na křídle, oznámil Carenath. Bude ale létat dál!

Aspoň se naučí líp lítat! odsekl Sean.

Pásy se napjaly, když se Carenath zastavil na místě, aby se vyhnul proudu Vláken, která hned nato sežehl plamenem.

Zpátky do formace! nařídil Sean. Poslední věc, kterou by potřebovali, je spálit se navzájem. Viděl, že ostatní udržují pozice, stejně jako Carenath se vrátil do té své.

Po tomto prvním povzbuzujícím přechodu Vláken toho všichni měli dost, dokud se nenaučili pálit po Vláknech a uhýbat instinktivně. Carenath několikrát skočil do mezimezí, aby se zbavil Vláken, která mu ovinula křídla. Sean zatínal zuby při bolesti svého draka, kdykoli byl Carenath zasažen. V té době už všichni bronzoví a hnědí draci utržili menší zranění. Ale bojovali dál. Královny je neustále povzbuzovaly. Pak najednou Faranth hlásila přílet kluzáku; dále oznamovala, že v přístavu jsou pozemní posádky a ničí slupky, které se dostaly až na zem. Jezdkyně na královnách už vyčerpaly nádrže, které si vzaly v Seminole. Sorka se chystala vzít si další v přístavu.

Faranth se ptá, jak dlouho budeme bojovat? zeptal se Carenath.

Dokud budeme mít ohňovec! odsekl Sean vztekle. Plamen mu právě ožehl obličej a tváře ho pálily. Uložil si do paměti, že by se hodily masky, kryjící celý obličej.

Manooth říká, že už nemají ohňovec! oznámil Carenath najednou po nějaké době bojování, kterou si ani neuvědomovali. *Můžou se podívat, jestli je nějaký v pevnosti?*

Sean si neuvědomil, jak daleko do vnitrozemí je bitva zavedla. Opravdu už byli nad působivými valy Fortu. Chvilku na to ohromeně zíral a zatraceně dobře si uvědomoval bolest z chladu a napětí. Tělo měl samou modřinu od bezpečnostních pásů, tvář ho pálila, prsty na rukou a nohou a kolena měl zkřehlé.

Řekni jim, ať přistanou u pevnosti! řekl. Vlákna postupují do hor. Dneska už nemusíme dělat víc!

Dobře! Carenath odpověděl s takovým nadšením, že Sean zapomněl na bolavé tváře a usmál se. S láskou poplácal svého draka po rameni, formace provedla obrat vpravo a zakroužila k zemi.

„Emily!" Pierre vtrhl do pokoje své ženy. „Emily, tomu nebudeš věřit!"

„Věřit čemu?" zeptala se unaveným hlasem, který působil, jako by do něj vložila všechny zbývající síly. Položila si hlavu na vypolštářovanou opěrku křesla a unaveně se na něj usmála.

„Dorazili! Slyšel jsem to, ale musel jsem to vidět, abych tomu uvěřil. Draci a jejich jezdci všichni dorazili do pevnosti. Triumfálně! Právě bojovali s Vlákny, přesně tak, jak jsi o tom snila a jak je sestavila Kit Pingová!" Chytil ji za zvednutou ruku, jedinou končetinu, kterou neměla při srážce zlomenou. „Všech sedmnáct statečných dobrých mladých lidí. A nadělali v těch Vláknech pěknou paseku, říká Paul." Uvědomil si, že se široce usmívá. Skrz slzy viděl, jak se jí do tváře vrací barva, hruď se zvedá a do očí vstupuje zájem. Zvedla hlavu a on začal mlít dál. „Paul je viděl, jak pálí Vlákna z nebe. Nezůstali po celý Spad, samozřejmě, část byla stejně nad mořem, a zbytek spadne do hor, tam nenadělá velké škody.

Paul říkal, že to byla nejúžasnější věc, jakou kdy viděl. Lepší než útok v souhvězdí Labutě. Nahrávali to, tak se na to pak můžeš podívat." Pierre se sklonil, aby jí políbil ruku. Ty slzy v očích, ty byly kvůli ní a kvůli těm statečným mladým lidem, kteří se pustili do boje proti

tak strašné hrozbě na nebesích svého skvělého a vyděšeného nového světa. „Paul šel dolů, aby je přivítal. Triumfální přílet. To říkám já, ale chytilo nás to všechny. Každý křičí a jásá a Pol a Bay brečeli, to je na ty dva úplně nevědecké. Cítí se, myslím, jako že i ti jezdci jsou jejich výtvory. Řekl bych, že mají pravdu, co myslíš?"

Emily se hmoždila v křesle, chňapla po něm prsty. „Pomůžeš mi k oknu, Pierre? Já je musím vidět. Já je musím vidět sama!"

Většina obyvatel pevnosti nastoupila, aby je pozdravila. Mávala jasnými kusy oděvu jako prapory a hlučně křičela, když draci přistáli na volném poli, tu a tam vypáleném pozemními posádkami v místech, kde něco uniklo dračímu ohni. Dav se vyvalil kupředu, obklopil jednotlivé jezdce, každý se mermomocí chtěl dotknout draka. Zpočátku ignorovali důrazné žádosti jezdců o něco, co by ošetřilo křídla sežehnutá Vlákny a zraněnou kůži.

Sean s radostí zaznamenal vznášedlo a zaslechl hlasité rozkazy, aby se udělalo místo pro draky a pustili se k nim lékaři.

Mumraj se o pár decibelů ztišil. Dav se rozdělil, pustil mezi sebe lékařské týmy a poskytl jezdcům možnost sesednout. Když jásot utichl natolik, že byli slyšet draci, skučící bolestí, začali si lidé se sympatiemi šeptat. Někteří z těch, kteří se soustředili kolem Carenatha, horlivě Seanovi pomáhali draka ošetřit.

Je tu někdo, kdo se na nás podívá? zeptal se Carenath ostýchavě. Stočil levé křídlo tak, aby Sean mohl dosáhnout na jeho podstatnou část, a nahlas vzdychl úlevou, když mu na ně nanesli znecitlivující krém.

„Já nevím, jak to, že jsme měli takové štěstí," zabručel Sean pro sebe, když si byl jist, že nebylo vynecháno ani jediné Carenathovo zranění. Rozhlédl se, aby se ubezpečil, že i všichni ostatní draci byli ošetřeni. Sorka mu ukázala vztyčený palec a usmála se na něj, tvář umazanou od krve a sazí. Opětoval její gesto oběma rukama. „To je vyložené štěstí, že jsme se z toho dostali jen s popáleninami a šrámy. Ani jsme pořádně nevěděli, co děláme. Hloupí mají štěstí!" Začal uvažovat nad způsoby, jak se vyhnout jakýmkoli škrábancům, a nad tré-

ninkem ke zvýšení množství Vláken, spálených jediným dračím výdechem. Jejich boj byl nakonec teprve první, krátká potyčka v dlouhé, předlouhé bitvě.

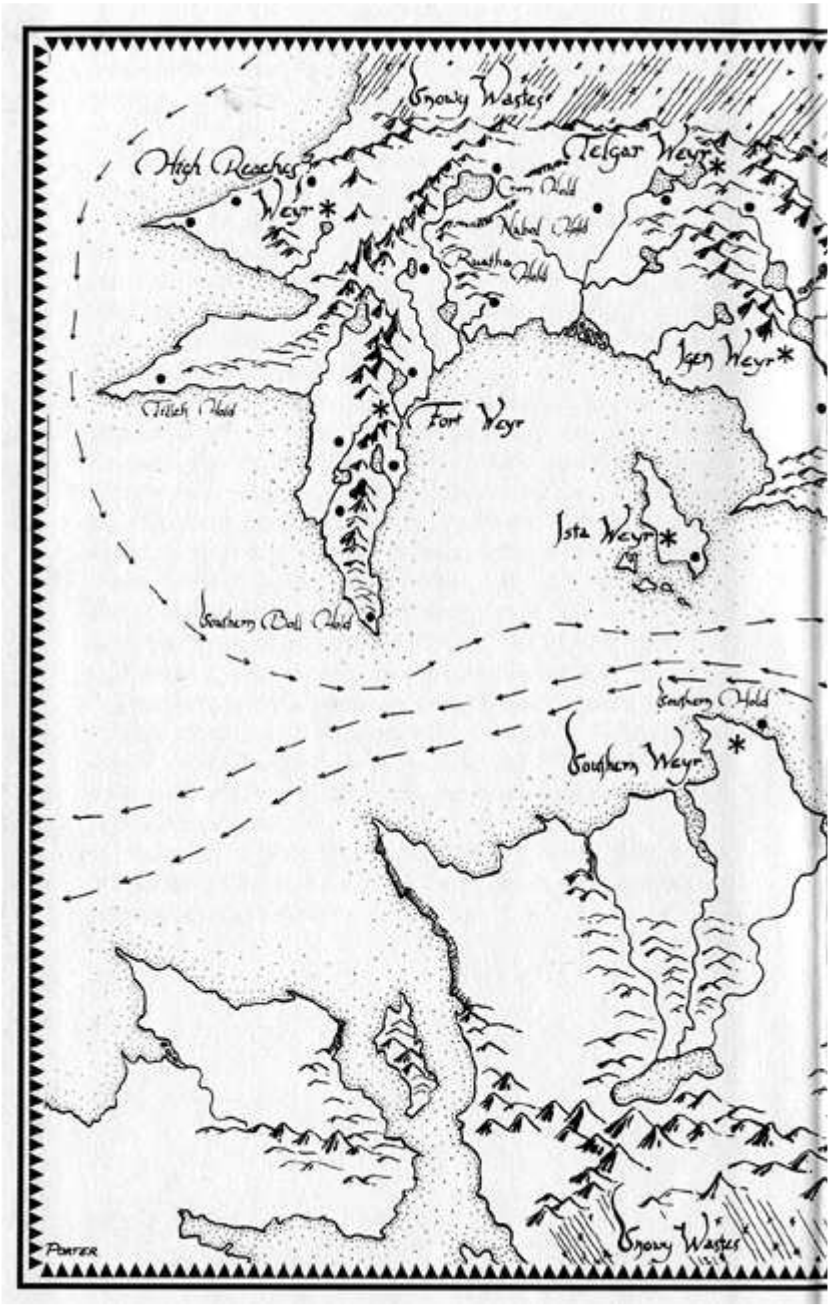
„Hej, Seane, ty taky potřebuješ ošetřit," řekla jedna z lékařek a sundala mu helmu, aby mu mohla namazat tváře. „Musíš vypadat dobře. Admirál čeká!"

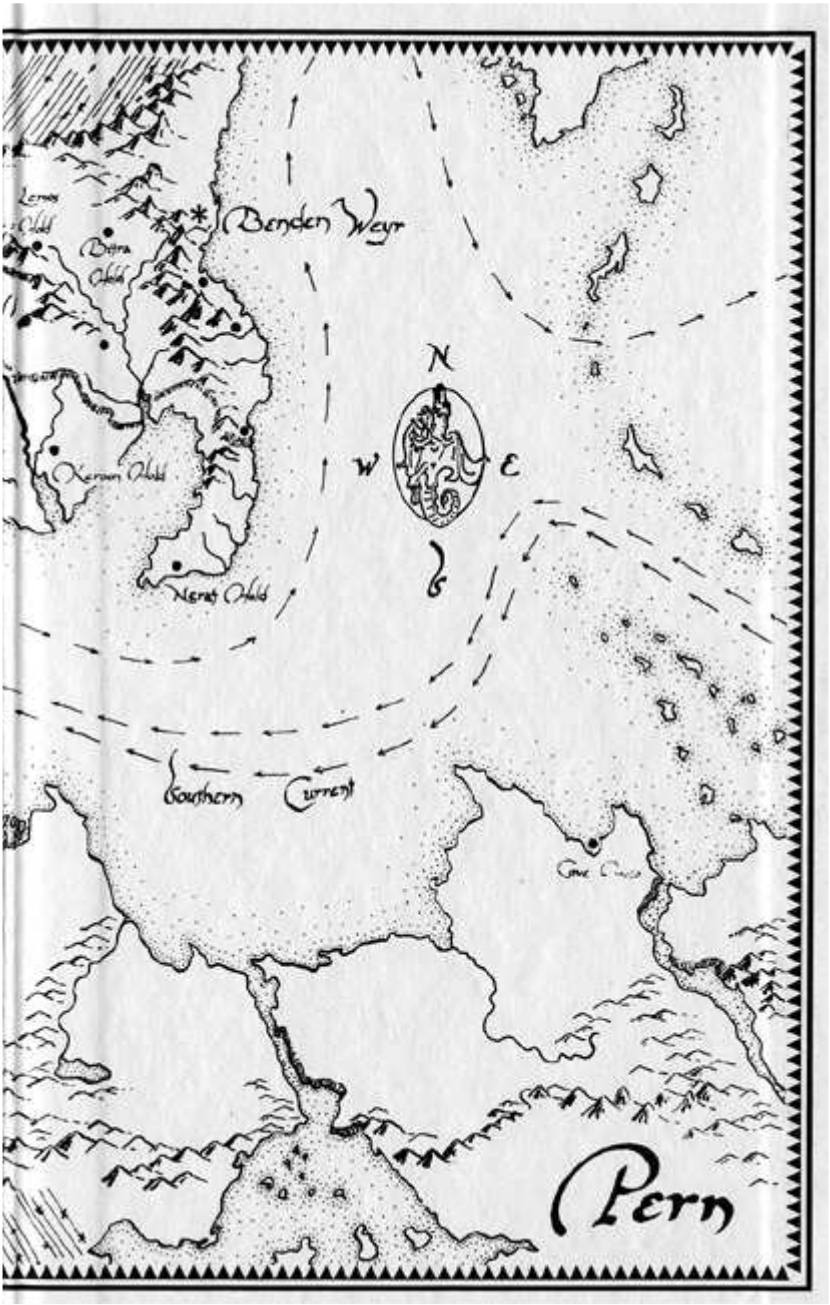
Jako by ta slova byla divadelní narážka, rozhostilo se najednou na planině ticho plné šepotu. Jezdci se seskupili dohromady a vydali se k patě rampy, kde na sedmnáct mladých hrdinů čekal Paul Benden ve slavnostní admirálské uniformě, s podobně vystrojenými Ongolou a Ezrou Keroonem po boku.

Dračí jezdci vyrovnaným krokem kráčeli kupředu, kolem lidí, kteří se bláznivě usmívali na jejich počest. Sean rozeznal mnoho tváří: Pola a Bay, kteří vypadali, že puknou pýchou, Telgara, jemuž tekly po tvářích slzy, Ozzieho a Cobbera po boku, Cherry Duffovou se svými dvěma syny, černé oči jí zářily radostí. Všiml si Hanrahanů, Mairi, zvedající jeho malého syna, aby viděl tu nádheru. Po guvernérce Emily Bollové nebylo ani vidu, ani slechu. Sean cítil, jak se mu sevřelo srdce. Takže Petr Chernoff měl pravdu. Bez ní tahle chvíle bude úplně jiná.

Dosáhli rampy a nějak se stalo, že jezdkyně ustoupily krůček za ostatní a Sean se ocitl ve středu. Když se zastavili, pokročil dopředu a zasalutoval. Připadalo mu, že by to měl udělat. Admirál Benden se slzami v očích hrdě pozdrav opětoval.

„Admirále Bendene, pane," řekl Sean, jezdec na bronzovém Carenathovi, „dovolte, abych vám představil pernské dračí jezdce!"

Snowy Wastes
High Reaches
Weyr
Telgar Weyr
Nabol Hold
Ruatha Hold
Igen Weyr
Tillek Hold
Fort Weyr
Ista Weyr
Southern Hold
Southern Weyr
Snowy Wastes
PORTER

Benden Weyr
N
W
E
Southern Current
Pern